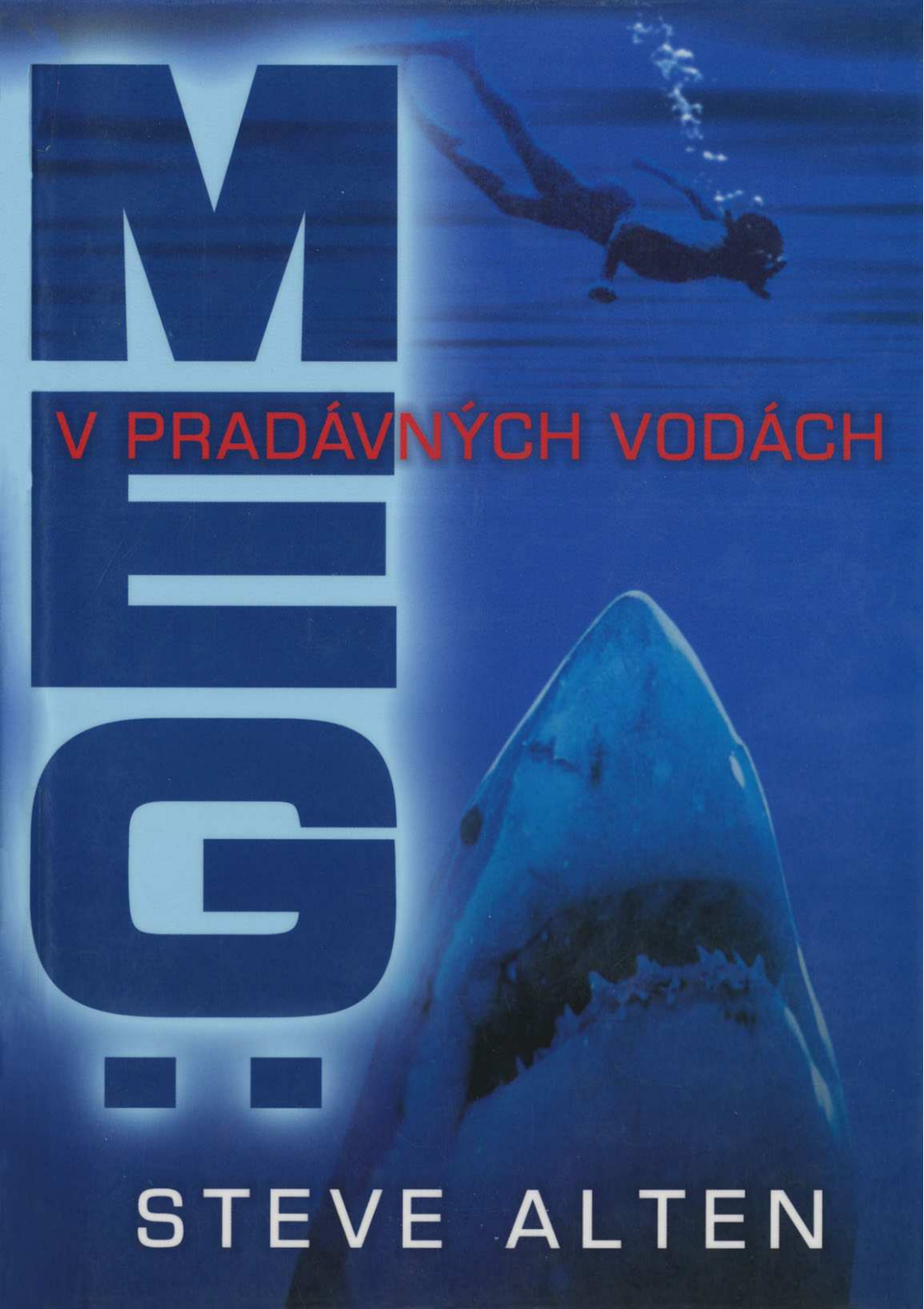
MEG

V PRADÁVNÝCH VODÁCH

STEVE ALTEN

MEG:

V PRADÁVNÝCH VODÁCH

STEVE ALTEN

Přeložila Libuše Čižmárová

S LÁSKOU

KELSEY, BRANDENOVI A MANDĚ

Tato kniha je fikce. Všechny postavy a události popsané **v** této knize jsou buď smyšlené, nebo je autor jako smyšlené používá.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2005
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2004 by Steve Alten
All rights reserved.

Z anglického originálu *MEG: Primal Waters*
(First published by Tom Doherty Associates Book, New York, 2004)
přeložila © 2005 Libuše Čižmárová
Redakce textu: Marie Černá
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2005 Robin Brichta

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-643-3

PODĚKOVÁNÍ

S velkou pýchou a uznáním děkuji všem, kdo přispěli ke knize *MEG: V pradávných vodách.*

Na prvním místě a především děkuji svému literárnímu manažerovi a příteli Kenu Atchitymu a jeho týmu ze společnosti Atchity Entertainment International za jejich tvrdou práci a vytrvalost, se kterou dovedli celou sérii o Megovi do tisku a (s držením palců) na filmové plátno.

Také děkuji Ireně Webbové ze společnosti Don Buchwald a spol., Dannymu Barorovi z Baror International a právním zástupcům Joelu McKuinovi a Robertu Goldmanovi z firmy Golden, McKuin & Frankel.

Mé nejhlubší uznání patří Tomu Dohertymu a vynikajícím lidem z Tor/Forge Books, především hlavnímu redaktoru Bobu Gleasonovi, Heather Druckerové a Eriku Raabovi.

Zvláštní poděkování patří Billu Rabymu za jeho neocenitelný vklad při sledování životního stylu „odvážlivce“ a dr. Lowellu Krawitzovi za jeho odborné poradenství v oboru meteorologie.

Srdečně děkuji správkyni sítě Leise Cotnerové-Cobbsové za její talent a odborné schopnosti při udržování www.SteveAlten.com a rovněž za její práci v programu *Adoptujte svého spisovatele*, a dále Eriku Hollanderovi, vítězi soutěže o jméno naší knihy, jehož grafické umění nás stále udivuje.

Děkuji také své manželce a partnerce Kim za její podporu a svým rodičům Larrymu a Barbaře za to, že byli stále se mnou, a nakonec – svým čtenářům: Děkuji za všechny dopisy a připomínky. Vaše poznámky jsou vždy vítány, vaše přispění znamená mnoho a zůstáváte pro autora velkým přínosem.

Steve Alten

Pokud chcete autora osobně kontaktovat nebo se dovědět víc o jeho románech, podívejte se na www.SteveAlten.com.

MEG: V pradávných vodách je součástí programu Stevea Altena ADOPTUJTE SVÉHO SPISOVATELE, zaměřeného na pomoc středoškolským studentům a učitelům. Další informace najdete na www.SteveAlten.com.

Nevcházejte klidně do té dobré noci,
pradávné časy se na sklonku dne možná rozhoří a rozběsní;
bojujte mocně proti umírání světla.

– DYLAN THOMAS

„Nevcházejte klidně do té dobré noci“

Nesmrtelnost mého mládí
postrádala směr a vyhýbala se pravdě,
spěchaje středním věkem,
prohořel jsem se léty ztracenými v mlze,
hrana teď zvoní z otcových časů,
štěstěna uvadá, a já s ní…

– JONAS TAYLOR

Je to ale otrava, stárnout.

– ROLLING STONES

PROLOG

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
PŘED OSMNÁCTI TISÍCI LETY
POZDNÍ PLEISTOCÉN

A zemi opět kralovala doba ledová…

Oficiálně začala asi o 1,6 milionu let dříve; její předzvěstí bylo několik drsných studených období, z nichž každé trvalo desetitisíce let. Mezi tyto chladné časové úseky byla natěsnána teplejší meziledová údobí, z nichž poslední náhle skončilo před 74 tisíci lety, když kaldera Toba, kráter vytvořený zhroucenou sopkou na ostrově Samodur v Indonésii, explodoval při jednom z největších sopečných výbuchů, jaké kdy naše planeta zažila. Touto katastrofickou detonaci se do atmosféry uvolnilo 1700 krychlových mil hmoty, která zahalila zeměkouli do hustého mraku sopečného smogu, a ten pak zadržoval zemské teplo, čímž se spustil překotný skleníkový efekt. (Naproti tomu výbuchem hory Svaté Heleny v roce 1980 se uvolnilo jen 1,5 krychlových mil hmoty.)

Jak se globální teplota zvyšovala, velké úseky polárního ledu z Grónska a Severního ledového oceánu začaly tát. Severoatlantický proud v úseku Golfského proudu zaplavila spousta sladké vody a běžící pás teplé vody pak přenášel teplo do Evropy a na severní polokouli. Tato obrovská záplava sladké vody brzdila přerozdělování soli, bránila procesu jejího přelévání a zpomalovala tok proudu.

Spojený vliv výbuchu kráteru Toba a zastavení Severoatlantického proudu mělo kataklysmatické důsledky. Během několika hodin klesla teplota až o 40° C, zvířata na místě umrzala. Severní polokouli pokryly hory sněhu, které smetly zdroje potravy. Značná část lidské a zvířecí populace zahynula hladem a ti nečetní, kdo přežili, byli donuceni přesídlit.

Naši planetu opět ovládl led.

V dalších padesáti tisících letech se pak ledovce od pólů rozšiřovaly a některé z těchto kontinentů se pak tyčily až do výše třinácti tisíc stop. Wisconsinský ledový příkrov sahal na jih až k Pensylvánii, Indianě,

Ohiu a Illinois, na východ pak až k Long Islandu. V Evropě pokrýval euroasijský pevninský ledový příkrov celou Skandinávii až k Barentsovu moři.

Když byla nyní většina vody spoutána v ledu, hladiny moří klesly víc než o čtyři sta stop a tím výrazně změnily migrační modely. V Beringově úžině se vytvořil pevninský most, který spojil východní polokouli se západní, a prehistoričtí lidé i zvěř měli volnou cestu přes Asii do Severní Ameriky.

Pleistocénní doba ledová se stala obdobím velkých změn. Vyvinuly se sice některé nové živočišné druhy, ale většina jich zanikla, protože se nedokázala přizpůsobit. Mezi primáty ustoupil neandrtálský člověk kromaňonci, který nakonec vyklidil pole novému druhu, Homo sapiens – modernímu člověku.

A zima ovlivňovala nejen obyvatele pevniny, ale změnila i tvora, který po desetimiliony let ovládal moře.

Těsně pod hladinou Tichého oceánu se pohybuje *Rhincondon,* jehož nápadná hnědavě šedá kůže je poseta bílými tečkami a mřížovím pruhů. Mladý samec velrybího žraloka měří nyní 32 stop a váží 29 tisíc liber, ale než dosáhne dospělosti, vyroste ještě o patnáct stop a na váze nabude pět tun. Přes své děsivé rozměry je to mírumilovný tvor, žádný predátor, a jeho strava sestává z planktonu, drobných korýšů, olihní a sardinek.

Velrybí žralok, který klouže pod hejnem korýšů, se náhle otočil a svou plochou, širokou hlavou rozťal hladinu. Široká štěrbina nad jeho spodní čelistí se rozevřela a způsobila sání, které vehnalo obrovské spousty korýšů a mořské vody na kartáčovitá žábrová žebra v zadní části žralokovy hltanové dutiny. Zatímco tyto štětiny cedí potravu z moře, stovky pilníkovitých zubů drtí plnou tlamu planktonových organismů na kaši. Sousta jsou jako polévka splachována velrybímu žralokovi do jícnu a mořská voda se skrz pět žaberních štěrbin odvádí ven.

Skvrnitý žralok pleskl svým těžkým ocasem o hladinu a znovu se otočil za potravou, nevěda, že stejně jako ke korýšům, i k němu se kradmo blíží mnohem větší protivník.

Hlubinami zahalenými věčnou temnotou klouže na východ obrovský tvor a řídí se přitom prvotními instinkty. Se svými pětasedmdesáti stopami délky a čtyřiašedesáti tisíci librami váhy *carcharodon Megalodon* snadno zastíní svého vlídného bratrance, velrybího žraloka.

Gargantuovský prehistorický předchůdce soudobého velkého bílého žraloka je nejobávanějším tvorem v moři.

Megalodon, obdařený velikostí, silou a smysly, před kterými by se mohla stydět jaderná ponorka, kraloval oceánům planety desítky milionů let. Přežil kataklysmata, která smetla z povrchu země dinosaury, a přizpůsobil se klimatickým podmínkám, jež zničily jiné prehistorické mořské druhy. Tento hrozivě inteligentní tvor s chrupavčitou kostrou má velký a složitý mozek, řídící spoustu orgánů, které vidí, slyší, ochutnávají a cítí své podvodní okolí. Samotářský lovec, největší predátor všech dob, soupeří jen se členy svého vlastního druhu.

Tato poslední doba ledová však způsobila víc než jen ochlazení oceánů, způsobila rozsáhlou eustázii, což je proces, kterým zamrznou obrovské masy vody. V důsledku toho klesly hladiny moří a vznikly pevninské mosty, které odřízly tropické proudy, jež vedly k místům Megalodonovy obživy. Obrovské rozměry ve spojení s unikátním systémem vnitřní výměny tepla, poháněným Megovými plovacími svaly, chrání dospělé jedince i před nejmrazivějšími moři, avšak subtilnější anatomie Megalodonových mláďat chladu podléhá.

Úmrtnost mezi novorozenci dosahuje kritického stupně. Nejničivější tvor evoluce začal vymírat.

Netvor, který sleduje velrybího žraloka, je samice, a je těhotná, těsně před porodem. V jejím vypouklém vejcovodu jsou uhnízděna živá mláďata, každé čtyři až sedm stop dlouhé a vážící až do dvanácti set liber. Nenarození, podvyživení Megové se živí ovulovanými neoplodněnými vajíčky. Protože jejich nadmutá matka jen těžce hledá potravu, přežívající mláďata jsou nucena uchylovat se ke kanibalismu, kdy větší jedinci požírají menší, méně šťastné sourozence.

Z původních třinácti mláďat jich zbývá osm.

Tenký proud mořské vody vklouzává unavené samici do povolené tlamy, ztuhlé v démonickém úsměvu. Za touto samolibou maskou se skrývají jako skalpel ostré trojúhelníkovité zuby, jejichž okraje jsou jemně vroubkované, jako nůž na maso. V horních předních řadách jsou větší zuby, dlouhé šest až sedm palců a u kořene široké čtyři palce. Za těmito strašidelnými tesáky jsou řady náhradních zubů, sklopených dozadu, každý z nich připraven nastoupit na místo, nahradit poškozený nebo ztracený zub. Čtyřiadvacet řad zubů se rozpíná v předních dvou kvadrantech horní čelisti, dalších čtyřiadvacet řad zabírá dolní čelist a skus je tak silný a zničující, že by taková tlama mohla pojmout, rozdrtit a spolknout malého slona.

Lovkyně klouže hadovitými pohyby vpřed a její hlava tvaru dělostřeleckého granátu se pravidelně otáčí. Jak Meg plave, voda jí

protéká nozdrami a čichovým orgánem, který má rozpoznávat množství chemických extraktů ve vodě. Její predátorský čich dokáže lokalizovat jedinou skvrnku krve nebo moči v mase oceánu veliké jako jezero.

Smyslové buňky rozložené podél bočních linií zvířete dokážou na velké vzdálenosti rozpoznat vlnění v moři. Vnitřní ucho slyší vibrace zvuku, který vznikl na míle daleko. A černé a chladné oči tohoto tvora dokážou zaměřit cíl i v nejtemnějším prostředí.

A pak má toto zvíře ještě vynikající elektrický smysl.

Podél spodní strany nosu samice jsou rozesety Lorenziniho ampule – váčky s tmavým rosolem, naladěné na elektrické výboje ve slané vodě. Jako by nestačilo, že Megalodon svou oběť vidí, slyší a cítí, příroda ho obdařila ještě schopností rozeznávat slabé elektrické výboje generované srdcem a pohybujícími se svaly velrybího žraloka, který proplouvá pod hladinou celé míle daleko odtud.

Pro hladovějící samici a její nenarozená mláďata znamená tlukoucí srdce vyzvánění k večeři.

Meg se těsně pod hladinou rychle krade k velrybímu žralokovi a její šest stop dlouhá hřbetní ploutev prořezává moře jako ostrá čepel. Její ústa se rozšiřují, nápadný čenich se tlačí dopředu, zvedá nahoru převislou horní čelist a odhaluje jednu řadu hrozivých zubů za druhou.

Vtom se však samice náhle zastavuje a její prvotní smysly hoří.

Přímo pod velrybím žralokem stoupá nahoru samec. Je to mladík, skoro o třetinu kratší než dospělá samice a zdaleka ne tak široký, který je však rychlejším a mnohem agresivnějším lovcem a jeho přítomnost v těchto vodách znamená pro těžce se pohybující samici a její nenarozené potomky skutečnou hrozbu.

Znepokojený samec, tušící výzvu, bije prudce ocasem a žene se k hladině. Jak stoupá, tlama se mu otvírá, horní čelist se tlačí dopředu a odhalují se řady úzkých trojúhelníkovitých zubů.

Kruté ebenové oči se protáčejí dozadu okamžik předtím, než –

Va-búúúš!

Moře vybuchuje, ohromený velrybí žralok je vyhozen nad vlny, jeho rozervané břicho praská v prstenci rudých gejzírů, jeho zlomené tělo je polapeno ve vrahových drtících čelistech.

Jednu chvíli vypadá horní část samcova těla, jako by visela ve vzduchu, a pak se predátor i kořist kácejí bokem do moře. Velrybí žralok sebou v křečích škubá, jak se snaží vysvobodit ze sevření.

Megalodon však odmítá svůj úlovek pustit. Jako rozzuřený pes mrská kuželovitou hlavou sem a tam, pily jeho horní čelisti se

velrybímu žralokovi prořezávají skrz tlustou, zoubkovitými výrůstky pokrytou kůži a rvou mu z těla tisícilibrový kus masa.

Mladý samec se poněkud vzdaluje, polyká, obeplouvá svou kořist a čeká, až zemře.

Těhotná samice se drží nedaleko. Její nozdry veliké jako grapefruit inhalují pronikavě čpící moře a hlad jí hryže útroby, jak netrpělivě čeká, co zbude.

Kousky střev velrybího žraloka odplouvají pryč, ale pohlcují je hejna makrel a jiných drobnějších ryb, sběračů odpadků, kteří hodují v bouři masa a tkám, chrupavek a sražené krve.

Uplynula hodina. Padá noc, ale přesycený samec odmítá svůj úlovek opustit.

Krátce před svítáním těhotná samice odplouvá. Dva dny a dvě noci bude putovat na východ a přitom nepozře nic víc než jednu želvu. V honbě za potravou však nepřestane vydávat spousty energie.

Třetího dne odpoledne dorazila vyhladovělá obryně, která není daleko od smrti, ke zvednutému okraji tropického ostrovního atolu…

1

ZÁLIV TAMPA, FLORIDA
DNEŠEK

Motor vysadil a já jsem věděl, že mám problém. Zkusil jsem nahodit baterii – nic. Těžký kužel nosu miniponorky Abyss Glider* klesl a rozhoupal se na hladině nahoru a dolů jako korková zátka.

Jakmile jsem pohlédl do hlubin kaňonu Montereyské zátoky, spatřil jsem kuželovitou hlavu samice, jak se vynořuje ze stínů, a když ke mně vyrazila a já jsem viděl její přízračnou albínskou zář, ztuhl jsem děsem.

Otevřela svou šerednou tlamu v očekávání příští kořisti – mě!

To pomyšlení mě rozlítilo. Sáhl jsem dopředu, popadl jsem nouzovou páku a otočil jí proti směru hodinových ručiček, pak jsem trhl zpátky a zažehl palivo miniponorky. Náhle bylo mé tělo vrženo zpátky, kam až to jen dovolil bezpečnostní pás, a miniponorka se prudce jako torpédo zhoupla dolů a řítila se do čekajícího chřtánu mé nejhorší noční můry –

Zazvonil telefon a vyrušil Jonase Taylora z přemýšlení. Jonas popadl ten zpropadený nástroj a zuřivě stiskl sluchátko v ruce. „Co je?“

„Ach… panTaylor?“

„U telefonu.“

„Tady je Ross Colombo.“

„Neznám žádného Rosse Colomba.“

„Z Amerického expresu. Mluvili jsme spolu minulý týden.“

Kriste…

* Abyss Glider - doslova „Kluzák propastmi". (Pozn. překl.)

„Pane, stále ještě jsme neobdrželi platbu, tu, o které jste mi tvrdil, že jste ji posílal.“

Jonasův krevní tlak poskočil o několik stupínků nahoru. „Podívejte, Russi –“

„Rossi. Pane, posílal jste ten šek?“

„Jistě, poslal jsem ho. Nevěřím, že jste ho ještě nedostali. Víte co? Zavolejte mi příští týden, jestli ještě pořád nedorazil.“

„Můžete mi říct jeho číslo?“

„Tyhlety záležitosti obstarává moje žena a ta teď není doma. Zavolejte jí příští týden.“

Jonas praštil sluchátkem do závěsu a proklínal hvězdicový vzorec svého šetřiče obrazovky, když se vracel zpátky k textu. *Zatracení výběrčí…*

Zhluboka se nadechl a zahleděl se na monitor počítače.

To byl Terryin nápad, aby napsal své paměti. Jonasovi se zdálo, že je to ztráta času, poslední zoufalý pokus, jak se znovu vrátit ke ztraceným létům slávy. Pořád se však musel nějak živit, ale kdysi přetékající studna žádostí o reportáže byla dávno vyschlá.

Postav se k tomu čelem, Jonasi, jsi minulost, včerejší zpráva. Nikdy jsi nebyl skutečný vědec a teď jsi už příliš starý na to, abys byl pilotem nějakého podmořského plavidla. Ve svém věku, se svými omezenými prostředky budeš mít štěstí, když seženeš místo zástupce vedoucího v restauraci s rychlým občerstvením.

„Mlč už!“

Poroučí sám sobě, aby znovu přečetl poslední úsek textu na obrazovce, ale ten se mu odmítá vrátit do vědomí.

Jak se Jonas probíral svým životem, nutilo ho to vyrovnávat se s tím, co kdy neudělal správně, kdy se dopustil chyby. Ve svých skoro čtyřiašedesáti letech byl ve věku, kdy už většina mužů pomýšlí na odchod do penze, ale on stále nevycházel s penězi.

Oči mu sklouzly na hromadu účtů a cítil se ještě mizerněji.

Přestaň s tím, ty přerostlé děcko. I když už jsi za kopcem, jsi ještě pořád blízko vrcholu. No tak co, trochu jsi zešedivěl. Co má být, že máš v kříži pocit, jako by tě přejel náklaďák, a všechny klouby máš zničené artritidou. Kdo se stará, že už nic neuběhneš ani nedokážeš držet krok s mladšími na basketbalovém hřišti. Aspoň jsi pořád aktivní. Většina chlapů v tvém věku by…

Zastavil se.

Nejsi ještě starý, Jonasi. Jen už prostě nejsi mladý.

Je pravda, že čím víc Jonas píše, tím starší se cítí a tím víc si uvědomuje, jak mnoho v jeho životě bylo založeno na iluzích.

Na iluzi, že je slavný, či snad důležitý.

Na iluzi, že je dobrý živitel.

Jonas otočil hlavou z jedné strany na druhou a krk mu přitom zaskřípal jako štěrk pod pneumatikou. Zdravotní pojištění, pojištění auta, splácení hypotéky, účty za telefon, za elektřinu… každý měsíc se hromada dluhů zvětšuje, každý okamžik, kdy je Jonas v bdělém stavu, ovládá stres. Půjčil si na dům, maximalizoval své kreditní karty, sáhl už i do kolejních fondů svých dětí… a hora stále roste současně s jeho pesimistickými vyhlídkami do budoucnosti a neustálým strachem z chudoby.

Jonas Taylor si ani nedokázal vzpomenout, kdy se naposledy hlasitě smál. Nebo usmál.

Oči mu spočinuly na horní položce hromady, roční faktuře pro platbu životního pojištění – ironii jeho života. *Bankrotář v životě, boháč ve smrti. Aspoň že sis vzal mladou ženu. Jo, o Terry bude dobře postaráno, až zkrachuješ.*

„Mlč už!“

Odhodil fakturu stranou, pak si začal třít spánky a přitom se modlil, aby ta skvrna v jeho zorném poli byla jen odrazem slunce na monitoru, ne další migrénou.

Soustřeď se. Dokonči knihu. Terry ji prodá, a ostatní pak už půjde samo.

Obrátil se zpět ke klávesnici.

> Obklopila mě tma, ale než jsem stačil pochopit důsledky svého činu, propadl jsem se do bezvědomí. Když jsem se probral, s úžasem jsem si uvědomil, že žiju. Pouzdro bylo jako zázrakem stále nepoškozené, ale nyní se valilo do děsivé tmy, jen vnější světlo na kuželu nosu občas osvětlilo zbytky po netvorově posledním jídle. Tuleň. Rozteklý velrybí tuk. Horní část těla mého bývalého námořního velitele –

Stropem mu nad hlavou zaduněly těžké basy rapové hudby.

Jonas přestal psát.

„Dani?“

Žádná odpověď.

„Kruci.“

Jonas vstal od stolu a šel ke schodišti. „Danielle Kaye Taylorová!“

Žádná odpověď.

Jonasovi se zvedl tlak o další příčku. S nadávkami na rtech vystoupil nahoru po schodech pokrytých ošoupaným béžovým kobercem a dovlekl se chodbou k pokoji své dcery. Zkusil kliku. *Zavřeno, ovšem.* Zabušil na dveře. Ještě jednou.

Dveře se otevřely.

„Co je?“ Sedmnáctiletá blondýnka upřeně pohlédla na svého otce, v jejích tmavomodrých očích se zračil vztek.

„Snažím se pracovat.“

„Vážně? Já tady taky bydlím.“

Snížila hlasitost dost na to, aby Jonas porozuměl textu. „Tsss, Dani, musíš tyhle hovadiny poslouchat?“

„Tati, nezačínej –“

„Písničku o třech bratrech, kteří přepadli svou matku?“

„Je to jen písnička.“

„No, mně se nelíbí. Vypni to.“

„Promiň, ale nemůžeš mi říkat, co mám poslouchat. Tohle je náhodou svobodná země.“

„Jediná svobodná věc tady je, jaké platíš nájemné. Dokud budeš bydlet pod mou střechou, budeš poslouchat. A teď to vypni.“

Praštila do CD přehrávače a vypnula ho. „Za sedm týdnů mi bude osmnáct a pak odtud stejně vypadnu.“

„Radši doufej, že dostaneš stipendium, nebo budeš dojíždět.“

„Čerstvá novinka: Na žádnou kolej nejdu.“

Krevní tlak mu zase vyskočil, dceřin výraz ho přiváděl k šílenství. „A z čeho budeš žít? Budeš si vydělávat jako servírka? Prodávat pivo a hamburgery?“

„Možná napíšu paměti!“ Zabouchla dveře otci před nosem.

Fajn, dobře ho usadila. Na okamžik se zastavil. Slyšel, jak dcera pláče. *A to jsem dostal cenu za Otce roku…*

V touze po rozhřešení se otočil a zaklepal na dveře svého syna. Otevřel je.

Čtrnáctiletý chlapec, kterému zpod baseballové čepice klubu Philadelphia Phillies vykukovala kštice hnědočervených vlasů, ani nevzhlédl, jak byl zabrán do videohry.

„Davide?“

„Úkoly už mám hotové.“

Klekl si vedle syna a díval se, jak chlapcovy ruce zkušeně ovládají

řízení – repliky jeho staré miniponorky.

Na obrazovce se zvedl tupý, slonovinově zbarvený nos Megalodona a jeho čelisti drtily ocas prchající velryby. Z rány vytryskla karmínová krev a rozlila se po obrazovce jako kouř z komína.

KOSATKA. SMRTELNÉ ZRANĚNÍ. 250 BODŮ. KRM SE DÁL.

„Proč vždycky řídíš Meg? Proč ne ponorku?“

„S Andělou je větší zábava.“

Vedle se vynořila miniponorka připomínající torpédo. David pohnul s ovladači a poslal Megalodona za ní.

„Rád pronásleduješ svého starého tátu, co?“

„Je za to tisíc bodů.“

„Tisíc bodů. Nech mi to pak vytesat na pomník, jo?“

„Csss.“

Jonas vynechal pobídku k ukončení té proklaté videohry, připomínky života, který mohl být. *Převody plateb, obchodováni… to všechno je pryč.*

Všechno odešlo s jeho mládím.

Obrátil se a odešel. Znovu se zastavil u Daniných dveří. Slyšel, jak telefonuje, jak si jakousi adolescentní mluvou stěžuje na svůj těžký život.

Iluze o rodičovství…

Otevřely se vstupní dveře. „Jonasi?“

Vykročil dolů. Pozdravil se se svou ženou. „Kdes byla? Už několik hodin ti volám na mobil.“

„Říkala jsem ti přece, že mě telefonní společnost včera odpojila.“ Terry Taylorová má své dlouhé onyxové vlasy staženy do pevného uzlu, který zvýrazňuje její asijské rysy. I ve svých pětačtyřiceti je stále stejně krásná. „Jak to, že nepracuješ?“

„V tomto domě nemůžu pracovat, pořád mě něco vyrušuje.“

„Když nepracuješ, mohl bys vynosit z auta nákup?“

Jonas si povzdechl. Jen v ponožkách vyšel ven k vozu značky SUV, vyndal z otevřeného kufru tolik plastových tašek, kolik dokázal unést, a pak mu oči padly na auto zaparkované vedle vozu jeho ženy.

Všiml si, že na kapotě je promáčklina.

Pocítil píchnutí v levé ruce.

Jonas položil tašky s nákupem a začal prohlížet kapotu. Bylo mu jasné, že to už nepůjde opravit.

Prostě je to všechno čím dál lepší.

„Terry!“

Manželka vystrčila hlavu ze dveří. „Proč tak křičíš?“

„Viděla jsi kapotu chryslera?“

„Viděla jsem to. Říkala, že se jí to stalo včera večer, když bylo auto zaparkované.“

„A kde parkovala? Na šrotišti? To zatracený auto nás stojí dvě stě padesát babek měsíčně, plus tři papíry ročně na pojištění. Člověk by myslel, že by mohla být trochu opatrnější –“

„Jonasi, uklidni se.“

„Jen trochu pochopení, trochu respektu, víc nechci.“ Krev v něm vřela. Otevřel přední dveře dceřina auta a ucítil těžký odér tabáku. Sáhl dolů, aby stáhl střechu, a zahlédl pytlík s marihuanou schovaný pod sedadlem.

„Terry!“ zvolal, a hluboko v hlavě za okem ho sevřela migréna.

TANAKŮV INSTITUT
MONTEREY, KALIFORNIE

Mohutná modrá hora vody se valí ke břehu. Když dospěla k vrcholu, její hmota temně zaduněla na mělčině. Pak, jakmile se dotkla ponořených betonových stěn umělého kanálu, rozpadla se její masa vedví. Polovina vlny se roztříštila v pěnu a pod pláží rychle odumřela, druhá polovina se žene do kanálu a nabírá na rychlosti, poté co byla přesměrována do hlavní nádrže Tanakovy laguny.

Mandlové oči starého muže sledují, jak dovnitř vplouvá další vlna, a její drtivé hřmění konejší jeho duši. Jeho mysl je neklidná jako vlnivě šplouchání, které se jako mačkající se papír rozléhá po celé aréně. Z místa, odkud se dívá – z chladné hliníkové lavičky v horním patře západní části hlediště – vidí všechno: přicházející Pacifik, kanál ústící do oceánu, umělé akvárium velikosti jezera, odpolední slunce klonící se k západnímu obzoru.

Dvaaosmdesátiletý Masao Tanaka si zapnul límeček, aby se chránil proti drsnému větříku, který vane od oceánu do prázdné betonové mísy akvária, a zamhouřil oči před světlem, které se odráží od hladiny laguny. Kdysi azurová voda znehybněla a změnila se v olivově zelenou, údržbáři nestačí odstraňovat mořskou řasu. Kdysi zářivě lesklá konstrukce tvaru písmene A, tyčící se jako obrovský ocelový strašák na jižním konci arény, je olepená vrstvami rzi, stejně jako lavičky,

záchody, prostor pro krmení a stánky pro prodej suvenýrů.

Masao zavrtěl hlavou nad ironií své existence. Laguna bývala něčím víc než jen snem námořního biologa, byla jeho životem, a nyní spolu s ním umírá. Třicet let uplynulo od chvíle, kdy toto zařízení navrhl a jeho stavbou riskoval všechno. Vyčerpal rodinný majetek a zadlužil budoucnost svých dětí, a když tyto zdroje vyschly, uzavřel vysoce riskantní kontrakt s japonským Technologickým centrem námořní vědy (JAMSTEC) a prodal mu pětadvacet procent Institutu bezpilotních ponorných plavidel pro získávání námořních informací (UNIS). Dálkově řízené ponorky UNIS se měly stát součástí japonského detekčního systému pro včasné varování před zemětřesením. Háček byl v tom, že Masaův tým měl rozvinout své řady sedm mil hluboko v Marianském příkopu, což byla nejhlubší, nejméně prozkoumaná část oceánu vůbec.

Masaův syn D. J. tehdy doprovázel každé podmořské plavidlo UNIS na jeho pozici tak, že sám pilotoval ponorku Abyss Glider II, hlubokomořské ponorné plavidlo pro jednočlennou posádku, které patřilo Institutu. Několik týdnů pracoval detekční systém bezvadně, ale pak ponorky jedna po druhé přestaly vysílat data. Japonci začali hrozit, že zastaví platby, a Masao byl nucen požádat o laskavost jednoho starého přítele.

Jonas Taylor býval nejlepším pilotem hlubokomořských plavidel, jaký kdy nosil uniformu Námořnictva Spojených států – dokud se něco nestalo při jeho posledním ponoření právě v těchto vodách. Když pracoval v hloubce třiatřicet tisíc stop, náhle propadl panice a začal se svým plavidlem rychle stoupat nahoru. Rychlost manévru způsobila, že přestal fungovat systém vyrovnávání tlaku v ponorce, a dva vědci na palubě zemřeli. Jonasovi diagnostikovali psychózu způsobenou pobytem v hlubině a donutili ho strávit tři měsíce v psychiatrické léčebně. Jonas, jehož námořní kariéra skončila a jehož sebedůvěra byla otřesena, se znovu sebral a vrátil se do školy, aby studoval paleobiologii, rozhodnutý přesvědčit svět, že není blázen, ale že neprozkoumanou sedmimílovou hlubinu obývá šedesát stop dlouhý prehistorický žralok, který byl dlouho považován za vyhynulého.

Masaa Jonasovy teorie příliš nezajímaly, potřeboval jen druhého hlubokomořského pilota, který by doprovázel jeho syna na záchranné operaci. Jonas pozvání starého pána přijal; měl větší zájem na tom, aby našel nějaký nefosilizovaný zub Megalodona, důkaz, že tito tvorové ještě žijí.

Místo toho však našel své vlastní Peklo.

Jonas Taylor měl pravdu, někteří členové druhu Megalodon přežili vyhynutí ostatních v teplejší spodní vrstvě příkopu.

Po sestupu do propasti přilákaly motory obou miniponorek jednoho samce. Ten napadl a pozřel Masaova syna D. J. a zapletl se do kabelu jeho plavidla. Když pak Masaova hladinová loď táhla polapeného tvora nahoru, na samce zaútočila větší samice a sledovala ho k hladině.

Jakmile byl ďábel takto vylákán ze svého očistce, bylo na Jonasovi a jeho týmu, aby ho zastavili.

Když se Tanakův institut pokoušel samici chytit, došlo ještě k několika úmrtím. Samice pak v hlubokých vodách u Monterey v Kalifornii porodila tři mláďata. Jonas ji nakonec musel zabít, ale jedno ze tří mláďat chytili a odchovali v Masaově velrybí laguně.

Přijďte se podívat na Anděla. Na Anděla smrti. Dvě představení denně.

Zajatá samice pak měla lákat miliony návštěvníků a vydělávat ještě víc dolarů. Avšak řada zničujících právních sporů Institut ochromila a přinutila Masaa prodat většinu společnosti energetickému magnátovi Benediktu Singerovi. Přijít o kontrolu nad milovaným Institutem bylo dost zlé, ale ještě horší byl přílišný stres, kterému byla vystavena rodina. Terryino první těhotenství skončilo mrtvě narozeným dítětem, a Jonas u ní tehdy nebyl, protože ho příliš zaměstnávala starost o udržení Anděly v laguně. Nakonec se samici přece jen podařilo uprchnout a to málem stálo život Masaovy dcery a zetě.

Smrt Benedikta Singera pak Institut vrátila jeho zákonitému majiteli. Tři roky po Andělině útěku byla znovu otevřena vrata nového kanálu vedoucího do laguny, tentokrát kvůli dalšímu studiu kytovců.

Masao měl před sebou nový život. Každý zimní den, když desetitisíce těchto obrů putovaly z Beringova moře na jih, čekával biolog u otevřené brány kanálu v naději, že přiláká těhotnou samici do své chráněné zátoky, aby tam porodila své mládě.

Ale velryby, vystrašené stopami po Megalodonově přítomnosti, odmítaly vplout dovnitř.

Značně zadlužený Masao přijal obrovskou půjčku od svého zetě, vysušil a vydrhl hlavní nádrž… ale všechno nadarmo.

Nutně potřeboval peníze, a tak se uvolil pronajmout zařízení Mořskému světu. Ten dopravil půl tuctu kosatek, všechny narozené v zajetí, z jejich stísněných nádrží do mnohem větší laguny s přístupem do oceánu. Jakmile však tyto zabijácké velryby vpluly do vody, okamžitě propadly panice a pobláznělě kroužily kolem nádrže. Když se neměly

kudy dostat na mělčinu, začaly v zoufalé snaze dostat se ven bušit hlavou do vrat kanálu.

Dvě zvířata uhynula a s nimi i kontrakt s Mořským světem.

Jak čas běžel, ustával i zájem veřejnosti o Jonase Taylora. Když jeho řečnická kariéra skončila, byl donucen prodat svůj dům v Kalifornii a odstěhovat rodinu do Tampy, kde přijal místo v reklamě v jednom novém akvaparku. Masao zůstal a zaměstnal Jonasova nejlepšího přítele Maka, aby prováděl údržbu zařízení, a mezitím se snažil areál prodat.

Krach na burze nakonec odnesl Masaovu penzi i úspory několika potenciálních kupců, a tím byl osud starého pána zpečetěn. Laguna byla jeho albatrosem, a ať se mu to líbilo nebo ne, byl s ní navždy spojen.

Masao se napřímil, jeho artritické klouby při té námaze zapraskaly. Na druhé straně laguny si všiml nějakého pohybu.

Atti… Stařec zamával.

Athena Holmanová mu zamávala v odpověď a dál ometala prázdné lavice na východní straně. Pravou ruku a nohy mladé Afroameričanky postihla mozková obrna, takže se pohybovala jen ztěžka. Navzdory svému postižení však dívka vždy byla nejpilnější pracovnicí Institutu a její černé oči a břitký vtip dávno předtím uloupily Masaovi srdce, takže ji nedokázal propustit spolu s ostatními pracovníky údržby.

Aréna zlátne, slunce se kloní k západu. Je to čas, který má starý pán z celého dne nejraději, třebaže cítí jen lítost. Z muže, který býval hybnou silou rodinných obchodních záležitostí, udělaly životní prohry jen stín jeho bývalého já, zátěž pro jeho děti.

Počkal, dokud se po obzoru nerozlila krvavě šarlatová a fuchsiové fialová zář, pak vstal. Nohy a kolena ho zabolely. Masao stejně jako jeho zařízení chátrá, ale jeho duch je stále čilý a touží po činnosti.

Začal se belhat kolem sedadel dolů na betonový chodníček.

Ze stínů vystoupili dva muži, oba skoro čtyřicetiletí, dobře stavění, v kostkovaných košilích a ošoupaných džínách.

Starší se na starce falešně usmál. „Dobré odpoledne, pane Tanako. Pamatujete se na mého bratra Devina, že?“

Masao stísněně přikývl. „Asi jste dostali odpověď od mého advokáta.“

Drew Dietsch se zahleděl na lagunu. „Dostal jsem ji ve třech exemplářích. Ne že bych z toho měl radost, ale to vy jistě už víte, soudě podle toho, že jste neodpověděl na žádný z našich telefonátů.“

„Mrzí mě to.“

„Mrzí vás to?“ Devinovy zelené oči se přivřely hněvem. „Poslyšte, starý pane, utopili jsme půl milionu v prohlídkách areálu a vzorcích půdy, a to nemluvím o penězích, které nás stálo podmazávání dozorčího úřadu. A pak ta osobní půjčka.“

„Klid, Devine.“ Drew se postavil mezi svého mladšího bratra a starce. „Chovejme se zdvořile… zatím. Pane Tanako, jistě chápete, že nás s bratrem trochu zlobí, jak se věci vyvinuly.“

„*Hai.* Peníze, co jsem si půjčil, dostanete i s úroky zpátky, máte mé slovo.“

„My nejsme banka,“ odsekl Devin.

„Bratr má pravdu. Měli jsme dohodu, že se celá tato pobřežní oblast s lagunou promění v rekreační středisko s domy za milion dolarů a s exkluzivní obchodní promenádou.“

„Dohodu jsme měli jen v principu. Vaše konečná nabídka byla příliš nízká. Ty peníze nestačily.“

„Měli jsme dohodu, Tanako, a proto jsme souhlasili s osobní půjčkou. Spolu s ostatními našimi investory jste měl dostávat podíl ze zisku.“

„Ze zisku založeného na důvěře. A já vám nevěřím. Ani můj advokát. Má to příliš mnoho trhlin. Položte na prkno víc peněz a promluvíme si, jinak počkám. Víte, bratři Dietschové nejsou jediná ryba v moři.“

Masao se kolem nich protlačil, belhá se k východu.

Devin vykročil za ním.

Drew chytil bratra za loket. „Dobře, Tanako, hele, jestli je tohle hra, kterou chcete hrát, pro nás je to jen dobře. Naši právníci berou honorář, ale co vaši? Můžete si dovolit platit někoho, kdo nám zabrání, abychom podali žalobu? O tom pochybuju. A co vaše dcera a její chudák manžel?“

Masao zvolnil krok.

„Jo, slyšel jsem, že Terry s Jonasem na tom nejsou finančně nejlíp, stejně jako vy. Špatné investice utopily jejich životní úspory tady v téhle zoologické zahradě, co? Podívejte se tomu do očí, starý pane, pár centů za dolar je to nejlepší, co kdy uvidíte. Tak proč to neurovnáme jako chlapi, dřív než to za nás rozhodne soudce?“

„Lepší nabídku, pánové,“ zašklebil se Masao. „A raději dřív, než umřu.“

2

SEVERNÍ PACIFIK
SOUČASNOST

Tichý oceán, který zaujímá šedesát milionů čtverečních mil, je největší vodní masou na zemi a také nejhlubší, jeho průměrná hloubka je čtrnáct tisíc stop. Pokrývá téměř polovinu zeměkoule, odděluje Ameriku od Asie a Austrálie a rozkládá se na gigantické Tichomořské desce, což je seismicky nejaktivnější oblast na světě.

Ponořte se pod změť vln, proplujte horní vrstvou světla, dokud se tmavomodré moře nezmění v černé, a ocitnete se v obrovské vodní lokalitě, v největším životním prostoru na zeměkouli. Toto trvalé království temnoty oplývá tajemstvími, neboť navzdory lidské zvědavosti a zdánlivě neomezeným schopnostem se nám z tohoto cizího a nepřátelského světa dosud podařilo prozkoumat pouhých pět procent. Právě tady, kam nikdy nedospějí sluneční paprsky, dala příroda svým životním formám schopnost vyrábět si vlastní světlo, když je obdařila chemikáliemi – luciferiny – nebo světélkujícími bakteriemi, které obývají jejich tělo.

V tomto neprozkoumaném světě rosolovitých druhů vydává sto stop dlouhý, úhořovitý tvar světélkujících polypovců v symfonii barev světlo, které má oslepit možného predátora. Ryby druhu Lophiiformes (mořští ďasové) si pohupují svítivými baňkami před otevřenou tlamou a lákají tak nic netušící kořist. Gasteropelecidae používají orgány produkující světlo jako maskovací prostředek.

V mlčenlivé temnotě tekutého prostoru se světlo stalo preferovanou formou komunikace a přežití.

Když se ponoříme ještě níž, vstoupíme do propasti, kde obrovská váha vody vytváří tlaky, jež přesahují možnosti těch, kdo dýchají vzduch. Tlak pro člověka znamená nepřekonatelnou bariéru, zásadní

překážku vědeckého výzkumu, důvod, proč víme víc o vzdálených galaxiích než o nejosídlenější oblasti své vlastní planety.

Oceánskému dnu rozlehlého Tichého oceánu dominuje Tichomořská deska. Její vnější okraj, který se neustále střetává s jinými oceánskými deskami a kontinenty, tvoří síť vulkanicky aktivních ostrovních řetězů a sopek známých jako Ohnivý kruh. Tato třicet tisíc mil dlouhá nárazová zóna se vine na sever podél asijského pobřeží k poloostrovu Kamčatka, východním směrem k Aljašce sleduje Aleutské ostrovy a pak se stáčí k jihu podél zlomu San Andreas v Kalifornii, prochází Mexikem a ústí na západním výběžku Jižní Ameriky.

Na hranicích desek se tvoří příkopy, nejhlubší místa na planetě. Ohnivý kruh obchází řada takových roklin a nejhlubší z nich je Marianský příkop, propadlina ve tvaru oblouku dlouhá patnáct set osmdesát mil a široká v průměru třiačtyřicet mil.

35 827 stop pod hladinou moře je *Challenger Deep*[*] nejhlubší místo na zemi, které leží na jihovýchodním konci Marianského příkopu. Dále na sever vede Tichomořská deska kolem sopečného řetězu Marianského ostrova a proláklin ústících do Kurilského příkopu, obrovské propadliny, která běží podél celého Japonska a dál na sever až k poloostrovu Kamčatka. Odtud se pak rozpíná na východ, kde sopečnou činností vznikly Aleutské ostrovy a Aleutský příkop, který se táhne napříč severním Pacifikem až k pobřeží Oregonu.

Život vyžaduje energii. Pevninské ekosystémy a tvorové žijící na mělčinách čerpají své palivo přímo ze slunečního svitu prostřednictvím procesu fotosyntézy.

Ti, kdo žijí ve světě trvalé temnoty, obyvatelé propasti, se musí spoléhat na jiný zdroj energie, totiž ten, který čerpají přímo z vnitřního tepla země. Když studená mořská voda protéká podél hranic oddělujících se tektonických desek, vsakuje do hlubokých prasklin a jimi se dostává do kontaktu s roztavenou skálou. Mořská voda, přehřátá na teplotu přesahující 370 stupňů Celsia, v sobě rozpouští mangan, železo, křemík a další minerály a pak se hydrotermálními průduchy dostává z oceánského dna nahoru. Úlomky, které z těchto průduchů vyvěrají, se kupí do výšky a tvoří minerální komíny, černé kouřící vulkanické věže, přičemž každý takový komín je sám o sobě oázou života.

[*] *Challenger Deep je* nejhlubší místo na světě, asi l1 033 m, pojmenované podle ponorky Challenger II, která ho v roce 1948 objevila. (Pozn. překl.)

Na těchto sirných sloučeninách se živí mikrobi a oxidují je a tak tvoří potravu pro shluky *riftií* – přízračně bílé nitkovité červy, sedm stop dlouhé, jejichž konce mají rumělkově červenou barvu. Na tomto lese riftií se krmí garnáti, měkkýši a jiná hlubokomořská havěť, která naopak slouží za potravu bizarnímu druhu bílých krabů a rybám v chemosyntetickém potravním řetězci, jenž funguje od počátku časů.

Míle pod hladinou, mimo dosah člověka, život nejen existuje, ale přímo kvete.

A jako ve všech úspěšných oblastech, v nichž je domovem život, i zde jsou vždy takové výjimečné formy života, které stojí na samém vrcholu tohoto potravního řetězce, na vrcholu vyhrazeném pro nejdokonalejší masožravce.

Obr klouže prvotním světem ticha a trvalé temnoty, bez ustání se pohybuje. Kůže slonovinové barvy, bez pigmentu, bledá jako smrt, skoro září na pozadí černočerné tmy, šedomodré kruté oči ani nemrknou. Povolená čelist tvora se chvěje v ustavičném proudění mořské vody a jeho žábrové štěrbiny, uspořádané vertikálně jako šest příček okenic po každé straně, se jemně vlní, jak zvíře dýchá.

Megalodon, mladý samec, je divá bestie, dlouhá od špice čumáku ke konci obloukovitého ocasu jedenašedesát stop a vážící sedmašedesát tisíc liber. Tento Meg, který se narodil téměř před dvaceti léty, a jeho sourozenec, menší samec, přežili řádění své dominantní matky, když se usídlili v kotlině Marianského příkopu, rozlehlém podmořském údolí táhnoucím se západně od hlavního příkopu a odděleném od něj kopcem a korytem Severního mariaského ostrova.

Alabastrovou kůži albína hyzdí jizvy z bitev. Polokruhová jizva kolem hrotu jeho prsní ploutve je svědectvím marného pokusu o kopulaci s neochotnou samicí. Ještě nezhojená rýha za levou štěrbinou žaber je vážnější, je to rána způsobená jeho mladším sourozencem při jednom teritoriálním sporu, který mezi nimi proběhl před léty. Větší samec nakonec triumfoval, když svému rivalovi ukousl skoro třetinu hřbetní ploutve a odsoudil tak zmrzačeného protivníka k smrti.

Příroda své tvory obdařuje prostým genetickým plánem – přežít a rozmnožit se, a trestem za nedodržení tohoto plánu je vyhynutí. Megalodonové, kteří kdysi byli prosperujícím druhem, obývajícím mělčiny a střední hloubky, se v propasti stali vymírajícím pokolením. Ve zmenšujícím se počtu mají méně příležitostí k pohlavnímu styku a tím k rozmnožování. Samice, které dosáhnou pohlavní dospělosti,

vyžadují mimořádně kvalitní stravu, protože jejich mláďata musí hodně vyrůst, než se narodí, což v propasti může trvat až sedm let. Jakmile se dostane do cyklu říje, ovulující samice Megalodona vylučuje sekret, který vytváří silnou feromonovou stopu, jež má přilákat samce ze vzdálenosti stovek mil. I když však dospělý samec rujnou samici najde, šance na spojení je stále dost slabá. Podrobit si větší samici může být pro samce dost nebezpečné a nezkušený jedinec může absolvovat tucet či víc pokusů, než konečně dospěje ke kopulaci.

Mladý samec, poháněný nadměrnou hladinou testosteronu, je nedočkavý a neklidný. Od narození obýval hlubiny kolem řetězce Marianského ostrova a jeho chudý metabolismus fungoval na olihních, potravě z mořského dna a exotických formách života existujících od jurského věku. Když v dosahu jeho smyslů nebyly žádné dospělé samice, samec opustil své těžce vybojované teritorium a vydal se na sever do jiného úseku Marianského příkopu.

Za několik dní ucítil silný pach ovulující samice. Skutečnost, že tato samice byla jeho biologickou matkou, nijak budoucí záměr velkého samce neovlivnila.

Vydal se na cestu s cílem kopulovat.

Pro starší samici představovala přítomnost velkého agresivního samce v jejím teriťoriu bezprostřední hrozbu. Opustila pradávné vody svých předků a plula dále na sever, dokud se nedostala do proudu Kurošio; vracela se tak cestou, kterou už putovala jako mladá.

Začaly se jí vracet dávné vzpomínky – vzpomínky na vody, v nichž bývala hojnost kořisti.

Protože na rozdíl od ostatních členů svého druhu se tato samice narodila na mělčině nedaleko kalifornského pobřeží. Tato obryně, která byla skoro pět let držena v zajetí, nakonec svým lidským věznitelům uprchla a vrátila se do propasti, aby porodila mláďata.

Anděla, „Anděla smrti“, která kdysi bývala atrakcí Tanakova oceánografického institutu, je nyní zcela pohlavně zralá, dospělá samice, jež je se svými čtyřiasedmdesáti stopami délky a osmatřiceti tunami váhy největším a nejnebezpečnějším vodním predátorem všech dob.

Jako obrovský losos, který se vrací domů, aby se třel, tato samice instinktivně sledovala proud Kurošio, rychle se pohybující vodní masu, jež obtéká Japonsko, spojuje se s proudem Ojašio a nakonec se rozpouští v Severopacifickém proudu. Několik týdnů setrvala v tomto běžícím pásu směřujícím na východ, řízena přes severní Pacifik

biomagnetickým kompasem ve svém mozku. Když dospěla do aljašských vod, pokračovala směrem na jih, pronásledovala šedé velryby a jejich mláďata u pobřeží Oregonu, až nakonec dorazila do svých starých známých vod u Kalifornie.

Osmnáct let a tři měsíce od okamžiku, kdy uprchla ze zajetí, aby obývala Marianský příkop, našla Anděla cestu zpátky do vod svého zrodu…

– a zanechávala za sebou feromonovou stopu, která se rozpínala přes polovinu oceánu.

Velký samec vplouvá do Severopacifického proudu a všemi svými smysly pátrá po stopě, kterou po sobě zanechala jeho budoucí družka. Pro mladíka je tohle nejdelší cesta, jakou dosud urazil do doby, kdy pobýval v propasti. Samec, přivyklý hlubinným tlakům, nikdy předtím nelovil v oblastech středních hloubek, vyšší obsah kyslíku ve vodě spaluje jeho letargii vyvolanou pobytem na oceánském dně a zvyšuje jeho apetit.

Chlad Mega netrápí. Tělesné rozměry samci umožňují udržovat si stálou vysokou tělesnou teplotu, jeho čtyřiatřicetitunový trup izoluje jádro od chladnějšího okolí. Aby se tělesná teplota ještě zvýšila, proudí okysličená krev z Megových žaber několika specializovanými tepnami, které ji přivádějí do masivních plovacích svalů. Tento unikátní „vnitřní spalovací systém“ účinně tvoří z gargantuovského prehistorického bratrance velkého bílého žraloka teplokrevnou rybu.

Když vyšší obsah kyslíku ve vodách středních hloubek zvýšil Megovu tělesnou teplotu, urychlil také jeho trávicí proces.

Jeho stálým společníkem je nyní hlad.

Velký samec zpomaluje, náhle zpozorněl. Smyslové buňky rozmístěné na jeho bocích uprostřed těla zaznamenaly nahoře před ním dvoje zřetelné vibrace; jedny znamenají zdroj potravy, druhé přímou hrozbu.

Megalodon mění směr, rozhodl se plout hlouběji a více pokradmu, jak se přibližuje ke zdrojům rušení.

Středními hloubkami severního Pacifiku se jako jeden tvor pohybuje hejno olihní druhu *Magnapinnidea*, obrovských živočichů, kteří mají deset chapadel a dosahují délky osmadvaceti stop. Tito tvární obři mají dvě velké ploutve připomínající sloní uši, které jim pomáhají sunout se mořem kupředu.

Obrovská oliheň, předurčená stát se potravou, upoutala pozornost ne

jednoho, ale hned dvou hrozivých protivníků.

Do hlubokých vod plných potravy sestupuje velrybí samec, vorvaň obrovský. Kytovec dlouhý dvaašedesát stop a vážící dvaaosmdesát tisíc liber je ve zdejších vodách největším predátorem. Tento osamělý lovec, v tomto případě samec, je s výjimkou člověka jediným savcem, který dokáže sestoupit do těchto hloubek, kde voda dosahuje téměř bodu mrazu.

Samec, mladý na toulavého dospělce, se už čtyřicet minut noří do temnoty a jeho tep se zpomalil na třetinu. Jeho krev okysličuje jednak mozek, jednak orgán vylučující vorvaňovinu. Tato hmota váží několik tun a představuje velkou zásobu tuku uloženou v mozkové dutině zvířete, která vydává krátké, širokospektré pulzy čili vysílá směrový paprsek. Jakmile tento paprsek narazí na nějaký předmět, jenž mu přijde do cesty, odrazí se zpět do jiné zásobárny tuku, umístěné ve spodní čelisti kytovce, odkud se informace přenáší do středního ucha velryby a dál do mozku, kde se dále zpracovává.

Je to právě tento sonarový smysl, co nyní vede obrovského predátora ke kořisti, kterou sice nevidí, ale o níž ví, že tam je.

Jen tři tisíce sto stop… cíl je pouhých tři tisíce sto stop od vorvaně.

Vzrušený mladý samec tluče ocasem silněji, aby odpoutal pozornost hejna olihní, jež se instinktivně noří do hloubky.

Vorvaň mění směr spolu s nimi, rychle se vrhá do prchající stěny masa a jeho úzká spodní čelist žvýká v pohybující se stěně tuku. Urvaná chapadla víří v inkoustové záplavě, jak se obrovská hranatá hlava velryby protlačuje pozůstatky hlavonožců a pohlcuje je.

Kytovec je příliš zaměstnán požíráním olihní a zapomíná hlídat svůj sonar.

Najednou se objevila děsivá bílá šmouha a narazila do ocasu vorvaně silou nákladního vlaku, který se střetl s traktorem.

Zuby spodní čelisti, ostré jako dýky, se zabořily savci hluboko do kůže. Vroubkované horní tesáky se prořezávají tukem, chrupavkami a kostmi a rvou z vorvaňova těla šestisetlibrový kus tuku a šlach. Větší velryba se obrátila a Mega setřásla.

Megalodon bleskurychle odplouvá a zanechává svou kořist těžce zmrzačenou.

Zraněný a bezmocný vorvaň, který spotřeboval vzácný vzduch, buší svalnatým ocasem do oceánu a ve spěšném ústupu žene svůj jednačtyřicetitunový trup k hladině.

Megalodon zůstal pod ním. Obrovské čelisti se rozevírají a sklapují

jako past na medvěda, zuby se zatínají do tuhé velrybí kůže a trhají kus vorvaňova těla na stravitelné kusy tuku. Čelistní svaly pracují a pruhy tkání se obtáčejí kolem Megova přízračného břicha.

Predátor polyká, smysly má opojené. Hladina adrenalinu v jeho těle prudce stoupá. Nozdry se mu dmou, jak čichovými otvory nasávají chuchvalce horké krve.

Samec ještě nikdy nezakusil takovou hostinu. Jako v horečce znovu lokalizoval svou prchající oběť a stoupá za ní. Potřebuje tucet rychlých mávnutí ocasem vysokým jako dvoupatrový dům, aby překonal svou poněkud slabší vznášivost.

Zraněná velryba cítí blížícího se Mega, silně buší ocasem a s námahou otáčí svou tupou hranatou hlavu sem a tam.

Megalodon pluje podle zvuků, které ve vodě vydává jeho oběť, a otevřenou tlamou polyká krvavou stopu v mořské vodě. Když se dostal na vhodnou vzdálenost od mávajícího ocasu vorvaně, otevřel dokořán tlamu a chystal se mu zasadit další zničující ránu.

Ale pak se náhle samec odvrátil.

Na bitevní pole pronikl závan šedého denního světla, které Mega bodá do citlivých očí, přizpůsobených temnotě.

Samec kruhovým pohybem odplul dolů ze světla, které mu působí bolest, a čeká.

Zraněná velryba se vynořila a z nozder vypudila krvavý gejzír stlačeného vzduchu. Zvíře se snaží plavat a zůstává blízko u hladiny ve snaze vzdálit se od predátora, který podle vorvaňova sonaru číhá ve tmě čtrnáct set stop pod ním.

Minula bolestivá hodina. Slunce se sklání za obzor a přivolává noc.

Mezitím přišlo na hostinu tisíce nočních predátorů a všichni teď čekají, až mladý princ zasadí smrtelnou ránu.

Megalodon čeká.

Uplynula další hodina.

Vorvaň, který se už sotva hýbal, vydal s umírajícím světlem smrtelné zasténání. Poslední *buch-buch-buch,* a jeho srdce velikosti volkswagenu se zastavilo.

Mrtvé zvíře se jako obrovská kláda převrací břichem nahoru.

Nad Tichým oceánem se rozlévá temnota.

Albín zabiják majestátně stoupá černým mořem, jeho zjizvený čenich se zvedá, tlama se rozevírá dokořán –

– *Bum!*

Mrtvola vorvaně se nárazem zvedla, jak se zuby Megalodona

vážícího sedmašedesát tisíc liber zaťaly do kytovcovy páteře.

Připlouvají menší predátoři a sbírají zbytky. Za pár minut kypí v Tichém oceánu život.

Třetího dne za svítání začala nafouklá mrtvola klesat dolů. Spirála do hlubin bude trvat několik hodin a přitom se nažerou tvorové středních hloubek. Nakonec se velryba uloží na místo svého posledního odpočinku na dně propasti a poskytne ještě potravu tisícům živočichů z oceánského dna.

Uplyne celý rok, než budou kosti zcela očištěny.

Nic nepřijde nazmar, tak je to v přírodě zařízeno.

Velký samec se ponořil hlouběji dlouho před svítáním, vrací se do příjemnějších tlaků středně hlubokých vod. Pro tuto chvíli byl jeho hlad ukojen a Megovy smysly rychle zachytily pachovou stopu ovulující samice.

O pár hodin později tvor vklouzl do Severopacifického proudu a dovolil teplé vodní mase, aby ho unášela na východ směrem k pobřežním vodám Britské Kolumbie.

3

VENICE, FLORIDA

Festival žraločích zubů, který se koná v městečku Venice na Caspersenově pláži na Floridě, kousek cesty na jih od venicského letiště pro přespolní zaměstnance, je každoroční víkendová akce nabízející různá zábavní představení, umělecké a řemeslné činnosti, prodej mořských ryb, korýšů a měkkýšů, skulptury z písku a ledu. Především však městečku propůjčuje titul „Světového hlavního města žraločích zubů“. Na těchto větrných plážích na pobřeží zálivu se nalézají desetitisíce prehistorických žraločích zubů, některé malé jako pěťáky, jiné delší než šest palců. Každým rokem se zde ve velkém stanu shromáždí několik tuctů obchodníků, kteří dorazili z celého světla, a předvádějí své zboží; většina jejich exemplářů patří druhu *carcharodon Megalodon.*

Jonas Taylor skřípá zuby a netrpělivě poklepává na volant. K zábavním prostorám vede jen jediná silnice, a ta je tak ucpaná, že auta se vzájemně dotýkají nárazníky. „Tohle je směšné. Kdy tak asi mám promluvit?“

Terry na sedadle spolujezdce má oči schované za tmavými slunečními brýlemi. Jako vždy je okem Taylorova hurikánu. „Dneska promluvíš v jednu a ve tři, zítra v poledne a ve dvě.“

„Věděl jsem, že máme odjíždět dřív. Víš, jak nerad chodím někam pozdě.“

„Bez tebe nemůžou začít. Snaž se uklidnit.“

„Řekla jsi jim, že chceme pokladní šek? Loni jim to trvalo týden, než zaplatili.“

„To je zařízeno.“

Jonas se podíval do zpětného zrcátka. David usnul se sluchátky na uších. Na sedadle vedle něj sedí Danielle, která stále upřeně hledí z

okna, rozhněvaná na celý svět. Matka dívce udělila měsíc domácího vězení a donutila ji zrušit návštěvu v plážovém domě jedné spolužačky, plánovanou na tento víkend.

Jonas sevřel volant pevněji. Co opravdu chtěl, bylo prodat Danino auto a z utržených peněz zaplatit dceři internátní školu. Terry však samozřejmě nad jeho výlevy mávla rukou. „Vždyť je to puberťačka, Jonasi. Copak tys neexperimentoval s marjánkou, když jsi byl v jejím věku?“

„K čertu, ne. Kdybych býval experimentoval, táta by mi vytloukl duši z těla.“

„Dani pravidla zná, teď za to zaplatí.“

„A jak si představuješ, že něco napíšu, když má na měsíc zaracha a je nahoře ve svém pokoji? Trestáš mě, ne ji.“

Zatroubil klakson a vytrhl Jonase z myšlenek. Posunul se o dalších patnáct stop dopředu.

Bože… zase jsem tady, zpátky na pláži ve Venice, a předkládám lidem další iluzi… experta na prehistorické žraloky. Kam jen ty roky jdou. Proč se zdá, že čas tak rychle letí, když člověk stárne?

Hlídač parkoviště mu pokynul rukou, aby popojel. „Osm babek.“

Jonas zamával svou V.I.P. parkovací kartou.

„Profesor Taylor? Promiňte, hned jsem vás nepoznal. Přibylo vám pár šedin, co?“

Terry se zasmála, když její manžel beze slova odjížděl.

Hlavní stan je včelínem těl a potu, všechno pod červenobílou plachtovinou, která pod sebou udržuje vedro a prach. Dav se sune střední uličkou tvořenou dvěma řadami stolů, za nimiž stojí prodavači a které se táhnou po celé délce tržiště, na obou koncích otevřeného. Procesí místních lidí v ustřižených džínách a tričkách se skvrnami od potu se mísí s opálenými turisty a všichni se tlačí kolem spousty kartonových krabic plných úlomků žraločích zubů, skleněných krabiček s prehistorickými výrobky, triček s obrázkem Megalodona, šperků ze žraločích zubů a plakátů. Fosilizované žraločí zuby v ceně od padesáti do šesti tisíc dolarů jsou upevněny v průhledných plastových držácích jako maličké ocelově šedé stalagmity.

„Hej, doktore, jak se vede?“ Vito Bertucci zamával na Jonase a jeho ženu zpoza deset stop vysokých čelistí polyuretanového Megalodona, kterému dodal skutečné fosilizované zuby.

„Pořád ta stará písnička, Vito.“

„Hele, Jonasi, podívej se na tohle.“

Pat McCarthy, další sběrač fosilních zubů, zvedl šest a půl palce vysoký zub Megalodona s tmavými červenavě hnědými skvrnami. „Tohohle krasavce jsem našel minulý měsíc v řece Cooper. Bezva, co?“

„Pořád se potápíš s aligátory? Ty jsi blázen, Pate.“

„Nějak se živit musím. A ty máš co mluvit.“

„Já ne. Já už žiju jen ze slávy.“

„A už má zpoždění.“ Terry odvedla Jonase k nápisu, který hlásal: J & S, fosilie.

Sue Pendergraftová jim pokynula směrem k sobě. „Hej, lidi, už jsme se báli, že to nestihnete. Letos je tady velkej dav.“ Objala Terry na přivítanou.

Jim Pendergraft počítal drobné pro zákazníka. „Věděl jsem, že tady budeš. Vezměte si stůl hned tady vedle nás. Škoda že jsme tě propásli na té show ve Phoenixu. Hele, a kde jsou děti?“

„Nosí krabice.“ Jonas si všiml dlouhé fronty lidí na druhém konci stanu. „Co se tam děje?“

Jim si setřel pot z šedivých vousů kozí bradky. „Nějakej chlap z Kalifornie si koupil bílej zub Megalodona. Všichni chtějí fotku.“

„Jeden z Anděliných zubů?“

„Ne, tenhle patřil samci. Nejspíš ho koupil z té kolekce, kterou jsi před časem prodal Smithsonovým.“

Meg, který zabil Terryina bratra… Jonas rychle pohlédl na svou ženu, která má plné ruce práce se stavbou jejich stánku. Masao Tanaka tehdy prodal pozůstatky mrtvého samce Smithsonově institutu, aby pomohl zaplatit lagunu na památku D. J. Tanaky.

To bylo před dvaceti lety… je to možné?

„Doktore, tady jste!“ JoAnne Favreová pozdravila Jonase krátkým objetím. „Máme zpoždění, jste připraven?“ Aniž by čekala na odpověď, opálená koordinátorka programu zapnula svůj mikrofon. „Dámy a pánové, shromážděte se prosím, máme pro vás speciální lahůdku. Jako vždy je jednou z nejvýznamnějších událostí našeho každoročního Festivalu žraločích zubů, že zde můžeme přivítat muže, který ví o *carcharodonovi Megalodonovi* víc než kterýkoli jiný žijící člověk. Vlastně by se dalo říct, že vidí těmto žralokům *až do žaludku?*“

Bruneta se odmlčela, aby nechala odeznít krátký smích a potlesk.

„Prosím přivítejte se mnou profesora Jonase Taylora.“

Danielle a David mezitím zvenku obešli stan, každý s kartonovou krabicí plnou starých fotografií Anděly, jak vyskakuje ze své nádrže.

Dani protáčí panenky. „Poslouchej, jak tleskají. Banda pitomců.“

„Máš nějakej problém? Máš snad krámy nebo co? Celej týden jsi nabručená.“

„Můj problém je tahle rodina. Nemůžu se dočkat, až odtud vypadnu.“

„A kam půjdeš?“

„Nevím. Možná se nastěhuju k nějaké kamarádce.“

„A co takhle jít do koleje?“

„Na kolej kašlu, potřebuju si zařídit vlastní život.“ Vklouzla do stanu vzadu za stánkem „J & S, fosilie“, a upjatě hodila krabici s fotografiemi na skládací stůl. „Přijdu později.“

Terry ji popadla za ruku. „Kam chceš jít?“

„Na procházku, možná si dát něco k jídlu. V pořádku?“

„Bylo by slušné, kdybys zůstala tady a poslouchala svého otce.“

„Žertuješ?“

„Za hodinu buď zpátky, ať vystřídáš bratra. Nenuť mě, abych tě chodila hledat.“

„Jo.“ Danielle zmizela v davu.

Jonas přehlédl skupinu lidí a poznal několik tváří z minulých let. „Chce se ještě někdo na něco zeptat?“

Nějaký Afroameričan zvedl ruku, druhou držel kolem ramen svého dospívajícího syna. „S manželkou jsme viděli Andělu měsíc předtím, než utekla. Nejvelkolepější podívaná na světě.“

„Ano, to byla.“

„Ptám se, proč ji nikdo nezkusil znovu chytit?“

„Anděla se vrátila před osmnácti lety do hlubin. Nikdo ji od té doby neviděl. I kdybychom ji dokázali lokalizovat, pochybuju, že by někdo měl prostředky k jejímu odlovení. Pokud si vzpomínáte, měřila dvaasedmdesát stop, když uprchla. Bůhví jak vyrostla od té doby.“

Podsaditá žena v kolečkovém křesle se zeptala: „Profesore, bylo by možné, že byste se do toho příkopu vrátil? Víte, jen tak trochu na průzkum?“

„Ne v tomhle věku,“ zamumlala Terry trochu příliš hlasitě.

Jonas pokrčil rameny. „Moje žena má pravdu. Je to příliš nebezpečné. Nějaké další dotazy? Ne? Tak dobře, ještě máme omezenou sérii upomínkových fotografií Anděly, jak vyskakuje z Tanakovy laguny. Jen za 12,99 dolarů. Rád vám fotku i podepíšu.“ Vrátil mikrofon JoAnne a posadil se na své místo u stolu vedle kupy fotografií.

Danielle si provlékla hedvábný blonďatý ohon otvorem vzadu na baseballové čepici s emblémem *Yankees*, pak si vyhrnula košili a pevně si ji uvázala kolem hladkého břicha. Urovnala si sluneční brýle. Sáhla do kabelky pro krabičku marlborek. „Zatraceně."

Když vyšla z hlavního stanu, zamířila do horkého dubnového slunce, aby se prošla po zábavní ploše v naději, že si někde zapálí cigaretu. Loudavým krokem se vydala kolem stánků s jídlem a obrátil se jí žaludek, když ucítila těžkou vůni grilovaného hovězího a pečených cibulek. Zastavila se, aby si koupila láhev vody, a pak šla za zvukem hudby k malému venkovnímu jevišti. Rozhlasoví dýdžejové rozdávali zadarmo CD disky. Místní filmový štáb si rozmísťoval aparaturu.

Jeden nápis hlásal: SEZNAMTE SE S ODVÁŽLIVCI. BRZY NASTANE ZCELA NOVÁ SEZONA.

Malá skupina lidí čekala na autogram od Australana, kterému bylo sotva přes dvacet. Danielle rozeznala tmavé vlasy se světlými odlesky. Těsné tílko a šortky odhalovaly bronzovou pleť s vlnícím se svalstvem – přesně ten stereotyp, který se ona i její kamarádky programově rozhodly nenávidět.

Šla blíž, aby záležitost prozkoumala.

Odvážlivec zapózoval pro fotografii, pak se obrátil k Dani. „Není to paráda?"

„Promiňte?"

„Chtělas fotku, nebo sis přišla jen něco koupit?"

„Ne v tomhle věku."

„Cože? Ty téhle show nefandíš?"

„Bože, ne. Reality show v televizi jsou tak umělý. Parta lidí, co napodobujou herce, se předvádí před kamerou, aby si natáhli svou čtvrthodinku slávy v *Oprah* nebo *Lettermanovi."*

„Och. Ty jsi teda protivná jako žába v láku."

Danielle se snažila nerozesmát.

„Ach, vidím pokrok. Jak vždycky říkám, život je příliš krátkej na to, aby se člověk mračil. Jmenuju se Ferguson. Wayne John Ferguson. Většina přátel mi říká Fergie."

„Dani Taylorová."

„Taylorová? Jako profesor Jonas?"

„To je můj otec. To je ten, kdo strčil žábu do mýho láku."

„Hele, Fergie, je čas." Přišla žena v těsném šarlatovém trikotu. S hnědými vlasy po ramena, krátce před třicítkou, v póze a překypující bradavkami.

„Dani Taylorová, seznam se s Jennie Arnosovou, vynikající pilotkou a budoucí členkou našeho týmu. S Jennie se právě chystáme předvést jeden odvážný kousek pro lidi. Byla bys senzací.“

Jennie na ni vrhla kritický pohled, jakým žena hodnotí ženu. „Je pro tebe trochu mladá, ne, Fergie?“

V Daniných očích zablesklo hněvem. „Promiňte?“

„A nedůtklivá. Myslíš, že zvládneš malej výlet v letadle?“

„Skvělej nápad, Jennie.“

„Lituju, ale nemůžu. Já, no… musím tamhle pomoct rodičům.“

„Jó, to je sladký,“ řekla Jennie posměšně. „Vždycky děláš všechno, co ti maminka s tatínkem nakážou?“

„Poslyšte, *bradavky*. Už tak mám zaracha, a nepotřebuju žádný další kecy od rodičů, natož od vás.“

„Ona se bojí, já to vím.“ Jennie položila ruku Fergiemu kolem ramen. „Pojď, už máme zpoždění.“

„Vydrž.“ Fergie odtáhl Danielle stranou. „Koukej, bude to jen malej výlet.“ Ukázal na čtyřsedadlovou cessnu, která se právě zahřívala na přilehlé startovací dráze. „Vrátíme tě zpátky na pevnou zem nanejvýš za půl hodinky.“

Jonas domluvil s dvojicí starších lidí, poděkoval jim, že přišli, a pak se jim za zády zašklebil, když si odmítli koupit jeho podepsanou fotografii. „Tak jak si vedeme?“

„Nic moc,“ odpověděla Terry, když spočítala peníze. „Sotva tři sta dolarů.“

„Tento rok přišla jiná parta. Myslím, že bychom měli zrušit hotel a – “

„Profesor Taylor?“

Jonas a Terry zvedli oči.

Před nimi stál muž kolem pětatřiceti, šest stop vysoký a podsaditý, s ustupující linií vlasů. Jeho rozjasněná tvář byla částečně skrytá za špinavě blond kozí bradkou.

V pravé ruce držel bílý zub Megalodona.

„Takže vy jste ten tajemný sběratel?“

„Erik Hollander, k vašim službám, i když nejsem to, čemu říkáte sběratel. Ten zub je vlastně dar od jednoho mého dávného kolegy.“

„Hezký dárek. Autentický bílý zub Megalodona za šedesát až osmdesát tisíc dolarů. Můžu?“

„Prosím.“ Erik mu podal třílibrový předmět tvaru obráceného Y.

„Odshora dolů měří šest a čtvrt palce. Je tvrdý jako titan a ostrý jako každý nůž, který jsem kdy vlastnil.“

Jonas si zub prohlédl. „Ano, zuby Megalodona jsou úžasné produkty evoluce. Každý se skládá z apatitových krystalů obklopených masou proteinů a houbovité zuboviny, což ho činí jednou z nejtvrdších hmot, jaké kdy v přírodě existovaly. Ano, tenhle je opravdu autentický.“

„Nějakou dobu jsem si nebyl jistý. Tenhle zub je užší než ty fosilizované, které jsem vídal na výstavách.“

„Protože je to přední spodní zub, od samce.“ Jonas se na Erika podezíravě podíval. „Jediné zuby od samce Megalodona z moderní doby pocházely z toho mrtvého žraloka, kterého vytáhla *Kiku* nahoru před dvaceti lety.“

Vyraz Terryiny tváře potemněl. „Od toho Mega, který zabil mého bratra…“

Erik zbledl. „Bože, to mě mrzí, paní Taylorová, o tom jsem nic nevěděl.“

„Na kořeni není žádné kódové číslo. Každý zub dostal číslo, než ho prodali nebo darovali nějakému muzeu.“

„Skutečně?“ Erik si vzal zub zpátky a pozorně si jej prohlédl. „Zřejmě ho některý z jeho majitelů nechal vybrousit. Ještě jednou, paní Taylorová, je mi to moc líto. To je ale trapné…“

„To je v pořádku.“ Odkašlala si. „Takže, pane Hollandere, co vás přivádí na Festival žraločích zubů?“

„Vlastně váš manžel.“ Erik vrátil zub do sáčku s měkkou vnitřní vrstvou. „Moje firma, Hollander-Gellet Entertainment, produkuje tu reality show *Odvážlivci.*“

„Viděl jsem to,“ řekl David. „Provádějí všelijaký divoký kousky. Vždycky dojde mezi soutěžícími k nějakým zraněním. Jedna dáma dokonce přišla o život.“

Erik přikývl. „Diana Hogová v třetí epizodě. Hrozná tragédie, ale televizní jednička.“

David se s rozzářenýma očima obrátil k otci. „Ta žena, opravdová krasavice v sexy bikinách, vyjela na motorce přímo z nákladního letadla. Všelijak se točila a prováděla různý fígle, pak zatáhla za padák, jenže se jí do něho motorka zamotala, pak i do záložního padáku, a ona nemohla nic dělat, všichni viděli, jak vyletěla, a mysleli si, však ona to dokáže, je to přece televize. Trvalo to snad dvacet vteřin, než dopadla, pak *buch* – hlava se jí rozskočila jako vodní meloun a ruce a nohy jí odlítly na všechny strany… člověče, to bylo něco.“

„Davide, tak dost!“ Terry pohlédla rozšířenýma očima na producenta. „Takovýhle vliv jste chtěli mít na americkou mládež?“

„Nehody se stávají, paní Taylorová, a tahle byla zlá, ale právě o tom *Odvážlivci* jsou, jde tam o extrémní kousky, je to pravá televizní reality show, a smrt je součástí téhle reality. Právě to ji dělá tak zajímavou pro naše diváky.“

„Zajímavou? To zní nechutně.“

„Snad, ale je to horší než sledovat bezduché situační komedie nabité sexuálními narážkami? Nebo snad máte raději novou vlnu a lidové drama?“

Jonas se vložil do hovoru a zabránil tak své ženě, aby něco ironicky odsekla. „Říkal jste, že jste přišel, abyste se viděl se mnou?“

„Ano, pane. Naši Odvážlivci k vám přímo vzhlížejí. V podstatě zbožňují zem, po které chodíte.“

Terry obrátila oči v sloup.

„Vy jste víc než živá legenda. Vy jste člověk, který podnikl ten nejúžasnější odvážný kousek a přežil jste, abyste o tom vyprávěl. Co se týče plivnutí smrti do tváře, nasadil jste laťku hodně vysoko.“

„Nemyslíte si snad vážně, že jsem měl v úmyslu nechat se spolknout třicetitunovým žralokem?“

„Možná jste to neměl v úmyslu, ale když došlo na věc a vy jste byl donucen podívat se smrti do tváře, nestočil jste se do klubíčka a nezemřel, vy jste žralokovi doslova vyrval srdce! Tyhle děti pro takové záležitosti žijí, jedí je k snídani. Pro ně jste Superman.“

„V dnešní době si připadám víc jako Clark Kent.“

„Á, tomu nevěřím. Vypadáte skvěle. Musíte se dát do práce.“

„Trochu mi došel dech, je mi třiašedesát.“

„Takže jste v nejlepších letech.“

„Promiňte, pane Hollandere, nemám v úmyslu přerušovat tenhle vlezdořitnický rozhovor svého muže, ale co přesně od toho starého Supermana chcete?“

„Eriku, říkejte mi Eriku. Chci vašeho manžela požádat, aby nás doprovázel v příští sezoně *Odvážlivců.* Tématem je sedm moří, přímo vaše parketa. Filmování začne za deset dní a celá plavba by měla trvat šest týdnů. Pronajali jsme si repliku španělské galeony, tu, kterou Roman Polanski použil ve svých *Pirátech,* úžasná loď. Plánujeme nějaké divoké kousky, všechny na otevřeném moři a daleko od civilizace.“

„Jaké divoké kousky?“ zeptala se Terry.

„Plavání se žraloky, různé triky s vorvani, potápění podle vzoru velkých mořských ptáků, takové nesmysly. Pokud s tím bude spojeno nějaké nebezpečí, budeme to filmovat.“

Jonas mu podal ruku. „Cením si toho, že jste si na mě vzpomněl, ale myslím, že takové věci už mám za sebou.“

Erik si jeho odmítnutí nevšímal. „Než řeknete ne –“

„Už to řekl,“ vložila se do hovoru Terry.

„Aspoň o tom přemýšlejte, profesore. Sto padesát táců je spousta peněz.“

Jonas se ušklíbl. „Vy mi chcete zaplatit sto padesát tisíc, když půjdu plavat se žraloky?“

„K čertu, ne, to je pro ty blázny. Vás chci najmout, abyste hrál něco jako hostitele, jakéhosi rázovitého komentátora. Abyste těm děckám říkal, jak si počínat před kamerou, abyste předstíral, že jim radíte při různých kouscích. Až dojde na opravdovou akci, vy budete v bezpečí na lodi, zatímco dvě party spoře oděných dobrodruhů budou riskovat krk za dva miliony dolarů denně.“

„Sto padesát tisíc, a Jonas nebude nic dělat? V čem je háček?“

„Háček je ve sledovanosti, paní Taylorová. Minulou sezonu se *Odvážlivci* bili o televizní jedničku, a v druhém roce si nemůžeme dovolit mít smůlu. Řeknete slovo ‚plavba‘, a diváci si představí zábavní plavbu. Když ale připojíte jméno Jonas Taylor, hned myslíte na krev a smrt. Jsou to všechno jen reklamní triky a iluze, ale – promiňte – iluze prodávají.“

„Smrt té ženy žádná iluze nebyla,“ řekla Terry.

Erik zapřemýšlel, pauzu měl dobře nacvičenou. „Adrenalinová cháska, někteří si opravdu hrají se smrtí. Triky s padákem jsou nebezpečné, ale lidi zaplatí každý rok spoustu peněz za to, aby mohli skákat z letadel, hor nebo mostů. Neomlouvám to, co se stalo, ale, nezlobte se, i když naši show vynecháte, oni to budou dělat dál. Rozdíl je jen v tom, že když to dělají s námi, jakmile nějaký Odvážlivec při naší show zemře, jeho smluvní dědic dostane milion dolarů vyrovnání.“

„Jak úžasné,“ poznamenala Terry, její sarkasmus se dal krájet.

„Terry –“

„Sláva a bohatství, pane Taylore. Za všechno se musí platit. Vím, že je to těžké pochopit, ale kdybyste věděl, jak tyhle děcka uvažují –“

„Jedno z těch dětí byl i můj bratr,“ řekla Terry. „Jeden z té adrenalinové chásky. Do určité míry jsem k nim patřila taky. Uplynula spousta let od jeho smrti, než jsem si uvědomila, jací blázni jsme byli.

Takové show, jaké vy děláte, jen glorifikují jejich nevědomost a zbavují miliony diváků citlivosti k takovým druhům nebezpečných aktivit.“

„Pro nás je to nebezpečné, pro tyhle děti je to životní styl, který si zvolily.“ Odmlčel se, když jim nad hlavou přeletělo malé letadlo a na okamžik je přehlušilo. „Jsou tady teď dva z našich Odvážlivců. Pojďte, ukážu vám, o jaké mentalitě se bavíme.“

Jonas s ním vyšel ven.

Terry nařídila Davidovi, aby zůstal ve stánku, a protože už se začínala bát, co se stalo s jejich dcerou, připojila se k oběma mužům.

Erik je odvedl k pódiu, kde už se shromáždilo několik tisíc přihlížejících, aby sledovali propagační akci *Odvážlivců II.*

Danielle Taylorová sedí na podlaze upravené cessny, Jennie je připoutána v jediném sedadle pilota před ní. Fergie leží natažený vedle Dani a na sobě má těsný modrý parašutistický oblek. Od zápěstí obou rukou k pasu se mu táhnou dvě kanárkově žlutá křídla. Třetí křídlo má mezi nohama, od vnitřního švu kalhot ke kotníkům. Dani zakřičela: „To si myslíš, že s tímhle budeš lítat jako Superman?“

„No jo, jasně. Říká se tomu oblek Ptačího muže. Je to nebezpečnej krám. Prvních pětasedmdesát pitomců, co zkoušeli prototyp, se zabilo. Trochu to poopravili, ale pořád je to děsně nestabilní. Když v okamžiku, kdy tě to vyhodí, nejseš dokonale symetrická, dostaneš se do spirály. Když se to pak otevře, padákový šňůry se kolem tebe omotají, a jseš mrtvá.“

„Bože můj –“

„Ále, to nic není. Opravdový svinstvo je bublina.“

„Jaká bublina?“

„Bublina je vakuum nehybnýho vzduchu, která se vytvoří, když se řítíš k zemi. Křídla obleku tě opravdu zpomalují, a tak se musíš spolehnout na dopřednou rychlost, aby se ti otevřel padák.“ Ukázal na kouli, která visela z pružného polyuretanového pytle na dně jeho padákového pouzdra. „Ta koule je připojena k padáčku, kterej vytáhne ven hlavní padák. Vítr padáček zachytí a vyhodí ho ven. Problém je v tom, že oblek Ptačího muže vytváří dost velkou bublinu. Když se koule zachytí v nehybným vzduchu, padáček se prostě přilepí k tvým zádům a zůstane tam. Při rychlosti dvě stě mil za hodinu je náraz takovej, jako když se brouk rozplácne o přední sklo auta. Prostě se rozpleskneš.“

Jennie zavolala ze sedadla pilota: „Jsme v deseti tisících stopách. Je čas poškádlit velkýho chlapáka.“

„Správně.“ Vstal a naklonil se nad Dani. „Víš, technicky vzato, možná mě teď vidíš naposledy. Co takhle polibek pro štěstí?“

Zaváhala, pak se natáhla a krátce ho políbila.

„To má být políbení? Pane bože, to je, jako bych už byl mrtvej.“

Dani se zarděla. Potom se zvedla, přitáhla ho k sobě a vnořila mu jazyk do úst. „Tak. Teď můžeš bezpečně přistát.“

„Bez obav, lásko moje.“ Obrátil se k pilotce. „Zacházej dobře s mou kamarádkou, Jennie. Ne abys ji moc nudila.“

„Přestaň mi rozkazovat a vypadni z mýho letadla.“ Otočila volantem a strhla kabinu do strany.

Dani narazila bolestivě hlavou do stěny. *Svině…* Usilovně se snažila držet, když vyrovnali.

Jennie stiskla jedno tlačítko a boční dveře se uvolnily a dokořán otevřely. Bylo vidět bílé mraky a azurovou vodu Mexického zálivu.

Dani upřela oči na moře a srdce se jí rozbušilo jako tympány.

Australský Odvážlivec zkontroloval kouřovou nádobku, kterou měl připevněnou k levému kotníku, pravou rukou si zabušil do hrudi a pokřižoval se.

„Počkej!“ Dani zamávala, aby si jí všiml. „Kolikrát jsi už tohleto dělal?“

„Cože?“

„Skákání v obleku Ptačího muže,“ zakřičela. „Už jsi to někdy zkoušel, ne?“

„Ne, tohle bude poprvé,“ zalhal. Jako odsouzenec k smrti jí zamával na rozloučenou, pak si přitiskl paže k bokům a přistoupil ke kraji nákladního otvoru jako ptáček, který se chystá opustit hnízdo. Dole se honily chomáče mraků, které Dani připomínaly, v jak znepokojivé výšce se nachází.

Fergie srazil podpatky, čímž se aktivovala kouřová nádobka, a skočil.

Vypadl z letadla jako živá bomba, vítr mu bušil do těla, vlny adrenalinu mu do cév zabodávaly miliony jehel a špendlíků, všechna nervová zakončení v jeho těle hořela, všechny svaly současně se stahovaly.

Vzhlédl do karmínového kouřového mraku, který se za ním táhl, přesvědčil se, že je mimo dosah letadla, a pak široce roztáhl paže a nohy – a vítr se opřel do jeho křídel a jako náhlý poryv tornáda ho táhl do výšky.

Do hajzlu! Pojď a chyť si mě, bože, cítím tě v břiše!

Vítr mu vyje v uších, jak se jeho pohyb zrychluje, jak se Fergie vznáší skrz hradbu mračen rychlostí přesahující sto šedesát mil za hodinu. Z předklonu napřímil záda a pocítil napětí ve svalstvu břicha a nohou, jak se rychlost jeho klesání snížila na pouhých osmnáct mil za hodinu.

Ach *ano, ano, ano! Neměj strach. Superman je tady…*

Tmavá modř zálivu se na mělčině mění v zeleně modravou. Objevila se pláž, za ní zeleň výstavních ploch a zaplněná parkoviště.

Letiště. Golfové hřiště…

Ouha! Příliš daleko, hochu!

Obrátil trup na druhou stranu a svaly se mu napnuly, jak se snažil zůstat vyvážený, když ho křídla při napůl řízeném pádu kruhem vracela zpátky. Znovu se objevil záliv, v němž se zrcadlí stříbro. Slunce ho hřeje do zad.

Zkontroloval výšku.

Fajn, orle, je čas šlápnout na brzdu.

Symetricky přiložil paže k bokům, čímž složil létací blány a zvýšil rychlost klesání. Pravou rukou si sáhl za záda. Nahmátl kouli padáčku. Pevně ji uchopil.

Připravit se… vydržet… teď!

Současně rozhodil oběma rukama do stran, uvolnil padáček –

– a uzdové lano se mu beznadějně omotalo kolem pasu, dřív než stačil zareagovat.

Náhle se zastavil čas, každé adrenalinem zesílené zabušení srdce bije Fergiemu do hlavy, veškeré jeho bytí je zachyceno ve vzduchoprázdnu zbaveném všech myšlenek kromě jediné, aby přežil, jak se usilovně snaží vyprostit se z padáčku a uvolnit hlavní padák, zbavit ho „podkovové“ nefunkčnosti, což je jeden z nejnebezpečnějších problémů při skoku se zpožděným otevřením padáku.

Dva pokusy, pak odříznout!

První pokus se nezdařil ve třech tisících stopách… a země se žene blíž a blíž, aby jeho bytí změnila v prach.

Druhý pokus… dva tisíce dvě stě stop… a gravitace se chystá vsát jeho existenci do matky země.

No tak… no tak… to není dobrý! Odřízni to a modli se!

Dva tisíce stop… patnáct set –

Sáhl si přes prsa, zatáhl za uvolňovací páku na levé straně těla a vypojil stoupací trubky z nosného postroje, čímž vypadl z hlavního padáku. Druhou rukou chytil rezervní páku vpravo a zatáhl za tažné

lanko rezervního padáku.

V duchu se mu před očima mihla představa… bývalé snoubenky a kolegyně z *Odvážlivců* Diany, nádherné brunety, jak sebou hází při pádu ze čtrnácti tisíc stop.

Fergie se zachvěl. *Ne! Můj čas ještě nepřišel… ještě ne… ještě ne…*

Jeho mantru rozptýlilo náhlé škubnutí, jak se rezervní padák nafoukl a zpomalil jeho pád.

Můj čas ještě nepřišel… Díky, Diano.

Pár vteřin nato dopadl na zem, jeho nohy a páteř zachytily nápor kontaktu a bolestivě se mu rozvibrovala každá kost v těle. Chvíli ležel na makadamu a zadržoval dech, jak přemáhal bolest, pak se překulil a posadil se. Když se usmíval vstříc přibíhajícímu davu lidí, uzda padáčku a zamotaný hlavní padák mu stále visely u pasu.

Danielle tiskla tvář k oknu, ale nic neviděla. „Myslíš, že to dokázal?“

„Možná. Fajn, kočko, jseš připravená na opravdovou zábavu?!“

Než mohla říct něco na protest, Jennie Arnosová strhla letadlo do skoro svislého pádu a cessna se vývrtkou roztočila k zemi.

Dani se překotila na bok, celé její bytí se zredukovalo na čtyřicet vteřin nesnesitelné nevolnosti a hrůzy, její křik dusilo jen prudké zvracení a obsah jejího žaludku se rozstřikoval po celých 360 stupních otáčející se kabiny.

Jonas mhouřil oči proti slunci pozdního odpoledne, když hleděl na akrobatické letadlo, které se nyní spirálou řítilo dolů, a z pohledu na ně mu šimralo v žaludku. Pak letadlo vyrovnalo a s bzučením se sneslo na přistávací plochu.

„To je naše Jennie,“ vysvětloval Erik. „Dost divoká ženská.“

Jonasovi se dělalo nevolno, když se jen díval. „Trochu mi to připomíná, jak mě Terry poprvé vzala nahoru v jednom z těch pozorovacích letadel.“

Terry se zasmála. „Váš Superman mi vyhodil snídani po celým kokpitu.“

„Odvážlivci jsou jen lidi, paní Taylorová. Právě proto je publikum miluje, ví, že nejsou dokonalí.“

„Ani nesmrtelní.“

Producent si její poznámky nevšímal. „Ve kterém hotelu bydlíte?“

„No, v jednom z těch malých penzionů se snídaní u mezistátní silnice čtyřicet dva. Ale ještě jsme se nezapsali.“

„Nedělejte to. Já jsem v hotelu Sandbar Beach Resort, přímo u zálivu. Obsadili jsme všechny pokoje. Je tam i pokoj rezervovaný na vaše jméno. Mně neděkujte, všechno platí televizní stanice. Zapište se, odpočiňte si, a pak se kolem deváté sejdeme v hale na večeři. Dáme si pár panáků, nacpeme si břicho a já vás pak zasvětím do všech detailů toho představení. Zní to dobře?“

„Zní to skvěle.“

„Hm, Jonasi, můžu s tebou chvilku mluvit?“ Terry ho odtáhla stranou. „Snad o tom vážně neuvažuješ?“

„Sto padesát tisíc? Už jsem dál než jen u úvah.“

„Takže ty máš v plánu bůhví jak dlouho bydlet na nějaké lodi, a já zatím budu doma s dětmi? To by mě nenapadlo.“

„Terry, potřebujeme peníze.“

„Tvoje kniha se bude prodávat.“

„A co když ne? Od tohohle nemůžeme jen tak odejít, Terry.“

„No, já mu nevěřím. Něco na celé té záležitosti není v pořádku.“

Erik, který celou dobu poslouchal, se vložil do řeči. „Paní Taylorová… můžu vám říkat Terry? Dobře. Terry, já vím, že je to na vás moc, když to přišlo tak zčistajasna, ale tak se tyhle věci stávají. Pokud jde o peníze, když se udržíme jako hit první desítky, pak sto padesát táců bude jen kapka v moři. Když nám váš manžel pomůže udržet naši sledovanost, nebo ještě líp, když budeme číslo jedna, pak se víc než zaplatí.“

„To není otázka peněz,“ prohodil Jonas. „Moje žena a já… byli jsme už dost mimo v posledních několika letech a –“

„A předtím vás brali na hůl, úplně vám rozumím. Důvěra je v této době vzácná komodita, k čertu, v Hollywoodu byla v podstatě vyhubena.“ Producent počkal, až se akrobatické letadlo dotkne země na sousední dráze, a pak otevřel tašku, kterou měl zavěšenou přes rameno. Vytáhl bílý zub Megalodona, chvilku pro zvýšení efektu čekal a pak zub podal Jonasovi. „Rád bych, abyste si to vzal, profesore. Považujte to za dárek – nevyplývají z toho žádné závazky.“

„To nemůžu přijmout.“

„Ale jistěže můžete. Nechte si ho nebo ho prodejte, to je jen na vás. Na oplátku vás jen prosím, abyste vy a vaše žena šli dnes večer se mnou na večeři s otevřenou myslí.“ Zběžně pohlédl na hodinky značky Patek Phillipe. „Ach, přece jen mám ještě něco. Váš přítel, Mackreides… Jste vy dva ještě v kontaktu?“

„Ano, jistě. Mac je zpátky v Kalifornii, pracuje pro Terryina otce.“

„Dobře. Ta televizní stanice ho chce taky. Za stejných podmínek jako vás.“

„Proč Mac?“ zeptala se Terry.

„Jonas a Mac jsou tým, tak je aspoň publikum vidí. Na to chceme hrát. Je v tom nějaký problém?“

„Ne, pokud máte rád, když se vaši moderátoři opíjejí pod obraz.“

„Terry –“ Jonas se podíval na producenta a omluvně pokrčil rameny. „Nemůžu za Maka mluvit, ale spojím se s ním.“

„Doufám, že pozná tvůj hlas.“

Jonas se obrátil ke své ženě s výrazem, který křičel: *dost!*

Erik se usmál. „Terry, půlka našich sponzorů jsou pivní společnosti, a věřte mi, nezajímají se o nic jiného než o hodnocení diváků a demografické údaje. Ta stanice ale na druhé straně chce Jonase i Mackreidese, čili technicky vzato by mohli nabídku odvolat.“ Znovu se podíval na hodinky. „Jejda, musím letět, ale večer to dokončíme, jo?“ Aniž by počkal na odpověď, mávnutím zastavil dlouhou limuzínu, která jezdila kolem nich, a nasedl dozadu.

Jonas se díval za odjíždějícím vozem a přemýšlel o tom, co se právě událo.

Terry se obrátila k manželovi. „Je mi z toho nanic, z celé té zatracené věci.“

„Potřebujeme peníze.“

„Mám tady vůbec na výběr, nebo prostě čekáš, že tě nechám odjet na výlet na nějaké kocábce s partou ‚divých žen‘ a tím svým opileckým bývalým kamarádem?“

„Není to výlet na nějaké kocábce, a Mac je pořád můj přítel.“

„Já mu ale nevěřím, už ne. Táta říká, že jeho pití je čím dál horší a –“

„Tak už přestaň. Poslechneme si, co nám ten chlap chce říct, a pobavíme se o tom později.“ Jonas pohlédl své ženě přes rameno. „Když mluvíme o důvěře, tady přichází naše dcera. Jako obvykle pozdě.“

Danielle k nim klopýtá od parkoviště. Je pobledlá a v ruce nese halenku, ze které kape voda.

„Máš víc než hodinu zpoždění,“ řekl Jonas úsečně. „Kdes byla?“

„Vyblívala jsem si mozek, když to musíš vědět.“

„Tys něco pila?“

„To je ženská záležitost, tati, ale díky za účast. Chceš mi dát domácí vězení na další měsíc?“

„Možná bych ti měl nechat udělat rozbor moči –“

„Jonasi, nech toho.“ Terry mateřsky položila dívce ruku kolem

ramen. „Jen jsme měli s otcem starost. Pojďte, skončíme to tady, zapíšeme se do našeho hotelu a necháme si něco přinést na pokoj.“

„Mami, ta špeluňka, kde bydlíme, nemá ani kuchyň.“

„Změna plánu.“ Hodila po Jonasovi svým typickým pohledem. „Dnes bydlíme v jednom hotelu na pláži.“

4

TICHÝ OCEÁN
MECHOVÉ PŘÍSTAVIŠTĚ, 11 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROZÁPADNĚ OD TANAKOVA INSTITUTU
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

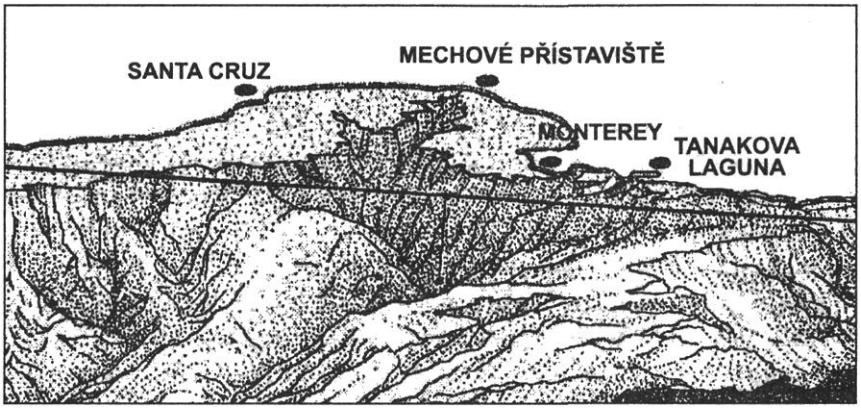
Národní námořní rezervace Montereyské zátoky pokrývá pět tisíc tři sta čtverečních mil chráněných vod a rozprostírá se od severního pobřeží San Franciska přímo na jih ke břehům Cambrie. Uprostřed této živočišstvem bohaté lokality je Montereyská zátoka, vodní masa ve tvaru půlměsíce, dlouhá třiadvacet mil, zakrojená do pevniny mezi Santa Cruz a Monterey.

Montereyskou zátoku obývají nejrůznější mořské životní formy. V závislosti na sezoně zde lze pozorovat hejna šedých velryb, kytovců dlouhoploutvých, severních velryb, kosatek, malých bílých velryb, zobákovitých a dokonce i nádherných modrých, největších mořských tvorů. V těchto vodách se vyskytují také delfíni a sviňuchy, stejně jako rypouši sloní, oblíbená potrava velkého bílého žraloka.

Podívejme se však za tuhle vodní trasu, kterou proslavil John Steinbeck, za všechny její jídelny a obchody, rybářské čluny a turisty, a najdeme anomálii podmořské geologie, která je unikátní na celém světě. Blízko u břehu, skryta pod tmavomodrou hladinou, je podmořská propast obrovitých rozměrů, obsahující komplexní systém mořských dmutí, proudů a stoupání spodních vod na hladinu, které vyživují celý ekosystém Montereyské zátoky. Je to Montereyský podmořský kaňon, patnáct milionů let starý dynamický řez, který velikostí a tvarem soupeří s Grand Canyonem.

Většina kontinentů planety je ohraničena mírně se svažujícími pevninskými prahy, jejichž hloubka může po pár mílích dosahovat několika set stop. Montereyský kaňon je však jiný. Seskočte ze starého

mola v Mechovém přístavišti, a budete šlapat vodu nad podmořským skalním řezem, jenž klesá do půlmílové hloubky, s nejnižším bodem ve dvanácti tisících stopách.

Montereyský podmořský kaňon však není jen domovinou mořských živočichů, je to živoucí roklina, oscilující odlivy a přílivy. Celá oblast Montereyské zátoky původně ležela nedaleko Santa Barbary, ale během milionů let byla odsunuta devadesát mil na sever, odnesena přes zónu Sanandreaského zlomu na kusu žulové skály známé jako Stalinský blok. Sám kaňon je tvořen souběhem různých formací; na některých místech je úzký a strmý, jinde je široký jako himálajské údolí. Strmé, svislé stěny klesají do hloubi dvou mil k mořskému dnu pohřbenému v usazeninách, jehož stáří sahá do období pleistocénu. Blíž ke břehu vyrůstají z hlavní cévy kaňonu jako prsty hmatající ruky točité rokle, některé hluboké až šest tisíc stop.

Tyto hlubokomořské kanály se nalézají po celé délce pobřeží od Santa Cruz ke Cambrii, ale nikde nejsou tak blízko pevnině jako podél části strže ve tvaru písmene C, která začíná hned u břehu Mechového přístaviště. Právě v tomto místě odděluje pouhých třicet stop mořského dna pláž od podmořské propasti, opalující se rekreanty od tvorů obývajících temné hlubiny.

Dvaatřicet stop dlouhý rybářský sportovní člun *Anděla II* pluje rychlostí deset uzlů podél pobřeží Montereyské zátoky na sever.

Bývalý námořní pilot James „Mac“ Mackreides snížil rychlost na polovinu, pak zabalil další dvě kostky ledu do papírového ubrousku a

přitiskl si je na pulzující levý spánek. Víc než skučení dvou motorů a výfukové plyny ho trápí neustálé stoupání a klesání dvě stopy vysokých vln.

Nahoru a dolů, nahoru a dolů…

Mac se celou svou dvěstělibrovou váhou pověsil na kolo a zaskřípal zuby, když se podíval na odraz své ztrhané, pobledlé tváře na chromovaném povrchu konzoly. Pryč je ten chlapecký třpyt, který zpravidla oživuje jeho lískově šedé duhovky, nahradily ho temné kruhy pod krví podlitýma očima a kocovina veliká jako Mount Rushmore.

Podívej se na sebe. Jsi starší než hlína, a dvakrát tak ošklivý.

Mac zasténal, když mu v břiše zase začalo narůstat to hrozivé hučení.

„Ach, pane bože –“

Vypnul motory a hnal se dolů na záchod. Klesl na kolena, naklonil se nad toaletu a zvracel.

Vlny kolébaly plavidlem pod ním a unášely ho. Maka se zmocnila závrať, znovu proudem zvrací, jeho zanícené hrdlo hoří, přes bušení v očích se stupňuje bolest.

Jen si mě vezmi, bože. Zastav tu mizernou existenci a vem si mě…

Vydávil poslední zbytek. Spláchl. Natáhl se k umyvadlu a podařilo se mu nabrat hrst vody. Vyplivl, polkl, pak si položil bolavou hlavu na chladnou porcelánovou mísu a omdlel.

Anděla pluje ve střední hloubce černočernými vodami Montereyského podmořského kaňonu, pohybuje se podél strmých stěn obloukovité rozsedliny.

Před miliony let bylo totéž kalifornské pobřeží domovinou Megalodonových předků… dokud se tropická moře neochladila a velryby nezměnily svoje migrační zvyky. Když tito nejhroznější predátoři přišli o svůj zdroj potravy, nakonec zmizeli, podle tak zvaných expertů „vyhynuli hladem“.

Stejně jako jejich dnešní bratranci, velcí bílí žraloci, obývali Megalodoni všechny světové oceány, množili se ve všech hloubkách a ve velkém teplotním rozsahu a všude se jim dařilo. Jako živočichové s velkým tělem byli tito gigantičtí žraloci obdařeni metabolismem teplokrevné ryby. Protože měli šestero žaber, dokázali si tihle tvorové okysličovat krev i při nižších rychlostech a fungovat i ve vodách s nejmenším obsahem kyslíku. Snížené vápenatění Megových chrupavek a dostatek vody ve svalech umožňovaly lepší vznášivost, což dále

snižovalo výdej energie.

Pokud kdy existoval druh uzpůsobený k tomu, aby se vždy adaptoval a přežil, pak to byl *carcharodon Megalodon.*

Anděla proplouvá podél svislých stěn Montereyského kaňonu, její tělo tvaru torpéda klouže pomalým, hadovitým pohybem. Tohoto charakteristického rytmu žralok dosahuje pomocí mocných plovacích svalů, připojených uvnitř k chrupavčité páteři a na povrchu těla k tlusté kůži, která tvoří pevný ochranný obal proti působení tlaku. Když se tyto boční svaly stáhnou, Megalodonova ocasní ploutev a zadní část těla sebou cuknou a posunou žraloka dopředu. Obrovitý ocas tvaru půlměsíce vyvíjí maximální tah s minimálním odporem a zadní vrub na této ploutvi, umístěný v horním laloku, dále aerodynamizuje tok vody.

Pohyb samice Megalodona kupředu stabilizují její ploutve: obrovská hřbetní, umístěná nahoře na zadní části hřbetu jako sedm stop vysoká plachta, a pár širokých prsních ploutví, které samici zvedají a vyvažují jako křídla dopravního letadla. Pár menších pánevních ploutví, ještě jedna hřbetní a maličká anální pak komplet završují.

Anděla se nenuceně pohybuje víc než míli pod hladinou v těsné blízkosti stěn kaňonu a zůstává tak pro ostatní svět neviditelná. Přesto však sama „vidí“ všechno, její prvotní smysly jsou naladěny na výkyvy magnetismu v prostoru, v proudech u mořského dna a v nepatrných vibracích přicházejících odshora. Třebaže nemá vnější uši, veliká samice dokáže „slyšet“ zvukové vlny, když se dotýkají skupin buněk senzorických vlásků v jejím vnitřním uchu. Tyto signály, nesené sluchovým nervem, ji nejen upozorňují na výkyvy v jejím okolí, ale umožňují jí i sledovat přesný směr, odkud poruchy přicházejí.

Od jihu Anděla „cítí“ nízký zvuk, jakoby bušení a šustění – rezonance bušících srdcí a pohybujících se svalů vzdáleného hejna šedých velryb. Dál směrem k pevnině se kakofonie poruch na hladině zesiluje do zřetelného šplouchání tuctů tichomořských bílobokých delfínů. Nad Andělinou hlavou se ozval cizí zvuk, hučení vnějšího motoru, jehož elektrické pole na chvíli přitáhlo její pozornost, než se opět soustředila na vysoký klapavý zvuk přicházející od rodiny kosatek.

Potom ji však upoutala řada rychlých vibrací, které se k ní blížily.

Mohutná samice, jejíž hlad se stupňuje, vplouvá do proudu vzdouvající se studené vody, bohaté na potravu, a stoupá nahoru.

Temnota se mění v šeď. Stíny pohybů tančí na horizontu jejího zorného pole. Ozvuky a pach trusu povzbuzují její apetit.

Anděla vyrovnala, přehoupla se přes stěnu kaňonu a vplula na

mělčinu do lesa chaluh jako tygr, jenž ve vysoké trávě sleduje svou kořist.

Mezi závěsy chaluh se hemží sem a tam přístavní rypouši, kteří nemají tušení, že je zde Megalodon.

Anděla zrychluje, její srpkovitý ocas bičuje v prudkém pohybu stébla vegetace a trhá je na kusy jako sekačka plevel. Šedomodré oči se obracejí v sloup, obrovité čelisti se rozvírají –

– a zase se sklapují se závějemi rostlinstva… a prchající dospělou rypouši matkou a jejím mládětem uvnitř.

Duté lupnutí – lebka dospělého jedince praská v drtících čelistech. Zuby spodní čelisti rozemílají odulé torzo těla v sladkou masitou kaši i ve chvíli, kdy ječící mládě, ještě živé, vklouzává jako semeno vodního melounu do Andělina svírajícího se jícnu.

Ostatní vyplašení rypouši se ženou ke břehu, jako miniaturní torpéda kloužou mořem k pevnině.

Anděla polkla tučné sousto a začala se v honbě za nimi protlačovat lesem chaluh.

Mechové přístaviště není ani tak turistická atrakce jako spíš rybářská vesnice pro dělníky, plná mol a člunů, přeplněných parkovišť a skladišť.

Devětatřicetiletá Patricia Pedrazzoliová chodí po břehu a přivírá oči, jak skrz opar pozdního odpoledne přehlíží šedý obzor. Modrooká hypoteční jednatelka se špinavě blond vlasy se už pošesté za poslední hodinu dívá na hodinky – a potichu kleje.

Kruci, Maku, dokážeš někdy přijít včas?

U vody se k ní přidal její bratranec Kenneth Hoefer a podal jí plastový kelímek s kávou. „V hospodě už nemají kafe, věřila bys tomu?“

Přitáhl si límec kožené bundy přes tváře. „Pochop to už konečně, zase se na tebe vyflákl. Proč se s tím chlapem zahazuješ?“

„Nezačínej zase.“

„Jak dlouho spolu s Makem chodíte? Dva roky?“

„Nech toho.“

„Říkám jen, že si zasloužíš něco lepšího. Pokud se ovšem nebojíš to s ním skončit.“

„Co tím chceš říct?“

„Jak znám Rodneyho Cotnera, napadlo mě, že ti možná pohrozil, abys neudělala nějakou čáru přes rozpočet Tanakovu klanu, dokud Jericho neuzavře tu dohodu s bratry Dietschovými.“

„Ty víš, že kecáš. Věř mi přece trochu.“

„Tak jo, ale já nejsem ten, kdo se tady s tebou měl před dvěma hodinama sejít.“

„Mac se nejspíš jen zdržel v Institutu.“

„Spíš zas odpadl. Probuď se, a ucítíš vodku. Patricie, s tím chlapem nevyhraješ.“

„Ne že by se tě to nějak týkalo, *Kennethe*, ale Mac měl dost tvrdý dětství.“

„Kdo neměl?“

„Makův otec spáchal v den jeho desátých narozenin sebevraždu. O tom nic nevíš, co?“

Ken na omluvu trochu pokrčil rameny. „Koukej, ne že bych toho chlapa neměl rád, jen chci pro tebe to nejlepší…“ Odmlčel se a zapátral očima na obzoru. „Hele, není to Makova loď?“

Andělu II proud volně unášel na sever, byla asi pětasedmdesát yardů od břehu.

„Maku!“

„Ten tě s hlavou v záchodě nikdy neuslyší.“

„Sklapni.“ Tricia si svlékla tepláky a odhalila černé bikiny.

„Co to děláš? Přece k němu nechceš plavat?“

„Voda loď unáší, Mac má možná problém.“

„Klid. Nejspíš je jen opilý.“

Tricia ho ignorovala a vešla po kolena do studené vody, aby se aklimatizovala.

Ken za ní zavolal: „A že mu zrovna nepřineseš i oběd!“

Nabrala dvakrát do hrsti vodu a hodila si ji přes ramena. „Hej, Mackreidesi, vystrč zadek na palubu!“

Stále žádná odpověď.

Není snad opravdu zraněný? Chvíli se odhodlávala, pak se ponořila do přicházející vlny. Zůstala stát v hloubce po prsa a upravila si vršek bikin. Potom s hlavou nad vodou začala plavat.

Ken se za ní díval a vrtěl přitom hlavou. „Vážně ji musím dát s někým dohromady.“ Sebral její oblečení a zamířil zpátky k molu.

Patricia, dobrá plavkyně, už překonala lámající se pobřežní vlny a je dobrých čtyřicet yardů od břehu. *V půli cesty… ještě chvilku –*

Vtom pod ní proplul nějaký temný objekt, pak další. Přestala plavat a s bušícím srdcem se podívala dolů.

Rypouši? Ssss, musím být na pěkné hloubce.

Tělem jí projela vlna adrenalinu, pak se otřásla, jak ji zamrazilo.

Neměla bych se vrátit?

Zvedla hlavu a podívala se na *Andělu II*. Voda odnáší člun k pobřeží, jeho pohupující se záď je svůdně blízko.

Tricia znovu začala plavat.

Pod ní se mihl další tucet rypoušů. Vypluli na hladinu, za zády jí doznívá jejich varovné houkání.

Patricia vnořila hlavu do vlny a se supěním rychle uplavala zbývajících třicet yardů. Zastavila se u obou nečinných motorů a šlape vodu, aby se vymočila.

Anděla, přitahována pohyby Patriciiných nohou a jejím rychlým pulzem, opouští hejno rypoušů a kruhem se vrací zpátky. Dvě stě stop pod hladinou Meg nehlučně vklouzla pod trup člunu a inhaluje pronikavý odér moči. Všemi smysly se zaměřila na svou vyhlédnutou kořist.

Patricia se hlasitě nadechla, když ji spirálový spodní proud odnesl od zádi. Rychle se vrátila ke člunu a vytáhla se na hliníkový žebřík –

– když vtom se záď *Anděly II* náhle zvedla tři stopy nad vodu a vyhodila Tricii nahoru, takže se rozplácla tváří dolů na kymácející se palubě.

Člun s hlučným plesknutím dopadl zpátky na hladinu.

„Co to k čertu je?“ Patricia se zvedla na nohy a dívá se přes zábradlí.

Kolem *Anděly II* s bafáním projel rybářský trauler a zvedl za sebou šest stop vysokou brázdu. „Zatracení rybáři.“

Stáhla si vlasy dozadu, vymačkala z nich vodu a pak vešla dovnitř, aby našla Maka –

– a tak neviděla vynořující se slonovinově bílou zář ani tlamu, která se na okamžik sevřela kolem vnějšího motoru, když Meg ucítila jeho slabé elektrické pole.

Chemické detektory uvnitř tlamy ujistily vynořeného tvora, že to není k jídlu. Vlásky se smyslovými buňkami v řadách na obou bocích Andělina těla hlásí, že rypouši uprchli z lovného revíru.

Protože nablízku není žádná jiná kořist, velká samice se přesouvá do hlubších vod, ale nepřestává kroužit kolem podivného, třebaže známého předmětu… a má čím dál větší hlad.

TANAKOVA LAGUNA
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

Podzemní divácký prostor akvária tvoří temná uzavřená komora, situovaná dvě patra pod hlavní úrovní nejjižnějšího konce nádrže.

Masao Tanaka vstoupil do vodotěsného prostoru a jeho tvář zeleně světélkovala, když hleděl skrz patnáct stop vysoká, šest palců tlustá plexisklová okna do zátoky. V tomto soukromém hledišti bavil dva prezidenty Spojených států, jednoho čínského premiéra, šest kalifornských kongresmanů, bezpočet hollywoodských hvězd a také reportéry a fotografy z téměř všech větších časopisu či novin ve Spojených státech i v zahraničí. Všichni zažili totéž: zatajený dech, pálení v močovém měchýři, rozšířené oči a výraz děsu a současně potěšení, když byli svědky toho, jak jeho vězeň, pětatřicetitunová obluda, hltá svůj každodenní příděl hovězího.

Masao hledí do podvodního kotce. Těžký vzduch v komoře je cítit plesnivinou, ticho přerušuje jen občasná ozvěna spadlé kapky vody. Kdysi azurově čistá nádrž je nyní olivově zelená, okno do místnosti pro publikum má na sobě silné skvrny z mořských řas.

Odvodňovací potrubí je určitě zase ucpané.

Masao zkontroloval čas na svém pageru. Operační manažer z Akvária Montereyské zátoky přijede za dvanáct hodin na předběžnou návštěvu, a tady to vypadá jako v pekle.

A zrovna teď musí být Mac pryč. Masaa napadlo, že by mu mohl zavolat na mobilní telefon, ale pak se rozhodl, že to raději neudělá. *Tři měsíce jsem tomu chlapovi nezaplatil. Udělám to raději sám.*

Masao opustil divácký prostor a pak prošel podzemní chodbou táhnoucí se kolem čtvrtiny oválné laguny až ke strojovně. Vytáhl kolík ze závory, oběma rukama odtlačil zrezivělé ocelové dveře, a když vstoupil dovnitř, jeho smysly okamžitě zahltil těžký pach chloru a uši drásající hukot, který pulzoval z několika obrovských generátorů za změtí zkorodovaných trubek.

Už je to spousta let, co jsem tady byl naposledy… to je ale nepořádek. Nikdy jsem se neměl spoléhat na to, že Mac ty věci udrží v pořádku. Budu rád, když prodám tohleto zařízení do sběru.

Našel ovládací panel a začal hledat vypínače, které spouštějí filtrační systém laguny. Pak jeden vypínač stiskl.

Nic.

Paměť mu už selhávala, a tak vyzkoušel ještě půl tuctu dalších

vypínačů, než narazil na ten správný. Dva generátory zarachotily, když se vypínaly a uzavíraly filtrační systém.

Temné hučení ustalo, nahradilo je sborové kapání vody.

Masao vyšel ze strojovny a zamířil ke kůlně s výstrojí. Svlékl se a pak sundal z jednoho háku gumovou kombinézu střední velikosti a oblékl si ji. Potom si vybral z police jeden dýchací přístroj, zkontroloval, že je plný, a zajistil jej pod nafukovací vestou. Popadl ploutve, potápěčské brýle, opasek se závažím a podvodní vak, který připomínal hustě upletenou rybářskou síť.

Hodil si přístroj s vestou přes rameno –

„– uuuh…“ Bodavá bolest v hrudi ho srazila na jedno koleno.

Natáhl se k hromadě šatstva, v kapse kalhot nahmatal lahvičku s bílými pilulkami a vyndal ji.

Chvíli zápasil s dětskou pojistkou uzávěru. Pak si spěšně vsunul pod jazyk tabletku nitroglycerinu, velkou jako sacharín.

Bolest na prsou polevila.

Zůstaň v klidu. Je to nejspíš jen špatným trávením.

Počkal ještě deset minut, a když se cítil lépe, opět zvedl potápěčský přístroj, aniž by tušil, že nahoře na usazenině po obvodu jedné z jeho tepen se utvořila krevní zátka.

Starý pán s námahou vystoupal dvě křídla betonového schodiště k aréně… a pak to uslyšel, nezaměnitelný zvuk bubnů voodoo, temné dunění vycházející z tuctu podvodních reproduktorů v laguně.

Ty starý blázne. Omylem jsi zapnul zvony, které volávaly Andělu k večeři.

Rozzlobený sám na sebe, přehlédl šedivý předvečerní obzor a uvažoval, co má udělat. *Ach, nech to být. Stejně budeš potom muset jít dolů a zapnout filtry.*

Otevřel ventil dýchacího přístroje, zkontroloval regulátor a pak si výstroj navlékl.

„Maku?“

Tricia sešla dolů, minula pokoj pro hosty a vstoupila do Makovy kajuty. Našla ho tam, jak se bledý a neoholený naklání nad umyvadlem. Místnost páchla vyzvraceným alkoholem.

„Maku?“

„Tricie… Pane bože, jak ses sem –“

„Čekala jsem na tebe dvě hodiny. Co se s tebou k čertu stalo?“

„Já nevím. To asi ta dlouhá noc. Dej mi pár minut, jo?“

„Udělám kafe.“

„Jo, kafe. Nalij mi ho pak do očí.“

Tricia vešla do malé chodbičky –

– a potkala tam dívku.

Byla děsivě nádherná. Dlouhé, vlnité, na blond odbarvené vlasy jí splývaly až k pasu. *V* pupíku měla piercing a kolem kotníku vytetovaného žraloka kladivouna.

Byla úplně nahá.

„Ahoj. Ty jsi určitě Tricia. Mac včera v noci pořád mumlal tvoje jméno. Podle mě to bylo rozkošný.“

Tricia na ni zírá s otevřenými ústy, krev jí ustupuje z tváře. „A kdo k čertu jsi ty?“

„Tameka Millerová. S Makem jsme se potkali včera na jedné surfingové soutěži. Nezlob se. Nejde mi o nějaký randění. Byl to jen příležitostnej sex.“

„To mám teda štěstí.“

Mac se vpotácel do chodbičky, kráčí jako mrtvola. „Ach… kruci –“

„Jo, kruci.“ Tricia ho v polovině věty praštila pěstí pravé ruky do levého oka.

Mac upadl dozadu a překotil hrnek s kávou. „Och, zatraceně, Triš, kdybys mě to nechala vysvětlit –“

„Hajzle! Promarnila jsem s tebou svý nejlepší roky.“

Mac si třel oko, mozek mu pracoval stále jen napůl. „Koukej, mrzí mě to. Zasloužíš si něco lepšího, já vím. Já jen… prostě jen nejsem připravený vlézt do chomoutu.“

„A tak spíš s žákovskou Miss Kalifornie?“

„Pro tvou informaci, v březnu mi bude dvaadvacet.“

„Sklapni.“ Tricia pomalu vyšla na palubu.

„Triš, počkej!“ Mac se vysoukal na schody do oslepujícího denního světla. „Můžeme si prosím tě o tom promluvit?“

„Jdi k čertu!“ Patricia vystoupila na okraj zádě, skočila přes palubu a ponořila se. Pláž teď byla od lodi čtvrt míle.

Masao přelezl pět stop vysokou betonovou stěnu do moře a začal sestupovat po přenosném hliníkovém žebříku do laguny. Balancoval na spodních příčkách a přitom si urovnával potápěčské brýle na obličeji. Když si upevnil regulátor v ústech, několikrát se nadechl, chytil ucho síťového vaku a odrazil se.

V nafukovací vestě naplněné vzduchem se pohupoval na hladině.

Vzhlédl a spatřil Atti, jak hadicí oplachuje panely z plexiskla nad jižní stěnou svažující se do laguny. Navzdory nízké mzdě a omezením způsobeným mozkovou obrnou dívka každé úterý, pátek a neděli poctivě umývala sklo a každé pondělí a čtvrtek vymetala z arény písek. Středy a soboty měla vyhrazeny na fyzickou terapii, jinak by byla v Institutu celý týden.

Masao dívce oplatil zamávání a pak hmatal po délce hadice vedoucí do nafukovací vesty, dokud nenašel výpustný ventil. Stiskl vypouštěcí knoflík, uvolnil trochu vzduchu a ponořil se na stopu hluboko do olivově zelené vody umělé laguny.

V uších mu zaduněl zvuk bubnů. Masao ignoroval nutkání vyšplhat ven a umlčet reproduktory, potápí se dál, tiskne si nos pro vyrovnání tlaku a padá do hloubky sedmdesáti stop k temnému, zakalenému dnu.

Ocelová mříž, která zakrývá hlavní odvodňovací kanál, je dvanáct stop široká a běží po celé šířce nádrže. Masao se drží nad mříží, nyní ucpanou chaluhami, mrtvými rybami a smetím. Na okraji se vznáší mrtvola mořské želvy, jež se drápem zachytila v kanále.

Temné bušení mu duní v kostech, pulz mu tančí v rytmu úderů. Nervózně se rozhlédl, pak se zasmál nad vlastní paranoiou. *Ona je už dávno pryč, starouši. Strašidla ti neublíží.*

V levé ruce drží pytel na smetí, pravou začíná z mříže vytahovat chuchvalce chaluh a strkat je hluboko do sítě.

Patricia Pedrazzoliová drží hlavu nad vodou a prudce zabírá, hněv kypící v jejím nitru posiluje svalstvo při pohybu vlnami, studený Pacifik jí už ani nepřišel na mysl.

Ten bastard… Kenneth měl pravdu. Už dávno jsem ho měla kopnout do zadku –

Vůbec si nevšimla jasné skvrny, která ji sleduje osmdesát stop pod hladinou, skvrny, která mění královsky modré moře v nefritově zelené, ale zaregistrovala mrzuté vyrušení zprava.

„Tricie… žralok! Žralok, Triš… to je Meg!“

Přestala plavat, srdce se jí v hrudi rozbušilo. Prudce oddechuje, šlape vodu, rozhlíží se kolem.

Anděla II se vznáší s motory v neutrální poloze dvacet stop vpravo od ní. Mac se naklonil přes zábradlí, zastínil si oči proti odrazu slunce ve vodě, špatně skrývá svůj chlapecký úsměv. „Promiň, já, totiž, jen jsem potřeboval upoutat tvou pozornost.“

„Hajzle!“

„Jsem hajzl, ale smutnej hajzl. Aspoň mi dovol vzít tě na palubu. Můžeš mi udělat monokla na druhým oku, jestli chceš.“

„Radši budu plavat s Meg.“ Ponořila hlavu do vody a plavala dál.

Anděla krouží kolem, vdechuje moře, její mozek zpracovává chemickou informaci o aminokyselinách v Patriciině moči, tuku na její kůži, odéru jejího nedávného menstruačního cyklu… Mořský obr začíná stoupat, aby se nažral.

Ale pak Meg zaznamenala jiný stimul, zřetelné hluboké pulzující dunění, které dráždí její prvotní smysly a vbodává se jí do mozku. *Bum bum… bum bum… bum bum… bum bum…*

Anděla zatřásla hlavou ze strany na stranu, neschopná vibrace vytěsnit.

Na rozdíl od většiny ryb jsou velcí draví žraloci jako *carcharodon Megalodon* vybaveni komplexním mozkem, v němž jsou řídicí centra pro nejsložitější smyslový systém, jaký příroda kdy vytvořila. Sluchová, zraková, čichová, chemická a elektrická vstupní informace je zpracovávána ve středním mozku, malém mozku, zadním mozku a také v deseti procentech předního mozku. Zbývající část obrovského velkého mozku je určena pro učení a paměť.

Byla to paměť, která Andělu zavedla zpět do vod jejího zrodu. A nyní je to vzpomínka na chování, kterému se naučila dávno předtím, co ji nutí přesměrovat smysly.

Bum bum… bum bum… bum bum… bum bum…

Anděla si přestala všímat Patricie a vrátila se do hlubin kaňonu. Jak se blíží k jeho přední části, vibrace jsou čím dál silnější. Meg se drží hlubokomořské průrvy směrem k jihu, jako čtyřicetitunového Pavlovova psa ji žene důvěrně známý stimul.

Bum bum… bum bum… bum bum… bum bum…

Jedna větev průrvy se stáčí k východu. Pulz obludy buší v rytmu bubnů voodoo, zvony vyzvánějící k večeři, jak si je pamatuje z mládí, ji vedou podmořským betonovým tunelem do přístupového kanálu z oceánu do Tanakovy laguny.

Masao se opatrně vyhnul mořské želvě, když házel další hrst chaluh do síťového pytle, který byl teď už zcela plný. Zkontroloval měřidlo signalizující množství vzduchu v přístroji a pak se podíval zpět na úzký pruh, který vyčistil od špíny. *Tohle by mohlo trvat celou noc. Zavázal*

uši u pytle a sáhl po ovladači vznášivosti, aby se vynořil –

– a pak ztuhl, hruď se mu náhle sevřela a dech se zkrátil, když mu pohled padl na přízračnou kónickou hlavu, která k němu mířila z olivově zelené mlhy.

Hrozný kropenatý čumák.

Tlama, rozpolcená v ďábelskou štěrbinu úsměvu.

Aerodynamický tvar těla. Neuvěřitelný obvod – tak mohutný, že při pohybu vytváří vlastní proud.

Anděla…

Masaa začíná svědit kůže, pak hoří, svaly se napínají jako zelektrizované.

Přes regulátor stiskl zuby, přitlačil si pálící měchýř, ale nepohnul se, třebaže jakýsi vnitřní svěrák se rychle stahuje kolem jeho hrudního koše.

Anděla se šedou dírou svého pravého oka podívala skrz něj a pak ho nenuceně obeplula, jako by byl nafukovací balonek. Před Masaovýma očima se zatřepotala obrovská žaberní štěrbina, po ní následovala prsní ploutev, jež se prosmýkla kolem jako křídlo boeingu 737.

Proud vody vzniklý ohromnou tělesnou masou zvedl Masaa ze dna a udělal s ním kotrmelec dopředu, pak dozadu. Mohutná ocasní ploutev, vysoká jako dvoupatrový dům, ho jako blechu odmrštila pryč z brázdy za žralokem.

Želva se uvolnila a její krunýř praštil Masaa do potápěčských brýlí. Stařec odsunul mrtvé zvíře na stranu a jako přimrazený, s široce rozevřenýma očima zírá, jak se Anděla blíží k jižnímu konci nádrže a podmořskému hledišti.

Meg se zvedá, obrací mohutnou hlavu nahoru a rozhlíží se.

Ty bubny… myslí, že je doba jídla.

Hruď mu sevřel další nával bolesti a Masao se zkroutil.

Atti Holmanová opláchla hadicí další solí poskvrněnou plexisklovou tabuli a pak gumovým válečkem ve zdravé levé ruce, kterou podpírala pomocná pravá, začala z tabule stírat vodu.

Náhle zavrávorala zpět a pak, když se na druhé straně přepážky zvedla z olivově zelené vody ohyzdná alabastrová hlava, padla na betonový podstavec zrezivělé konstrukce ve tvaru písmene A.

S tělem ztuhlým hrůzou Atti jen lapá po dechu a civí na tu bestii, jejíž rozštěpená spodní čelist se otvírá a zavírá, jako by mluvila, a odhaluje špičky strašlivých sedmipalcových zubů.

Dívka leží na zádech, příliš zkoprnělá, než aby se dokázala pohnout.

Masao zůstal stočený do klubíčka, padesát stop od hladiny a milion mil od bezpečí. Silná bolest mu rve tělo, na hrudi má pocit, jako by mu na ní seděl slon. Bolest vystřeluje do zad a do krku, do celých paží a do čelisti. Snaží se nasát vzduch z regulátoru, když jeho ischemické srdce, kterému se kvůli zátce nedostává kyslíku, zastavuje tok krve věnčitou tepnou. Rytmus orgánu přestává být pravidelný, ventrikulární fibrilace způsobuje, že se mu srdce chvěje, a brání svalu pumpovat krev do mozku.

Skrz agonii vidí prehistorické monstrum, obrovského bílého žraloka, jak klesá pod hladinu, obrací se a velikými nozdrami prozkoumává vodu v nádrži.

Soubor smyslů sděluje Meg novou informaci. Ryba se pomalu pohybuje k Masaovi, jako by ho viděla poprvé.

Stařec má pocit, že mu tělo probodává tisíc dýk, jeho zraněné srdce se křečovitě zmítá a on se modlí, aby zemřel co nejrychleji.

Anděla rozevírá čelisti a je stále blíž… a blíž –

Plesk!

Na protější straně nádrže dopadl na hladinu kovový kbelík a ten zvuk zvíře vyplašil. Anděla obrátila hlavu, pak odplula doprava a zamířila ke zdroji rušení.

Masaova hruď se změnila ve stahující se svěrák. Nemůže se hýbat. Nemůže dýchat.

Prázdný kbelík proklouzl Anděle kolem čumáku, ale nevzbudil její zájem.

Predátor se obrátil zpět ke své kořisti.

Jeho smysly pátrají na jižním konci nádrže, ale elektrický stimul ustal.

Obluda místo dvakrát obeplula –

– pak vizuálně zkontrolovala svou kořist, své jídlo, které se vznáší těsně nad špinavým dnem nádrže.

Ďáblova prázdná tlama se rozevírá, odhalují se jeho dásně a přední řady zubů*Mlask!* Anděla polyká shnilou želvu, drtí její krunýř jako ořech –

– a ani si nevšimla starcova těla, které se vznáší tváří dolů nad mříží pokrytou usazeninou.

Zvíře, stále hladové, odplouvá ven z laguny do přístupového kanálu z oceánu. Protlačilo se otevřenými vraty a vrací se do svého útočiště v

Montereyském podmořském kaňonu.

Starcovo tělo ve změti chaluh sebou naposledy škublo.

Masao Tanaka je mrtev.

5

PLÁŽ VENICE, FLORIDA

Danielle Taylorová ležela na dvojité posteli a předstírala únavu, když k ní její rodiče vstoupili ze sousedního pokoje apartmánu.

Ucítila matčin parfém o pár vteřin dřív, než ji matka políbila na čelo.

„Pořád je ti nanic?“

„Trochu.“

„Tvůj bratr je na balkoně, hraje tam videohry. Snaž se trochu si odpočinout.“

„Jo. Dobře se bavte u večeře.“

Jonas na ni mávl ze dveří. „Dobrou noc, Dani. Pamatuj, že máš pořád domácí vězení. To znamená, že nevyjdeš z tohoto pokoje.“

„Vypadám snad, že se chystám někam jít?“ Překulila se na břicho, přeháněla rozmrzelost.

Jonas začal něco namítat, ale pak se rozhodl, že raději neřekne nic.

Vnější dveře dvakrát klaply. Danielle pět minut počkala a pak vyšla na balkon, kde ležel její bratr roztažený v lenošce, zcela zabrán do bojové videohry.

„Hej, Pointdextře, doběhnu si pro sodovku. Nechceš něco?“

„Nelži. Kdybys opravdu chtěla sodovku, objednáš si pokojovou službu. Chceš se vytratit.“

„Fajn. Kolik mě bude stát tvoje mlčení?“

„Deset babek.“

„Pět.“

Šla zpátky a vyndala z peněženky pětidolarovou bankovku. Zmačkala ji a hodila po bratrovi. Pak se znovu vrátila do pokoje, rychle si natáhla přes bederní kalhoty a průsvitnou blůzu fádní teplákovou soupravu, nanesla si make-up a namalovala oční linky.

Do kapsy si strčila jeden z kartových klíčů k pokoji a vyšla z

apartmánu. Vyhnula se výtahu, sešla pět pater po schodech dolů do haly, otevřela kovové protipožární dveře a nakoukla do chodby. Vlevo byla restaurace a společenská místnost, vpravo chodba vedoucí k bazénu a na pláž.

Se skloněnou hlavou se otočila doprava, prošla chodbou s kobercem kolem automatu na zmrzlinu a pak vyšla na prostranství s bazénem a plážovým klubem.

Bylo po deváté, areál bazénu byl pro ten den zavřený. Dani vyšla ven z oploceného prostoru a zamířila k pláži.

Záliv byl chladný a konejšivý, noční vzduch teplý, obloha kropenatá hvězdami poschovávanými za cáry oblak. Dani si svlékla teplákovou soupravu, upravila si vlasy a vydala se ke skupině lidí shromážděných kolem malého táborového ohně o kus dál v tmavé ulici, která vedla podél pláže.

Ve slaném vzduchu bylo cítit pivo a pečené maso, pulz rapové hudby přehlušoval příboj. Za ztemnělým obzorem mizelo několik dvojic. Jak se Dani blížila k táboráku, zakopla o spací pytel, ale sotva si všimla dvou nahých lidí uvnitř.

Tucet lidí sedí kolem ohně, z něhož už zbývají jen zuhelnatělé špalky a řeřavé uhlíky. Dani vidí ve stínech tváře – většinou mládež, hlavně dívky, pomíchané se členy spolku Odvážlivců.

Koukni se na ně… všecky kvůli těm chlápkům omdlívají. Jak patetický.

Obrátila se k odchodu, ale pak uslyšela hlas Wayna Fergusona. „Bez obav. Ještě nekončíme, na to je dost času. Dělej jen to, co chceš.“

Mladík sedí na kládě u ohně, na sobě má triko s nápisem „Surfuj na divokým západním pobřeží“.

Dani se posadila vedle dvou silně potetovaných motorkářů a nebyla si jistá, zda ten vlevo je muž nebo žena.

Fergie se zhluboka napil piva, vyprázdnil sklenici. „Jo, lady Di na mě dneska dávala pozor.“

„Hele, Fergie, řekni jim tu historku o Černouškovi.“

„Ále, nechtějí to už znova slyšet. A kromě toho, Adam zrovna bude končit. Nechceš pokračovat?“

„Jen když to zkazíš.“ Adam Potter leží na zádech, hlavu má v klíně platinové blondýny v podprsence od plavek. Vedoucí počítačové firmy a na částečný úvazek manažer *Odvážlivců* je sporý chlapík adetické postavy s nakrátko ostříhanými hnědě rezavými vlasy a světle ryšavou bradkou. Dani si všimla vytetovaného indiána, který mu na pravém

rameni vykukuje zpod trika s ustřiženými rukávy.

Nastalo sborové přesvědčování.

„Dobře, dobře. Někdo mi hoďte další studený pivo a já vyklopím duši."

Kdosi vylovil láhev piva z košíku s ledem a podal ji Fergiemu.

Ozvalo se *pšššt.* Parta se utišila.

„Stalo se to před deseti měsíci, je to tak, Adame?"

„Před jedenácti."

„Správně, před jedenácti. Bylo to krátce potom, co nás Diana opustila. Prostě mě a Adama najal jeden surfingovej časopis z Ellistonu, abysme udělali podvodní záběry surfařů. První zastávkou byl přirozeně ‚Černoušek', naše jméno pro Black Point, dost prázdnej kus australskýho moře u ústí do Zálivu obav."

„Je to na jižním konci Austrálie," dodal Adam. „Docela divoký místo pro surfaře. Když vlna narazí na podmořskej skalní útes, tvoří se obrovský levostranný zlomy, je to perfektní pro filmování."

„Vykládám to já, nebo ty?"

„Promiň."

„No, tak já jsem pracoval pod vlnama a Adam byl na člunu, měnil film a pózoval pro holky, když jeden z Amíků… jak se jmenoval?"

„Christofer Laubin."

„Správně. Starouš Chris chytil krasavici a točil se v ní jako v podzemce, já mám kameru zaměřenou, cvakám jak zjednanej, když vtom z ničeho nic ten obrovskej žralok vystrčil hlavu rovnou zespodu a ukousl chudákovi Christoferovi nohu pod levým kolenem, vzal ho i s prknem a se vším."

Ozvalo se uznalé šeptání.

Dani cítí, jak jí stydne krev.

„Vlna vzala Chrise pod vodu a já jsem se taky potopil, ale rychle jsem se snažil vypustit vzduch z vesty, napadlo mě, že bych zrovna teď nemusel být na hladině, zvlášť když bylo ve vodě tolik krve. A tak klesám jako balvan, kolem sebe mám jen růžovou pěnu, a pak jsem uviděl toho žraloka. Byl to ten bílej, opravdu hnusná potvora, kterýmu vy Amíci říkáte velkej bílej, a byla ta bestie vážně veliká, snad sedm metrů od čumáku k ocasu, a obeplouvala chudáka Christofera, myslím opravdu jezdila kolem něho, hrozně rychle, jako by měla v úmyslu ho vyřídit. Chris byl teď na hladině, držel se toho, co mu zbylo z prkna, a pádloval k útesu, ale já jsem viděl, že prostě nemá šanci to stihnout. Pak jsem uslyšel člun."

„Jezdil jsem dokola a hledal jsem ho," řekl Adam. „Viděl jsem ve vodě trochu krve, ale myslel jsem, že se pořezal o útes. Tak jsem přijel k němu a ptal jsem se ho, jestli nepotřebuje nahoru. Byl bledej, ale klidnej, a říkal: ‚Kouslo mě to, Adame.' A já jsem si teprve pak všiml vší té krve, úplně z něho tryskala. A tak jsem ho chytil pod paží, abych ho zvedl na člun –"

„– a žralok udeřil znova – uam!" Fergie se praštil sevřenou pěstí do dlaně druhé ruky. „Popadl Christofera kolem těla a třásl s ním jak s hadrovou panenkou."

„Málem mi vyrval ruku z ramene," pokračoval Adam. „Ten žralok a já jsme se doopravdy přetahovali. Valila se na nás velká vlna a Chris se chytil boku člunu a křičel: ‚Jeď, jeď, jeď!', a tak jsem šlápl na plyn a vytrhl jsem ho žralokovi z tlamy." Adam se odmlčel, bojoval s emocemi. „Bylo to drsný. Vyklouzl, ale nechal žralokovi spodní půlku těla… ta potvora mu vyrvala pekelnej kus. Než jsme dorazili nahoru na útes, vykrvácel."

Fergie přikývl. „Teď jsem tam byl já a ten špičatej nos, a byl pěkně namíchnutej, protože Adam mu právě sebral zbytek oběda. Než jsem si uvědomil, co se děje, zaútočil na mě, najížděl mi svým hnusným čumákem přímo do břicha."

„Ach, pane bože, a cos udělal?" Vysoká rudovláska v bikinách širokých jako zubní nit si přikryla rukou ústa.

Když bylo vyprávění v nejnapínavějším, Fergie vstal a začal obcházet oheň. „Udělal jsem to jediný, co jsem mohl – vydržel jsem. Tlačil jsem mu oběma rukama na horní stranu čumáku a tak jsem mu bránil, aby se do mě pustil těma svejma hnusnejma bílejma zubama. Chňapal a chňapal, ale oči měl obrácený v sloup, a tak mu nebylo jasný, kam přesně má kousat. Já jsem do něho mezitím kopal, ale bylo to jako kopat do náklaďáku. Nakonec odplaval, ale moc se nevzdálil, prostě jen nade mnou kroužil, tak jako předtím nad Chrisem. Já jsem se držel blízko dna, přesouval jsem se od jednoho korálovýho útesu k druhýmu a doufal jsem, že ztratí zájem a zmizí –"

„– ale nezmizel."

Fergie vypil do dna láhev piva a hodil ji do pytle na odpadky. „Napadl mě ještě sedmkrát… sedmkrát. To bylo dost na to, aby se z toho člověk zbláznil. Počtvrtý mi srazil brejle, pak to byl opravdu děs. Sotva jsem ho viděl, když mě hnal na útes. Začal jsem hmatat kolem a strčil jsem mu palec do bělma pravýho oka. To se mu nelíbilo a otočil se, a já jsem si mohl zase nasadit brejle."

„Tjú. Jak dlouho jsi tam dole byl?“ zeptal se další člen skupiny.

„Připadalo mi to jako hodiny, ale můj potápěčskej počítač mi říkal, že to bylo jen dvacet minut.“

„Jak ses odtud dostal?“ zeptala se rudovláska.

„Nakonec přijela Pobřežní stráž. Počkal jsem, až se ta bestie trochu vzdálí, a pak jsem se úprkem hnal na hladinu. To byly nejhorší chvíle… neviděl jsem ho, ale věděl jsem, že se odspodu blíží. Ale zvládl jsem to. O dva dny později jsme skončili s natáčením a to je všechno, co k tomu můžu říct.“

„Jseš praštěnej?“ vykřikla Dani a náhle si uvědomila, že stojí. „Totiž… Proč ses potom ještě vracel do vody?“

Fergie se usmál. „Musel jsem se vrátit. Nemohl jsem si nechat od nějaké ryby poroučet, jak si mám vydělávat na živobytí.“

„Ale žraloci vůbec po lidech nejdou,“ prohodil Michael Coffey a vstoupil do kruhu posluchačů. Starší Odvážlivec s vlasy jako sůl a pepř, stavěný jako hráč rugby, svou poznámku očividně mínil jako výzvu Fergiemu, kterého mládež napjatě sledovala.

„To jseš na omylu, kámo. Tenhleten žralok ochutnal lidský maso a chtěl další.“

„Hovno. Ten žralok si určitě spletl toho surfaře s rypoušem. A po tobě šel jen proto, že ve vodě byla krev a to ho vzrušovalo.“

„Jo, vzrušovala ho chuť na lidský maso.“

„Ty o těch zvířatech nic nevíš. Já jsem plaval s velkejma bílejma v otevřené vodě, a zas to budu dělat tuto zimu v jižní Africe. Věř mi, víc lidí než tyhle ryby zabije každej rok včelí bodnutí.“

„Včelí bodnutí? Nepřeskočilo ti? Včelí bodnutí nikoho nezabije. A nesouhlasím s tvou teorií o rypouších. Každej rok ponořují organizátoři výletů za žraloky víc a víc svejch kamarádů do australskejch vod, aby ty bílý nalákali co nejblíž ke svejm ponornejm klecím, aby je zelenáči jako ty mohli fotit a pak se s nima vytahovat. Tihle žraloci jsou chytří, a my je trénujeme, aby si spojovali člověka s potravou. Ty ponorný klece jsou svinstvo. Oni si pak ve svejch návodech k použití přečtou: ‚Člověk další bílý maso.‘“

Sem tam se někdo zasmál.

Coffeyho to nepobavilo. „A co bys dělal ty? Zabíjel bys tyhle velkolepý tvory, protože náhodou chtějí obývat stejný vody jako surfaři?“

„Žraloci nejsou lidi, jsou učenliví a už ochutnali lidský maso. Když narazíš na nějakýho, kterej si spojuje člověka s potravou, tak ho raději

zabij, nebo se rychle vrať na břeh.“

„Další kecy z *Čelistí*. Právě takový historky ohrožují celej druh.“

„Jedinej druh, na kterým mně záleží, je můj vlastní.“

Adam mu přizvukuje: „Nikdo nechce žádnýho bílýho žraloka jen tak zabíjet, ale Fergie má pravdu, Michaele. Kdybys tam býval byl, kdybys toho žraloka viděl, tak bys tak nespěchal s jeho obranou. Lvi, kteří ochutnají lidskou krev, se musí vyhubit, jinak by umírali vesničané. Jakmile predátor jednou zjistí, jakou chuť má lidský maso, bude zabíjet, nebo se musí zabít on.“

Coffey zavrtěl hlavou. „Žít a nechat žít, to je moje krédo.“ Pak upřel oči na Fergieho. „A kromě toho, kdybych si měl vybrat, byl bych radši, kdyby se mým masem nakrmil nějakej boží tvor jako velkej bílej žralok, než abych je vyplýtval tak, že je budu shazovat ze čtrnácti tisíc stop.“

Fergie praštil sevřenou pěstí Coffeyho do úst, a už jsou oba muži na zemi, tlučou do sebe a převalují se. Adam a několik dalších Odvážlivců se mezi ně vrhlo a odtáhlo většího Američana od Australana.

Coffey se usmívá, z úst mu teče krev. „Co je, ptačí muži? Nemůžu si trochu zažertovat?“

Fergie je jako rozběsněná sopka. „Neštvi mě, ty zatracenej drongo. Tím to neskončilo. Vyřídíme si to na moři.“

„V pohodě.“ Coffey si vyplivl do hrsti trochu krve a přední zub, pak jej hodil na Fergieho. „Hele, dej to zubní víle.“[*]

Fergie odstrčil Adamovu ruku ze svého předloktí a rychle odchází pryč mezi stíny, jeho ublížené ego kope do písku.

Dani chvíli počkala, pak se rozběhla za ním. Dohonila ho u vody. „Hele –“

Fergie si jí nevšímal.

„Jseš v pořádku?“

„Je to debil. On je prostě úžasňák. Myslí si, že jeho chcanky nesmrdí, protože minulou sezonu vyhrál *Odvážlivce.*“

„Kdo je Di?“

Fergie pohlédl na moře. „Byla to má snoubenka. Zahynula minulý léto při představení.“

„To je mi líto.“ Chvíli počkala, aby dala najevo respekt. „Fergie –“

„Chceš vědět, proč to dělám. Proč riskuju krk.“

[*] Zubní víla - podle dětského folkloru víla, která v noci sebere zoubek, jejž dítě ukrylo pod polštář, a vymění ho za drobnou minci nebo malý dárek. (Pozn. překl.)

„Dnes odpoledne jsi málem umřel, ale nezdá se, že by tě to nějak vyvedlo z míry. Ty si přeješ zemřít?“

„To bys nepochopila.“

„Zkus mi to vysvětlit.“

Fergie se k ní obrátil. „Koukej, možná to vypadá, že vyhledávám příležitosti, kde jde o život, ale nemá to co dělat s nějakou touhou po smrti, má to co dělat s touhou po životě.“

„Máš pravdu. Nechápu to.“

„Všichni umřeme, Dani, ale jen někteří z nás opravdu žijí. Většina lidí promarní svůj život tak, že dělá od devíti do pěti nějakou práci, kterou nenávidí jako smrt, a přitom si dělá starosti kvůli pitomejm termínům, zatímco chamtiví manažeři vykrádají jeho penzijní fond. Můj táta pracoval na oddělení v nemocnici, kam posílají živý mrtvý, aby hnili, zatímco se jejich děti handrkují o dědictví. V létě jsem pracovával s ním, čistil jsem mísy, masíroval jsem kapsy z masa, který roky nevidělo krevní oběh. Byla to noční můra. Staří lidi, kteří jsou klinicky mrtví, dýchají hadičkama, živí se morfiem. Ti, kteří je kdysi měli rádi, chtějí, aby je doktoři udržovali při životě. Viděl jsem věci, strašný věci, který bych nejradši nikdy neviděl. Rozpadlý maso, odkrytý páteře. Jednomu starci dokonce v krku rostli červi. Hadičkama někdy dovnitř vletí moucha –“

„Přestaň, dělá se mi špatně.“

„Mně se taky dělalo špatně. Ale to je život, ta odpornější stránka, kterou nikdo nevidí. Pokud jde o mě, já naplnění mám. Skoncoval jsem se školou a odešel jsem z domova, rozhodl jsem se vyzkoušet vzrušení života.“

„A to, že málem přijdeš o život, ti to dává?“

„Vím, že je to těžký pochopit, ale když se ten padák pokazil, něco ve mně z toho mělo radost. V tu chvíli jsem byl… přímo mezi životem a smrtí, a jen já sám jsem se mohl zachránit. To je život na hraně, a je to úžasnej pocit. Není v tom strach… na ten není čas. V tom okamžiku se soustředíš jen na to, abys přežila. Adrenalin přetéká, zdá se, že se zastavil čas. Když se rezervní padák otevře a ty víš, že budeš žít, máš tolik energie, jako bys měla co chvíli vybuchnout. Pořád to ve mně ještě je, bude mě to držet vzhůru celou noc. O tom je život, Dani, riskovat, jít až na hranu. Určitým způsobem jsem jako ten bílej žralok, ten, co zabil Christofera. Jakmile se ti jednou dostane do úst ta chuť, chuť na dobrodružství, už nikdy neodejde. Diana je mrtvá, ale žila dobrej život, žila tak, jak chtěla žít, bez všech těch keců a hovadin. Chybí mi, ale

nějak jsem pro ni i šťastnej.“

Danielle se o něj opřela. „Můj život… je taková nuda ve srovnání s tvým. A můj otec – ten je tak škrobenej, až si někdy myslím, že mu z toho vybuchne hlava. Přivádí mě k šílenství všema těma pitomejma pravidlama, a matka – ta se bojí zkusit něco novýho. Stará se jen o to, jak udržet rodinu v bezpečí. Je tak vystrašená, že není divu, že chodí na terapii. Brácha má nos pořád zabořenej do nějaké knížky, je blázen do sci-fi, a moje takzvaný kamarádky – ty jsou ochotný jen soupeřit o kluky. Nemám žádnou svobodu, a rodiče mi už naplánovali dalších pět let života. Je mi z toho nanic.“

„Tak s tím něco udělej. Je to tvůj život, Dani, tak si ho řiď. Žij každej den tak, jako by to byl tvůj poslední.“

„Kéž bych to mohla udělat. Strašně moc bych prostě chtěla jít s tebou, žít tak, jak žiješ ty… říct všem, aby si trhli nohou.“

„Udělej to.“

„Nemůžu… Nemůžu dělat to, co děláš ty. Na to jsem ještě moc malý trdlo.“

„Nikdo netvrdí, že musíš rovnou skákat z letadel, jen se prostě nech unášet životem. Dokud neumřeš, jseš nesmrtelná.“

Sáhla do kapsy a vytáhla marihuanovou cigaretu. „Chceš se povznést?“

„S drogama se nekamarádím. Drogový povznesení je umělý, po něm přijde hnusnej pád. Já se povznáším adrenalinem. Povznáším se tím, že zkouším nový věci, že se dostávám pryč od tohohle všeho.“ Vzal si od ní joint a hodil ho do moře.

„Hele –“

Fergieho rty udusily její námitky. Jakékoli pomyšlení na odpor zmizelo, Dani se v jeho náručí mění v poddajnou hmotu. Fergie ji stáhl dolů na mokrý písek, a když z ní svlékal šaty, jeho dotyk byl jako elektrický samet, který jí v rozkroku vyvolával vlny vzrušení. „Pojďme, Dani Taylorová, je čas žít.“

Když se Jonas a Terry vrátili do svého bytu, bylo už po půlnoci. Jonas vložil klíč od pokoje do štěrbiny na kartu a zaklel, když se dveře neotevřely.

„Děláš to obráceně. Dej mi to.“

„Já to zvládnu, děkuju.“ Znovu projel kartou štěrbinu. Zase nic.

Terry si od něj kartu vzala a dveře otevřela. „Chlapi. Jsou tak bezmocní.“

„Připomenu ti to, až mě příště vytáhneš z postele, abych zabil

pavouka.“ Odkopl boty a padl na postel.

„Budeme o tom mluvit, nebo ne?“

„Mluvili jsme o tom celý večer. Podstatná je jediná věc: potřebujeme peníze.“

„Takže tak je to? Už ses definitivně rozhodl?“ Trhnutím otevřela posuvné skleněné dveře na balkon a vpustila dovnitř závan tropického vzduchu.

Tolik, pokud jde o sex. Jonas se zvedl z postele. Vyšel za ní na balkon a položil jí ruce kolem ramen.

„Nedotýkej se mě.“

„No tak, Tee, není to na dlouho.“

„Otevři oči, Jonasi. Dani bude mít brzy osmnáct. Je to nejspíš její poslední léto doma – za předpokladu, že po narozeninách neuteče. Můj otec je na tom se zdravím čím dál hůř. David je na postupu do Malé ligy,[*] a ty si odjedeš na jakousi hollywoodskou loď a budeš se sedm týdnů potulovat někde po jižním Pacifiku.“

„Budu tam pracovat, Terry, pracovat – přinesu peníze, které tahle rodina zoufale potřebuje.“

„Opustíš mě, abys udržel rodinu pohromadě! Už tím znovu nechci procházet, Jonasi, už ne.“

„Procházet čím? Čeho se tak bojíš?“

Zavrtěla hlavou a ebenové vlasy se jí začaly slzami zklamání lepit k tvářím. „Bylo mi jedenáct, když mi zemřela matka. Otec – nevěděl, co má dělat, nevěděl jak živit rodinu a současně pracovat jako mořský biolog. D. J. a já jsme byli příliš malí, než abychom s ním vyráželi na oceán, a tak otec zaměstnal jednu ženu, která s námi byla, když cestoval. Odjížděl od nás na celé měsíce. Chůva vařila a uklízela, ale citově tam pro nás nebyla. To byl můj úkol, mně připadlo stát se bratrovým rodičem. Prázdniny, narozeniny, to všechno bylo na mně. Pokaždé, když se otec chystal sbalit si věci a znovu odjet, posadil si mě na klín a říkal: ‚Terry, ty víš, že já tohle musím dělat, abych uživil naši rodinu, a tak počítám s tím, že když budu pryč, ty budeš dohlížet na to, aby bylo všechno v pořádku.‘ Uběhlo třicet let, D. J. je mrtvý, a otec pořád předstírá, že dělá všechno pro rodinu… a teď i ty. Naše děti vyrůstají, Jonasi, a ty u toho nechceš být.“

[*] Baseballová liga pro chlapce a dívky od osmi do dvanácti let, rozdělená do administrativních celků na USA, Kanadu, Jižní Ameriku, Dálný východ a Evropu. (Pozn. překl.)

„Řekni to naší bance, Terry, až nám přijdou exekutoři zabavit dům. Řekni to našemu automechanikovi, až se nám pokazí auto jako minulý měsíc, nebo zdravotní pojišťovně, která z nás každý měsíc mačká pojištění. Řekni to firmám, které nám dodávají elektřinu a vodu, až nás příště odpojí, nebo to radši řekni Dani, kdyby měla bůh odpusť na podzim *chtít* nastoupit do koleje. Nesouhlasím s tím, co tvůj otec dělal, ale rozumím jeho pohnutkám. Pokud jde o tuhle pitomou televizní show, je to jednorázová věc, a já si nemůžu dovolit nechat to plavat, protože ty… no, však víš.“

„Ne, nevím.“ Otočila se tváří k němu a v mandlových očích se jí zračil vztek. „Řekni mi to.“

„Nejlíp to řekla tvá psycholožka. Pořád tě pronásledují vzpomínky na to, co se ti stalo před osmnácti lety. Od toho zážitku na *Benthosu* jsi pořád stejná: přehnaně vystrašená, odmítáš dovolit komukoli z nás, aby podstoupil nějaké riziko.“

„Tak fajn. Chceš nás na dva měsíce opustit, udělej to, už se o to nebudu starat. Jo, možná je pár věcí, se kterýma se musím vypořádat, ale to platí i o tobě. Nemůžeš vinit ze všech našich finančních těžkostí mě. V posledních patnácti letech jsi měl spoustu dobrých pracovních nabídek, ale všechny jsi je odmítl.“

„Nemůžu pořád sedět za stolem.“

„A proč ne? Jiní manželé to dělají.“

„Možná, ale já ne.“

„Ale na tuhle nabídku jsi skočil, že? Zase tě to táhne za dobrodružstvím, za další šancí přesvědčit sám sebe, jaký jsi chlapák a bojovník, který dokáže vybojovat tu správnou bitvu, ať to znamená jakékoli peklo.“

„Najali mě, abych uváděl nějakou přihlouplou televizní show. Já nejsem soutěžící.“

„Teď ne, ale budeš. Slyšela jsem to v Erikových slovech, když ti mazal med kolem pusy, a viděla jsem to v jeho očích. Já tě znám, Jonasi Taylore. Nemůžeš se dočkat, až ukážeš světu, kolik paliva ti ještě zbylo v nádrži. Tak jdi a ukaž to, plav se, ať můžeš zavolat svoje hurá posledního vojáka, popírej svou mužskou menopauzu, ale už mě přestaň krmit těmi kecy o vydělávání na živobytí, protože oba víme, že je to lež.“

Jeho obranu přerušilo zazvonění telefonu.

„Haló.“ Jonas se díval, jak se výraz v Terryině tváři mění, jak se jí do očí vkrádá smutek, jak se jí chvěje spodní ret. „Ano… ano… ne,

zařídím to sama. Děkuju za zavolání.“ Zavěsila.

„Co se stalo? Děje se něco?“

Pohlédla na něj jako ztracené dítě. „Otec… je mrtvý.“

6

ÚŽINA JUAN DE FUCA, TICHÝ OCEÁN
18 MIL JIHOZÁPADNĚ OD PŘÍSTAVU PORT RENFREW
OSTROV VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE

Severozápadní pobřeží Britské Kolumbie má délku skoro sedmnáct tisíc mil a zahrnuje nesčetné ostrovy, zátoky a zálivy. Zdejší vody překypují životem; jsou bohaté na různé životní formy a slouží jako potravní základna pro místní i migrující populace lososů, kosatek, šedých a malých bílých velryb. Pro rybáře, kteří loví ve slaných vodách, jsou hlubiny u ostrovů Královny Charlotty (podle domorodých Aboriginců *Haida Gwaii)* a u ostrova Vancouveru domovinou chinooků, lososů druhu coho, ropušnic, ryb rodu Ophiodon a obrovských platýsů, kteří patří k větším masožravým rybám tichomořského severozápadu. V otevřenějších vodách v blízkosti Vancouveru může platýs vážit až dvě stě nebo tři sta liber, přičemž březí samice někdy překračují i čtyři sta liber.

Pronajatá rybářská loď *Kousni mě 2* se ubírá rychlostí tři uzly na sever těsně podél Sombria, pobřeží pokrytého valouny, které stoupá do horského terénu porostlého bujnou vegetací. Od lesa cedrů a tsug se táhne hustá mlha, která dál nad mořem ještě houstne.

Když se ranní mlha změnila ve vytrvalé mžení, Heath Shelby si potáhl štítek baseballové čapky s emblémem Sanfranciských devětačtyřicátníků a zapnul si nepromokavou bundu. Tento bývalý zástupce operačního viceprezidenta společnosti Enron Corporation si jako vášnivý rybář pronajal na týden loď *Kousni mě 2* v naději, že přiveze na pevninu pořádného platýse a ozdobí si jím pracovnu svého nového letního domku v místě zvaném průliv Prince Ruperta. V prvních dvou dnech rybaření chytil sedmačtyncetilibrového chinooka a třiašedesátilibrového platýse, ale jeho „velký úlovek“,

třistatřicetilibrový kus, mu po vyčerpávající hodinové bitvě přetrhl vlasec.

Déšť zhoustl a přiměl Shelbyho schovat se uvnitř.

Tam ho šálkem kávy pozdravil synovec jeho ženy Mark Allen. „Hnusný počasí, co?“

„Skvělý pozorovací podmínky.“

„Kapitán říká, že se to spíš zhorší než zlepší. Neměli bychom obrátit? Rachel začíná mít mořskou nemoc.“

Shelby nakoukl do sousední kajuty, kde ležela na pohovce štíhlá, zelenooká anglická krasavice a léčila si bolest hlavy. Markova snoubenka, učitelka z Wolverhamptonu, se k Shelbyho výpravě připojila ten den ráno. Doufala, že si užije trochu potápění s akvalungem, ale po šesti hodinách na moři vypadala, že by se nejraději hned vrátila zpátky do Británie.

„Řekni jí, ať si dá ještě trochu dramaminu.“

„Strýčku Heathi –“

„Tuhle loď jsem si pronajal já a nevrátím se, dokud neulovím svou rybu.“ Shelby vylezl po žebříku na palubu a pak vystoupil na nejvyšší můstek, aby promluvil s kapitánem.

Matt Winegar rybaří v těchto pobřežních vodách už osm let, od té doby, co odešel do výslužby z krátkodobé funkce u Námořnictva Spojených států. Klidného a dobráckého kapitána jen tak něco nerozčilí, ale arogantní texaský milionář mu evidentně jde na nervy.

„Tak co? Kde je má ryba? Se vším tím prvotřídním vybavením bych doufal, že ji do této doby už najdete.“

„Hele, dělám, co umím, pane Shelby. Velký samice, jako byla ta, kterou jste už měl na udici, se nejradši zdržují kolem hromad kamení u dna. Držíme se pořád nad Swiftsureskou mělčinou mezi Port Renfrew a Sombrio Beach a snažíme se ji znovu najít, ale nic nezaručuju.“

„Zatracenej vlasec… potřebuju ještě něco těžšího.“

„Říkal jsem už Michaelovi, aby vyzkoušel to nejsilnější, co máme na palubě. Doufám ale, že to nebude vážit víc než sedmdesát liber, jestli zasekneme, nedostaneme to ode dna.“

„Tak se odřízneme a začneme znova. Je mi jedno, co to bude stát, kapitáne. Chci svou rybu.“

Winegar zaťal zuby a usmál se. „Ano, pane, uděláme, co bude v našich silách.“

Déšť ustal, vyjasnilo se. Shelby opět vyšel na palubu, kde první důstojník Michael Rybel upevňuje zařízení na lov platýsů k lanu značky

Dacron, spletenému z vlasců.

„Pevný lano… dobře. Jakou návnadu tam dáváte?“

„Kousek olihně. Malí žraloci se od nich obvykle drží dál. Šetří to čas.“

„Je to totéž, co jsme použili předtím?“

„Ano, pane.“

Shelby upřel oči na levou nohavici prvního důstojníka, která se mu teď vyhrnula nad lýtko. „Co je tohle? Protéza? Napadl vás žralok nebo tak něco?“

„Nic tak skvělýho.“ Elektroinženýr si poklepal na svou umělou nohu. „Měl jsem nervovou fibromatózu, nemoc sloního muže. To je vrozená choroba.“

„Musí to být pro vás dost zátěž.“

„Není to tak zlý, jak se zdá, i když dialýza je otravná. Mám taky podpěru na –“

„Fajn, nepotřebuju celou diagnózu, hoďte to lano zpátky do vody, než mou rybu ztratíme.“

Rybelovu úsečnou odpověď přerušil Winegar, který zavolal z nejvyššího můstku: „Jsi připravený, Mikeu? Myslím, že je pod námi.“

„Už bylo na čase.“ Shelby smetl přebytečnou vodu z kovové rybářské židle, připevněné k podlaze.

Kapitán zařadil na motorech neutrální polohu. Oba zakašlaly a vyplivly mrak kysličníku uhelnatého.

Shelby si přikryl ústa, zplodiny z motorů ho dusily. „Tak jedeme, než zmizí.“

„Velký platýs zůstává na jednom místě, všechno ostatní zastraší a odežene. Je to nejspíš největší ryba v moři, tak nebude mít nijak naspěch.“ První důstojník spustil zařízení přes bok lodi, dvoulibrová ocelová koule táhne těžké lano dolů. „Navoněl jsem to olihní, samice to tak milujou.“ Obrátil se zpátky ke kapitánovi. „Hej, kapitáne, jak je hluboko?“

„Asi sto devadesát.“

Rybel ucítil, jak se závaží dotklo dna, pak pětkrát rychle zatočil zpátky a ukotvil prut. „Tak jsme tady.“

Winegar zařadil zpětný chod a posunul loď poněkud zpátky, aby bylo lano přímo pod ní, což byl manévr nutný pro kompenzaci rychle se pohybujících vod Swiftsureské mělčiny. „Fajn, pane Shelby, usaďte se. Teď se na to podíváme, jestli tu vaši potvoru nedostaneme na háček.“

Proudy u severozápadního tichomořského pobřeží se pohybují jako

mohutné řeky, když se valí jižním směrem kolem podmořských hor Wolker a Bowie a ženou hluboké vody Britské Kolumbie k podmořskému skalnatému hřebenu Juan De Fuca.

Samec *carcharodona Megalodona* proplouvá sem a tam proudem Swiftsureské mělčiny, vniká dovnitř a zase ven, ochutnává nové prostředí. Několik týdnů sledoval mladý obr Aljašský proud, vedly ho tudy jeho smysly, kterými vnímal přetrvávající vůni samice. A pak, když se dostal do výživných vod Aljašského zálivu, se jeho testosteronem poháněná touha změnila v hlad.

Velryby, rypouši sloní, tuleni, delfíni… záliv je kvetoucím ekosystémem mořských savců, který pro hladového Megalodona představuje skutečnou hostinu. Avšak mladý Meg ještě nikdy nelovil v povrchových vodách a nikdy nepronásledoval tak velkou kořist.

První lekci dostal při nočním útoku. Vystopoval hejno šedých velryb a pokusil se odtrhnout jedno bezbranné mládě od dospělých zvířat. Avšak místo aby se nažral, musel prchnout, když na něj zaútočili dva velrybí samci vážící každý šedesát tisíc liber.

Několik dalších horečných útoků vedlo jen k dalším chybám, a tak byl velký samec donucen zvolit novou strategii.

Když se predátor pohyboval kolem západního pobřeží ostrova Banks Island, objevil rypouše sloního, plujícího těsně pod hladinou. Samec však na něj nahoře nezaútočil, ale zůstal v hloubce a v kruzích se ke své kořisti přibližoval… až ho nečekaně napadl přímo odspodu.

Jako velcí bílí žraloci, kteří se pokradmu pohybují u jihoafrického pobřeží, Megalodon se vyřítil z moře přímo nahoru, takže se polovina jeho mohutného těla ocitla na okamžik nad vodou, a jedním mohutným skousnutím přesekl půltunového rypouše sloního vpůli. Když spolkl horní část savcova těla, vždy obezřetný Meg dál v kruzích obeplouval jeho krvácející spodní polovinu, až se konečně odhodlal dokončit svůj oběd.

Získal z toho ponaučení: útok „ze zálohy“ v hlubině je účinnější než napadání kořisti z pozice na hladině.

Se svou nově nabytou zkušeností samec pokračoval v cestě na jih podél severozápadního tichomořského pobřeží – jako vlk samotář, který se vrhá do nervózního stáda ovcí.

V proudu tancuje oliheň – loutka svádějící svého třistatřicetilibrového nápadníka.

Šest stop dlouhý platýs, březí samice, nese ve svém nadmutém vejcovodu víc než čtyři miliony oplodněných vajíček. Má hlad,

vdechuje vůni návnady a zaostřuje na ni zrak, je čím dál vzrušenější.

Znovu zakroužila kolem návnady, dívá se… čeká –

Heathi Shelbymu poskočilo srdce v hrudi, když těžké lano Dacron začalo roztáčet cívku. „Mám ji – ha! Tentokrát mi neuteče!“

Michael Rybel připevnil Shelbyho popruhy k židli přimontované k palubě. „Fajn, pomalu a klidně. Jen ji nechte trochu se proběhnout po dně, možná ještě ani neví, že je na háku.“

Pnutí udice se zmírňuje.

Shelby přichytil konec udice k ocelové židli a nechal chvíli odpočinout ruce.

„Dobře, pane Shelby, teď trochu zabereme, pomalu a pevně. Dostaneme z ní trochu té bojovnosti.“

„My? Myslíte já, je to moje ryba!“ Shelby znovu napnul lano, pak se celou svou váhou zaklonil a zatáhl za nehybný objekt. Znovu se předklonil, navinul několik stop vlasce a znovu manévr opakoval. Celé tělo se mu přitom třáslo námahou.

„Bože, to je ale netvor!“

„Zůstaňte s ní, trochu ji unavte, pak ji znovu přitáhněte.“

„Já ji mám unavit? Ona unavuje mě! Musíme vlasec zaklínit.“

„To nemůžeme, je moc velká. Hned by klín z lodi vyrvala.“

Shelby se zašklebil, po tváři mu stékají krůpěje potu. „Já ji prostě neudržím!“

Kapitán zařadil první rychlostní stupeň a loď se začala rychlostí dva uzly sunout dopředu.

Přistoupil k nim Mark Allen. „Zase ji máš, výborně! Hej, strýčku Heathi, je ti dobře? Jsi celý červený. Nech mě, abych –“

„Stůj… zpátky!“ Shelby sevřel udici pevněji, žíly na krku mu vystoupily jako provazy.

Rybel přišel na záď a přinesl harpunu s lanem připevněným ke světélkujícímu oranžovému plováku. „Vytáhněte ji k hladině a já ji budu harpunovat.“

Shelby táhne a navíjí, táhne a navíjí, váha ryby skoro otáčí loď, vleče ji zpět. „Trochu se teď zvedá… Cítím, že slábne!“

Platýs se pohybuje ve velkých obloucích, svíjí se a vzdoruje neviditelné síle, která ho bodá do žaber, a signály jeho zuřivého boje o přežití se šíří hlubokými, rychle se pohybujícími vodami Swiftsureské mělčiny.

Dvě míle odtud na sever mění velký samec kurz, jeho smyslový

systém je přitahován ke vzdáleným hlubokým ozvám jako magnet k železu.

Mračno deště zasypalo palubu i moře, bušení miliard kapek zesílilo tak, že přehlušilo všechny ostatní zvuky.

Voda se lije z promáčeného štítku baseballové čepice s emblémem Devětačtyřicátníků. Shelby vrtí hlavou, snaží se něco vidět. Paže ho pálí od kyseliny mléčné, nohy se mu třesou svalovým vyčerpáním. Ale stále nemá v úmyslu ani o píď ustoupit.

Napětí vlasce ochabuje, hladký prut mu v bolestivém sevření klouže.

Shelby je vyčerpaný, ale příliš tvrdohlavý, než aby se vzdal. Zajistil cívku, stále rybu drží a spoléhá se na to, že židle připevněná k palubě je dost pevná, aby ho udržela.

Lano se napjalo, ryba už nedokáže držet krok.

Shelby zaskřípal zuby. *Fajn, je na čase tu potvoru vytáhnout nahoru.* Obtočil lokty kolem udice, omotal si volnou část vlasce kolem obou předloktí, takže se mu celá souprava rybářského náčiní utahuje kolem izolovaného nepromokavého materiálu bundy, když se Shelby zaklání a vytahuje celým tělem udici nahoru.

„Máš ji, nenecháš ji u –“

KRAKKK!

Vlasce se jako projíždějící nákladní vlak chopila děsivá, titanická síla. Prkna paluby praskají a odskakují jako třísky, podstavec přimontované rybářské židle se uvolňuje a celé zařízení, popruhy, udice a Heath Shelby letí přes záď do moře.

Platýs v Megalodonově tlamě pukl jako zralá jahoda.

Rybářská udice se táhne ven mezerou mezi dvěma zuby v Megově dolní čelisti.

Velký samec odplouvá a táhne za sebou jakési otravné závaží.

Mark Allen jako omráčený hledí na díru v palubě, která ještě před okamžikem byla jeho strýčkem Heathem.

Kapitán Winegar vypnul motory, pak se napůl s klopýtáním, napůl skoky přihnal dolů na roztříštěnou palubu a naklonil se přes záďovou plošinu. Na zlomek vteřiny zahlédl brázdu ubíhající od lodi, hned však zmizela za neprůhlednou dešťovou oponou. Potom si vzpomněl na prvního důstojníka.

„Michaele! Micha-ele!“

Michael Rybel se vynořil, z rány na hlavě mu prýští krev. „Co se

stalo?“

„Něco tě shodilo přes palubu.“ Winegar popadl tyč na vytahování ryb, zachytil svého prvního důstojníka kolem pasu a dovlekl ho zpátky k lodi. Rybel, celý se třesoucí chladem, se s kapitánovou pomocí vytáhl nahoru a pak vykulil oči, když spatřil obrovskou díru v roztříštěné palubě. „Kristepane, co tohle mohlo udělat?“

Heath Shelby se jako ve snách svíjí a točí v těžké ocelové židli, poté co byl brunátnou tváří napřed vržen do omračujících modrých hlubin, a jeho praskající plíce na něj křičí, aby uvolnil popruhy. Odlepil prsty od udice a marně se snaží vyprostit se z vlasce, který je stále ovinutý kolem jeho předloktí a přichycený k židli a drtí ho jako svěrák.

Sedmdesát stop… osmdesát… tlak mu svírá uši a srdce mu buší v hlavě, když se dál žene pod úhlem třicet stupňů do hlubiny ke svému hrobu.

Náhle se přestal pohybovat dopředu, rybářský vlasec praskl, tlak na pažích ustal –

– a váha židle ho stahuje přímo ke dnu.

Shelby vykašlává poslední zbytky vzduchu z plic. Odtrhl bezpečnostní pás, uvolnil se z kotvy a odkopl židli, která padá dolů a mizí z dohledu.

Shelby stoupá; pod nepromokavou soupravou má nafukovací vestu, která ho nese vzhůru k neviditelné hladině. Bývalý manažer v energetickém průmyslu si tiskne nos, snaží se zůstat při vědomí. *Jsi naživu… je to OK.*

Upřel oči nahoru na vlnící se hladinu a počítá vteřiny, které zbývají do chvíle, než se bude moci nadechnout.

Zatracená loď… až se s nimi moji právníci vypořádají…

Vtom ho upoutalo nebeské světlo stoupající z hlubiny.

Velryba… zachytil ses za velrybu belugu… svině jedna –

Megalodoní samec se přiblížil na deset stop k podivné rybě, civí na ni pravým okem.

Ach, Kriste Ježíši… Návaly adrenalinu zapaluje Heathi Shelbymu ruce a nohy a žene ho k hladině, Shelby zabírá rukama a kope jako šílený.

Zpráva o strachu je univerzální, predátorova reakce elementární.

Sevřené čelisti se probudily a rozevřely, velká hlava se vrhla dopředu a pohltila tolik vody, kolik by se vešlo do bazénu, spolu s tělem Heathe Shelbyho.

Táhne ho to do jakési šílené temnoty a jeho zmučená mysl je příliš

otřesena, než aby vnímala vlastní bolestné výkřiky, když je jeho zhmožděné tělo svíráno v drtivém objetí, které z něho vymačkává život.

7

ÚDOLÍ BIG SUR, KALIFORNIE

Big Sur, které malíř krajinář Francis McCormas nazval „největším setkáním země a vody na světě“, leží mezi San Simonem a Carmelem a tvoří ho dvaasedmdesát mil skalnatého pobřeží, kde se mocné tichomořské vlny rozbíjejí o úpatí pohoří Santa Lucia.

Podél této panoramatické pastvy pro oči se ošidně vine silnice číslo 1, hornatá cesta s prudkými stoupáními a spády, dvojitými mosty a slepými zatáčkami, která je pro řidiče tím nebezpečnější, čím víc v něm vzbuzuje touhu podívat se dolů na úžasné pobřeží.

„Bůh je můj pastýř, čerstvé a zelené jsou pastviny, kde mi On dává spočinutí –“

Terry Taylorová němě hledí ze zahrádky za domem svého otce na Tichý oceán – onen majestátní modrý koberec, prostírající se do dáli, kam až oko dohlédne.

„Vede mě poblíž klidných vod, aby vzkřísil mého klesajícího ducha. Vede mě správnou cestou –“

V mysli jí probíhají scény z dětství: pěší výlety do přírody, kdy s otcem a bratrem šplhala na Mount Manuel, pikniky na vrcholech útesů nad Soberaneskou zátokou. Nakupování v Carmelu, návštěvy Redwoodského lesa…

„Ano, kdybych měl vkročit do údolí temnoty, nebudu se obávat žádného zla –“

Kolikrát v zimě seděla otci na klíně a dívala se přitom ven na vánici? Kolikrát na ranní mlhu? A na západ slunce?

„Dobrota a vlídnost ať mě provázejí po všechny dny mého života. V domě Pána budu přebývat, na věčnost a navždy.“

Urna s pozůstatky jejího otce byla uložena do mělké prohlubně.

Z Terryiných černých mandlových očí se řinou slzy. Málem upadla,

zabránilo tomu jen objetí jejího muže.

•

Jonas se pohybuje po domě jako tělo bez duše, jen občas se zastavuje, aby zdvořile vyslechl upřímnou soustrast, kterou mu projevují hosté.

„Je mi to líto –“

„Jak se drží Terry?“

„Byl tak plný života.“

„Vaše děti tak vyrostly.“

„Co teď budete dělat?“

„Prodáte dům?“

„Odstěhujete se zpátky do Kalifornie?“

„Proč tady není Mac?“

„Slyšel jsem, že píšete knihu.“

„Omluvíte mě, prosím?“ Jonas se protáhl mezi několika hosty, obešel frontu u stolu s občerstvením, popadl z ledničky láhev piva a zamířil ven.

Šéf márnice a jeho pracovníci dokončili svou práci. Žulový pomníček je na místě a do zahrádky se vrátil klid.

Jonas se usadil na dřevěnou lavičku a upřel oči na náhrobní kámen. Všude cítí Masaovu přítomnost. Chladný oceánský větřík mu sfoukává šednoucí hnědé vlasy z čela a uklidňuje jeho rozjitřené nervy.

„Slyším tě, starouši. Už teď tě postrádám.“

„Cože?“

Otočil se a poznal Makovu přítelkyni. „Ach, ahoj, Patricie. Promiň, jen… jen jsem mluvil sám se sebou.“

„Můžu?“ Modrooká blondýna se posadila vedle něj. „Jenom jsem ti chtěla říct, jak moc je mi to líto.“

„Díky.“ Vypil polovinu plechovky piva.

„Můj šéf taky chtěl, abych určitě vyřídila i jeho soustrast. Býval by přišel sám, ale má uzávěrku v Carmelu.“

„Rodney ještě pořád zastupuje bratry Dietschovy?“

„A taky půlku Big Suru.“

„Ta smlouva je pořád na stole?“

„Kdykoli budete s Terry připraveni.“

„Dej jí pár dnů.“

„Řekni jí, že má mít tolik času, kolik bude potřebovat.“

„Tak co ty a Mac? Jak vám to jde?“

„Nijak. Skončili jsme to.“

Jonas k ní otočil tvář. „To je mi líto. Myslím, že se k němu hodíš.“

„Snažila jsem se, ale nebyla jsem dost silná, abych si dokázala poradit s jeho problémy. A ani on ne. Ale ty ano. Mac tě potřeboval, Jonasi.“

„Byl jsem tam. Dělal jsem, co jsem mohl. Nakonec už mou pomoc nechtěl.“

„To není konec, ještě ne, a odkdy má opilec na výběr? Mac má psychický problémy, který je potřeba pojmenovat. Mohl bys ho přimět, aby se šel léčit.“

„Myslíš, že je to tak snadný? Tys tam nebyla, Triš. Nemáš potuchy, s čím jsem se potýkal. Ve čtyři ráno jsem ho vytahoval z barů, platil jsem za něho kauce u soudů, navštěvoval ho v nemocnici. Copak můžu věčně dělat dospělýmu chůvu? To není lehký.“

„Ale vždycky ti byl k dispozici. Měl bys něco udělat. Mohl bys nějak zasáhnout.“

„Dělal jsem, co bylo v mých silách. Jestli s tím chceš něco udělat, jdi do toho. Já mám zrovna teď spoustu vlastních problémů.“ Vstal a vykročil zpátky k domu.

„Otoč se k Makovi teď zády, Jonasi, a až ho příště uvidíš, bude ležet v rakvi.“

Když Jonas dorazil do přístavu, byla už tma.

Makův člun kotví mezi čtvrtým a pátým pilířem od konce doku. Na molu za zádí *Anděly II* se povalují plastové pytle s odpadky.

Jonas do jednoho kopl. Uslyšel zvuk prázdných plechovek.

„Kdo je tam?“ Mac vyběhl z kuchyně s láhví tequily v jedné ruce a s baseballovou pálkou v druhé. Má pobledlou tvář, oči podlité krví a orámované tmavě hnědými kruhy. „Ach, to jseš ty. Přišels mi vynadat, že jsem nebyl na pohřbu?“

„Přišel jsem si promluvit.“

„Vypadá to, že si budu muset vyslechnout další přednášku.“

„Vypadáš děsně. Kdys měl naposledy ke snídani nebo k obědu něco, co nebylo z láhve?“

„Po-počítals ty hli-hliníkový plechovky?“ Mac se začal smát, ale hned dostal záchvat těžkého kašle.

Jonas chytil záďový provaz, přitáhl si člun blíž a vstoupil na palubu.

„Hele, nedovolil jsem ti nastoupit, já jsem kapitán, koukej, je na mně, abych ti dal povolení.“

„Nepřišel jsem s tebou bojovat.“

„He, přišel jsi mě soudit. Jonas soudce, to jseš ty. Co pravíte, Vaše Ctihodnosti?“

„Maku –“

„Hele, mám pro tebe bezvadnou přezdívku – Soudce Jonas.“

„Přišel jsem si promluvit.“

„Řekni, soudce Jonasi, vzpomínáš si, jsou to dva nebo tři roky… vzpomínáš, jak ses obrátil proti mně, když jsem tu slaměnou blondýnu přivedl do jináče? He, jak se jmenovala… počkej, neříkej mi to, soudce. Přijdu na to sám… Lyla nebo tak nějak.“

„Lisa.“

„Jo, Lisa. Kruci, tys byl naštvanej. Tehdy sis sáhl až na dno. Nemluvils tenkrát se svým starým kámošem tři měsíce, že? Hele, že to tak bylo?“

„Jmenovala se Lisa Frankelová. Vím to, protože kdysi dělala chůvu Dani. Bylo jí sedmnáct a právě skončila střední školu, když jsi ji sbalil u *Giuseppa.“*

Mac otevřel ústa. „Sedmnáct. Sakra…“ Začal chodit v kruzích a hledal slova. „No, vypadala na třiadvacet. Co jsem měl dělat, legitimovat ji v posteli? Ale stejně, zaplatil jsem jí potrat a celou tu zatracenou dobu jsem byl s ní.“

„To tě skutečně omlouvá.“

„No tak jsem šoustal. Myslíš, že jsem byl první? Šoustáte vůbec někdy, Vaše Ctihodnosti, nebo jste dokonalej?“

„To rozhodně ne.“

„To je pravda. Tak běž pryč. Leťte si, pane *odvážlivče,* leť si za svým malým dobrodružstvím v jižním Pacifiku. Och, myslel sis, že o tom nevím?

Jonas mlčel.

Jo, je to několik týdnů, co mně nabídli ten samej kšeft. Řekl jsem jim, aby si to strčili. Aby si to strčili, kam slunce nesvítí. Možná jsem mizernej ochlasta, ale poznám, když mi někdo strká třísku do zadku. Chystali na mě velkou habaďůru, přesně to dělali. Ale ty, ty pojedeš. Ty budeš vrtět ocasem.“

„Potřebuju peníze.“

„Ha. Když je Masao po smrti, můžeš celej ten smradlavej podnik prodat a jít na odpočinek. Tak tady nestůj a nelej do mě ty pitomý kecy. Oba víme, proč tam doopravdy jedeš.“

„A proč teda?“

„Protože ti to chybí. Potřebuješ se cítit důležitej. A nejvíc ze všeho

potřebuješ něco doopravdy dělat. Pořád máte v sobě dobrodružnou krev, soudce Taylore, i když už je smíchaná s geritolem.“*

Jonas se podíval na hodinky, začínal být netrpělivý. „Budu jen komentovat jako host, Maku. Budu dodávat barvitý komentář.“

„Ha!“ Mac do sebe hodil zbytek láhve a hodil ji přes palubu. „Volání do akce přijde, pane Dokonalý. Kopne tě do zadku a ty skočíš, jen abys zbytku světa dokázal, že ještě žiješ a umíš kopat.“

Jonas se chystal odpovědět, když si všiml, že na kraji doku právě zaparkoval policejní vůz. Z auta vystoupili dva policisté a zamířili k nim.

Makovi se rozšířily oči. „Ty podrazáku. Chceš starýho kámoše bodnout do zad, co?“ Sáhl pro baseballovou pálku.

Jonas ho zneškodnil zezadu. Sevřel mu hlavu zámkem a z jeho páchnoucího dechu se mu udělalo zle. „Masao odešel, Maku. Teď, když už jsem ztratil dva otce, ztrácím k sakru ještě i bratra.“

Danielle Taylorová se přitiskla uchem ke stěně a poslouchala, jak se rodiče hádají.

„… nemůžu uvěřit, že ještě pořád chceš odjet!“

Jonas se vyhýbal srdcervoucímu pohledu své ženy. „Podepsal jsem smlouvu, Terry. Dal jsem Erikovi slovo.“

„Erikovi? Kdo je k čertu Erik? Cizí člověk, kterého jsi potkal před pár dny.“ Několikrát se zhluboka nadechla. „Tohle je nějaká krize středního věku, ne?“

„Nevím… možná.“

„Miluješ mě ještě, Jonasi? Pořád jsem pro tebe přitažlivá?“

„Jistě.“

„Tak proč tak toužíš mě i děti na dva měsíce opustit?“

„Bude to jen šest týdnů, maximálně sedm, a nedělám to proto, že bych tě chtěl opustit, jen mám prostě pocit, že to musím udělat.“

„Tak vezmi s sebou Dani.“

„Dani? Terry, víš, že to nejde.“

„Proč? Bude to na prospěch vás obou, když strávíte nějaký kvalitní čas spolu. Potřebuješ být se svou dcerou víc v kontaktu, Jonasi, než bude příliš pozdě.“

„Myslím, že by se raději podřízla.“

* Geritol - multivitamín s minerály, vyráběný v USA firmou GlaxoSmithKline a distribuovaný do celého světa. (Pozn. překl.)

„Pro tvou informaci, Dani za mnou kvůli tomu sama přišla.“

„Že chce se mnou trávit víc času?“

„Že chce jet na *Odvážlivce.* Zdá se, že se potkala s nějakým klukem, když jsme byli na pláži ve Venice, s jedním z těch soutěžících –“

„Zapomeň na to.“

Dani za stěnou otce proklíná.

„Terry, tohle je obchod.“

„Ale prosím tě. Ty si budeš posedávat na palubě a slunit se, zatímco spoře oděné ženy, dvakrát mladší než ty, budou jen čekat na tvoje slovo. Chceš jet a dělat ze sebe osla, dobře, ale vezmeš si s sebou Dani jako garde, jinak na to zapomeň.“

„Terry –“

„Řekla jsem, jinak na to zapomeň!“

Dani zavřela oči, naslouchá dlouhému tichu… modlí se.

„Dobře, Dani může jet, ale přísahám, jestli začne být drzá, když kamery pojedou –“

Dceřino vypísknutí z druhé strany stěny přerušilo jeho hrozbu vpůli.

POZDNÍ PLEISTOCÉN

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
PŘED OSMNÁCTI TISÍCI LETY

Těhotná samice, hladová a vyčerpaná, dorazila k tropickému atolu, hradbě z korálového útesu, v jehož obrovské laguně se nachází labyrint svěže zelených ostrovů houbovitého tvaru. Tato souostroví plná vegetace, zrozená během procesu podsouvání Tichomořské desky pod Filipínskou desku, se táhnou v délce stovek mil podél hlubokomořských příkopů a zlomových zón, které jim daly život.

Naklánějící se mořské vrstvy z doby ledové rozšířily hranice ostrovních řetězců a vytvořily labyrint azurových vodních cest, které se vinou mezi těmito tropickými masami země jako řeky.

Pro těhotnou samici Megalodona představuje atol oázu. Do laguny směřují vody bohaté na potravu, které přitékají z Filipínské hlubiny a Palauského příkopu a poskytují potravu rozmanitým živočichům – žralokům, rejnokům, velrybám a několika tisícům druhů ryb.

Predátor, zesláblý hladem, klouže zelenavě modrým a nefritovým mořem přes hradbu korálových útesů, jeho ocelově šedá záda se na pozadí máslově žlutého písčitého dna jeví jako zlověstný stín. Samice se drží teplého východního proudu a pak vplouvá do ústí obrovské říční cesty. Horní třetina její hřbetní ploutve prorazila sklovitou hladinu a oči, černé jako uhel, pátrají ve sluncem zalitém okolí po potravě.

Její smysly byly okamžitě zaplaveny vůněmi a zvuky z mělčiny.

Kolem proplouvá tucet různých druhů papouščích ryb a tuňáků, kteří se líně nechávají unášet rychlým proudem. U dna se prohnalo hejno rejnoků manta. Dvě barakudy s ostrými ploutvemi pluly chvíli souběžně se svou novou královnou, pak zmizely ve stínech. Jakýsi skvrnitý obr vystrčil hlavu zpoza korálově ohrady, potom se stáhl.

Samice vplouvá hlouběji do bludiště korálových ostrovů, její smysly se soustředí na něco lákavějšího.

Nedaleko shluku korálů se vznáší zlatý kanic vážící 233 liber, nevšímá si nebezpečí a jeho tlama s tlustými rty se otvírá a zavírá, jak

ryba polyká vodu.

Tucet mocných švihů ocasní ploutví, a samice je u něj, její rozevírající se čelisti v jediném zničujícím soustu kanice nabraly a zadní zuby ho drtí dřív, než může prchnout.

Zbytek ryby si Meg zatlačila tlustým jazykem dál do chřtánu velikosti garáže. Letargická obryně je vzrušená náhlým příjmem potravy, její pulz se zrychluje, jak vlny nových informací sytí její prvotní smysly.

Její nozdry velikosti syslích děr inhalují proud chemických odérů a samice si vytváří neutrální fotografii svého nového prostředí.

Pach půdy.

Čpavost moči a výkalů.

Neklid.

Pohyb svalů.

Potrava.

Megalodon se sune slanovodní řekou hlouběji, stopuje svůj další chod.

Nahoře na obou březích přeskakuje z větve na větev tucet gibbonů s bílými tvářemi a pohybují se za ocelově šedou hřbetní ploutví obryně.

Hlouběji v džungli sleduje několik mikronéských domorodců houkání a vřeštění opic, pokradmu se odspodu přibližují ke své kořisti.

Míli dolů po proudu je dvacet šest stop dlouhý, sedm tisíc dvě stě liber vážící prehistorický mrož, *Hydrodamalis gigas,* a neustále čeří bahno, jak se krmí plovoucími chaluhami. Zapomíná na štěbetání džungle a své místo v potravním řetězci, jehož články následují rychle za sebou. Na pohled objemný a neohrabaný ploutvonožec se dobře přizpůsobil době ledové, jeho četné tukové vrstvy, obklopené korovitou kůží, ho izolují před chladem. Tento bezzubý tvor je skutečný vodní býložravec, jedinečný mezi mořskými savci pleistocénu.

Už jen samotné rozměry tohoto mrože vždy chránily a odrazovaly jeho nepřátele.

Tentokrát však ne.

Ucítil blížící se vodní brázdu a ponořil se, aby se podíval. Zvědavě pohlédl do stinného nefritového podmořského světa.

Z modrozelené mlhy se vynořily skvrny slonovinové kůže a kónický rypák s hlavou tak velikou, že ploutvonožci zaplnila celé jeho zorné pole.

Tělem savce projelo ostré elektrické bodnutí, jak náhle propadl panice. Puzený adrenalinem, pleská plochým ocasem, ploutvovitými

předními končetinami se odráží ke břehu.

Megalodon vnímá tyto podněty v soustředných vrstvách: cítí okamžité zrychlení mrožova pulzu, poruchy elektrického pulzu působené plovacími svaly své kořisti, vůni aminokyselinných sekretů, které zvíře během vyděšeného úprku vylučuje, kakofonii vibrací, jež se odrážejí v mělkém kanálu, a současně vidí prchajícího savce –

– a cítí jeho kyselou chuť strachu.

Samice, kterou omezuje v pohybu pouhých čtyřicet stop hloubky, se graciézně převalila na bok a list její pravé prsní ploutve čeří bláto, jak se nebezpečně přibližuje ke břehu.

Mrož, polapený zezadu, zakvílel v poslední bolestné křeči, když mu tucty šest až sedm palců dlouhých dýk prorazily odulou kůži o pár vteřin dřív, než byla jeho existence udušena drtivým tlakem dvě stě tisíc liber na čtvereční palec. Ploutvonožcovy plíce explodovaly, ze zejících ran po zubech v rozstřikující se kůži vyhřezly stlačené vnitřnosti.

Meg zavrtěla hlavou a zubatými okraji řezáků přeřízla mršinu v půli. Pohlcenou spodní část trupu rozmělnila na šťavnatá stolibrová sousta horkého tuku a polkla, zbytek hlavy a horní část trupu se uvolnily a plují ke břehu.

Když se v azurové vodě objevily temně šarlatové skvrny, nad hlavou žraloka zavřeštěly opice.

Ocasní ploutev Meg se šedesát stop za tápající tlamou vynořila z vody a začala bičovat hladinu hromovými údery, které pocákaly opice, jež už najednou nebyly tak zvědavé a rozprchly se. Horní čelist samice se začala protlačovat stopou tuku a krve a slepě tápat po chutných zbytcích mrože.

A pak se obryně přestala hýbat.

Meg nemůže dýchat, její bok se ocitl nad hladinou, tlama a žábry jsou napůl bez vody. V panice sebou hází, tluče velikým ocasem, jak se snaží svalit z vápencové římsy, ale tím se její odulé břicho hrouží hlouběji a hlouběji do měkkého písku.

Uplývají zoufalé minuty. Samice polyká bahnitou vodu a vzduch, a rány ocasem jsou stále řidší.

Žvanivé opice se vracejí, spouštějí se z klenby džungle dolů a přibližují se, zvědavé jako vždy.

Slunce se začíná klonit k západu, přichází příliv – a s ním ještě něco: samec Megalodona.

Hladový predátor tiše klouže temnějícími vodami atolu a blíží se k samici uvízlé na mělčině.

8

OSTROV LOLOATA
PAPUA-NOVÁ GUINEA

Papua-Nová Guinea, nacházející se v jihozápadní části Tichého oceánu, se skládá z východní části Nové Guineje, Bismarckova souostroví a většiny Šalomounových ostrovů. Oblast, která se táhne do vzdálenosti osmdesáti námořních mil od nejsevernějšího výběžku Austrálie, je tropickým rájem, obklopeným vodní pohádkovou říší plnou útesů.

Archeologické nálezy svědčí o tom, že hlavní ostrov obývali před padesáti tisíci lety rodilí Asiaté. O celé věky později, v roce 1526, si ostrov přisvojili Portugalci a Španěl Inigo Ortiz de Retez mu dal jméno Nová Guinea, protože mu domorodci připomínali obyvatele africké Guineje. Koncem devatenáctého století se země dostala pod nadvládu Holanďanů, později si na ni činili nárok Němci, Angličané a nakonec Australané. V roce 1975 získala těžce vybojovanou nezávislost, kterou však dlouhá léta narušovaly vnitřní boje s domácím obyvatelstvem na ostrově Bougainville. Po mnohaleté občanské válce byl nakonec v roce 1998 dojednán klid zbraní, hned nato však přišlo katastrofální sucho, které postihlo víc než šest set padesát tisíc lidí. Jako by to ještě nestačilo, severozápadní pobřeží hlavního ostrova zasáhly tři velké přílivové vlny, které zabily tři tisíce lidí a srovnaly se zemí všechny vesnice v té oblasti.

Navzdory těmto drsným začátkům a přírodním pohromám, navzdory vlnám zločinnosti, které donutily místní vládu obehnat ostnatým drátem rozsáhlé oblasti v Port Moresby a v centrálních okresech, nepřestal se na Papuu-Novou Guineu a její soukromé sousední ostrovy, jejichž pláže dávají nový význam slovu „ráj“, rozpínat turistický průmysl.

Jedním z takových míst je ostrov Loloata. Ostrov, který leží na protější straně zátoky Bootless, přímo na jih od hlavního města Port

Moresby, a jehož jméno v jazyce domorodců kmene Motu znamená „jeden kopec“, nabízí příchozím možnosti úniku, jaké stěží mohou nalézt v západním světě.

Budova jediného rekreačního střediska na ostrově Loloata byla postavena v šedesátých letech minulého století, kdy sloužila jako hlavní dům u kuřecí farmy. Stavba byla dvakrát rekonstruována a dnešní hotel nabízí dvaadvacet pokojů s výhledem na pobřeží, restauraci, dva potápěčské čluny a několik stolních her pro ty, kdo potřebují víc zaměstnat mozek.

Zavalitý Američan napěchovaný v tričku s nápisem Boston Red Sox a khaki kalhotách si urovnal sluneční brýle, které ho chrání před náporem ranního slunce, a vydal se z hotelové haly přes travnaté prostranství na snídani do bufetu, jenž se táhne podél verandy obrácené k přístavišti. I když je mu teprve šestačtyřicet, má kolébavou chůzi starce, která připomíná Charlieho Chaplina v pozdním věku, plochýma nohama se skoro šourá po zemi a svou objemnou postavu udržuje v rovnováze pomocí hole. Je to vědec, ichtyolog, který kdysi býval amatérským maratonským běžcem, ale byl nucen se sportem přestat, když v důsledku těžkých omrzlin přišel o všechny prsty na nohou a částečně i o bříška pod nimi. Když už nebyl schopen běhat, ztloustl zahořklý profesor z Woodsholeského institutu během let o pětaosmdesát liber a skoro přestal společensky žít, i když to z úplně jiných důvodů.

Michael Maren zamířil ke svému obvyklému stolu a složil svoje rozměrné tělo do jednoho z proutěných křesel obrácených k zálivu. Začal se ovívat jídelním lístkem jako vějířem a upřel oči na nadýchané bílé mráčky, které se vznášely nad vzdálenou pevninou a představovaly jedinou poskvrnku na jinak jednolité modři oblohy.

Maren zamával na servírku a podal jí talíř. „Jako obvykle, Francine. A nešetřete na slanině.“

Francine ho obdařila standardním melanéským úsměvem a zamířila ke stolu s bufetem, jak jí bylo řečeno.

O dvě porce později přijelo vodní taxi.

Z malého motorového člunu vystoupil na molo James Gelet, bývalý operní zpěvák a dnes koproducent *Odvážlivců.* Jeho černé napomádované vlasy se v tropickém větříku ani nepohnuly.

Maren zvedl levou ruku, pravou si nabral na vidličku poslední sousto míchaných vajec.

„Dobrý den, pane Marene. Rád vidím, že si užíváte, i když se náš

produkční rozpočet krátí.“

„Já jsem *doktor* Maren. Přestaňte fňukat a posaďte se, Gelete. Dáte si něco k snídani?“

„To nejsou žádný společenský řeči. Naše televizní stanice má otázky, na který je potřeba odpovědět, a já taky. Investovali jsme hromadu peněz do tohohle podniku, ze kterýho většina je založená jen na hrstce slibů.“

„Což není nic ve srovnání s tím, co jsem investoval já, čtrnáct dlouhých let práce v terénu, a to nemluvím o většině dědictví po mé matce.“

„No ale i tak jistě chápete naše znepokojení. Jak nám zaručíte –“

„Nic vám nezaručím, Gelete. Matku přírodu nikdo neřídí. Můžu to jen vylákat k hladině, ale nic víc. Co se stane potom, je v její režii. A teď mi povězte: Taylor do toho jde?“

„Ještě dnes přiletí do Sydney.“

„Věděl jsem, že jeho ego tomu neodolá. A co Mackreides?“

„Lituju. Toho to nezajímá.“

Maren praštil pěstí do stolu, až porcelánové nádobí nadskočilo. „Vyjádřil jsem se zcela jasně, pokud šlo o moje požadavky. Vy a ten Hollander jste o tom věděli od začátku.“

„Jak jste říkal, můžeme jen lákat, ale ne řídit. Mackreides je opilec, který se o peníze a slávu nestará. A vůbec, proč je kvůli těm dvěma tolik řečí? Podle všech průzkumů o ně diváci nemají vůbec zájem.“

„Já zájem mám… zajímám se o žraloky. Věnoval jsem svůj život studiu jejich chování, zvlášť chování velkých oceánských druhů, jako jsou velcí bílí carcharodoni a jejich tak zvaně vyhynulí prehistoričtí bratranci. Vydal jsem několik knih, vedl jsem semináře a chvíli jsem byl považován za toho, kdo řekl v té věci poslední slovo. A pak tenhle bývalý pilot ponorky námořnictva zakopne o největší objev v historii paleontologie a náhle je on odborník na Megalodona.“

„Teď jste to trefil. To ta vaše ješitnost. Pořád ještě šílíte z toho, že vám Jonas Taylor ukradl ten váš div.“

„Tady nejde o ješitnost, Gelete, ale o to, aby se hrálo na rovinu. Zatímco Taylor si psal svoje paměti a pózoval před kamerami, já jsem dělal skutečný výzkum, navrhoval jsem a zkoušel nové přístroje a vybavení, bořil jsem hranice ve vědě o zvířecím chovám. Taylor není vědec, je to jen opozičník s diplomem, a já jsem si vybral vaši show jako fórum, kde ho předvedu celému světu.“

„Hele, dostanete cokoli, pokud my získáme svou sledovanost.“

„Svou sledovanost budete mít. A co moje peníze?“

„První splátku dostanete podle toho, kdy a jestli vůbec dodáte svý zboží. *Neptun* vyplouvá za dva dny. Kdy máte v plánu vrátit se na *Coelacanth?“*

„Za čtyři hodiny přiletí vrtulník. Setkáme se na dohodnutých souřadnicích v Bandském moři.“

„A všechno pořád… funguje?“

„Každou hodinu dostávám zprávy. Uklidněte se, Gelete, všechno je pod kontrolou. Jen pamatujte, že až přijde čas, musíte se svým filmovacím plánem do ústraní.“

„Rozumím.“

Maren se s námahou odsunul od stolu a vstal, čímž schůzku ukončil. „A teď buďte hodný hoch a vyrovnejte můj hotelový účet, jdu na schůzku s jedním místním člověkem a už mám zpoždění.“

„Máme platit i to?“

„A mou snídani.“ Tlusťoch s hnědým ohonem se odbelhal pryč a Gelet za ním hleděl s účtem v ruce.

9

REKORDNÍ MNOŽSTVÍ VELRYB UVÍZLO NA MĚLČINĚ

Zpráva NOAHA LEWISE
pro zpravodajství Scripps-Howard News

Ostrov Vancouver, Britská Kolumbie: Víc než osmdesát velryb uvízlo za poslední týden na mělčině na západním (tichomořském) pobřeží ostrova Vancouver, většina z nich v oblasti od Sombrio Beach na jih k Rocky Pointu. Mezi vyplavenými savci byly tucty šedých velryb a nejméně patnáct kosatek. Rekreanti a další dobrovolníci nepřetržitě pracují na záchraně umírajících zvířat, balí je do mokrých ručníků a polévají jim kůži kbelíky vody, aby je udrželi v mokru. Přes veškeré tyto snahy však už minimálně polovina velryb uhynula a každých několik hodin je další uspána, aby dál netrpěla.

Pro Coreyho LaBranche, místního námořního biologa a zástupce ředitele sítě záchranářů vyplavených velryb v úžině Juan de Fuca, je rozsah tohoto jevu záhadou. „Hromadné uvíznutí velryb na mělčině není mezi těmito sociálními živočichy nic výjimečného, v našem pobřeží je spousta zátok, zálivů a kanálů, které někdy mohou tyto tvory dezorientovat. Zdá se však, že v tomto případě jde o zcela jinou záležitost, protože se týká ne jednoho hejna, ale několika tuctů, a navíc různých druhů. V posledních dvaasedmdesáti hodinách jsme museli zachraňovat kosatky, kytovce dlouhoploutvé, šedé velryby a tichomořské běloboké delfíny. Sedm kytovců bylo včera vyplaveno na pobřeží Andersonovy zátoky v East Sooke. Tam všude jsou skály, do jejichž blízkosti se větší velryby skoro nikdy neodváží. Několik velkých

dospělých jedinců se nám podařilo odtáhnout do hlubší vody, ale za necelou hodinu byli v zátoce zpátky. Je to marná snaha.“

Přicházející příliv pomáhal dobrovolníkům zatlačit mnohé kosatky a delfíny do hlubší vody, ale teprve se mělo ukázat, zda zvířatům zbyla nějaká vůle.

ÚŽINA JUAN DE FUCA
TICHÝ OCEÁN
16 MIL JIHOVÝCHODNĚ OD EAST SOOKE, BRITSKÁ KOLUMBIE
22 MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PORT ANGELES, WASHINGTON

Úžina Juan de Fuca, pojmenovaná podle muže, jemuž se omylem přičítalo objevení tohoto průlivu v roce 1592, je pruh slané vody široký patnáct mil a dlouhý víc než šedesát, který odděluje jižní břeh ostrova Vancouveru od severního pobřeží státu Washington. Tato mořskými živočichy oplývající vodní masa, která přitéká z oceánu, se na svém východním konci spojuje s Georgijským proudem a pak pokračuje dál na sever podél ostrova Vancouveru do Pugetského průlivu.

Nad vodami se rozprostírá tma, nový měsíc zůstává částečně skryt za ubíhajícími kupovitými mraky. Na skalnatých mělčinách šplouchají vlny. Ze vzdáleného trajektu se ozvalo zazvonění.

Temné vody ožívají, v měsíčním světle světélkují žlutě a zeleně, jak se přímo pod hladinou plíží netvor. Hřbetní ploutev slonovinové barvy pročesává vlny a pod její osvětlující brázdou je vidět i zbytek těla obludy.

Noc. Pro velkého samce opět nastal čas opustit hlubinu a vydat se do své nové spižírny, aby se nažral.

PORT DARWIN, SEVERNÍ TERITORIUM
SEVERNÍ AUSTRÁLIE

Darwin, hlavní město australského Severního teritoria, tvoří významnou bránu mezi jihovýchodní Asií a územím ležícím na jih odtud. Ve městě pojmenovaném na počest anglického přírodovědce Charlese Darwina, který zde přistál v roce 1839, je přístav dvakrát větší, než jaký má

Sydney, a samo město je jedním z nejrychleji rostoucích na světě.

Deset minut po poledni dorazila k vjezdu na molo číslo 139 v přístavišti Stokes Hill bílá limuzína, která přivezla dvě americké celebrity.

„Dani, probuď se. Jsme tady.“ Jonas Taylor šťouchl do dcery, aby se probudila, a pak vystoupil z auta, stále pod vlivem časového posunu.

Jonas zamhouřil oči proti oslňujícímu slunci. Po levici má darwinský přístavní areál, oblast restaurací a zábavních podniků, z níž je výhled na Timorské moře. Po jeho pravé ruce jsou za malým kanálem zakotveny tři luxusní výletní lodě.

Přímo proti němu, za vjezdem zahrazeným branou, spočívá u mola španělská galeona *Neptun.*

Rekonstruovanou válečnou loď ze sedmnáctého století člověk nemine bez povšimnutí. Vysoká dřevěná loď o výtlaku víc než tisíc tun měří od přídě k zádi 203 stop, v nejširším místě má rozpětí 54 stop a nese víc než padesát tisíc čtverečních stop plachtoví. Plachty má právě stažené a její dva holé hlavní stěžně se vypínají vysoko k bezmračné obloze jako dva krucifixy.

Jonasovi poskočilo srdce. *To by vážně měla být zábava.*

Dani se vypotácela z auta, po dlouhém cestování je jí špatně od žaludku. „Je mi zle.“

„Bude ti líp, až se najíme a trochu projdeme. Pojď sem za mnou a koukni se na naši loď.“

Po molu k nim přijíždí golfový vozík a v něm sedí Erik Hollander, jednou rukou řídí a druhou jim mává. Se skřípotem zastavil a málem přitom porazil jednoho ze strážných.

„Tak tady jste. Vítejte v Austrálii. Dlouhá cesta, co? Ale bude to stát za to. Počkejte, až uvidíte *Neptun*, je to opravdu něco. Polanski nešetřil, když šlo o detaily. Aby ji postavili, bylo zapotřebí tak asi dvou tisíc chlapů po dobu dvou let a přišla na víc než osm milionů dolarů. Stálo nás to majlant, pronajmout si ji, ale každá pence se vyplatí. Je to vážně kus.“

Dani se přivřenýma očima podívala na loď. „Odvážlivci jsou už na palubě?“

„Ještě ne. Chystají se na svoje velký entrée na moři. Vyrazíme za čtyři hodiny, pokud ten pitomec můj zvukař vůbec přijede.“

„Doufal jsem, že byste mohli Dani využít někde za scénou, že by mohla asistovat filmovému štábu… prostě aby se nějak zaměstnala.“

„Za scénou?“ Erik se zasmál. „Vaše dcera je pastva pro oči,

profesore, a toho nemůžeme nikdy využít dost. Dani, jakmile se zabydlíte, vyhledejte mě a já vám dám něco na sebe. Vybrali vám pár hezkých plavek, nějaký šatky pro volný čas. Budeme vám platit jako jedné z našich Cukrovinek, to je má přezdívka pro dívky, co doprovázejí naše Odvážlivce."

„Super." Danielin radostný úsměv zvedl jejímu otci tlak.

„Posádka vám odnese zavazadla. Teď pojďte se mnou, provedu vás po lodi."

Jonas a Dani se posadili na zadní sedadla golfového vozíku.

Erik provedl rychlou otáčku, která Jonase málem přehodila přes okraj mola, pak zrychlil a zamířil s vozíkem zpátky k lodi. Přitom ukazoval na dvě galerie a jejich visuté balkony v nadvodní části lodní zádě.

Golfový vozík se prudce zastavil. Jonas s dcerou vyšli za producentem po strmé lodní lávce nahoru na loď, s údivem v očích si prohlížejí zbytek plachetnice.

Hlavní paluba *Neptunu* se hemží lidmi v plné práci a je zde patrný kontrast dvou epoch. Místní dělníci nakládají bedny se zásobami do staromódních sítí, které jsou připevněny k moderním jeřábům. Stočená lana pro plachty leží bok po boku cívkám s elektrickým kabelem. Fotoaparáty a kamery se opírají o hromady mušket. Nákladní sítě s potravinami jsou spouštěny do nákladového prostoru a řídí je muži, kteří mluví do mobilních telefonů.

Erik pyšně zvedl obě ruce. „Neuvěřitelné, co?"

Dani se zdá zklamaná. „Čekala jsem skutečnou jachtu. Tohle vypadá spíš jako pirátská loď."

„Věřte mi, *Neptun* je zábavnější. Tyhle galeony byly vojenská plavidla, navržená skoro před pěti sty léty jako náhrada za španělské galéry poháněné vesly." Ukázal na stěžně. „Každý z těch stěžňů je připevněný ke kýlu a skrz spodní paluby se zvedá nahoru. Prostřední stěžeň je hlavní, tomu dalšímu velkému se říká přední a ty menší vzadu jsou –"

„– latinský a vratistěžeň." Jonas ukázal na poslední stěžeň, který vystupoval pod úhlem třiceti stupňů z přídi. „Nezapomeňte na čelen."

Erik se usmál. „Zapomněl jsem, že jste byl u námořnictva."

„Ta loď vypadá, jako by prodělala rekonstrukci jen pro vaši show. Proč jí berete tolik z jejího charakteru?"

„Museli jsme. Máme velkou posádku, kterou musíme živit, a většina hollywoodských týpků nemá ráda primitivní podmínky. Bůh odpusť,

jestli by jedli sušená vejce nebo pili instantní kávu. Většina toho zůstává za scénou, podpůrné generátory, satelitní zařízení, i když, skutečně jsme přidali podvodní osvětlení podél kýlu, abychom mohli filmovat noční akce.“

Dani ukázala na kajutu umístěnou na konci chodbičky nahoře. „Kdo tam chodí spát?“

„No, vlastně já. To je kapitánská galerie. Uvidíte ji, vypadá jako kajuta opravdovského pirátského kapitána. Přímo pod mým kupé je admirálská galerie, ta patří kapitánu Robertsonovi. Uvidíte se s ním později. Dobrý chlapík. Američan, jako většina naší posádky.“

„Kde budeme spát my?“ zeptala se Dani.

„Dole. Pod námi jsou čtyři patra, stačí jen projít lodní schodiště. Vaše kajuta je v patře přímo pod hlavní palubou, profesore, stejně jako ubikace posádky a lodní jídelna. Když se ztratíte, dívejte se jen po menším děle *Neptunu,* jmenuje se *Pedrero.* Na další palubě směrem dolů jsou větší, *Culebruina.* Polanski nechal udělat repliky, poslední den bude střílení a z některých vypálíme. Mělo by to být divoké. No, Odvážlivci s Cukrovinkami obývají druhé patro. Je tam taky lodní ošetřovna. Pitná voda, potraviny, plachty a lodní skladiště jsou ve třetím patře dole. Poslední paluba je spíš jen úzký prostor, kde se člověk musí plazit, přímo nad kýlem. Původně prý sloužila k uchovávání soudků se střelným prachem válečné lodi, ale my ji využíváme jako skladiště.“

„Chci vidět svůj pokoj,“ řekla Dani.

„Jistě. Jonasi?“

„Vy dva běžte napřed, já vás dohoním.“ Jonas je opustil a zamířil dopředu, kde se právě sestavovala nerezová klec na pozorování žraloků. Na vratidle seděl tmavovlasý opálený muž a pracoval na podvodní kameře, jeho mohutné tělo bylo natěsnáno v propoceném tričku.

Jonas se při pohledu na známou tvář usmál.

Andrew Fox byl atletický a introvertní čtyřicátník, rodilý Australan s chlapeckým šarmem, zakladatel Foxovy nadace pro výzkum žraloků a shodou okolností rovněž syn filmového tvůrce a legendárního odborníka na žraloky Rodneyho Foxe, který přežil jeden z nejhorších útoků velkého bílého žraloka, jaké kdy byly nafilmovány.

„Andrew Fox, to jsem mohl tušit. Žádná oceánská plavba by nebyla kompletní bez Foxe na palubě.“

„Profesor Jonas, ať mě hrom bací. Bože, ty vypadáš staře. Hele, znám jednu dobrou barvu na vlasy, která ti ty šediny hned zamaskuje.“

„Někdo říká, že mi to sluší.“

„To tě jen tahá za nos.“ Oba muži se objali.

„Jak se má tvůj táta?“

„Jako vždycky, pořád dělá trochu do turismu. Až tohle skončí, měl by sis zajet na jih a podívat se do muzea, všichni tě tam moc rádi uvidí.“

„Jistě. Takže, co je s těmi klecemi? Nevěděl jsem, že je tihle Odvážlivci budou používat.“

„Klece jsou pro mě a můj štáb. Já mám na starosti podvodní fotografování. Řekni, nechtěl bys tam být někdy se mnou, až se bude natáčet nějaká akce?“

„Možná.“

„Já půjdu!“ Přistoupila k nim Dani, náhle čilá. „Erik říkal, že až opustíme přístav, můžu si vyjet na motorovým člunu!“

„Andrewe, vzpomínáš si na mou dceru?“

„Jistě. Hej, Dani, nečekal jsem, že budeš na palubě.“

„Potřebujeme s tátou být chvíli spolu.“

Jonas se zašklebil. „Má políčeno na jednoho z Odvážlivců.“

„Vážně? A na kterýho? Doufám, že ne na Evana Stewarta. Ten kluk je dočista blázen.“

„Jmenuje se Wayne Ferguson. Je taky Australan.“

„Fergie?“ Andrew střelil po Jonasovi pohledem.

Dani změnila téma. „No tak, Andrewe, co musím udělat, abych mohla do té žraločí klece s váma?“

„Máš certifikát k potápění?“

„Jasně.“

„No tak potom to záleží jen na tom tvým starouši. Pokud vám to oběma bude vyhovovat –“

„Super. Tati, Erik říkal, abych ti řekla, že tvá kajuta je o jedno patro níž, číslo jedenáct, hned vedle televizního štábu. Já tábořím na patře Odvážlivců.“

„No to zrovna.“

„Uklidni se. Budu bydlet s modelkama, ženy mají svoje vlastní ubytování. Je to jako bydlet na koleji ve velkým pokoji.“

„Jak to víš?“

„Nezačínej zase, sotva jsme přijeli. No, jdu vybalovat. Mějte se, Andrewe.“

Danielle zamávala a pak odběhla na nejužší schodiště.

Jonas zavrtěl hlavou. „Myslím, že než ta plavba skončí, budu potřebovat dvě láhve té barvy.“

MONTEREY, KALIFORNIE

Advokátní kancelář Kelseyho Lynna Cretchera se nachází na Van Burenově ulici, kousek od Fishermanova přístaviště.

Modrooký advokát v brýlích s kovovými obroučkami vykoukl ze zasedací místnosti do sousední čekárny. „Promiňte, že jsem vás nechal čekat, Terry. Teď můžete se synem dovnitř."

Terry kývla na Davida s walkmanem na uších. Vešli za advokátem do obdélníkové, ořechovým dřevem obložené místnosti, vyzdobené zarámovanými certifikáty a diplomy.

Za oválným konferenčním stolem s umakartovou deskou sedí stará Afroameričanka s šedivými vlasy staženými do pevného drdolu.

„Charlene Holmanová, tohle je Masaova dcera Terry Taylorová a její syn David. Terry, tohle je Athenina babička."

„Athenina?"

„Atti. Pracovala pro vašeho otce."

„Ach, ano –"

„Ano, to děvče s mozkovou obrnou," řekla stařena. „Atti je sluncem mýho života, paní Taylorová, a byla vašemu otci velmi oddaná. Je nám moc líto, co se stalo."

„Děkuju. Ano, vím, že táta měl Atti moc rád."

„Víc než si myslíte." Advokát pokynul Terry, aby se posadila. „Terry, váš otec ve své poslední vůli odkázal Atheně dvě procenta podílu z prodeje akcií laguny Tanaka."

Terry se snažila skrýt překvapení. „Dvě procenta? To jsem nevěděla."

„Závěť byla změněna před několika měsíci. A protože z rozhovoru s Patricií Pedrazzoliovou vím, že smlouvu s bratry Dietschovými chcete uzavřít dost rychle, nechci, aby vás to pak zastihlo nepřipravenou."

„Dobře, dvě procenta." Otočila se ke staré paní. „A jak se Atti vede?"

„Není to dobrý. Je v nemocnici, je v šoku od chvíle, co váš otec zemřel. Celý to musela vidět. Její doktoři říkají, že trpí posttraumatickým syndromem. Všichni se modlíme, aby se z toho brzy dostala."

„To je mi líto, nevěděla jsem o tom."

„Vždycky bývala takový silný dítě, tak jsme všichni trochu znepokojení."

„Já si teď s Terry potřebuju promluvit, Charlene, ale máte moje

číslo. Zavolejte mi, jakmile se něco změní.“ Kelsey Cretcher pomohl stařeně ze židle.

„Ráda jsem vás poznala, paní Taylorová.“

„I já vás. Doufám, že se Atti bude brzy cítit líp.“

Úsměv pohasl advokátovi na tváři v okamžiku, kdy se dveře zavřely. „Mrzí mě to.“

„Dvě procenta. Kristepane. Co si myslel?“

„Nechal taky dvacet procent Davidovi.“

„O tom jsem věděla.“

David se zazubil. „Dvacet procent. To je paráda.“

„David bude muset spolupodepsat jakýkoli prodej toho majetku. Spojil jsem se už s bankou a pojišťovacími společnostmi a – upřímně řečeno – nemám dobré zprávy. Váš otec byl hluboko v dluzích, dlužil spoustě lidí hodně peněz.“

Terry pocítila, jak jí tuhnou vnitřnosti. „Kolik?“

„Když odpočítáme peníze na pojištění, pořád ještě máme padesát tisíc v soukromých půjčkách od bratrů Dietschových a k tomu vyrovnání dvou hypoték na to zařízení. Potřebujete získat aspoň osmnáct milionů z prodeje majetku a veškerého materiálu, abyste všechno vyrovnala, což je asi o půl milionu víc, než nabízejí bratři Dietschové.“

Terry nevěřícně zakroutila hlavou. „Víte, kolik peněz jsme s Jonasem do té studny hodili? Otec pořád říkal, že smlouva je v dohledu, ale nic se neuskutečnilo. Nikdy jsem ho neměla poslouchat.“ Zvrátila se v židli, její rozčarování rostlo. „Dobře, Kelseyi, když znáte naši finanční situaci, co navrhujete?“

Advokát se posadil proti ní. „Vidím to tak, že máte dvě možnosti. Buď vyjednáte s bratry Dietschovými lepší smlouvu, nebo vyhlásíte bankrot, což pravděpodobně povede k tomu, že bratři Dietschovi nakonec ten majetek stejně koupí za pár pencí k dolaru.“

„To není valné řešení.“

„Aspoň vám to získá čas.“

„Čas na co? Otec se celá léta snažil najít jiného kupce. Zoufale to chtěl prodat.“

„Ne, nechtěl.“ David si sundal sluchátka. „Děda to nikdy nechtěl prodat. On měl tu lagunu moc rád.“

„Ano, Davide, to vím, ale taky potřeboval peníze. Právě proto si na ni tolik půjčoval.“

„Říkal, že se to všechno vyplatí, až se Anděla vrátí.“

Terry se nervózně usmála. „Zlato, Anděla je nadobro pryč.“

„To nemůžeš vědět. Děda říkal, že hlubokomořští žraloci jako Anděla dokážou urazit desetitisíce mil za rok. Říkal, že když Anděla vyrostla v těchto vodách, je pravděpodobnější –“

„Davide, tak už dost. Anděla je pryč, a já s otcem si nemůžeme dovolit to zařízení udržovat o nic víc než děda.“

„Ale mami –“

„Máme velké dluhy a musíme to prodat, Davide, konec řečí.“

„No tak dobře.“ David si nasadil zpátky na uši sluchátka a přestal ji vnímat.

Terry se obrátila zpátky k advokátovi. „Spojte se s Rodneym Cottnerem. Řekněte mu, že potřebujeme projednat poslední nabídku bratrů Dietschových. Řekněte mu, že rodina potřebuje odejít od stolu s něčím v ruce, nebo ten majetek budeme roky zadržovat u soudů.“

10

ARAFURSKÉ MOŘE
27 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOVÝCHODNĚ OD PAPUY-NOVÉ GUINEJE

Španělská galeona *Neptun* se plaví Arafurským mořem, což je mělký pruh vody mezi Timorem a Korálovým mořem, oddělující Austrálii od západní části Nové Guineje.

Jonas Taylor stojí na horním ochozu, opírá se o zábradlí a uchváceně hledí na skákající klauny z hejna tmavých delfínů, kteří skotačí v brázdě tvořené přídí lodě. Přivírá oči a naslouchá uklidňujícímu zvuku těžkého plátna, které povlává všude kolem něho.

Poryv větru mu z čela odfoukl šedivějící vlasy. Znovu otevřel oči a upřel je na zmenšující se ohnivou kouli, kterou krvácí západní obzor jako tapisérie plná rudých a fialových odstínů. Cítí dřevo, jež mu praská pod nohama, slyší lana, která se napínají, aby udržela plachty. Vnímá mocný vítr, jenž do nich buší, a vychutnává tichý hukot oceánu, vsakující se do jeho neklidné duše.

Bože, tohle mi chybělo. Všechno to napětí, všechny ty starosti, ty účty a hádky a nesmysly, které stravují můj každodenní život… jak je to všechno bezvýznamné ve srovnání s mořem.

„Bože, tohle nesnáším!“

Jonasova chvíle rozjímání skončila, když se otočil a spatřil dceru, jak se s tváří bledou jako smrt potácí k němu. „Je mi zle. Chci jet domů.“

„Ještě sis nezvykla na moře. Vzala sis dramamin, jak jsem ti říkal?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože na to nemám chuť, jasný? Přestaň se mě vyptávat, budu zvracet.“

„Snaž se zaostřit pohled na obzor.“

„Nemůžu.“ S hlavou v dlaních mu klesla k nohám.

„Dani –“

„Tati, prosím tě, nech mě teď o samotě.“

Jonas se kousl do jazyka, pak zavřel oči. Vdechuje mlhu. Naslouchá zvukům těžké plachtoviny a sténání prken. Na tváři cítí slaný polibek oceánu –

– a páchnoucí vodopád zvratků, když mu dcera hodila obsah svého žaludku na nohy.

REGIONÁLNÍ PARK EAST SOOKE
OSTROV VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE

Regionální park East Sooke, rozkládající se jedenadvacet mil západně od města Victoria, pokrývá víc než tři a půl tisíce akrů chráněné pobřežní krajiny a divočiny. Země, která kdysi byla domovem indiánů kmene *T'Sou-kees,* je složena z vulkanického čediče starého asi padesát milionů let.

Prvním Evropanem, který vplul do zátoky Sooke, byl Španěl Manuel Quimper, ale do roku 1795 připadly všechny ostrovy a území severně od úžiny Juan de Fuca britské koruně a ostrov Vancouver byl věnován společnosti Hudson Bay Company.

Třebaže Joshua Bunkofske strávil většinu života ve Spojených státech, ví všechno o historii East Sooke. Jeho pradědeček William Bunkofske byl jedním z prvních Evropanů, kteří hledali práci v docích ve Fort Victoria v dobách, kdy úžinou nahoru a dolů vozily zásoby vysoké, štíhlé plachetnice. Moře má devětadvacetiletý vědec v krvi, aspoň to tak říká praktikantkám na Bamfieldské námořní stanici.

U kontrolního stanoviště zpomalil námořní biolog svůj vůz Jeep Cherokee a ukázal stráži parku průkaz. Když mu hlídač pokynul, aby jel dál, pokračoval v jízdě západním směrem po příjezdové cestě k parkovišti na Pike Road hned vedle zátoky Sooke.

Už zbývají jen tři týdny, než mi vyprší smlouva, a pořád žádný nabídky. Kdybych to býval věděl, nikdy bych neodjel ze Spojených států a nepřijímal bych ten kšeft v Bamfieldu. Je to moc daleko. Jakmile dostaneš nálepku Kanaďáka, máš to zpečetěný, už navždycky zůstaneš exotem. Litujeme, Bunkofske, hledáme někoho, kdo má bezprostřednější zkušenosti se zvířaty, ne laboratorního technika…

Obvykle obsazené parkoviště na Pike Road je prázdné, až na tucet vozidel patřících Královské kanadské jízdní policii a dodávku zpravodajského týmu Sedmého kanálu. Joshua zaparkoval a pak spatřil dva policisty, jak fyzicky eskortují nějakou reportérku a jejího kameramana zpátky k jejich autu.

„Počkejte… strážníku, aspoň nám řekněte, proč byla záchrana velryb zastavena."

„Znovu vám říkám, bez komentáře, a teď odjeďte."

Když žena uviděla Joshuu vystupovat z džípu, obrátila se. „Vy… kdo jste? Nějaký odborník na kytovce?"

Je rozkošná, získám její číslo. „No, slečno, já vlastně –"

Policista se postavil mezi ně. „No tak, madam, to už stačilo. A teď buď budete následovat kolegu ven z parku, nebo vás zavřeme."

„Jen mi řekněte, proč jeho jste do parku pustili, a nás ne? Dobře, dobře, už jdu."

Joshua ukázal průkaz dalšímu policistovi a přitom se díval, jak ženu jeho kolega popohání zpátky k jejímu vozu. *Bože, jak mi chybí Kalifornie. Jestli ještě někdy půjdu na rande s ženskou, která bude mít chlupatý nohy, myslím, že –*

„Vy jste pracovník z laboratoře?"

„Námořní biolog."

„To je jedno. Jděte cestou pro pěší na jih, zavede vás k pobřeží do Pike Pointu. Ptejte se po veliteli Steveu Suterovi. Je tam se Zvláštní námořní jednotkou pro západní pobřeží."

„Se zvláštní jednotkou? Co se tam vlastně přesně děje?"

Štábní seržant po něm střelil ostrým pohledem. „Pane, já jsem poddůstojník, a to znamená, že nejsem dost placený na to, abych to věděl. No, potřebujete taky doprovod?"

„Zvládnu to."

Joshua rychle vykročil po stezce dolů a přitom uvažoval, do čeho se to asi zapletl. Ta stezka byla vlastně stará dřevorubecká cesta. Dvacet minut po rovině a pak krátký svah, za nímž mezi horními větvemi stromů prosvítaly modré vody zátoky Iron Mine. Když Joshua vyšel z lesa, ocitl se na pláži spíše oblázkové než písčité a před ním se blyštěla úžina Juan de Fuca.

Podél celého pobřeží ležely jako klády tucty mrtvých velryb a děsivě zapáchaly.

Dva muži v oranžových kombinézách a maskách právě brali vzorky z něčeho, co vypadalo jako otevřená rána v boku jedné velryby. Další

přikrývali zdechliny těžkou šedou nepromokavou plachtovinou. Ostatní muži, všichni členové elitní Zvláštní námořní jednotky, postávali v malých skupinách kolem.

Joshua vyhledal velitele Suteru, vysokého muže s hnědými kudrnatými vlasy, který právě vydával vysílačkou rozkazy. „Je mi to jedno, ať je to třeba předseda vlády, nikdo nevstoupí do parku, pokud se nelegitimuje mně. Řekněte Leheymu, ať zajistí letovou zónu nad Deltou; šestá jednotka mi hlásila, že viděla, jak k nim letí další televizní vrtulník. Sutera končí."

Velitel vzhlédl. „Kdo k čertu jste?"

„Bunkofske. Poslali mě z Bamfieldu."

„Nepotřebuju laboratorního technika, potřebuju někoho, kdo ví něco o životě v moři."

„Jen mi řekněte, o jaký problém jde."

Sutera kývl hlavou k pláži. „Víte něco o těch vyplavených velrybách?"

„Jistě. Pár jsme jich měli v Barclayském průlivu. To se stává."

„Takhle ne."

„Asi je to dost zlý, když jste museli zavřít celý park."

„Nejen park. V tomto úseku úžiny jsme zakázali veškerý potápění, vodní sporty a jízdu na člunech. Před dvěma hodinama jsme oznámili, že se nám tady nebezpečně rozmnožily řasy. Víte něco o domoické kyselině?"

„Je to vedlejší produkt kvetení fytoplanktonu. Vzniká ve zpětným proudění u ústí úžiny, kde zároveň ústí podmořský kaňon. Hnusná záležitost. Ničilo to mlže a kraby, ale nikdy mě nenapadlo, že by to mohlo zabít něco tak velkýho, jako je velryba."

„Sledujte mě. Nikdy jsem neřekl, že to zabíjelo velryby, řekl jsem, že to jsme namluvili veřejnosti. Velryby se nevrhají ven z vody kvůli kvetení fytoplanktonu, ty potvory to dělají proto, že jsou z něčeho šíleně vyděšený… aspoň podle mýho názoru."

„Vyděšený?" Joshua se zašklebil. *Je ten chlap snad velrybí psycholog?*

„Myslíte, že žertuju? Jak byste to nazval, kdybyste táhl jednu kosatku na hloubku a ta potvora by dovlekla váš člun zpátky na mělčinu? Víte, jak tomu říkám já? Vyhazování peněz daňovejch poplatníků. Tak je teď prostě jen uspáváme. Je to rychlejší a čistší. Mám tady jeřáb a dva nákladáky a ty pracují nepřetržitě na odklízení zdechlin."

„O kolika zvířatech mluvíte?“

„Třicet denně, plus minus.“

„Kristepane. Neměl jsem tušení, že je to tak zlý.“

„Proto to chceme udržet v tajnosti. Všechny ty velryby na souši jsou špatný pro turismus.“

„A ty mrtvoly, kam je odvážíte?“

„Nechtějte to vědět. Řekněme, že nic nepřijde nazmar.“

„Veliteli, ale když zničíte důkazy, jak potom asi najdu příčinu?“

„Příčinu?“ Sutera se zašklebil. „Ach, tu my známe.“

Popošli k jedné mršině kytovce dlouhoploutvého. Horní část těla byla přikryta plachtou, spodní část a ocas ležely ve vodě.

Sutera dal dvěma svým mužům pokyn a ti z velryby stáhli kus plachtoviny.

Joshua se zachvěl.

Viděl obrovskou krvavou ránu, osm a půl stopy dlouhou, šest stop širokou, čtyři až pět stop hlubokou. Smrtelné kousnutí lemoval kruh otisků zubů.

„Jak to – totiž, co na tom božím světě mohlo… chci říct, já vím, co to mohlo udělat, ale –“

„Ale nic. Je zpátky. Ta zatracená obluda se vrátila a vyvolává paniku mezi místní velrybí populací.“

„To je neuvěřitelný.“ Joshua se snažil potlačit nevolnost, ale nedokázal spustit oči z krvácející rány. „Někdo už Megalodona doopravdy viděl?“

„Ještě ne. Držíme všechno v přísné tajnosti. Kdyby se veřejnost dověděla, že se ta bestie vrátila do těchhle vod, přišli bysme o půlku turistickýho průmyslu.“

Joshua se odvrátil, neubránil se zápachu. Když se pak podíval za spodní polovinu těla mrtvého zvířete, všiml se, že ve vodě na mělčině jsou hnědočervené skvrny velrybí krve a na hladině křižuje tucet velrybích hřbetních ploutví.

No konečně, tenhle projekt by mě opravdu mohl dostat z izolace.

„Fajn, veliteli, tak proč přesně tady vlastně jsem?“

„No, vy jste největší megalodonskej expert, jakýho jsme dokázali narychlo sehnat. Potřebujeme, abyste tu potvoru našel a zabil, než nám od pobřeží odežene všechny velryby.“

„Zabít tak obrovskýho tvora, jako je Anděla? Není šance.“

„Tak ji aspoň zažeňte. Je mi jedno, jak to uděláte, jen když ji dostanete z těchto vod pryč.“

„Za předpokladu, že mě to vůbec zajímá, jak to mám asi udělat?“

„Máme tu čest s rybou, chlapče, i když s velikou. Víme, co ráda loví, víme, že žere v noci… na zbytek už musíte přijít sám.“

ARAFURSKÉ MOŘE
52 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD PAPUY-NOVÉ GUINEJE

Lodní jídelna na *Neptunu*, která ležela směrem na záď od kajut členů posádky, zabírá většinu dělové paluby. K podlahovým prknům za kotevním lanem, které se táhne k vratidlu, jsou přibity řady dlouhých dřevěných stolů a lavic. Na stojanech upevněných v podlaze visí elektrické repliky starodávných olejových lamp. Zadní stěnu hned vedle servírovacího okénka z kuchyně lemují hliníkové bufetové stoly. Dělové otvory jsou otevřeny, aby do jinak klaustrofobického prostředí mohl pronikat chladný oceánský větřík.

U jedné řady stolů sedí Jonas se svou dcerou, Erik Hollander a jeho výrobní štáb, u druhé jsou usazeni ostatní členové filmového štábu a u třetí posádka *Neptunu.*

Jonas pohlédl na Danielle, která se nimrá ve svém talíři s kuřetem a rýží. „Ještě je ti špatně?“

„Je mi dobře.“

„Tak o co jde?“

„Prostě to není to, co jsem čekala. Když jsi říkal plachetnice, myslela jsem, že to bude něco, kde bude aspoň masážní vana.“

„Cože? Vám se nelíbí moje loď?“

Dani a Jonas se otočili a s překvapením zjistili, že za nimi stojí kapitán. „Robert Robertson, kapitán *Neptunu.*“ Sporý, energicky vyhlížející muž se světlými, nakrátko ostříhanými vlasy natáhl k Jonasovi volnou ruku, zatímco v druhé vyvažoval podnos s večeří. „Těší mě, že vás konečně poznávám, pane Taylore.“

„Mě taky. To je moje dcera Danielle.“

„Dani. Nesnáším, když mi někdo říká Danielle.“

„Vidím, že kolébání *Neptunu* vám trochu pokazilo výlet.“

„Bolí mě z toho hlava.“

„To se spraví.“

„A co když ne?“

„No, myslím, že pak bychom vás po zbytek plavby mohli nechat jet na palubě *Coelacanth.“*

„Co je *Coelacanth?“*

„To je ta superjachta, se kterou máme sraz zítra, loď, která by se vám jistě líbila víc. Je tam masážní vana, sauna, luxusní kajuty, velikánské postele, dokonce přistávací plocha pro vrtulníky. A to nejlepší ze všeho, zaručuje hladkou plavbu.“

„Ne –“ Erik se skoro zalkl, jak měl plná ústa jídla, které rychle zapil několika doušky džusu. „Lituju, Dani, vstup na jachtu je přísně zakázán. My, no, budeme ji používat pro natáčení počátečních záběrů *Neptunu*, koordinování scén a tak. Vrtulník je rezervovaný jen pro celebrity, záchranné akce, chápeš přece. A kromě toho všichni Odvážlivci budou do zítřejšího večera na palubě *Neptunu*, proto jsi přijela, ne?“

Dani se zatvářila zklamaně. „No jo.“

„Bude v pořádku,“ poznamenal Jonas.

„Ale jistě.“ Kapitán Robertson se posadil na své vyhrazené místo v čele stolu. „Luxusní jachty stejně člověka brzy začnou nudit, a kolik lidí může říct, že se plavilo na španělské galeoně?“

„Myslela jsem, že je to replika.“

„Od stěžňů až po kýl je stejná jako válečné lodě, které se v těchto vodách plavily před stovkami let. A co si neuvědomujete a co byste měla ocenit, to je jedinečná role španělské galeony v naší historii oceánských plaveb.“

Danielle si utřela ústa, sotva skryla zívnutí.

„Lodě jako *Neptun* se dvě stě padesát let plavily po Tichém oceánu a na svých cestách, které trvaly rok, vozily slonovinu, zlato a vzácné šperky z Manily do Acapulka a zpátky. Podél celého řetězce Marianských ostrovů se ještě pořád nalézají poklady z potopených lodí.“

„U Marian?“ Jonas ožil. „Proč právě tam?“

„Ostrovy byly důležitou zastávkou lodí k doplnění vody a zásob, ale celá ta oblast získala pověst pohřebiště galeon. Během staletí se na Marianách ztratilo čtyřicet lodí, a protože posílali jen jednu loď ročně, dovedete si představit, jak nákladné byly tyto katastrofy. Vzpomínám si, jak jsem četl o nejhorším neštěstí, o potopení lodi, které se odehrálo v září roku 1638 u Saipanu. Ta loď se jmenovala *Nuestra Señora de la Concepcion.“*

„Jak se potopila?“

„Podle dávné zprávy došlo na palubě ke vzpouře. Uprostřed zmatku loď ve špatném počasí ztroskotala a byla vržena na útes. Potopila se a

přitom zahynuly čtyři stovky lidí, nikdo nepřežil. Ztracený náklad musel mít cenu milionů.“

„Když to nikdo nepřežil, jak se ví, co doopravdy tu nehodu způsobilo?“

„Neví se to, ale to je všechno, co o tom bylo zapsáno. No a my vlastně, jakmile projedeme kolem ostrova Halmahera, se budeme držet stejné trasy, jako měla *Concepcion.*“

Dani se zašklebila. „A to jako mi má spravit náladu?“

Robertson se s plnými ústy usmál. „Žádný strach. Počasí vydrží, máme na palubě zkušenou posádku a ani nečekáme žádnou vzpouru.“

TANAKŮV OCEÁNOGRAFICKÝ INSTITUT MONTEREY, KALIFORNIE

Kanceláře vedení Tanakova oceánografického institutu leží v druhém patře třípodlažní budovy rozložené podél západního konce hlediště laguny, které má deset tisíc míst.

Benátské okenice v pracovně Masaa Tanaky jsou vytaženy a je vidět na sluncem zalité vody umělé, tři čtvrtě míle dlouhé laguny. Terry Taylorová sedí za stolem z třešňového dřeva, který patříval jejímu otci, a upřeně hledí na vodu, kdysi modrou jako Středozemní moře, dnes však připomínající spíše rybniční bahno.

Přitiskla si telefon k uchu, když se na lince znovu ozval mužský hlas.

„Tak, paní Taylorová, mám pro vás ten odhad.“

„Poslouchám.“ Terry si vzala pero.

„Vyčistit filtrační systém, vyměnit prasklý generátor a vydrhnout dno hlavní nádrže bude stát skoro dvaadvacet tisíc dolarů.“

„Dvaadvacet tisíc?“ Terry vypadlo pero z ruky.

„Ano, paní. A tahle cena nezahrnuje výměnu zrezivělých trubek, těsnění a dalších náhradních dílů. Mám ty práce objednat?“

„Zavolám vám.“ Se slzami v očích zavěsila. *Od žádného akvária nedostanu vážnou nabídku, dokud nádrž nebude čistá, ale vyčistit ji si nemůžu dovolit. Není divu, že byl táta donucen jednat s bratry Dietschovými.*

Sáhla pro vysílačku. „Davide, slyšíš mě?“

David Taylor byl o jedno patro výš v řídicí místnosti a kontroloval obvody hlavního panelu, ze kterého se ovládala obří automatická

ocelová vrata do kanálu. Zvedl si vysílačku k tváři. „Co je?“

„Nějaký úspěch?“

„No, je to všechno špatný. Řídicí panel dostává šťávu, ale kanálový vrata se pořád nezavírají. Problém musí být v podvodním relé. Vezmu si jeden dýchací přístroj a zkontroluju to.“

„Ne, nevezmeš.“

„Mami –“

„Žádné potápění, Davide. Je to příliš nebezpečné.“

„Je to jen osmdesát stop. S dědou jsme prozkoumávali vraky mnohem hlouběji.“

„Řekla jsem ne.“

„Zase jseš příliš vystrašená.“

„Najdi jiné řešení.“

Vypnula vysílačku, opřela se o opěradlo otcova křesla a přitáhla si kolena k hrudi. Na dřevem obložené stěně po její pravici visel tucet fotografií v rámečcích z bílé borovice. Momentka, na níž je desetiletá Terry a její bratr D. J., bratr se sestrou se pitvoří na palubě jedné výzkumné lodi. Fotografie Terry v kokpitu cessny. Záběr z potápění s akvalungem a šedou velrybou.

Terry se zahleděla na poslední snímek, a spatřila ve skle svůj vlastní odraz.

Co je to za osobu? Co se to s ní stalo?

Pokud je život řadou momentů, pak jsou to události, jež nikdy nevidíme přicházet, které často v člověku zanechají nejtrvalejší dojmy. Když vyhraje v loterii, když přijde o dítě, když se mu přeruší slibná kariéra, když je chycen ve špatnou dobu na špatném místě…

Na špatném místě…

Osmnáct let uplynulo od doby, kdy Jonas zachránil Terry z *Benthosu*, mobilní hlubokomořské laboratoře, kterou vlastnil a řídil zakladatel Geo-Techu Benedict Singer. Aby objevil tajemství termonukleární energie, navrhl Benedict impozantní hlubinné obydlí ve snaze najít manganové pecky obsahující helium 3, vzácný prvek, o němž věřil, že mu umožní dostat se za termonukleární bariéru. Když byla Terry úskokem vylákána na palubu *Benthosu*, ocitla se na dně Marianského příkopu, uvězněná jako myš v bludišti, se sedmi mílemi oceánu nad hlavou v místě, kde do trupu lodi tlačilo šestnáct tisíc liber vody. V tomto stresujícím prostředí se stala Benedictovou hračkou, mohl po libosti zneužívat její psychiku, a její tělo měl k dispozici vražedný ruský bandita jménem Sergej.

Přes všechna příkoří se jí podařilo udržet se naživu dost dlouho, aby mohla být zachráněna, ale tato zkušenost pro ni měla trvalé následky. Ve spánku ji pronásledovaly noční můry, její zmučená mysl procházela klaustrofobickými představami násilí, jemuž se nedalo uniknout. Byla jí předepsána terapie a medikace, ale situace se nakonec ještě zhoršila, takže Jonas byl nucen dovolit jejím lékařům, aby ji hospitalizovali v sanatoriu.

K potlačení nočních můr bylo zapotřebí šedesáti dní, ale osoba, která z nich vyšla, už nebyla ta, do které se Jonas před léty zamiloval. Aby zvládala trvalou paranoiu, kterou jí způsobil Benedict Singer, musela akceptovat několik změn ve stylu života. Už žádné potápění s akvalungem, žádné lety letadlem, žádné riskantní činnosti. Zbývaly jí jen samé hloupé a nudné věci. Nuda byla bezpečná. Nuda předcházela možným konfliktům.

Daniellino narození v určitém směru situaci ještě zhoršilo. Terry své ochranářské tendence přesunula na dítě a snažila se dceru zaštítit před zdánlivě stále četnějšími náhodnými akty násilí, které infikovaly společnost, jako byla střelba ve škole, agresivní chůvy, teroristické akce, ostřelovači.

Jak by bylo možné od člověka očekávat, že bude něčemu věřit, když existuje tolik nesmyslného násilí? Svět se stal nebezpečným místem, příliš nebezpečným, než aby se odvážila ven a radovala se ze života.

Terry věděla, že její fobie mají vliv na Jonasovu volbu zaměstnání, ale bylo jí to jedno. Šlo přece jen o peníze, určitě najdou způsob, jak to zvládnout. Dani nechodila do školy, Terry ji učila doma, a pak Jonase donutila zatížit jejich majetek těžkou hypotékou, aby si mohli dovolit posílat svou dceru na soukromou akademii. Aby to manželovi vynahradila, souhlasila s druhým dítětem.

Někdy člověku stačí k tomu, aby se mu změnil život, jen náhodná chvíle, ale smířit se s tím mu pak často trvá celé věky. Po téměř dvou desetiletích si Terry konečně zvykla na „svou novou kůži“. V hloubi duše však věděla, že tato „kůže“ má přinejmenším vratké základy, jako když se postaví dům na geologickém zlomu. Jednou takový dům určitě spadne.

Terry hleděla na svůj odraz v zrcadle a cítila, jak otřes z otcovy smrti narušil její křehký duševní stav.

Když zazvonil Masaův telefon, Terry vyskočila. „Terry Taylorová.“

„Paní Taylorová, jé, to je pro mě opravdu čest, nemůžu uvěřit, že jsem vás konečně našel.“

„Kdo volá?“

„Promiňte. Jmenuju se Joshua Bunkofske. Jsem ichtyolog a –“

„Nenajímáme.“ Zavěsila a soustředila se na další položku svého seznamu úkolů pro ten den.

Telefon zazvonil znovu. „Ano?“

„Paní Taylorová, tady je zase Joshua Bunkofske, prosím vás, nezavěšujte.“

„Joshi, náš institut teď nenajímá. Jestli chcete, můžete nám poslat –“

„Anděla se vrátila, paní Taylorová. Potřebujeme pomoc vašeho manžela.“

Terry se nezachvěla. Tahle slova slyšela v posledních dvaceti letech nejméně tucetkrát.

„Paní?“

„Ano, Joshuo, jsem tady. Odkud voláte?“

„Z ostrova Vancouveru. Pracuju v námořní stanici v Bamfieldu. Víte, možná bych měl mluvit s vaším manželem.“

„Jonas je služebně v cizině, vrátí se až za několik měsíců.“

„Sakra.“

„Joshi, nerada bych vám pokazila radost, ale do Institutu volají stovky lidí, že viděli Andělu. Pokaždé se ukáže, že je to falešný poplach.“

„Tentokrát je to pravda. Slyšela jste o těch velrybách uvízlých na mělčině v úžině Juan de Fuca?“

„Snad jsem něco ve zprávách zaslechla.“

„Za posledních pár týdnů jich bylo víc než sto. O čem jste ale neslyšela, je to, že některé z těch vyplavených velryb byly předtím napadeny. Zdokumentovali jsme kousnutí, která mohl způsobit jen dospělý Megalodon.“

„Joshuo, viděl jste někdy kousnutí od Megalodona?“

„No, technicky ne, ale –“

„A viděl někdo Andělu doopravdy?“

„Ne, paní, ale přísahám vám, že je to váš žralok.“

Terryina tvář se zarděla hněvem. „Pro přesnost, Joshuo, to není můj žralok, a vážně pochybuju o tom, že se Anděla vrátila z Marianského příkopu. Na ty velryby mohlo zaútočit stádo kosatek. Ty taky loví velryby, víte?“

„Ale ne sebe navzájem. Mezi uhynulými jsme našli i několik kosatek. Podívejte, paní Taylorová, připouštím, že na megalodoní útoky nejsem zrovna odborník, bylo mi jedenáct, když Anděla utekla. Ale

protože vy víte, jak vypadá kousnutí od Megalodona, možná že vás přesvědčím, abyste sem přiletěla a řekla nám svůj názor na ty rány, které jsme zdokumentovali.“

„Já nevím –“

„Paní Taylorová, pokud je to Anděla, pak musíme rychle něco udělat, než napadne někoho na člunu nebo ještě něco horšího. Zvláštní námořní jednotka vás potřebuje. Řekněte nám, kolik to bude stát, odvézt vás letadlem sem na den nebo dva, a dostanete to.“

„A co takhle dvaadvacet tisíc dolarů?“

Joshua se nervózně zasmál. „Vy žertujete, že?“

„Tři tisíce denně plus výdaje, to je pro takové práce standardní sazba Institutu. A v amerických dolarech, Joshuo, pěkně na dřevo.“

„Počkejte chvilku.“

Terry čekala s rostoucí netrpělivostí. *Právě tady vždycky od sebe oddělovali roštáky a seriózní výzkumníky, nebo – jak říkával její otec – kupce a lháře.*

Joshua se vrátil k telefonu. „Dobře, paní Taylorová, jsme dohodnuti. Na přepážce Amerických aerolinií v San Francisku bude pro vás připravena otevřená letenka na vaše jméno. Další letadlo odtud letí za tři hodiny. Poletíte do Seattlu a tam na vás bude čekat soukromé letadlo, které vás odveze do Victorie.“

Terry se zrychlil pulz. „Kdo o tom ještě ví?“

„Nikdo, a pověřený velitel akce si přeje, aby to tak zůstalo.“

Zaklepala nervózně prsty na stůl.

„Paní?“

Upřela oči na fotografii, na níž se potápěla s dýchacím přístrojem na zádech. *Přišel čas rozhodnutí. Kterou Terry chceš teď být?*

„Paní Taylorová, jste tam ještě?“

„Ano, jsem. Poletím prvním letadlem.“

11

BANDSKÉ MOŘE
43 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD MOLUK

Prchající hejno se jako střela propadá do vířících útrob obludy, skvrny rozpuštěného hnědavě šedého velrybího tuku dopadají na zamlžené plexisklo.

Jak Jonas s hrůzou hledí ven, vnějším paprskem světla miniponorky proplouvá další předmět… lidské torzo…

Jonas vykřikl… a jeho plavidlo sklouzlo zpátky do zapomnění.

„Aaaach!“

Jonas se prudce posadil, srdce mu buší, košili má promočenou potem. Zoufale a dezorientovaně se rozhlíží kolem.

Je sám ve své kajutě na palubě *Neptunu*, visuté lůžko se pod ním houpá, uzlíky jeho úvazů praskají v jednom rytmu s oceánem.

„V pořádku… všechno je v pořádku.“

Jonas se s bolestí svalil dolů z lůžka, záda v kříži má ztuhlá a oteklá, naléhavě by potřeboval chiropraktika. Podíval se na hodinky. *Půl čtvrté… ale ráno, nebo odpoledne?* Podíval se z okénka a pozdně odpolední šeď, kterou uviděl venku, ho přesvědčila, že spal celý den.

Popadl láhev s vodou, dobelhal se k umyvadlu a vyčistil si zuby. Vklouzl do tenisek, vyšel z kajuty a zamířil do přední části lodi, aby našel společnou koupelnu.

Termín „head“[*] pro záchod, zdomácnělý v jazyce námořníků, vznikl podle svého umístění na španělské galeoně, kdy záchody pro členy posádky byly vsazovány do předního prostoru před kajuty námořníků a vyčnívaly pak zpod příďové nástavby.

O deset minut později Jonas vyšplhal na horní palubu. Útroby se mu

[*] head - angl. „hlava". (Pozn. překl.)

svíraly, jak se snažil vyrovnat s perspektivou své nové práce. Zamával kapitánu Robertsonovi, který si ho však nevšiml, byl příliš zabrán do udělování pokynů své posádce kvůli spouštění předních plachet.

Obloha byla těžká zlověstnými kupovitými mračny, která tvořila řady bílých věží tvaru kovadliny a jejichž plochá dna byla temně šedá.

Andrew Fox na Jonase zavolal ze spodní chodbičky: „Dobrý odpoledne, Šípková Růženko."

„No, já mám ještě pořád kalifornský čas. Proč jedem do té bouřky?"

„Za chvíli začne show. Dvě party Odvážlivců se připravují na nalodění, jedna zespodu, druhá shora." Ukázal na letadlo, které jim ve výšce pět tisíc stop kroužilo nad hlavou. „Tým z letadla nám před dvěma hodinama nařídil, abysme pluli k linii bouře. Bůh ví, co čekají."

„To je milé." Jonas rychle pohlédl dozadu. Ve stopách *Neptunu* plula *Coelacanth.*

Superjachta od firmy Abeking & Rasmusen byla dlouhá 188 stop, v nejširším místě měřila 35 stop a měla ponor 11,5 stopy. V námořnicky modrém provedení a s bílými horními palubami a vnitřním vybavením to byla elegantní, luxusní pevnost z laminátu a oceli a její dva motory o výkonu 1400 koňských sil ji bez problémů dokázaly pohánět zčeřenými vodami rychlostí dvanáct uzlů.

Jonas hvízdl. „Jsem tady s Dani, raději to sjedu na palubě."

„Jonasi, kde jste k čertu byl?" Erik Hollander na něj divoce zamával ze spodní paluby. „Pojďte sem, už hodinu jste měl mít hotový make-up."

Andrew na něj mrkl. „Pohlídej si, aby ti zapracovali na těch vráskách kolem očí."

„Make-up?" Jonas protočil panenky. „Andrewe, ta tvá klec začíná vypadat dobře."

„Jonasi, prosím vás!"

Seběhl světlíkem dolů. „Omlouvám se, pozdě jsem vystartoval."

Erik pokynul jedné z maskérek a ta Jonasovi začala na tvář nanášet pudr tělové barvy. „Většinu mluvení obstará Charlotte, řekněte něco, jen když se na to budete cítit. Jedeme naživo, ale natáčíme to na pásek, takže něco můžeme přetočit nebo předabovat později. Chcete se na něco zeptat?"

„Jo. Kdo je to Charlotte?"

„Kdo je Charlotte? Jen moderátorka pro letošní show. Ještě jste se s ní neviděl? Přiletěla vrtulníkem asi před třemi hodinami… počkejte, tamhle je." Erik ukázal na příď, kde před jedním fotografem a dvěma

kameramany pózovala kakaově hnědá Afroameričanka v bílých páskových dvojdílných plavkách.

„Žádná velká herečka to není, ale komu na tom záleží, hlavně že je to –“

„Já vím, fešanda.“

„Dokonalá. V posledních třech letech byla dvakrát na obálce plavkového vydání *Sports Illustrated.“*

„Tři minuty!“ Žena krátce po čtyřicítce křičí do megafonu, její těžký newyorský akcent se nese palubou. „Pojďte, lidi, hněte sebou, ztrácíme světlo.“

Vykročila k Jonasovi a Erikovi, přitom si vyměnila megafon za vysílačku a řekla do ní: „… a ať *Coelacanth* zůstane ještě o sto yardů dál, to poslední, co potřebujeme, je, aby se nám jachta objevila v pozadí.“ Zastrčila si vysílačku za pas a pak prudce napřáhla volnou ruku k Jonasovi. „Susan Ferrarisová, režisérka. Když se příště opozdíte, vzbudím vás bičem –“

„Susan, uklidni se, je to jeho první den.“

„Neštvi mě, Eriku, už tak mi chybí dva kameramani a mám menstruační křeče, který by porazily grizzlyho. Vy, dost s tím make-upem, vždyť už vypadá jako manekýn.“ Popadla Jonase za ruku a napůl ho vlekla ke značce X, namalované červenou křídou u zábradlí na pravoboku. „Tady je vaše značka, ale kde máte mikrofon? Zatraceně, může mu někdo přidělat dálkovej?“

Objevil se zvukař a přichytil Jonasovi mikrofon na límec připnutý knoflíčky ke košili. Kabel mu zastrčil pod košili a vyvedl jej ven na záda, kde připojil konec s kolíky do vysílače. „Dejte si to do zadní kapsy a řekněte něco.“

„Ahoj, jmenuju se Jonas Taylor a jsem –“

„Je seřízený.“

„Charlotte, potřebuju tě tady.“ Susanina vysílačka se se zaskřehotáním probudila k životu. „Co je?“

„Susan, tady je Brian. Makové říkají, že ještě nejsou připravení.“

„Nejsou připravení? Chápou ti blázni vůbec, že ztrácíme světlo?“

„Pochybuju, že jim na tom záleží. Ale právě jsme mluvili s *Wallerem.* Kladivouni budou za deset minut na místě. Navrhuju, abysme natočili nejdřív je.“

„Souhlasím.“ Vypnula vysílačku. „Fajn, lidi, změna plánu. Natočíme úvodní scénu a pak se přesuneme rovnou na výstup Kladivounů.“

„Susan, čtecí zařízení nefunguje?“

„No, to je skvělý. Co se ještě může pokazit?“

Na Charlottině nalíčené tváři se mihl panický výraz. „Nejede čtecí zařízení? A co myslíte, že mám dělat? Naučit se všechno nazpaměť?“

„Jde jen o ten začátek, zlato. Tisíckrát sis to zkoušela nanečisto.“

Kamerové štáby se spěšně přesouvají na svá místa. Dva týmy namířily své čočky na vodu za zábradlím na pravoboku, třetí se chystá filmovat Jonase a Charlottu. Modelka má zavřené oči a rty se jí tiše pohybují, jak si spěšně opakuje svá slova.

„Susan, tady jsme připravení.“

„Ticho.“

„Světla.“

Jonas mhouří oči proti ostrému odrazu a lituje, že si nemůže ještě jednou odskočit.

„Zvuk… rychlost…“

„Pět vteřin. Čtyři… tři…“

Charlotte otevřela oči a nasadila falešný úsměv.

Jonas zaskřípal zuby a křivě se usmál.

Hlavní kameraman tiše signalizuje: *dva… jedna –*

„Vítejte u druhé série *Odvážlivců*, nazvané *Souboj v jižním Pacifiku.* Já jsem Charlotte Lockhartová, vaše moderátorka letošní show, a se mnou je zde legendární Odvážlivec a bývalý pilot hlubokomořské ponorky James Taylor.“

Jonas se napůl zašklebil, napůl usmál. „Vlastně se jmenuju Jonas. James je zpěvák.“

„Střih!“ Susan Ferrarisová se na něj vrhla jako rozzuřený býk. „Nikdy… nikdy moderátorku neopravujte, když ji natáčejí… Kristepane.“ Obrátila se ke svému štábu. „Jedeme znova. A Charlotte, cukroušku, proboha, je to Jonas, víš, jako Jonas a velryba.“

„Po pravdě řečeno to byl Jonáš. Já se jmenuju –“

„Jedeme!“

Susan signalizuje.

Supermodelka znovu ožila. „Vítejte u druhé série *Odvážlivců*, nazvané *Souboj v jižním Pacifiku.* Já jsem Charlotte Lockhartová, vaše moderátorka letošní show, a se mnou je zde legendární Odvážlivec a bývalý pilot hlubokomořské ponorky Jonáš Taylor.“

„Ach, děkuju, Charlotte, být tady je skvělé.“

„Je úžasné, že jste tady, Jonáši. A teď si zopakujme pravidla. Jak víte, *Odvážlivci* se vysílají dvakrát týdně, aby naši diváci měli vždy pár dní na umístění svého hlasu na naši oficiální webovou stránku, čímž určí

náš vítězný úkol. Naši Odvážlivci jsou namátkou rozdělováni vždy do dvou týmů po pěti. Během každého natáčeného úseku naší show budou oba týmy soutěžit v koordinování nějakého odvážného kousku, při kterém půjde o život, a aspoň jeden člen každé skupiny bude přitom vystaven nebezpečí. Vy, naše obecenstvo, pak budete mít dva dny na to, abyste hlasovali pro vítěznou disciplínu. Na začátku každého nového dílu bude tým, který v minulém díle prohrál, muset vyloučit jednoho člena ze své party. V třetím týdnu pak spojíme zbývající členy obou skupin v jeden tým a budeme pokračovat ve vylučování jednoho po druhém, dokud nebudeme mít vítěze. Jak to zní, Jonáši?“

„Zní to úchvatně, Sharon.“

Falešný úsměv supermodelky na okamžik pohasl. „Správně. A nyní, seznamme se s letošními Odvážlivci!“

„A střih.“ Susan se s planoucíma očima právě chystala Jonasovi vynadat, když na palubu začaly dopadat první kapky chladného deště. Současně se rozevřelo tucet deštníků, aby chránily zařízení, a Susan s hlasitým zaklením popadla vysílačku. „Briane, prší, co se děje s Maky?“

„Pořád krouží a čekají.“

„Na co čekají? Na duhu?“

„Já nevím, šéfová.“

„Spoj se s Kladivouny. Řekni jim, ať pošlou svoje lidi do vody.“ Pak zavolala na kapitána: „Měníme pořadí záběrů. Nechte jet motory na neutrál.“

„To není auto, madam,“ zamumlal Robertson a obrátil příď lodi proti větru. Mohutná hlavní plachta mu zapleskala nad hlavou, loď zpomalila.

„Susan, už stojíme.“

„Točte.“ Zavolala do vysílačky: „Briane, dej Kladivounům signál.“

Jonas a zbytek posádky se s úžasem dívali, jak se na pravé straně přídě objevila pohybující se brázda, za níž následovala velitelská věž ponorky třídy *Collins.* Australská loď se dál vynořovala, její trup prorážel hladinu –

– a spolu s ní na hladinu vyplouvalo pět vodních lyžařů, tři muži a dvě ženy, z nichž každého táhlo jedno z lan připevněných k příďovým plochám ponorky.

Michael Coffey, týmový kapitán Kladivounů, se zhluboka nadechl, když jeho hlava prorazila hladinu třicet stop za lodním šroubem ponorky. Oběma rukama pevně svíral řídicí lano, na okamžik upřel pohled doprava.

Evan Stewart a Jason Massett, kteří projížděli po pravé straně brázdy

za ponorkou, zvedli palec.

Pak se Coffey otočil doleva. Po jeho levici jely Dee Hatcherová a Mia Duranteová, obě čelem k *Neptunu*, spoře oděné v žlutých bikinách.

HMAS[*] *Waller* objížděl velkým kruhem španělskou galeonu, která se pohupovala na vodě. Když minul záď *Neptunu*, začal se ponořovat –

– a pět Odvážlivců nesl s sebou.

Jonas hleděl na moře, srdce mu tlouklo a on v duchu ještně uvažoval, zda by takový manévr dokázal. Uplynulo třicet vteřin, pak minuta. Kamery, zaostřené na pěnivou hladinu, běžely.

Jonas se zatajeným dechem upíral oči na moře a čekal.

Devadesát vteřin… a objevila se jedna hlava, potom druhá. Pět hlav se vynořilo z vody, obecenstvo je s nadšeným křikem vítá.

Charlotte Lockhartová se usmála do kamery, pravou rukou s dlaní obrácenou nahoru ukazuje na moře. „Dámy a pánové, představuji vám Kladivouny. Pozdravte se s Dee Hatcherovou –“

Bruneta kolem třicítky s břidlicově modrýma očima vyšplhala po nákladní síti na palubu. Pohybem bohyně si odhodila dozadu vlasy a s pěstmi na dobře tvarovaných bocích zapózovala, jak čekala na ostatní členy týmu.

„Evan Stewart.“

Jako druhý vystoupil po provizorním provazovém žebříku námořní biolog z Miami, energický muž pyšnící se čtrnáctipalcovou jizvou ve tvaru měsíce na břiše.

„Mia Duranteová.“

Černovlasá Italofilipínka přehodila přes bok lodi osvalenou nohu, předvedla svou vlastní smyslnou pózu a vysekla před kamerou vojenskou úklonu.

„Jason Massett z Massapequa.“

Tmavovlasý, dobře stavěný bývalý hráč lakrosu s pronikavýma oříškově hnědýma očima vyloudil na tváři pokřivený úsměv a pak se zařadil ke svým kolegům.

„A opět v nové sezóně, celkový vítěz z minulého roku a kapitán Kladivounů… Michael Coffey!“

Nejvýznamnější člen skupiny udělal přemet přes zábradlí na hlavní palubu a pak si s ostatními členy týmu plácl do zdvižených dlaní.

Susan Ferrarisová nechala kamery ještě několik minut běžet, než

[*] HMAS - zkratka z Her Majesty's Australian ship „australská loď Jejího Veličenstva". (Pozn. překl.)

křikem natáčení přerušila. Pak zavolala do vysílačky: „Briane, co je k čertu s tím druhým týmem?“

Pět tisíc stop nad španělskou galeonou, pod stropem z temných kupovitých mraků už dlouho krouží nákladní letadlo.

Wayne John Ferguson vykoukl z otevřeného nákladního otvoru na olověně šedé moře.

„Už to vzdej, Fergie,“ namítá Barry Struhl, muž s postavou zadního obránce, s krátkými vlnitými vlasy a bradkou. „Je to už hodina, co jsme viděli poslední vodní sloup, a dochází nám palivo.“

„Barry má pravdu,“ podotkla Lexy Piateková. „Počasí nemůžeš ovlivnit. Prostě jen skočme, jak to bylo v plánu, a snažme se to provést co nejlíp.“

„To je nuda.“ Fergie plivl do otevřeného průlezu. „Co si myslíš ty, Doku?“

John Shinto, třiatřicetiletý zubař z Virginie, se podrbal v krátce střižených světlých vlasech. „Lexy má pravdu, počasí nemůžeme ovlivnit. Když Jennie nemůže žádnej sloup najít, tak ho nenajde nikdo. Myslím, že máme mizivou šanci.“

Letadlo se pod ním zatřáslo, až Fergie málem vypadl hlavou napřed z otevřeného průlezu. Tehdy to uviděl.

„Tamhle se to valí, říkal jsem vám to! Na dvou hodinách, Jennie – hej, Jennie!“

Jennie zavolala ze sedadla druhého pilota: „Vidíme to. Hoďte na sebe výstroj, ohlásíme to *Neptunu.*“

Letadlo změnilo kurz, naklonilo se k západu.

Kapitán Robertson obrátil loď prudce na levobok a tím chytil vítr do hlavních plachet. *Neptun* ožil, rozkolébal se přes šest stop vysoké vlny a držel se souběžně s linií dopadajícího deště.

Jonas jednou rukou pevně svíral zábradlí na pravoboku lodi a druhou si z obličeje otíral jemnou mlhu z mořské vody. Pozdně odpolední obloha na sebe vzala novou podobu, silné tropické konvekční proudy vytvořily hrozivý trojúhelníkový bílý objekt, který jako by vyrůstal zpod temnějícího kupovitého mračna.

Dani se přikradla k otci. „Tati… co to je?“

Jak se dívali, bílý trychtýřovitý mrak dospěl z nebes dolů, políbil oceán a tím z něj zvedl obrovský pěnivý vír vodní tříště, který se nyní tyčil necelé dvě míle od pravé strany přídě *Neptunu.*

„Kristepane, to je vodní sloup!“ Jonas pohlédl dolů na dceru. „Proč

na sobě nemáš nafukovací vestu?“

„Pch, protože ji nemá nikdo.“

„Hned si jednu navleč.“

„No tak, tati –“

„Hned!“

Michael Coffey si setřel mlhu z tváře a upřel oči na základnu oceánem zrozené vodní smršťě. „No tak dobře, Fergie, ty bláznivej bastarde, teď máš, na cos čekal. Uvidíme, jak si s tím poradíš.“

Nákladní letadlo zakroužilo těsně pod hradbou mraků a pěti členům týmu Maků se naskytl pohled z ptačí perspektivy na zcela hotový vodní sloup.

„Zdá se, že to bude zábava,“ řekl Fergie. „Co myslíš, Jen? Tři do vody a dva do toho rodea.“

„Kdo budou ti dva?“

„Já ne,“ odpověděl Doc Shinto. „Pokud bych to přežil, moje žena a děti by se mnou už v životě nepromluvily.“

„Barry?“

„Hele, já dovedu skvěle surfovat na vlnách, ale nejsem parašutista.“

„A co ty, Lexy? Máš chuť do toho jít?“

Útlá dvaadvacetiletá dívka hledí na vířící větrný sloup. „Já jsem s Barrym. Mně sedí spíš moře.“

„Což ukazuje, že zbývá krásná Jedi Jennie?“

Dívka se kousla do rtu. „Jdu do toho.“

„Jseš si jistá?“

„Sklapni.“

„Dobře. Barry, chci, abyste se ty, Doc a Lexy snesli z tohohle letadla jako noční košilka nevěsty, dřív než se tenhle ptáček odfoukne pryč. Ocasem to mrská k jihozápadu, tak zůstaňte východně, než se rozptýlíte, a až budete ve vodě, ohlaste se nám vysílačkou.“

Doc Shinto přikývl. „Jak blízko se chceš dostat?“

„Nevím, ještě nikdy jsem to nedělal. S Jennie to ještě jednou obletíme a uvidíme, jak se bude cítit. Když nás uvidíte letět s holým zadkem ve větru, pak vám bude jasný, že jsme byli moc blízko.“

Neptun zpomalil, kapitán ještě jednou změnil kurz a zastavil plavidlo půl míle na východ od kypícího bílého tornáda.

Susan Ferrarisová hlasitě uděluje povely, kamerové štáby točí. Jihovýchodně od nich se superjachta *Coelacanth* přesunula do pozice,

odkud může filmovat vodní sloup s *Neptunem* v pozadí.

Jeden po druhém byly tři osobní vodní skútry Yamaha 701 Wave Raider připevněny k pohyblivému navijáku a přes bok lodi spuštěny na vodu. Michael Coffey sešplhal po nákladní síti a obkročmo se posadil na jeden z nich, Evan a Jason na další dva.

Třebaže Coffey Wayna Fergusona nesnáší, nepsané pravidlo adrenalinových dobrodruhů říká, že nikdo nesmí nikdy zůstat sám proti živlům. V duchu tohoto zákona bude Coffey riskovat život, aby Fergusona zachránil, i když tajně v sobě živí naději, že ho větrný trychtýř roztrhá na kusy dlouho předtím, než se jeho mrtvola dotkne moře.

„Tamhle!“ Evan ukázal na tři parašutisty, kteří se právě vynořili z letadla.

„Jdeme je pochytat. Každej si vezmeme jednoho, a pak posbíráme kusy ze zbylých dvou.“

Coffey si vybral prvního parašutistu, rozjel se a rychle se vzdálil od lodi na svém vodním skútru, který byl se svým vylepšeným dvojitým karburátorem schopen dosahovat rychlosti vyšší než 58 mil za hodinu.

Vítr a mořská voda šlehaly Doka Shintoa do obličeje a zastíraly mu vidění přes potápěčské brýle, když se nemotorně snášel směrem ke skvrně na středomořsky zelené hladině. Patnáct stop před kontaktem s vodou uvolnil padák, padl nohama napřed do moře a hned se potopil jako cihla.

Když si nafoukl záchrannou vestu, rychle stoupal zpátky k hladině a přitom se udržoval v dostatečné vzdálenosti od padáku.

Moře bylo překvapivě teplé, vlny trochu příliš divoké. Shinto si sundal brýle a rozhlédl se kolem. Přistál 125 yardů od ocasu vodního sloupu. Dlouhou chvíli dokázal jen zírat na hučící bílý větrný sloupec. Horní a spodní část sloupu se pohybovaly různou rychlostí, proto se trychtýř začal naklánět poněkud k západu. Třebaže vodní vír není tak silný jako jeho pozemský bratranec tornádo, generuje rychlost větru od osmdesáti do sta mil za hodinu, a proto je docela nebezpečný.

Shinto se přesvědčil, že ocas se skutečně pohybuje pryč od něj, a pak se vysílačkou spojil s nákladním letadlem. „Fergie, tady je Doc, jsem na místě. Fergie, slyšíš mě? Fergie –“

Letadlo se pod nimi zatřáslo, na okamžik ztratilo výšku.

„Bouře může uhodit každou chvíli,“ zavolal pilot dozadu. „Teď,

nebo nikdy.“

Jennie si přitiskla dlaně na helmu. „Slyším Doka, je ve vodě.“

„Pilot má pravdu, jestli to chceme udělat, musíme hned, než ocas začne rejdit všude kolem, jako když hospodyni uteče mlíko.“

Jennie se zasmála, pak na Fergieho upřela oči divoké adrenalinem, srdce jí prudce bušilo. „Kdo bude první dole, bude se moct vychloubat!“ Vyskočila z letadla –

– a Fergie vzápětí za ní.

Vítr ho buší do tváře a hučí mu v uších, když se volným pádem řítí k šípu z bílého větru, který trčí z nebes, jako by ho vrhl Zeus.

Fergie stáhl paže dozadu a po hlavě prosvištěl kolem Jennie. Pod třicetistupňovým úhlem se blíží ke kůlu točícímu se ve směru hodinových ručiček, jehož srdce je čím dál viditelnější.

A pak ho do těla udeřil vítr, popadl ho a vsál hluboko do mocného trychtýře, slaný vzduch mu burácí v mozku a celá jeho existence se zužuje na tento jediný, přesný, intenzivní okamžik. Jeho rozum na něj křičí, aby otevřel padák, ale jeho ješitnost mu velí, aby se dál řítil k té obludě, což je pocit tak mučivě reálný, že se mu nechce ho opustit. Odstředivá síla mu rve obratle, trhá maso a slupuje z něj parašutistický oblek, jak ho vláčí kolem větrného sloupu jako kovboje přivázaného k vyhazujícímu mustangovi –

– a náhle ho to vyvrhlo ven, nelidská síla ho katapultovala zpět do ohlušujícího ticha.

Pomíjivá milisekunda pudu sebezáchovy ho přiměla otevřít padák, a pak se ho zmocnila temnota a jako teplý polštář ho eskortovala zpátky k zemi, když se moře vzepjalo, aby si vyžádalo zpět pozemský prach.

12

MONTEREY, KALIFORNIE

David podal matce sako. „Jestli jedeš jen na schůzku s možným kupcem, proč nemůžu jet s tebou?“

„Za prvé pozvali jen mě, a za druhé potřebuju, abys zůstal tady a opravil tu vadnou rozvodnou desku ve velíně. Tyhle věci ty skvěle umíš, Davide, a já vážně potřebuju, abys to udělal.“

„Dobře, ale budu potřebovat pomoc. Kde je strýček Mac?“

Terry si zapnula zip na příruční tašce. „Říkala jsem ti, že je pryč, na návštěvě u přátel.“

„Chceš říct, že je v léčebně.“

„Kdo ti to řekl?“

„Slyšel jsem, jak jste se s tátou hádali.“

„Davide, to byl soukromý rozhovor.“

„Příště teda tak nekřičte.“

„Možná by ti mohla pomoct Triš, poprosím ji, aby ti zavolala.“

„Mami, já nepotřebuju chůvu.“

„Pořád mi neodporuj, potřebuju mít klidnou mysl.“ Když uslyšela odspodu klakson auta, odmlčela se. „To je můj taxík. Chceš odvézt zpátky k Institutu?“

„Ne, vezmu si kolo.“

Terry se předklonila a políbila ho na rozloučenou. „Pamatuj, žádné potápění s akvalungem.“

„A co třeba jen v nádrži?“

„V žádném případě, a nemám čas se přít. Tady máš osmdesát dolarů na potraviny a další nutné výdaje, snaž se s tím vyjít. Večer ti zavolám z Kanady, měl bys být doma.“

Hodila si přes rameno tašku, seběhla po schodech dolů a vyšla předními dveřmi k čekajícímu taxíku. „Letiště San Francisco.“

Ještě jednou Davidovi zamávala, ale ten už vchodové dveře zavřel.

Terry se posadila na zadní sedadlo. Za pár minut už ujížděli po Tichomořské pobřežní silnici na sever.

Hleděla špinavým oknem ven k temně modrému obzoru. *Tři tisíce dolarů a zpáteční letenka, ty chlapíky něco opravdu vyděsilo. Nejspíš se ukáže, že ve vodě je nějaký parazit.*

I když…

„Pane řidiči, potřebovala bych na chvilku zastavit u Institutu. Je to ta štěrková cesta do kopce vlevo."

Spokojeně se podívala z okna a pak se zamyslela nad tím, co by asi dělala, kdyby se Anděla opravdu z Marianského příkopu vrátila.

Už při pouhém pomyšlení na to se jí roztřásly ruce.

REZERVACE MONTEREYSKÁ ZÁTOKA
SOUMRAK

Fotograf živé přírody Brian Hodges vytáhl pádlo z vody a nechal kajak klouzat až na vzdálenost sta stop od hejna korýšů. Krátce se podíval přes rameno na zapadající slunce, odhadl vzdálenost ke skvrně fytoplanktonu a pak otevřel pouzdro fotoaparátu.

Bude lepší přepnout na široký úhel.

Brian si sundal z krku jasně žlutý vodotěsný fotoaparát značky Minolta Vectis a rychle vyměnil standardní čočky za větší, padesátimilimetrové. Když si ověřil, že mu zbývá ještě dost filmu, nasadil si potápěčské brýle, vsunul si do úst dýchací trubici a tiše se přehoupl přes bok loďky.

Tucet délek člunu odtud se desetitisíce drobných korýšů pásly těsně pod hladinou a netušily, že z hlubin stoupá obrovský predátor, aby je pozřel.

Brian si připravil kameru na úrovni hladiny, uklidnil si ruku, zadržel dech a čekal.

A pak s hlasitým šplouchnutím, které mu málem vyrazilo dech, hladina vybuchla horou pěny, když dvaatřicet stop dlouhý mladý kytovec pohltil objem vody s korýši, který by se vešel do nákladního auta.

Brian rychle mačká spoušť a zachycuje plejtváka vážícího osmatřicet tisíc liber přímo uprostřed těla, jehož srážka s hladinou rozhodila na

všechny strany tři stopy vysoké vlny. Jak velryba žere, Brian poznává okrouhlou skvrnu přisedlých korýšů na pravém boku zvířete. *Dobrý večer, Charlie Koblížku. Rád tě zase vidím.*

Kytovec, držící se u hladiny s hlavou nad vodou, dobrácky pozoruje fotografa živé přírody a přitom cedí moře skrz své rohovité čelisti.

Vtom na hladinu hravě plácla ostře bílá, dvanáct stop dlouhá prsní ploutev a smáčela Briana i s jeho vodotěsnou kamerou.

„Díky, Charlie, a co takhle –“

Vha-búúúš

Briana pohřbila masa vody zvíci bazénu, když Pacifik explodoval pěnou, vodou a krví… hustou, olejovitou, šarlatovou krví, která se valí od obrovité masy slonovinově bílého masa.

Anděla zlobně zatřásla hlavou nad hladinou, její zkrvavené vroubkované zuby rvou gargantuovské sousto z břicha šokovaného kytovce. Zraněná velryba se zvedá a kroutí a v agonii sebou tluče, jak se snaží většího predátora setřást zpět do moře.

A pak, stejně náhle, jak se objevil, Megalodon zase mizí a zanechává svou svíjející se oběť v kaluži vlastní krve rozpouštějící se ve vodě.

Vyděšený Brian Hodges lapá po dechu, šlape vodu, usilovně se snaží udržet hlavu nad osm stop vysokými vlnami. Odtrhl oči od roztřesené velryby, zoufale hledá svůj kajak. *Vypadni odtud, rychle ven z vody…*

Srdce Brianovi buší, kůže ho hrůzou pálí, ale plave ke kajaku. Dostihl ho. Zvedl se nahoru, a jak je nabitý adrenalinem, málem přepadl na druhou stranu. *Sedni si a pádluj… Kde je to zatracený pádlo?*

Brian našel pádlo, popadl je a pádluje, jak nejrychleji umí. Pobřeží, jeho dívka, jeho nezávislá fotografická firma a zbytek jeho dní je dvě míle odtud.

Uklidni se, nejde po tobě, jde po té velrybě. Všechno bude v pořádku, jen se uklidni a nepřestávej pádlovat…

Fotoaparát, který má Brian stále pověšený na krku, ho bouchl do prsou –

– a zavolal jeho jméno.

Brian hledí na to pokušení, jeho strach na chvíli pomíjí. *Ta velryba umírá. Anděla bude kroužit dole a čekat na další chod. Jen jeden snímek, rychle jen jeden snímeček, než ztratíš světlo, a pak co nejrychleji pojedeš ke břehu.*

Přestal pádlovat, nechal kajak unášet mořem, pohlédl zpět na Charlieho. *Buď potichu, nehýbej se a Meg vůbec nepozná, že jsi tady. Jeden velkolepej záběr jejího dalšího útoku, jen jeden úžasnej snímek.*

Zkontroloval fotoaparát, zarámoval snímek.

Vypadá to dobře, vážně dobře. Už je slyším v Diamantovým klubu. Ukaž nám ten svůj kousek, Briane. Fajn, kluci, popaste se na tom očima.

Brian obraz přiblížil k umírajícímu savci, který se svíjí v křečích, krev mu prýští z rány v břiše velké jako masážní vana.

Je mi tě líto, Charlie, ale takovej je život v potravním řetězci. Kruci, to vypadá dobře. Tak fajn, Andělko, ještě jednou pro taťku, dokud máme světlo. Z toho bude stoprocentně fotka na obálku pro National Geographic, možná i pro TIME…

Kytovec sténá, ocasem slabě pleská o hladinu a prsními ploutvemi ve tvaru vesla chabě pádluje.

Velryba mění směr, začíná se pohybovat směrem ke břehu – a k Brianovu kajaku.

Přes čočky fotoaparátu se Brian dívá, jak zvíře klouže blíž a blíž k němu…

Pojď, Andělo, pojď si pro zákusek…

„Ach, sakra, co to vyvádím?“ Brian v panice upustil fotoaparát a sáhl pro pádlo.

Velryba plácla ocasem o hladinu a zvuk připomínající výstřel z děla Briana vylekal tak, že upustil pádlo přes palubu. Nevěřícně zalapal po dechu, když ho viděl odplouvat.

„Kristepane!“ Předklonil se a začal oběma rukama veslovat a přibližovat se k unikajícímu pádlu.

Pak velryba vyfoukla ze svého otvoru na hřbetě proud vzduchu a sprška, která spadla zpět do vody, smočila Brianovi záda v okamžiku, kdy pro pádlo sahal.

Kajak se otočil na bok, pryč od pádla, jak do něj kytovec odspodu strčil hlavou potaženou kůrou z vilejšů.

„Pitomá velrybo, zmiz k čertu odtud –“

Vtom se červenooranžová obloha překlopila dolů, temně modré moře nahoru a kajak, velrybu a veškerou existenci Briana Hodgese cosi vymrštilo vzhůru, do čerstvého večerního vzduchu, a nad ním se objevila skoro čtyřicetitunová vzteklá obluda.

Taková výška… tři patra, čtyři patra… a Brian teď padá, srdce má až v krku a vzduch je tak podivně chladný, když padá po hlavě dolů, kolem stále se zvedající, slonovinově bílé hory masa, svět se zbláznil, dočista se zbláznil, Brian instinktivně natahuje ruce a chytá se obrovské prsní ploutve… ale šílenost tohoto činu a bolest trhajícího se masa na dlaních ho přiměly, aby se zase pustil.

Znovu se obrátil a nohama napřed spadl do pěnivé vody, klesá a zbývající dech mu uniká z hrudi –

Voda je teplá… zůstaň tady jen chvilku… jen ještě chviličku –

Proklaté moře ho odhodilo na stranu a opět nahoru, když obě obludy znovu jako potopa padly do oceánu, děsivě silný náraz mu explodoval v uších… *Kdybych tak jen mohl udělat snímek, jen jeden jedinej skvělej snímek na svůj náhrobní kámen…*

Znovu klesl pod vodu… ne, neklesl, něco ho vleče… *Musel jsem padnout do řeky…*

Kope, tluče rukama kolem sebe… *kudy nahoru?* Dusí se krví a tukem… *Proč je příroda tak zlá… kdo ví? Kdo to k čertu ví?*

Celá věčnost uplynula, než se Brian vynořil, vystrčil tvář nad vrcholky vln, aby se nadechl, srdce mu buší v uších, celé tělo ho brní otupujícím chladem a bolestí.

Nyní je úplně sám, šlape vodu ve stále se zvětšující kaluži krve, jejíž teplo ho uklidňuje, ale z jejího pachu se mu zvedá žaludek.

Kajak je pryč. Brian slyší bušení příboje do skal, otáčí hlavu za zvukem a při každém vysilujícím pohybu sténá.

„Ach… áách!“ Vykřikl, když jeho rozbolavělé tělo bylo spolu s proudem páchnoucího tuku opět vyvrženo ven z vody.

Bože… to ne… to není pravda…

Mysl má na okamžik zastřenou, leží natažený tváří dolů na velrybě, prsty se dotýká zvrásněného těla velryby a hmatem cítí korovité přisedlé vilejše Charlieho Koblížka.

Pod ním se zvedá neživý ostrov velrybího tuku. Brian se v mrazivém vzduchu otřásl chladem.

Vypadni odtud! Strč zadek znova do té kaluže krve a plav… plav, ať si zachráníš ten svůj zatracenej život!

Avšak je příliš zmrzlý a příliš vyděšený, než aby se pohnul.

Den vklouzl za obzor a Briana ponechal noci.

Uplynula další minuta, další věčnost, ale on stále nenachází sílu vrátit se do vody.

Mrtvá velryba se začíná převracet.

Brian padá s ní… balancuje na kolenou, ale mrtvola zpod něj vyklouzává a on je opět vržen do moře.

Kope a ječí a šplhá… znovu se vyšplhal na záda ubohého Charlieho Koblížka, chytil se za vilejše, *díky bohu za vilejše…* za hřbetní ploutev se zase vytáhl nahoru, ale všude prýští krev… *Chudák Charlie Koblížek, takový je život v potravním řetězci, prosím tě, mrtvý Charlie, dostaň mě*

ven z moře…

„Pomoc! Pomoc! Pomozte mi někdo!“

To je divné, jak jeho hlas zní… tak ostře v chladném vzduchu soumraku, tak zoufale.

Brian se zvedl, zvrací moře a malý kousek vnitřností, což, když si to uvědomil, ho donutilo zvracet ještě víc.

No tak… už dost… nech toho, než se vrátí… přestaň, nebo se vrátí a ukousne si další sousto z tvýho voru…

Velrybí mrtvola se pod ním zachvěla a srazila ho na kolena.

Pozdě…

Předklonil se a zahleděl se do vody… do vody, která byla ještě před okamžikem temná, do vody, která nyní září měkkou citronově zelenou barvou, do vody, z níž se vynořuje tlama tak odporná, že se Brian k smrti vyděsil, když ji spatřil. Jícen velikosti náklaďáku je otevřený, odhaluje se tunel plný zubů, tlama se zespodu blíží, čelisti se rozevírají a vtahují zpod něho do sebe jeho vor.

Brian vykřikl, když začal sjíždět po kluzkém svahu dolů.

„Ne –!“

Hlava mu zajela pod vodu, moře mu zelektrizovalo kůži a pohání ho k činu.

A Brian je teď Spidermanem… svaly nabité bleskem ho tlačí po kluzkém svahu nahoru, adrenalinové žlázy pumpují jako šílené, nechtějí jeho ostrovu dovolit, aby unikl. Brian se pořezanými prsty zavrtává do tukovitého masa a hledá vilejše, kope nohama a kolem neživé prsní ploutve hledá nějaký výstupek, za který by se zachytil.

Mrtvola se otočila jako kláda, Brian znovu sklouzl dolů –

– a šlápl do rány.

Anděla vytáhla čumák z krvácející díry a přestala žrát, jak si náhle uvědomila přítomnost soupeře.

•

Brian zatíná ruce a nohy do neživé kládý tuku, plné vilejšů a krve, a modlí se k bohu, doufá v zázrak.

A pak to uslyšel… vysoký tón motoru.

Člun… ach, díky bohu! „Tady! Tady jsem!“

Nyní je tma, ale on obkročmo sedí na mrtvole velryby, mává a křičí, to by v tom byl čert, aby se ten člun neotočil. „Ano, ano, no tak, sem, tady jsem!“

Nekřičí z legrace –

– a pak zmlkl.

Pohled na bíle světélkující hřbetní ploutev ho umlčel. Když kroužící plachta na úrovni očí projíždí vedle něj, je tak vysoká a děsivá, že musel polknout slova i zvratky, které mu stoupají do staženého hrdla.

Jdi pryč!

Ploutev zmizela.

Buď opatrný v tom, co si přeješ. Brian má teď dost času na přemýšlení, a má opravdu strach, je tak vyděšený, že sotva sténá, když močí do potápěčského obleku.

„Pomoc! Pomozte mi –“

Mrtvola velryby explodovala, vyhodila mu nohy do vzduchu, mocný úder odspodu ho vrhl do temného, klokotajícího, neodpouštějícího moře.

Motorový člun zpomalil.

David Emanuel vypnul motor.

„Haló?“ Posvítil si baterkou na plující hromadu velrybího tuku. „Bože, to je hnus!“

Jeho kolega Jean Fisher šel za ním na příď. „Hm, co to bylo?“

„Velryba. Asi jsem ji slyšel sténat nebo co.“

„Šéf bude víc než sténat, když dorazíme pozdě na jeho večírek. Pojď, smrdí to tady všude jako splašky.“

„Dobře.“ Emanuel šlápl na plyn, objel pohupující se hroudu tuku a pokračoval v cestě do Sanfranciského zálivu.

Čtyři sta sedmdesát stop pod krvácejícím kytovcem se Anděla otočila na záda –

– a spolkla pozůstatky fotografa živé přírody Briana Hodgese.

13

NA PALUBĚ NEPTUNU
BANDSKÉ MOŘE
61 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD MOLUK

Společenská místnost Odvážlivců se nachází pod palubami, před lodní kuchyní, kde kdysi byly kajuty členů posádky španělské galeony. Na předním konci této velké otevřené místnosti je mohutná základna, v níž je ukotven čelen, stěžeň velikosti stromu, který činí zpod palub pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Ze stropu visí lucerny a jejich měkká hnědavá zář vytváří dlouhé stíny. Jako nábytek společenské místnosti slouží obrovské barevné polštáře se znaky *Odvážlivců.* Mezi dvěma mohutnými děly je společný stůl, ukotvený v holé dřevěné podlaze.

Kladivouni oblečení do modrých bavlněných teplákových souprav polehávají na polštářích u jedné stěny, členové týmu Maků v červených teplácích odpočívají na protější straně místnosti. Na plachtovinových skládacích židlích mezi nimi sedí Charlotte Lockhartová a Jonas Taylor.

Po krajích místnosti jsou diskrétně rozestaveni kameramani a zvukaři.

Danielle přihlíží z pozadí, spolu s dalšími Cukrovinkami, „rádoby“ modelkami. Všechny mají na sobě těsná krátká tílka bez ramínek se znakem *Odvážlivců* a minišortky.

Na trůně z polštářů leží na zádech Wayne Ferguson a jeho týmoví kolegové jsou rozloženi u jeho nohou. Wayne má silně ovázanou hlavu, levý bok má obložený ledem. Na čele a na lícních kostech, kde mu vodní sloup vyrval kousky kůže, má náplasti.

Je omámený léky tišícími bolest. Zamával na Dani a pokřiveně se na ni usmál.

Jennie Arnosová sebou plácla vedle něj a úmyslně se otřela o jeho odřený bok.

„Au.“

„Dobře ti tak. Měls ten sloup obletět, ne proletět přímo jeho středem.“

„Nechtěl jsem jím proletět, vtáhl mě do sebe. Chvíli jsem myslel, že si se mnou bůh hraje ping pong.“

„A hádej, kdo tě vytáhl z vody.“ Mávla k Michaelu Coffeymu, který právě poskytoval rozhovor.

„Nepochybně chtěl z mýho skoku vytěžit nějaký body.“

„Myslela jsem, že to byl náš skok.“

„Z našeho skoku. Nebuď netýkavka.“

Do středu scény vstoupila Susan Ferrarisová. „Skvělý první den, přátelé, skvělý první den. Vím, že teď všichni chcete oslavovat, ale nejdřív je potřeba se trochu uklidnit, víte, držet se při zemi… umožnit našim divákům, aby nakoukli do duše člověka, který pěstuje adrenalinové aktivity. Takže teď necháme běžet kamery, předáme slovo Charlottě a Jonasovi a uvidíme, co bude, ano? Pamatujte, čím víc k rozhovoru přispějete, tím víc se o vás naši diváci dovědí, což bude velmi důležité, až budou hlasovat. Charlotte, spustíme to, jakmile budeš připravená.“

Supermodelka zkřížila své krásně tvarované nohy a upravila si výstřih halenky, v němž pro kameru číslo jedna odhalila temnou štěrbinu mezi ňadry. „No, Jonasi, byl to úžasný první den. Během příštích osmačtyřiceti hodin budou naši diváci ve svých domovech hlasovat, který tým Odvážlivců zvítězil v první soutěži. A mezitím se budete jistě chtít dovědět, co takového Odvážlivce udržuje při životě. Proč se někdo záměrně dostává do riskantních situací? Touží snad po slávě? Je to nadbytkem adrenalinu? Dnes budeme tyto otázky klást mužům a ženám soutěžícím v *Odvážlivcích.* Nejprve se zeptáme Evana Stewarta z týmu Kladivounů. Ahoj, Evane.“

Evan nepatrně mávl rukou.

„Evane, dověděla jsem se, že jste námořní biolog, původem z Miami, ale že jste se nedávno přestěhoval na Maui.[*]“

Evan přikývl. „Když chcete jezdit na velkých vlnách, musíte žít tam, kde se to děje.“

„Vyprávějte nám o Čelistech.“

„Čelisti, neboli Pe’ahi, to je mekka surfování na velkých vlnách. Přes Pacifik se valí veliké vlny, na téhle špici západního Maui se spojují

[*] Maui - jeden z Havajských ostrovů. (Pozn. překl.)

a tvoří tyhle třicet až čtyřicet stop vysoké obry.“

„Můžete nám popsat, jaké to tam je?“

„Tak za prvé, ty vlny jsou tak veliké a pohybují se tak rychle, že člověka musí vytáhnout vodní skútr, když je chce jen chytit. Těmto chlapíkům musíte moc důvěřovat, oni riskují život, stejně jako vy, takže to hodně znamená. Jakmile člověk chytí vlnu, naprosto se soustředí. Síla vody je taková, že vám hučí za prknem a burácí v uších… že si dokážete představit syrovou moc Matky Přírody. Je to děsivé.“

„Ale když je to tak děsivé, proč to děláte?“

„Pro mě je to duchovní záležitost. Noc předtím nemůžu spát, jsem vybičovaný, plný adrenalinu, ale když mě pak táhnou ven, prostě se ztratím. Žádné manželské spory, žádní výběrčí daní ani pracovní problémy… všechno prostě zmizí. Spojím se v jedno s prknem, s oceánem, s vlnou, a tehdy doopravdy poznáte svobodu. Jste tady jen vy a vlna, a když uděláte chybu v Čelistech, ocitnete se na tom nejhorším místě na světě, protože vlna vámi jen netočí, zatímco vy zadržujete dech, ona vás stáhne do té nejčernější vody, jakou kdy člověk viděl, převaluje si vás v tlamě jako kočku v pračce, než vás nakonec zase vyplivne. Ale jezdit na těchto obludách… ta energie, kterou cítíte uvnitř, ta vyléčí vaši duši, udělá z vás zase celého člověka. Je to pocit, který nedokážu popsat.“

„Chápu,“ řekla Charlotte, která očividně nechápala nic. „Johne Shinto, vy máte rodinu, manželku a dvě děti, jste vážený zubař. Nezdá se, že byste zapadal do profilu *Odvážlivců.*“

„No, já myslím, že vážený zubař je tak trochu protimluv. Většina lidí zubaře nesnáší. Víte, že míra sebevražd mezi zubaři je větší než u kterékoli jiné profese? Jeden dávný přítel mě ale dostal k parašutismu, když jsem studoval, a tím jsem se odreagovával. Víte, já nenávidím ten každodenní mlýn, nemůžu ho vystát. Život na hraně mě zbavuje stresu.“

„Neděsí vás to?“

„Řeknu vám, co mě děsí – stárnout. Že budu jednou sedět na gauči a pojídat večeři z konzervy.“

„A tím ospravedlňujete, že jste riskér?“

„My nejsme riskéři, my jsme technici risku. V tom je velký rozdíl. Všechno, co děláme, si naplánujeme.“

Ozvalo se souhlasné zašumění.

„A co vy, Fergie? Naplánoval jste si, že dnes málem umřete?“

Fergie se poťouchle usmál. „Některé věci si naplánujete líp než jiné.“

„Když jste narazil na ten vodní sloup, na co jste myslel?“

„Na myšlení jsem neměl čas. Vaše mysl… je najednou jakoby ohraničená a vaše oči… nevidí nic kromě toho, co je přímo před vámi, máte jakési tunelové vidění, všechno jako by se pohybovalo pomalu. Samozřejmě ten trychtýř se nepohyboval pomalu.“

„A co strach? Musel jste se bát.“

„Na to není čas. Strach člověk má, když má dost času, aby o tom přemýšlel. Na to se zeptejte profesora Jonase.“

Všechny hlavy se otočily, jen Danina ne. Jako by se mohl srovnávat s někým z těchhle lidí…

Jonas pokrčil rameny, zahleděl se dolů na svoje ruce. „Když jsem jezdil v hlubokomořských ponorkách, vždycky jsem se snažil mít pod kontrolou své tělo. Tak jsem se mohl soustředit na svůj úkol a ne na to, že bych mohl umřít.“

„No tak, profesore,“ zvolala Lexy Piateková. „Vyprávějte nám, jak vás celého polkl Meg.“

Ozvaly se povzbuzující výkřiky.

„To bylo něco jiného. To nebyl žádný odvážný kousek. Řítit se s miniponorkou dolů Megovým hrdlem, v tom nebyl strach, ale vztek… vztek z toho, že se mě chystá sežrat. S vědomím, že jsem vlastně mrtvý, jsem se mu snažil co nejvíc ublížit.“

„Ale když jste pochopil, že jste stále naživu a že trčíte v břiše té bestie, musel jste se strašlivě bát,“ řekla Jennie. „Když jste věděl, kde jste, že už skoro nemáte vzduch, v naprosté tmě. Já bych byla totálně vyděšená.“

„Byl jsem vyděšený, ale přinutil jsem se dýchat, uklidnit se, abych svou mysl přiměl k přemýšlení.“

Dani nevěřícně zavrtěla hlavou. *Takový kecy. Kdyby ho jen znali tak jako já.*

„… abych dokázal vylézt z ponorky Megovi do břicha, bože, ten hnus!“

Susan Ferrarisová přivřela oči, když viděla anatomické gesto Barryho Struhla.

Jonas pokrčil rameny. „To byla má jediná volba. Člověk dělá, co musí dělat.“

„Proplazit se tam… a vyrvat Megovi srdce? To je strašný,“ poznamenal s hrůzou v očích Jason Massett. „Hele, kdybych já měl na výběr, zvolil bych si velkolepou, krvavou, hrdinskou smrt.“

Ostatní se zasmáli.

„A jaký jste měl pocit, když jste si uvědomil, že opravdu budete žít?“ zeptala se Dee Hatcherová.

„To jsem vůbec nevěděl, prostě jsem jen… snažil jsem se jen včas splnit jeden malý úkol. Když jsem pak konečně byl venku a díval jsem se Terry do očí, byl jsem plný euforie. Ale nemyslím, že jsem jako vy. Tehdy – možná. Ale teď už ne.“

„Nebuďte tak skromný,“ řekl Doc Shinto. „Zvítězil jste nad svým strachem. O čtyři roky později jste se vrátil do Marianského příkopu, abyste se postavil Anděle.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Proto jsem se nevrátil. Moje žena měla potíže.

V té chvíli jsem se opravdu nestaral o to, jestli zemřu nebo budu žít, pokud jsem ji mohl dostat do bezpečí.“

Dani se zaleskly oči. Hleděla na svého otce, jako by ho viděla poprvé.

„Tak tohle se mi líbí,“ rozplývala se Dee. „To je pravé kavalírství.“

Mia přikývla. „Většina lidí by na místě ztuhla a modlili by se, zatímco by je ta bestie žrala. Vy jste odvážlivec, profesore. Odmítl jste prohrát, stejně jako my.“

„Byl jsem mnohem mladší, plný energie a elánu. Když člověk stárne… věci se mění. Vy se měníte. Vaše tělo už nedokáže to, na co jste byli zvyklí, ztrácíte ten říz, to fanfarónství. Já už jsem o to přišel před mnoha lety, jen jsem příliš hloupý, než abych si to uvědomil.“

„A… střih!“ Susan Ferrarisová plácla jednou rukou do psací desky, kterou držela v druhé ruce. „Velmi dobře, přátelé, a Jonasi, vy jste zvolil hezký lidský přístup. Ráda bych udělala víc, ale potřebujeme celý film převést do digitální podoby a poslat všechno do našeho studia k editaci. Pro dnešek končíme.“

Několik lidí zajásalo.

„A pamatujte, všude na lodi jsou skryté kamery, tak za mnou pak nechoďte a nestěžujte si, že jsme vás přistihli v kompromitující situaci.

V televizní reality show je konec konců všechno dovoleno!“

MĚSTO VICTORIA
OSTROV VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE

Město Victoria, které mnoho lidí považuje za nejvýznamnější centrum cestovního ruchu na tichomořském severozápadě, leží na jižním cípu

ostrova Vancouveru, přímo na sever od Port Angeles ve státě Washington, krátkou cestu lodí přes úžinu Juan de Fuca. Ve Victorii, kvetoucím přístavním městě s třemi sty tisíci obyvateli, je stále patrný silný vliv dědictví sto padesát let trvající britské nadvlády.

Terry Taylorová vystoupila z malého proudového letadla společnosti Horizon Airline a sešla po schůdcích dolů. Na makadamu čekal hnědovlasý, skoro třicetiletý muž a držel ceduli s jejím jménem.

Se svou výškou pět stop pět palců byl Joshua Bunkofske o dva palce menší než Terry a jeho dětské rysy připomínaly spíš studenta než vědce. Výjimkou byly jeho oříškově hnědé oči, ostré a pronikavé, které zrazovaly jeho chlapecký zjev.

„Joshua?“

„Dobrý den, paní Taylorová. Jaký byl let?“

„Příjemný,“ zalhala. „Mám s sebou kufr, musela jsem ho zapsat.“

Zavedla ho k nákladnímu prostoru malého letadla, kde si cestující vyzvedávali svá zavazadla. „Tak kdy uvidím velryby?“

„Hned teď. Mám tady hydroplán, který nás odveze do East Sooke.“

„Hydroplán?“ Srdce jí poskočilo.

Jeden z nosičů zavazadel nesl hliníkový kufr velký jako pouzdro na saxofon. „Tady, ten je můj.“

„Joshua ho pro ni vzal. Je to těžké. Co je v tom?“

„Ukážu vám to, až uvidím velryby.“

TANAKŮV INSTITUT
MONTEREY, KALIFORNIE

„Zatraceně!“ David Taylor vylezl zpod hlavní rozvodné desky v řídicí místnosti laguny. „Pitomá zástrčka!“

Pohlédl oknem ven do laguny. Olivově zelená hladina arény se chvěje stopami přicházející vlny.

David se dívá, jak se další vlna vlévá do kanálu. Teď je jen jeden způsob, jak vrata zavřít.

Na hladině se třpytí odpolední slunce a láká ho do svého poklidu. Zvedl k očím dalekohled a zahleděl se na kanál.

Nad vrcholky vln je vidět horní tři stopy souběžných betonových okachličkovaných stěn.

Je odliv… teď by se dobře potápělo.

Začal přecházet sem a tam. Znovu pohlédl na rozvodnou desku. „K čertu s tím, co matka neuvidí, to ji nebude bolet.“

ZÁTOKA SOOKE
OSTROV VANCOUVER

Joshua pomalu zatočil pětimístným hydroplánem typu DeHavilland Beaver nad horou Mount Maguire v národním parku East Sooke, až se vrcholky borovic douglasek málem dotkly jeho velkých lyží.

Terry se chytila sedadla a držela se, když klesali do menší výšky.

„Jste v pořádku, paní Taylorová?“

„Říkejte mi Terry, a ano, už je to celá věčnost od doby, kdy jsem v něčem takovém letěla naposledy.“

„Jste v letadle nervózní?“

„Nikdy jsem nebývala. Věřte nebo ne, pořád jsem do našeho podniku létala v podobných letadlech. Jonas říkával, že létám nezodpovědně.“

„Tak co se stalo?“

„Já nevím,“ lhala. „Nějak jsem ztratila toho dobrodružného ducha. Dejte na mou radu: zůstaňte mladý.“

„Vy jste pořád mladá.“ Mrkl na ni a ona se začervenala.

Hydroplán se snesl na dvě stopy vysokou vodu u pobřeží nedaleko Pike Pointu. Joshua s letadlem zajel k malému molu, postavenému podél skalnaté linie pobřeží.

První je přišel přivítat velitel Sutera. „Paní Taylorová, moc si vážím toho, že jste přijela tak brzy. Zvláštní námořní jednotka odklízela celý minulý týden velrybí mršiny dost pravidelně. Dvě zvířata jsme tady nechali, abyste si je prohlédla, samici kosatky a samce šedé velryby.“

„Ty vyplavené velryby se objevují jen v East Sooke?“

„Ne. Asi před šestnácti dny jsme ztratili asi tucet kulohlavců černých nahoře u Bamfieldu, to je dobrých šedesát mil na sever. Víc se jich začalo objevovat, když se váš žralok přesunul na jih do ústí úžiny a hejnům úplně odřízl únikovou cestu do Pacifiku.“

„Zdá se, že našel nový domov,“ poznamenal Joshua.

„Médiím jsme řekli, že uhynutí velryb způsobily jedovaté červené řasy. To nám poskytlo výmluvu, abychom mohli úžinu zavřít pro potápění, ale to nevydrží dlouho.“

„Možná byste mi měli ukázat ta kousnutí," řekla Terry.

Velitel Sutera je doprovodil k větší z obou mrtvol. „Tahle šedá je čerstvější. Vyplavilo ji to na pobřeží před třemi dny. To bylo přesně chování toho žraloka. Jednou za tři noci aspoň jedna zabitá velryba. Ve zbývajícím čase Meg hlídkuje v úžině, proplouvá nahoru a dolů a přivádí hejna k šílenství."

Sutera a Joshua vytáhli ze země dva koncové kolíky a smotali ochrannou plachtu.

Terry zatajila dech.

Na zdechlině bylo vidět řadu hnisavých stop po kousnutí, některé veliké jako nafukovací bazének pro děti. Kolem ran bzučely tisíce much, jimž dělaly společnost stovky krabů.

Terry se zatočila hlava. „Zuby. Zůstaly tam nějaké zuby?"

Velitel Sutera pokrčil rameny. „Nikdo nám neřekl, že máme hledat zuby."

Joshua přikývl. „Žraloci někdy přijdou o pár zubů, když napadnou větší kořist. Já jsem se po nich chvíli díval, ale nic jsem nenašel."

„Možná jste nevěděli, kde máte hledat. Potřebuju rukavice a šroubovák nebo nůž. A taky bych ocenila masku."

TANAKŮV INSTITUT
MONTEREY, KALIFORNIE

David vylezl nahoru na severní řady lavic v aréně. Podíval se, kde jsou v ocelovém obvodovém hrazení skrytá vrata. Pak otevřel visací zámek a vyšel na dvanáct palců širokou římsu severní stěny kanálu.

Horní část dvou betonových bariér se táhla v délce několika set yardů jako úzký chodník ven do Tichého oceánu a končila varovnými bójemi a zrezivělou cívkou ostnatého drátu, napnutou přes kanál.

David zvedl akvalung a opatrně vykročil.

Do kanálu se začala vlévat přílivová vlna, hnala se k němu. David se zastavil a hledal rovnováhu, když se vlna valila podél zdi tak vysoko, až mu smáčela boty. *Přichází příliv, nemáš moc času.*

Vykročil rychleji.

Když urazil polovinu cesty, vlny začaly být větší a divočejší. Opustil původní plán dojít až na konec zdi, nazul si ploutve, navlékl si nafukovací záchrannou vestu a na záda si hodil dýchací přístroj, upevnil

řemeny tašky s nářadím a nasadil si potápěčské brýle.

Počkal, až přešla další vlna, a pak skočil nohama napřed do kanálu.

Voda je zakalená, studený Pacifik se mu prodírá přes gumovou kombinézu. Seřídil si ve vestě vzduch a na zkoušku se ponořil do třiceti stop. Potom začal plavat k vratům kanálu.

Proud byl silnější, než David předpokládal, spotřeboval proto dvakrát tolik energie. Po deseti minutách už cítil ve svalech únavu. Zoufale klesl do sedmdesáti stop, tlak mu v uších sílí, proud zřetelně slábne.

Dno už je v dohledu. Podél spodní části zdi pokryté řasou se vytvořily shluky korálů, které se staly domovem tisíců zářivě barevných rybek. David spatřil obrys rejnoka částečně ukrytého v písku. Z otvoru v usazenině vykukuje muréna.

A pak je daleko před sebou uviděl: dvě křídla vrat jako pro King Konga, která se zlověstně jako dvě věže tyčí k hladině. Osmdesát stop vysoká, osm palců tlustá ocelová vrata se téměř před deseti lety zadrhla v otevřené pozici, směrem do Tichého oceánu.

David začal plavat ven z kanálu. Dlouhou chvíli hledí na mořské dno, které se před ním táhne ještě padesát stop a pak končí srázem, jenž se svažuje do hloubky několika tisíc stop do Montereyského podmořského kaňonu.

Odtrhl se od pohledu do propasti a obeplul otevřené severní křídlo vrat až k hydraulickému závěsu. Proklouzl úzkým prostorem mezi vraty a zdí kanálu a začal hledat spojovací skříň.

Předmět velikosti popelnice je potažen desetiletou vrstvou vilejšů.

David vytáhl z tašky šroubovák a začal oškrabávat korýše, kteří v podstatě zapečetili vnější víko. Uvnitř ocelové bedny je ve vodotěsném gumovém obalu samostatný zdroj proudu. Spojovací skříň dodává elektřinu do pneumatické vnitřní pumpy, která otvírá a zavírá vrata na ruční ovládání, bez zásahu z řídicí místnosti.

Po deseti minutách se David znovu pokusil zvednout víko.

Stále je přilepené.

Zkontroloval zásobu vzduchu. Ještě dvaadvacet minut. Pokračoval v osekávání vrstvy tvrdé jako cement, dokud ho nerozbolela ruka. Opět si udělal přestávku a z úzkého místa za vraty vyhlíží na otevřený oceán a skalnatý okraj útesu vedoucího do kaňonu.

Podmořský kaňon… to je místo, které obývala Andělina matka, než ji táta zabil. Někde tam dole leží nefosilizovaný zub Megalodona, který má cenu dva miliony dolarů.

Potlačil zachvění, vrátil se k rozvodné skříni, dál oškrabává ocelové víko –

– a zvuky škrabání se odrážejí mezi stěnou a ocelovými vraty.

ZÁTOKA SOOKE
OSTROV VANCOUVER

Terry si svázala dlouhé ebenové vlasy do těsného uzlu a přetáhla si přes hlavu těžkou plynovou masku s kapucí. Rukou v rukavici pevně uchopila ruční sekyrku a přesunula se k největší ráně na těle šedé velryby. Přitom se jí už na čele tvořily krůpěje potu.

Sekyrkou odehnala hejno krabů a much, které jí rozhněvaně zabzučely u obličeje v masce.

Mysli na peníze. Mysli na to, co řekne Jonas, až uvidí, jak pomáháš platit naše účty.

Zhluboka se nadechla, vsunula ruku do rozplizlé, zhnisané rány a přitom potlačovala nutkání ke zvracení.

Tuk… tkáně… musíš najít kost.

Vyndala ruku z rány a přešla k jiné, k hluboké rýze nad pohmožděnou levou prsní ploutví velryby.

Odsekávala okolí rány, až se dostala k hrudnímu koši. Pak odložila sekyrku, svítí si do rány baterkou. Volnou rukou přitom prohmatává roztříštěné okraje kosti.

„Au!“

Rukavice na palci se roztrhla, ruka jí krvácí.

Začala místo osekávat sekyrkou, odstraňuje krvavou kaši a mouchy jí přitom neochvějně útočí na smysly a krabi ji štípou do paží.

A tady je! Slonovinově bílý zub, ulomený, ale přesto šest a půl palce dlouhý, hrotem pevně zabořený mezi dvě žebra.

Myšlenky se jí v hlavě míhají, když usilovně pracuje, aby tesák uvolnila.

Po deseti minutách vyčerpávající dřiny se s úlovkem v ruce vrátila k veliteli Suterovi a k Joshuovi.

Joshua jí stáhl masku s kapucí. Nadechla se z plných plic čerstvého vzduchu a zvedla zub do výšky. „Je to tak. Nemůžu tomu uvěřit, po tolika letech –“

Vtom jí krev ustoupila z tváře, kolena se jí podlomila, svět se s ní

zatočil.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Joshua.

„Jen se mi trochu zamotala hlava.“

„Jen klid.“ Sutera jí podal pohárek vody.

„Děkuju. Jonas má na takové věci žaludek, já ne.“

Joshua jí pomohl na nohy. „Pojďte, myslím, že by vám pomohla sklenička. A taky musíme ošetřit tu ruku, než se vám do toho dostane infekce.“

TANAKŮV INSTITUT
MONTEREY, KALIFORNIE

Davidovi, kterému rychle ubývaly síly i vzduch, se konečně podařilo vypáčit víko spojovací skříně. Rozsvítil baterku a nakoukl dovnitř.

Zaleskla se na něj podvodní kódová tabulka.

Dobře, děda mi přece tu kombinaci čísel říkal milionkrát. Takhle to bude: měsíc jeho narozenin… maminčiných… tátových… Daniných… a mých.

Naťukal 10-7-6-4-6.

Aktivovalo se zelené světlo, což znamenalo, že generátor je zapnutý.

Fajn, děláme pokrok. Našel vypínač pro RUČNÍ OVLÁDÁNÍ a stiskl gumou izolovaný knoflík s nápisem ZAVŘÍT.

Na ušní bubínky mu zabušilo hromové zasténání kovu, jak se v závěsech aktivovaly pneumatické hadice, zavírající vrata děsivou rychlostí dva palce za vteřinu. Zvuk trval půl minuty, a pak se vrata přestala pohybovat.

Kruci… David znovu stiskl knoflík ZAVŘÍT. Motor zaskřípal, ale vrata se nepohnula.

BUM!

Pravé ocelové křídlo vrat se zatřáslo, jako by do něj z boku narazil autobus. David sundal ruku ze spojovací skříně, srdce se mu rozbušilo. Opatrně vykoukl zpoza křídla vrat, za nímž byl nyní o dobrých dvanáct stop větší prostor.

Do temnoty mizí bílá ocasní ploutev, od horního laloku ke spodnímu vysoká jako dvoupatrový dům.

Davidovi jako by projela hlavou elektrická rána. Odhodil nástroje a zátěžový opasek, jako šílený se žene směrem k hladině. Když se dostal

do dvaceti stop, z nosu mu začala téct krev.

Chytil se horního okraje betonové stěny a vytáhl se nahoru. Stáhl si ploutve a vyklouzl ze záchranné vesty, gumový oblek a dýchací přístroj nechal padnout do moře. Co nejrychleji se po horní hraně zdi dopotácel zpět do arény a do bezpečí za sedadly –

– a v krevním oběhu mu přitom bublá dusík.

NA PALUBĚ NEPTUNU
BANDSKÉ MOŘE
75 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD MOLUK

Od podlahových prken kajuty se odráží těžké dunění basů z reproduktorů, které rozechvívá visuté lůžko.

Jonas hledí na strop, hlava ho bolí z nedostatku spánku. „Opravdu jsem na tyhle hovadiny už příliš starý."

Slezl z postele, natáhl si tepláky, vyšel z kajuty a zamířil za zdrojem rušení dolů.

„Ach, Ježíši –"

Jonas Taylor se během let strávených na Pensylvánské státní univerzitě zúčastnil četných studentských večírků a také byl přítomen na víc než několika nechvalně známých „zasvěcovacích" shromážděních u námořnictva, ale nic z toho se nemohlo srovnávat s představením, které se mu odehrávalo před očima.

Ztemnělá místnost, pulzující gangsta rapem, byla podsvětlená purpurovými neonovými žárovkami a světlo ve spojení s mračny marihuanového kouře vytvářelo červenou mlhu. Těžký odér laciného piva a trávy zaplavil Jonasovi smysly, spolu s pohledem na tucty nahých Odvážlivců, členů posádky a Cukrovinek, z nichž mnozí souložili přímo na provizorním tanečním parketu.

Z mlhy se vynořila tmavovlasá žena s olivovou pletí, která na sobě neměla nic víc než stříbrný řetěz připevněný ke kroužku v pupíku. „Profesore, já jsem Mia. Mia Duranteová, jedna z Kladivounů."

„Ano, jistě. Já – hm, nepoznal jsem vás bez uniformy."

„Netvařte se tak vyděšeně. Tvrdě pracujeme a máme rádi drsný hry."

„Ano, ale někde v téhle vaší orgii je moje sedmnáctiletá dcera."

„Jen klid, je to jen tráva a pivo a touha. Nic těžkýho, jen oslava života." Podala mu konec řetězu. „Nechcete mě vzít na procházku?"

„Díky, ale moje žena by to asi neocenila.“ Nevěděl přesně, co by měl udělat, a tak procházel z jedné místnosti do druhé, zuřil čím dál víc, až nakonec, když mu vlasy i oblečení zapáchaly marihuanovým kouřem, zamířil zpátky na lodní schodiště. Nešel však do své kajuty, ale vydal se nahoru na hlavní palubu, aby se trochu nadýchal čerstvého vzduchu.

Uviděl tam Andrewa Foxe, jak se opírá o kotevní vratidlo. „Dobrý večer, Doku.“

„Byl jsi tam dole? Viděl jsi, co se tam děje?“

„Jo. Tihle Odvážlivci žijí rychle a drsně se baví. Měl bys je vidět, když se sejdou na některým z těch svých parašutistických víkendů, to je jako při posledních Caligulových dnech.“

„A Dani je někde tam dole. Kristepane… Mělo mě napadnout něco lepšího než ji brát na palubu lodi, která hrála ve filmu Romana Polanského.“

Andrewův smích přehlušilo třepotání plachet, jak se loď plavila do noci.

EAST SOOKE
OSTROV VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE

Nejbližším místem, kde se dalo koupit něco k pití, byla jedna anglická hospoda, s medvědími hlavami pověšenými na stěnách nad terči pro šipky a černobílými fotografiemi dřevorubeckých táborů a horníků z dolů na železnou rudu.

Terry drží v ruce už třetí skleničku džinu s tonikem, v břiše má teplo, její sevřené ramenní svaly se konečně uvolňují. „Dokázala bych se hned tady zpít do němoty.“

Joshua se usmál a přejel jí rukou po zádech.

Velitele Suteru to nepobavilo. „Neplatíme vám tři tisíce za den, abyste tady zahálela, paní Taylorová. Teď, když víme, že vaše obluda je tady, co s ní máme dělat?“

„Za prvé, jak jsem říkala tady tomu vašemu zázraku, není to moje obluda, aspoň už to není moje obluda. A za druhé, co byste s ní chtěli udělat?“

„Co máme na výběr?“

„No…“ vysrkla zbytek nápoje, „myslím, že ji můžete uštvat a zabít, ale k tomu byste potřebovali sakramentsky veliké dělo, kdybyste ji

chtěli zastavit, ovšem za předpokladu, že se vůbec vynoří.“ Při posledních slovech se jí pletl jazyk.

„Někdy se vynořit musí,“ tvrdil velitel.

„Ne tak docela, pane,“ vložil se do hovoru Joshua. „Je to ryba. Technicky vzato může v úžině patrolovat příštích dvacet let a my ji vůbec nemusíme vidět. Potřebujeme ji nějak vylákat k hladině. Můžeme se s ní skamarádit.“

„Skamarádit?“ Terry se pohrdavě zasmála. „Jošíčku, myslím, že jste příliš často chodil do kina na *Čelisti*. Jediná věc, která k nám dokáže Andělu přivést, je… je… hej, kde je můj kufr?“

„Je v džípu,“ řekl Joshua. „Mám ho přinést?“

„Ne, ale můžete mi přinést ještě skleničku,“ zachichotala se Terry.

Sutera s Joshuou se na sebe podívali.

„Jen klid, pánové, jsem v pohodě.“

„Co je v tom kufru, paní Taylorová?“

„Říkala jsem vám, abyste mi říkal Terry.“ Stiskla Joshuovi ruku. „Říkáme tomu bouchadlo. Je to přenosné zařízení, které jsme s Jonasem používali k výcviku Anděly, když byla ještě mládě. Vysílá to nízkofrekvenční vibrace, něco jako podmořské bubny doodoo.“ Zahihňala se. „Totiž chtěla jsem říct voodoo. Zabouchejte na ně a Anděla přiběhne.“

Velitel Sutera přikývl. „Požádám o člun.“

„Ú, veliteli Kanado. A co uděláte, až ji najdete?“

„Samozřejmě ji zabijeme. Nemůžeme dopustit, aby tahle ryba lovila ve stejné úžině jako naši turisté.“

„Ne ne ne. Nemůžete ji zabít, je chráněná. Ale to jste nevěděl, co?“

„Co je mi sakra po –“

Joshua zvedl dlaň na znamení, aby Sutera zmlkl. „A co myslíte vy, že bychom měli udělat, Terry?“

Terry se opilecky usmála. „No, čistě náhodou je právě za tou hospodou, kde bydlím, takové volné místečko, které by bylo pro naši Andělku perfektní. Musíme jí jen ukázat, kudy se tam dostane.“

14

Kroužek světla… tak vzácný jako vzduch, který Jonas saje do úst, tak vzácný jako potápěčské brýle, jež mu chrání oči a nos před jedovatým okolím. Vrtí se jako pulec, klestí si cestu těsnými horkými vrstvami vnitřních orgánů, pohybuje se téměř poslepu v dusivé temnotě směrem k epicentru chvění, a jeho jediným přítelem je ten kroužek světla podobající se měsíčnímu halu.

V hlavě mu duní ozvy, v uších mu zní bubnování a mozek a kosti se mu s každým dvojitým zabušením zachvějí.

Nepřestávej se soustředit… když dovolíš myšlenkám odbíhat, dovolíš šílenosti toho činu, aby získala záchytný bod. Nepřestávej se pohybovat touto strašidelnou komnatou a zastav ten hrozný zvuk.

Jonas padá a zase se zvedá, klouže a svírá v jedné ruce vzácnou baterku, v druhé zkamenělý megalodoní zub, který tiskne tak pevně, až mu kvůli jeho pilovitým okrajům ruka krvácí.

Srdce mu buší v souzvuku s oním pekelným hlomozem, v uších mu duní rytmus jeho neutuchajících vibrací. A pak mu náhle ty stěny, které se vklínily do jeho existence, dunivě tančí před zardělou tváří, signalizují přítomnost orgánu, a on klouže skrz membránu, seká a řeže pilovitým okrajem zubu, dokud nejsou stěny rozervány a před ním se neodhalí srdce netvora.

Vzácné světlo pohasíná, ale i při jeho mdlé záři Jonas vidí ten orgán velikosti basketbalového míče, jak se smršťuje a zase rozpíná uvnitř ochranného hnízda cév, zvučí mu v ústrety jako Poeovo zrádné srdce, svým děsivým burácením se mu vysmívá. Jonas kypící hněvem se po hlavě tlačí do srdeční komory, pak se skoro kácí do zapomnění, když jeho hostitel rychle klesá dolů jako airbus 747, který narazil na poryv větru.

Po prvním bodnutí vytryskla pinta krve, která mu zhasila světlo.

Jonasova mysl v temnotě křičí, šílenství situace, ve které se nachází, mu zahlcuje mozek. Slepě sahá před sebe, chytá bušící orgán, tiskne si ho k hrudi a seká, seká jako Ahab trestající svou bílou velrybu.

Jonas napíná nohy, vší silou táhne, celou duší se modlí a nasává poslední zbytky vzduchu z dýchacího přístroje jako člověk, který se probudil v zakopané rakvi.

Tkáň se protrhla a horká krev Jonasovi zaplavila brýle. Strašlivý zvuk utichá, nastává dusivé ticho přerušované jen jeho tlumeným sténáním –

Jonas se bez dechu překulil na záda a probudil se. Srdce mu buší jako tympány. „Kriste… Ježíši."

Leží a hledí na zlaté proužky svítání, které nakukují dovnitř jediným okénkem jeho kajuty.

Ozvalo se zaklepání, vstoupil Erik Hollander. „Profesore, jste vzhůru?"

Jonas slezl z visutého lůžka a zkřivil tvář, jak se mu ozvala bolest v kříži.

„Jste v pořádku?"

„Zase mě začínají bolet záda. Kéž byste měli na palubě chiropraktika."

„Hele, mám vám sem poslat jednu z Cukrovinek, aby vás namasírovala?"

Jonas odpověděl zasklebením.

„Dobře, ale potřebuju vás ve stoprocentním stavu. Dnes je velký den. Došly výsledky prvního diváckého hlasování, což znamená, že budeme filmovat hlasování týmu, který prohrál. Budou muset jednoho svého člena vyloučit. Ale než k tomu dojde, potřebujeme natočit vás, jak dohlížíte na trik s návnadou."

„Na trik s návnadou?"

„To je součást dalšího úkolu Odvážlivců. *Neptun* právě vplouvá do vod, kde jsou spousty žraloků, aspoň tak se to bude tvrdit v ukázkách. Potřebujeme přilákat slušný zástup predátorů, než se členové týmu vydají v nebezpečí života a pustí se do dalšího kousku. Ať jste za deset minut na palubě, musí se vám udělat make-up."

Dalších pět minut se Jonas protahoval a napínal tělo. S námahou udělal třikrát dvacet kliků, pak se oholil a oblékl. Avšak místo aby šel na palubu, zamířil lodním schodištěm dolů ke kajutám Odvážlivců.

Ze společné koupelny vyšla Mia Duranteová jen s ručníkem kolem

pasu. „Ahoj.“

„Ach, ano, ahoj…“

„Mia Duranteová.“

„Správně. Promiňte, strašně špatně si pamatuju jména.“

„No tak, kdy se podle vás sejdeme na malou soukromou schůzku?“

„Soukromou?“

„Cítím, že vám potřebuju sdělit svý myšlenky. Řekli nám, že pro nás Odvážlivce budete něco jako rádce.“

„V čempak potřebujete poradit? Co si máte vzít na sebe?“

„Vy jste tak chytrej. Co potřebuju, to je rada od zralýho muže. Tihle idioti nemají páru o tom, co je důležitý. Já ale ano. Já jsem už viděla druhou stranu a mám celkem představu, co nás tam čeká.“

„Promiňte?“

„Smrt. Ta bere všechno. Já už jsem umřela, víte o tom?“

„Ne.“

„Někdy brzy vám o tom budu vyprávět, ale teď ne, teď jsou úplně špatný vibrace.“ Popošla k němu a přivoněla mu k hrudi. „Mmmm. Zvířata cítí smrt, ale lidi taky. Vy to dobře skrýváte, profesore, ale já cítím, že máte strach, někde hluboko v sobě.“

„Ale jděte… Poslyšte, je mi líto, ale –“

„Víte, proč patřím k Odvážlivcům? Protože už vůbec nemám strach ze života.“

Otočila se dokola a ztratila přitom ručník. „Sázím se, že až se příště setkáme, už tak snadno moje jméno nezapomenete.“ Mia se zasmála, a jak odcházela, táhla ručník za sebou.

„Tati!“

Jonas vyskočil. Když se obrátil, hleděl do tváře své dcery, která měla na sobě páskové bikiny. „Ježíši, Dani, chceš, abych dostal infarkt? A obleč se, jsi v podstatě nahá.“

„Ale. Právě jsem tě viděla, jak jsi civěl na nahou ženskou.“

„Necivěl jsem. A na mě zapomeň, kde jsi byla včera v noci? A proč jsi takhle oblečená?“

„Celé dopoledne mě fotili. A co děláš tady dole? Máme pravidlo, nikdo přes třicet sem nesmí.“

„To je legrace. Já jsem vlastně hledal tebe. Myslel jsem, že bychom si mohli promluvit.“

„O čem?“

„Za prvé o koleji. Víš, že ještě pořád není pozdě na –“

„S kolejí je konec. Chystám se cestovat. Do Evropy. Do Austrálie.

Erik říkal, že by mi sehnal práci v komparsu pro film, který se bude točit na podzim v Sydney. Přišel čas, abych roztáhla křídla a lítala.“

„Proč nemůžeš lítat a přitom jít do koleje?“

„Tati, já vím, že to nechceš slyšet, ale já nemám zájem sedět od devíti do pěti na hodinách v přípravce. Chci si naplno užívat života, být taková, jaký jsi býval ty.“

„Já?“

„Jo. Než sis uvázal na krk rodinu.“

„Dani –“

„Celou dobu, co tě znám, máš jen problémy, pořád jsi ve stresu, pořád se staráš o peníze. Podívej se na sebe teď, jsi jako znovuzrozený. Pozorovala jsem tě včera na palubě, ty ses doopravdy usmíval. To bylo poprvé, co jsem tě za celý roky viděla usmívat se.“

„To není pravda.“

„Tati, to je v pohodě. Koukej, kolej prostě pro mě není. A pomysli, kolik ušetříš za školné.“

„Dani –“

„Musím běžet. Uvidíme se u oběda.“ Rozběhla se chodbou pryč. „A přestaň koukat na nahý ženy!“

Moře je klidné, obloha tmavě modrá, není vidět ani mráčku. Kapitán Robertson spustil hlavní plachtu a také přední plachty, *Neptun* je volně unášen vodou.

Horní palubu sousedící s kapitánovou jídelnou zabraly Cukrovinky, které ji využívají jako opalovací salon, jejich pleť natřená opalovacím krémem se na slunci leskne. Muži s kamerami se motají kolem a značně se potí, když všechno natáčejí „na film do zásoby“.

Jonas šel na hlavní palubu za Andrewem Foxem. Fotograf žraloků se právě souká do potápěčského obleku a jeho muži spouštějí přes palubu jednu ze žraločích klecí.

„Chystáš se k rannímu potápění, Andrewe?“

„To bude jen malej předkrm před hlavním jídlem.“ Andrew ukázal na pravobok.

Na vodě bylo vidět krev, kolem lodi plavaly spousty návnady. Hladinu rozrývalo tucet hřbetních ploutví, které zmizely, když se rozplizlou kaluží kravské krve a rybích vnitřností přiblížila superjachta *Coelacanth.*

Za lodí je na laně přivázán velký plující předmět – čerstvě zabitý kytovec dlouhoploutvý.

Oba motory jachty broukají v neutrální poloze a členové její posádky, všichni domorodci z Bornea, pouštějí velrybí mršinu vážící třiatřicet tisíc liber žralokům.

Během několika vteřin se to u plující hromady jen hemží predátory, kteří ve vodě bezstarostně mrskají svými aerodynamickými těly a rvou z velryby obrovské kusy masa.

Jonas se vzrůstajícím hněvem sevřel v dlaních zábradlí. „Kde je Hollander?“

Elegantní interiér superjachty se podobá přepychovému paláci obloženému leštěným mahagonovým a týkovým dřevem. V nejnižším ze tří podlaží jachty je lodní kuchyně, spižírna, jídelna a kajuty posádky, prádelna, nářaďovna a místnost s uloženými zásobami. Na střední palubě je prosklený salon, byt pro celebrity a rovněž kapitánova luxusní soukromá kajuta, umístěná přímo za kormidelnou.

Horní paluba představuje soukromou rezidenci majitele jachty. Stěny a nábytek jsou zde obloženy tmavým třešňovým dřevem, podlahy jsou z černého onyxového mramoru. Ústřední byt, který obklopují velká, světle tónovaná arkýřová okna, doplňuje posilovna, masážní vana, zábavní místnost, kancelář a soukromá kuchyně.

Už jen toto plavidlo, které bylo postaveno v loděnici Abekind ve West Palm Beach na Floridě pro zesnulou paní Evelynu Marenovou, manželku zemřelého realitního magnáta Jonathana B. Marena, zbývá z dědictví, které tento manželský pár zanechal svému jedinému dítěti.

Michael Maren je ve svém bytě, na sobě má koupací plášť. Široký konec dalekohledu drží zabořený mezi pruhy lesklých chromovaných benátských žaluzií a soustředěně hledí na muže stojícího na pravoboku španělské galeony. „Zestárl jsi, příteli. Léta k tobě nebyla milosrdná.“

„S kým to mluvíš?“

Marenova asistentka Allison Petrucciová sedí před třemi velkými počítačovými monitory a řadou televizních obrazovek zapojených do uzavřeného okruhu a potírá si opálenou pleť dětským olejíčkem. Drobná pětadvacetiletá bruneta z Bostonu není nalíčená a okusuje si nehty, což spíše než ze zvyku dělá proto, aby je měla pořád krátké.

„Změnilo se něco?“

„Ne,“ zamumlala a sezobla zbytek sendviče s krůtím masem. Vypláchla si ústa douškem neslazené sodovky a pak ukázala na obrazovku připojenou k hlavnímu sonaru.

Objevila se bílá skvrna.

„Vždycky vystoupá do čtrnácti set stop a pak se vrátí do hlubších vod. Mrtvá velryba ho vábí, ale pochybuju, že se přiblíží dřív, než začne zapadat slunce.“

„Kdy žral naposledy?“

Pohlédla na nástěnné hodiny. „Je to něco přes třiaosmdesát hodin. Stane se to dnes v noci, na to vsadím farmu.“ Obrátila se tváří k Marenovi. „Hele, nemyslíš, že bysme to měli zavolat Hollanderovi?“

„Kašlu na něho. Chtěl reality show, a tak ji bude mít.“

„Říkám vám naposledy, profesore, že je to realita, že v televizní reality show velryby doopravdy umírají, jasné?“

„Bylo to naaranžováno a vy to víte,“ řekl Jonas, který kráčel za mužem po hlavní palubě.

„Podívejte, já vážně nevím, o čem mluvíte. Posádka *Coelacanth* má své rozkazy, aby podle potřeby rozmístila návnadu. Zřejmě měli štěstí, konec příběhu.“

„Trvám na tom, abych byl informován, jak byla ta velryba zabita.“

„Trváte? Jonasi, nejste v pozici, ve které byste mohl na něčem trvat. Koukejte, možná zemřela sešlostí věkem. Možná do ní nechtěně narazila nějaká loď Greenpeace. Koho to k čertu zajímá, když ji můžeme využít pro naše účely? Teď jděte na svou značku, nebo vám srazím jednodenní mzdu.“

Jonas, kterému prudce stoupl tlak, se postavil vedle Charlotty. Supermodelka si upravila stříbrné a karmínové jednodílné plavky Odvážlivců a kývla na Susan Farrarisovou: „Můžeme.“

Režisérka střelila po Jonasovi zlým pohledem. „To je podruhé, co jdete pozdě, Taylore. Příště vás popadnu za –“

„A pět, čtyři, tři…“

Charlotte aktivovala svůj úsměv. „A vítejte zpět. Dnes ráno jsme dokončili počítání vašich hlasů, které velkou většinou přiřkly vítězství v prvním kole soutěže Makům a jejich neuvěřitelnému skoku do vodního sloupu. Jak víte, protože Kladivouni v tomto kole prohráli, museli poslat jednoho ze svých členů pryč z lodi. První obětí *Odvážlivců* se stal Jason Massett, a teď ho tady máme. Jasone, řeknete nám několik posledních slov, než vás vrtulník odveze zpátky do civilizace?“

„Ano, Charlotte.“ Pět stop osm palců vysoký bývalý hráč lakrosu z Manhattanvilleské koleje se dobromyslně usmál. „Samozřejmě jsem zklamaný, nejen kvůli sobě, ale i kvůli rodině a přátelům doma. Nicméně abych ukázal, že jsem stále Kladivoun, rozhodli jsme se, že

můj odchod z lodi bude představovat dnešní soutěžní předváděčku našeho týmu.“

„A co budete dělat?“

Kamera přejela zpět na dvanáct palců široký, osm stop dlouhý dřevěný trám, který byl spěšně přimontován k zábradlí na pravoboku lodi.

„Charlotte, vraťme se zpátky do sedmnáctého století. Španělské galeony, jako je *Neptun,* často ohrožovali piráti. Nevinní členové posádky byli často nuceni přejít po prkně, jen aby zemřeli ošklivou smrtí ve vodách zamořených žraloky. Já dnes poplavu skrz tytéž vody na *Coelacanth,* odkud se mám vydat na cestu domů.“

„No, to je ale něco. Jonasi, poradíte Jasonovi něco?“

„Ano. Nedělejte to.“

Přes hlavní palubu se rozezněl předem natočený zvuk bubnu.

Zbývající členové týmu Kladivounů stáli v pozoru podél obou stran prkna.

Michael Coffey proslovil jménem svých týmových kolegů pozdrav. „Ctíme svého bratra Jasona Massetta a modlíme se za jeho bezpečnou plavbu.“

Jason se objal se svými kolegy na rozloučenou, pak s vysoko zdviženou hlavou vylezl na kraj prkna a vykročil. Tři stopy od konce se otočil a zamrkal na jednu z Cukrovinek, Reese Witherspoonovou, žertovně přezdívanou Nataša, a pak plavně skočil do moře.

Odvážlivci, Cukrovinky i členové posádky přeběhli na bok lodi, kamery běžely.

Deset stop pod hladinou, v bezpečí své žraločí klece byl Andrew Fox a kamerou prostrčenou otvorem mezi mřížemi z nerezové oceli snímal scénu zespodu.

Podvodní říše se hemží víc než dvěma sty tmavými projektily, žraloky, kteří se vrhají do mraků rumělkové mlhy, aby zaútočili na mrtvolu velryby, a zase odplouvají.

Jason klidně plave na hladině ve stylu prsa, pohybuje se uvážlivou rychlostí. Drží hlavu nad kusy návnady, které se mu pohupují kolem zdviženého krku, když proplouvá po okraji oblasti, kde je rozptýlena. Superjachta je od něj vzdálena pětasedmdesát yardů.

Vynořují se temné ploutve, krouží kolem něj, mizí opět v kalné vodě a zase se objevují.

Hnědí žraloci, pár modrých. Ti vlastně člověka nenapadají. Dávej pozor na hnědé hřbetní ploutve, šedí útesoví žraloci mohou být

agresivní, když si myslí, že jim chceš sebrat potravu…

Andrew Fox dole přiblížil záběr na hejno zlatých kladivounů, kteří krouží dost daleko pod zmatkem, který panuje pod hladinou.

A pak podvodní fotograf najednou vidí osmnáctisetlibrového, šestnáct stop dlouhého tvora, jak pomalu stoupá z hlubiny. Vidí známou pruhovanou kůži… tupý nos…

Tygří žralok… ach, pane bože…

Jason zvyšuje rychlost, když je za oblastí s rozptýlenou návnadou, a jásá. Směje se od ucha k uchu, pak se převrací na záda a vykopává vodní tříšť. „Do toho, Kladivouni, porazíme –“

Sto neviditelných dýk se Jasonu Massettovi zarylo do hýždí a pánve, něco ho táhne pryč.

Tygří žralok ho vleče pozpátku mořem, pak mu z těla rve kus masa a odplouvá pryč od Odvážlivce, který křičí, až krev tuhne v žilách: „Aaachch… Pomoc… Pomozte mi!“

Jako první na jeho volám zareagovali Jennie Arnosová a Doc Shinto. Za několik vteřin už křik posádky přehlušuje předení motoru jejich nafukovacího člunu značky Zodiac.

Jonas stojí nahoře na kotevním vratidle a sleduje scénu dalekohledem. Spatřil tygřího žraloka, jak se kruhem na hladině vrací, aby zaútočil podruhé.

Můj bože…

Dani se protlačila zástupem a popadla otce za paži. „Udělej něco!“

Jonas pohlédl do vyděšených očí své dcery a výraz jeho tváře říkal všechno.

Jennie Arnosová se s motorovým člunem dostala na místo útoku ve chvíli, kdy žralok znovu Jasona napadl.

„Aaaachch… achch –“

Žralok si s Jasonem pohazuje, pak ho začíná stahovat pod vodu, právě když se Doc Shinto natáhl, aby ho chytil za ruku. „Ztratil jsem ho… Kde je?“

„Tady!“ ukazuje Jennie.

Doc padl na bok přes okraj protější strany člunu a popadl druhého Odvážlivce za světlé vlasy právě v okamžiku, kdy mu hlava opět mizela pod vodou. Volnou rukou sáhl dolů, podepřel Jasona pod paží a silou ho vytáhl na palubu.

Všude prýští krev, zakrývá kruh bodných ran. Jason má v očích divoký pohled, lapá po dechu.

Jennie od něj jen s námahou odtrhla oči, švihem otáčí člun a rychle

se rozjíždí zpátky k *Neptunu.*

Jason, smrtelně bledý, sebou v křečích škube, upřeně hledí na Shinta. „Doku, necítím nohy. Mám ještě nohy, Doku?“

Doc Shinto přidušeně zamumlal na souhlas a přitiskl krví nasáklý ručník na rány v Jasonově břiše, neschopen pohlédnout na jeho rozervanou pánev.

„Je to čím dál silnější, Doku, to ochromení sílí. Ach, bože. Doku, já mám strach.“

„Vydrž,“ volá Jennie.

Michael Coffey s Evanem Stewartem se mezitím zavěsili na spodní část nákladní sítě, která je připevněna k pravoboku španělské galeony. Natáhli ruce dolů, zvedli svého padlého kamaráda a uložili ho do závěsu podobného visutému lůžku, v němž ho společně s ostatními rychle odnesli na hlavní palubu. Prostěradlo bylo za pár vteřin zcela promáčené krví.

Jasonovo tělo leží na palubě, kolem se hemží členové zdravotnického týmu a kameramani. Zdravotníci horečně pracují jako posádka depa na automobilových závodech Indianopolis 500, ošetřují Odvážlivce, který je napůl v bezvědomí, a pod nimi se rozlévá jeho temná krev.

„No tak, Jasone, zůstaň s námi!“

„Přineste mi ještě dva sáčky krve nula plus!“

„To nebude k ničemu, ztrácí krev rychleji, než ji do něj můžeme pumpovat. Kristepane, podívejte se na jeho pánev. Urvalo mu to pravý bok a půlku hýždí!“

Dani stojí vedle otce na kotevním vratidle a nedokáže odtrhnout oči od scény. Krev je všude, nikdy předtím tolik krve neviděla, ani v těch nejhorších filmových hororech. Kolik krve je vlastně v lidském těle?

Zdravotníci pohlédli jeden na druhého, pak náhle přestali pracovat. Jeden se podíval na hodinky. „Konec. Čas smrti patnáct hodin sedm minut.“

V davu zavládlo děsivé ticho.

Loď pod nimi zaskřípala. Do vratiplachty se neškodně opřel poryv větru.

Vítr byl pomalu přehlušen sborovým vzlykáním.

Dani podačuje slzy. Opřela si tvář o otcovu hruď a snaží se nehledět na neživý předmět, který byl ještě před několika minutami Jasonem Jonem Massettem.

OBECNÍ NEMOCNICE NA MONTEREYSKÉM POLOOSTROVĚ MONTEREY, KALIFORNIE

Patricia Pedrazzoliová se rozběhla sklepní chodbou nemocnice. Našla dveře s nápisem POHOTOVOST a se supěním je rozrazila.

Neviděla žádnou sestru, která by měla službu. „Haló!“

„Jsem tady vzadu.“

Šla za mužským hlasem do malé ošetřovny. Obsazeno bylo jen jedno ze tří lůžek.

Na zádech tam ležel David Taylor a na obličeji měl řemínky připnutou kyslíkovou masku.

„Ach, můj bože –“

„Bude v pořádku.“ Objevil se lékař v zelené nemocniční uniformě. „Trey Harris, lékař ve službě.“

„Patricia Pedrazzoliová. Co se mu stalo?“

„Je to jen kesonová nemoc. Vzniká, když se člověk při potápění moc rychle vynoří. Snížení tlaku způsobí, že se dusík uvolňuje do tkání a krve. Bubliny narušují buněčnou činnost a ovlivňují orgány.“

„David se potápěl s dýchacím přístrojem?“

„Nechce to přiznat, ale symptomy mluví jasně. Kůže a klouby ho pálí, a právě to ho k nám přivedlo. Když jsme ho odvezli sem dolů, už se bolestí svíjel. Naštěstí je to jen mírný případ, kyslík ty symptomy brzy odstraní. Pokud ne, převezeme ho do přetlakové komory pro vyrovnání tlaku.“

„Můžu s ním mluvit?“

„Ano, ale pospěšte si, pořád ještě je mu trochu špatně.“

Patricia šla k posteli a přisunula si židli. „Davide?“

Zasténal. Otevřel jedno oko. „Nic… neříkej.“ Hlas měl zastřený maskou.

„Chci něco říct. Sám se potápět, zbláznil ses? Mohl jsi umřít.“

David se snažil posadit. Stáhl si masku. „Máma… raní ji mrtvice. Už se nikdy nebudu sám potápět, slibuju.“

„Nasaď si masku. Tohle není fér, ty to víš. Ráda tvé mámě pomůžu, ale nemám čas dělat ti chůvu. Kde ses vůbec potápěl?“

„V kanále. Snažil jsem se zavřít vrata do kanálu.“

„To není omluva.“

„Už se to nestane.“

„Říkala jsem, aby sis nasadil masku.“

„Potřebuju mluvit se strýčkem Makem.“

„Na to zapomeň. Mac nemá ani přístup k telefonu.“

„Zavezeš mě k němu?“

„Ani nápad. A teď si lehni a odpočívej. Přijedu zítra ráno a odvezu tě domů. Ale přísahám, Davide, jestli tě nachytám někde poblíž oceánu, zavolám policii a nechám tě zavřít, než se tvá máma vrátí.“

BAMFIELD / BARKLEYOVA ÚŽINA
OSTROV VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE

Barkleyova úžina je rozlehlá vodní plocha vklíněná do západního pobřeží ostrova Vancouveru, která zabíhá třicet mil hluboko až k přístavu Port Alberni. Napájejí ji tři hlavní kanály a do moře směřující prodloužení úzkých zátok. Tuto vodní cestu s hustým námořním provozem lemují skalnaté břehy, zátoky a skaliska a také jeskyně a přílivová jezírka.

Na severovýchodním okraji Barkleyovy úžiny leží město Ucluelet, oblíbené středisko turistů, kteří zde rádi pozorují velryby, rybaří, potápějí se nebo se jen vracejí k Matce Přírodě. Na druhé straně vodní cesty, na jejím jihovýchodním okraji, je vesnička Bamfield, malá obec s necelými třemi sty obyvateli, obklopená indiánskou rezervací a úseky Národního parku tichomořského pobřeží.

V roce 1972 zde konsorcium pěti západokanadských univerzit zřídilo Bamfieldskou námořní stanici, výukové a výzkumné středisko, jež celoročně poskytuje zázemí hostujícím vědcům a studentům, kteří se věnují námořním vědám. Vedle svých akademických funkcí slouží Bamfield také jako detašovaná základna Pobřežní stráže kanadské tichomořské oblasti.

Nebyla to kocovina, co Terry donutilo s velkým přemáháním otevřít oči, ani sucho v ústech. Bylo to nepřetržité bušení na dveře, rozléhající se zvuky, které Terry duněly v hlavě a přiměly ji slézt z divné postele v divné místnosti –

„– kde to k čertu jsem?“

Celá rozbolavělá se překulila na nohy. Snažila se přemoci pocit nevolnosti. Navzdory závrati se podívala dolů a zjistila, že má na sobě jen šedé pánské tričko velikosti XL a spodní prádlo… a jinak nic.

Ježíši… co se to dělo minulou noc?

Pak opět její pozornost odpoutalo od pocitu nevolnosti bušení na dveře. Odemkla a pak se rozběhla do koupelny a přirazila za sebou dveře vteřinu předtím, než začala zvracet.

Vstoupil Joshua Bunkofske, v plné síle, a nesl plastovou krabici se snídaní a bakelitový kelímek s kávou. „Terry? Jste v pořádku?“

„Běžte pryč.“

Joshua se posadil na kraj postele a začal číst ranní noviny.

Terry se objevila o deset minut později, bledá a s bolestí ve tváří. „Kde to sakra jsem a co to tady tak děsivě smrdí?“

„Jste v mým pokoji v Bamfieldské námořní stanici a to, co tady smrdí, je snídaně.“

„Vyhoďte to. Já potřebuju jen aspirin a svoje šaty.“

„Ovšem.“ Joshua se podíval pod postel a našel chybějící součásti Terryina oblečení, pak vyhledal v zásuvce nočního stolku lahvičku advilu.

Terry se vrátila do koupelny. Pomalu se oblékala a přitom myslela na to, jak jí brní hlava. Polkla čtyři prášky a zbytkem vody ve sklenici si vypláchla ústa.

Když vyšla z koupelny, Joshua zvedl hlavu. „Už jste v pořádku?“

„Ani náhodou.“ Kývla k neustlané posteli. „My jsme… však víte?“

„Ne. Odpadla jste v autě. Na stanici nebyl žádný jiný volný pokoj kromě mýho. Ale já jsem pro, jestli jste i vy.“

„Nechte toho. Proč tady jsme?“

„Říkala jste, že chcete znovu chytit Meg. Já mám k dispozici člun a zásoby. S trochou štěstí bysme to mohli dolů do Monterey stihnout za týden.“

„Vy jste se zbláznil. Čekáte, že povedete toho netvora osm set mil dolů po tichomořském pobřeží?“

„Jo, ale pojedeme po silnici, ne po moři. Vzpomínáte si, jak před pár lety narazil motorový člun v Gray’s Harboru do březí modré velryby? Mořský svět pak převážel matku v mobilní nádrži, kterou udělali ze dvou trajlerů. Je to jako veliká vana, nahoře otevřená, která má svůj vlastní přívod mořské vody a cirkulační pumpu.“

„Já vím. Jonas tam byl, dohlížel na pracovníky, kteří jeřábem velrybu nakládali do toho zařízení. Dokonce navrhoval nafukovací podložku, která velrybu podpírala.“

„A Anděla není tak velká jako modrá velryba. Musíme jen udělat návnadu z jedné z těch velrybích mrtvol a naládovat do ní dost drog, aby to Andělu omámilo, a pak použijeme ten váš vynález a vylákáme ji k

hladině. Zahákneme si ji, odtáhneme do přístavu a naložíme ji do trajleru dřív, než si uvědomí, co se stalo. O dva dny později bude v bezpečí a ve zdraví zpátky v laguně.“

„Předpokládám, že jste to už vyjednal s Mořským světem.“

„Dnes ráno jsem mluvil s jedním ze svých lidí. Jeřáb patří jisté místní nakládací firmě, takže už je v přístavu. Mořský svět potřebuje jen šest hodin předem zprávu, aby přivezl trajler na místo.“

„A co přesně z toho všeho budete mít?“

„Myslíte kromě šance, že vás líp poznám?“ Přestal se usmívat. „Dobře. Chci v Institutu dozorčí postavení a práci s Andělou. Chci šesticiferný plat a prémie, zbytek dohodneme cestou.“

„Ta vaše dětská tvář klame, ve skutečnosti jste malý chamtivý hajzlík, že?“

„Hele, jsem jako každý druhý, snažím se jen držet hlavu nad vodou. A kromě toho, ten tvor vydělá vaší rodině jmění. Pokud ho mám pomáhat znovu chytit, zasloužím si kousek koláče.“ Zamrkal.

Terry cítila, jak v ní roste hněv. „Poslouchejte, vy úžasňáku, co když vám řeknu, že chci jen dostat svou odměnu a jet domů?“

„Na to máte jistě právo. Ale vyhodíte tak z okna spoustu peněz. Aspoň mi dovolte, abych vám ukázal ten člun.“

Kutr Kanadské pobřežní stráže jménem *Cape Calvert* je víceúčelové plavidlo se střední délkou plavby, využívané pro pátrací a záchranné akce a také pro hlídkování v rybářských oblastech v Barkleyově úžině a při západním pobřeží ostrova Vancouver. Je dlouhý osmačtyřicet stop a široký čtrnáct, pohánějí ho dva dieselové motory a dosahuje maximální rychlosti pět uzlů.

Terry nevěřícně hledí na kutr, na jeho načerveno natřený trup a bílou kormidelnu, lesknoucí se v dopoledním slunci.

„Na vědce nejste moc chytrý, že? Anděla je aspoň o dvacet stop větší než celý ten váš člun a vím, že dokáže i rychleji plavat.“

„No jo, pravda je, že je to jediný člun, který jsem dokázal za tak krátkou dobu sehnat, ale bude to v pořádku. Ten kutr může táhnout náklad až do sto padesáti tun a má ve výbavě vynikající sonar a rybí detektor. Žádný z útoků neproběhl za denního světla, což znamená, že Anděla je citlivá na světlo. My se jen budeme držet u pobřeží v noci, kdy je pravděpodobnější, že se vynoří. Všechno to zvládneme, uvidíte.“

„A vy uvidíte, že nemáte ani potuchy, s čím máte tu čest.“ Krátce pohlédla na hodinky. „Zatraceně, zapomněla jsem zavolat synovi.“

Vyndala si zpoza opasku mobilní telefon a vyťukala číslo do otcova domu.

Nikdo neodpovídal.

Zkusila zavolat do Institutu. „Kde sakra je?“

„Jsem si jistý, že je v pořádku. Pojďte na palubu, ukážu vám náš sonarový systém a rybí detektor. Když se Anděla dostane do blízkosti našeho člunu, budeme o tom vědět.“

Zaváhala.

„Terry, neodjíždíme z doku. Pojďte.“

Vkročila na palubu, spíše aby prověřila své nervy, než aby vyhověla Joshovi. „Jestli se rozhodnu, že pojedu, musíme se dohodnout na několika věcech. Za prvé, když aktivujeme bubny, vzbudíme Andělinu pozornost, ale nechci tu rybu blíž než sto yardů od téhle lodi.“

„To není problém, můžeme to táhnout na bóji. Co ještě?“

„Máte asi nějakou posádku.“

„Jednoho místního rybáře a jednoho chlapíka, který sloužíval u vojenskýho námořnictva. Dělají pro mě všechno. Budu je platit, ale předpokládám, že ještě nějaký peníze dostanu.“

Ukázala na zodiac na zádi. „Chci mít ten člun nafouknutý a připravený na pokyn ke spuštění, a chci taky na palubě zbraň.“

„Zbraň? Jako co? Houfnici?“

„Mluvím vážně. Chci být zajištěná, pro případ, že by to nešlo dobře. Chci něco, co dokáže zastavit tank.“

„Říkala jste veliteli Suterovi, že Anděla je chráněný druh.“

„Tak ať mě zavřou. Bez toho na tuhle plavbu nevyjedu.“

OBECNÍ NEMOCNICE NA MONTEREYSKÉM POLOOSTROVĚ MONTEREY, KALIFORNIE

David otevřel oči. Byl v jiném nemocničním pokoji, skrz okenici pronikalo dovnitř ranní slunce. Hodiny ukazovaly 6.45.

Posadil se na posteli. Bolest byla pryč, místo ní se dostavil hlad.

Našel své šaty rozložené na židli. Šel do koupelny, oblékl se a pak vyšel z pokoje ven, aby sehnal něco k snídani.

Pomalu procházel kolem otevřených místností a občas se zastavoval a poslouchal. Když přešel kolem půltuctu pokojů, pochopil, že je na dětském patře.

Pak ho něco napadlo. Našel sesternu a řekl: „Dobrý den, hledám Athenu Holmanovou.“

„Pokoj 317.“

David šel podle štítků na dveřích, až pokoj našel a vstoupil dovnitř.

Dívka ležela na lůžku, oči měla napůl otevřené a skelné. Vedle ní byl podnos s nedotčenou snídaní. Z televize se ozýval tichý zvuk.

David šel k posteli. „Ahoj, Atti.“

Žádná odpověď.

Posadil se na okraj postele. „Vzpomínáš si na mě? Jsem Masaův vnuk.“

Otevřela oči víc. „Masaův?“

„Ano. Už jsme se viděli, myslím, že v létě před několika roky.“

Pohlédla mu do tváře. Přikývla.

„Vede se ti dobře?“

Přikývla.

„Fajn. Slyšel jsem, že jsi prožila těžký chvíle, když jsi viděla, jak se děda utopil a tak. Mrzí mě, žes musela –“

Dívka se odvrátila, její pozornost opět upoutala televize. Zesílila zvuk.

„… Phillies včera prohráli s Reds, tři ku šesti, ale Pat Burrell dosáhl životního výkonu sedm set padesát šest, čímž se na tři sekundy přiblížil ke světovému rekordu Barryho Bondse. Phils dnes vypadli, ale jedou do Pac Bell Parku na sérii čtyř utkání počínaje našimi Giants v pátek večer. V dalších zápasech spadli Dodgers na dno osmičky a –“

Atti vypnula televizi. „Babička říká, že už brzy půjdu domů. Říká, že mě vezme na zápas, kde Pat Burrell překoná rekord.“

„To je bezva.“ Ukázal na toast. „Budeš to jíst?“

„Ne.“

David si rozetřel grepový džem na krajíc opečeného chleba a ukousl si.

„Můžeme mluvit o mým dědečkovi?“

Atti se zachmuřila a odvrátila tvář. David si všiml, že se jí třesou ruce.

„V laguně byla Anděla, když umřel, že, Atti? Proto dostal děda ten infarkt. Byla to Anděla.“

Přikývla do polštářů.

Věděl jsem to! „Atti, nikomu jinýmu o tom neříkej, ano?“

„Co chceš dělat?“

Předklonil se a zašeptal jí do ucha: „Znovu ji chytím.“

15

NA PALUBĚ NEPTUNU
FILIPÍNSKÉ MOŘE
173 MIL JIHOVÝCHODNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Jonas Taylor stojí opřený o zábradlí na pravoboku a dívá se, jak obzor na západě uvadá posledními jiskrami karmínu.

Se soumrakem přišlo chladno, ale to není jen ve vzduchu.

Smrt Jasona Massetta zahalila loď těžkým příkrovem. Odvážlivcova přítelkyně Nataša je pod sedativy. Po celé lodi postávají skupinky lidí, producenti seriálu se zavřeli v kapitánově pracovně, Odvážlivci šli do společenské místnosti, Cukrovinky jsou ve svých kajutách.

Jen Jonas zůstal venku na krví potřísněné palubě, jako osamělý voják stojící na stráži u obsahu provizorního pytle na mrtvá těla.

Další případ mladého člověka zkaženého nemorálním našeptáváním.

Před mnoha lety cítil Jonas stejně, riskoval život při hlubokomořském potápění a věřil, že bude žít věčně. Několikrát smrt ošálil, byl „hrdinou“, který porazil nejstrašnějšího predátora na světě, a žil proto, aby o tom vyprávěl.

Když je člověk hrdinou, problém je v tom, že i všichni hrdinové jednou zemřou. Buď je pohltí čelisti jejich nepřítele, nebo podlehnou sešlosti věkem. Pro Jonase Taylora, muže po šedesátce a otce dvou dětí, už smrt není abstraktním pojmem, ale je pro něj tvrdou realitou, že ve spodní části jeho přesýpacích hodin je víc písku než v horní, že smrt zvítězí v závěrečné soutěži. Dobře si uvědomuje, že zítra se může objevit nějaká smrtelná nemoc nebo že po nějaké nehodě může zůstat na zbytek svých dní mrzákem.

Jonas je pohroužen do úvah o smrti. Představuje si, jak umírá, jak leží v rakvi a ta je spouštěna do země. Pomyšlení na to, že opustí tento svět, ho děsí, a protože není věřící, nijak ho neutěšuje možnost

posmrtného života.

Kam odešla všechna ta léta? Co jsem dokázal?

Jonas pohlédl na moře, jeho oko zachytilo pohyb.

Nafouklá zdechlina kytovce se zvedla a převrátila, objevilo se rozervané břicho. Hladinu každou chvíli prořízne hřbetní ploutev a stejně tak často je poklid moře narušován divokým nárazem.

Čo se stalo se všemi mými cíli, s mými sny! Je příliš pozdě, abych ještě objevil jejich smysl, nebo už mám po sezoně jako tahle velryba?

Přes palubu se přehnal poryv chladného větru a Jonas se zachvěl. Přitiskl si kolena k hrudi – kvůli artritidě v levém koleni musel pohyb zpomalit – a vzpomněl si na báseň, kterou kdysi složil pro své paměti.

Nesmrtelnost mého mládí postrádala směr, vyhýbala se pravdě.
Prospěchal jsem se středním věkem, prohořel jsem se léty ztracenými v mlhách.
Otec Čas mi nyní zvoní hranu.
Majetek mizí a sním i já…

Jonas, ztracený v symbolických myšlenkách, upírá oči na tmavnoucí obzor.

Ani si nevšiml, že žraloci náhle zmizeli.

Ve společenské místnosti, kde jsou usazeni Odvážlivci, rozhodně nechybí testosteron.

„Pravidla soutěže jsou jasný," tvrdí Michael Coffey. „Makové buď svou disciplínu dokončí, nebo soutěž prohrávají."

„Kdo zemřel a udělal tě králem?" opáčila Jennie. „Jsme tu, abychom uctili Jasonovu památku, ne abychom diskutovali o soutěži."

„Já nevím," řekl Doc Shinto. „To, co se stalo dneska venku… Nedokážu na to přestat myslet. To bylo morbidní."

„Bylo to přesně to, k čemu jsme se upsali," odsekl Evan Stewart. „Já osobně si myslím, že to bylo pro Jasona typický. Viděl jsem ho surfovat v *Čelistech.* Myslím, že část jeho já chtěla takhle umřít."

Dee Hutcherová vyprázdnila svou sklenici piva. „Je to pravda, Jason věděl, jak reprezentovat. Na Jasona."

„Na Jasona." Odvážlivci pozvedli sklenice s pivem.

„To jsou kecy," řekl Coffey a vykročil přes místnost. „Jason to tam venku zpackal a všichni tady to víme. Všichni jsme už plavali se žralokama, a já jsem mu ještě připomínal, aby návnadu rychle přebrodil,

ne aby se tam natřásal. To, jak tam okouněl, přilákalo tygřího žraloka. Měl jsem tu zatracenou věc udělat sám.“

„Kéž by,“ zamumlal Fergie.

Coffey upřel oči na Australana. „Ty především bys měl být na mé straně. Nikdo to tak necítil minulou sezonu, když umřela Diane. Všichni jsme souhlasili s tím, že její smrt nejlíp uctíme, když budeme pokračovat. Zaslouží si Jason něco jinýho?“

„Já prostě nemám chuť potápět se znova do toho vražednýho pole,“ odpověděla Lexy. „Jsem pro tyhle soutěže jako vy všichni, ale prostě nemám chuť nechat se zaživa sežrat. Někdo si měl toho tygra všimnout.“

„To je chabá výmluva, Lexy, a ty to víš.“ Evan Stewart si vyhrnul košili a odhalil řadu ošklivých jizev, které měl křížem krážem po celém břiše a zádech. „Vidíte to? To je od velkýho bílýho, co vážil tři tisíce liber. Ten bastard mě dostal, když jsem surfoval v Austrálii. První věc, kterou jsem udělal, když jsem se dostal z nemocnice, bylo to, že jsem sebral prkno a šel zpátky do vln. Když teď přestanete závodit, už navždycky ztratíte říz. Lexy už ho ztrácí.“

„Jdi do háje, Evane.“

„Nechte toho,“ zvolala Jennie Arnosová ve snaze je uklidnit. „Zítra ráno půjdeme všichni zpátky do vody, *my všichni*, ale dneska v noci… dnešní noc je pro Jasona, s jeho smrtí nebude nic soupeřit.“

„S jeho smrtí nemůže nic soupeřit,“ zašeptala Susan Ferrarisová. „Andrewe, přehraj to ještě jednou.“

Andrew Fox převinul podvodní film, na nějž natočil útok na Jasona Massetta. „Jseš si jistá, že tohle chceš lidem ukázat? Myslím, že je to dost děsný, i na televizní reality show.“

„Žertuješ? To bude trhák ve sledovanosti.“

Erik Hollander se tvářil ustaraně.

„Co se děje?“ zeptala se Susan. „Doufám, že na mě nechceš vyrukovat se sentimentalitou.“

„Víš, jen jsem uvažoval, co když to bude ještě krvavější?“

„Krvavější než toto? Nedělej si blázny.“

„Dalším místem, kde se má soutěžit, byl měla být vorvaní líheň. Kdo ví, co se stane tam.“

„Nikam nepojedeme, dokud Makové neodpoví na výzvu Kladivounů,“ připomněla mu Susan. „Chtějí tím taky projít, ne?“

„Poslední slovo bylo, že začnou zítra v sedm ráno.“

Tříčtvrteční měsíc vklouzl za zvětšující se kupovitý mrak a vrhl na východní oblohu zářivý odlesk.

Danielle Taylorová se krade bosky lodním schodištěm nahoru, hormony v ní přemáhají dřívější nevolnost. Když došla na hlavní palubu, zamířila dopředu, ale noční vzduch ve spojení s pomyšlením na rozervanou mrtvolu Jasona Massetta ji víc než skličuje.

Za členovým stěžněm našla nafukovací záchranný člun. Leží v něm Fergie, přikrytý vlněnou dekou.

„Báječný večer, že?“

„Je zima, a z toho vaku na mrtvoly mi běhá mráz po zádech. Proč to nemůžeme dělat dole?“

„Je tam moc očí, moc kamer. A kromě toho, já tě zahřeju.“

Stáhl ze sebe přikrývku, pod níž Dani spatřila jeho nahé tělo a balení šesti plechovek piva.

„Myslel jsem, že bys možná chtěla trochu klesnout.“

„Jo, ale kde vlastně jsi?“ Svlékla si tepláky a vplula do jeho náručí.

Jonas hledí na dřevěné trámy nad sebou a nemůže usnout. Úhel visutého lůžka ho nepřirozeně tlačí do artritického levého kolena a stará rána v pravém ramenním svalu ho příliš bolí na to, aby spal na té straně.

Ale je to spíš bolest v srdci, co ho drží v bdělém stavu.

Bože, jak mi chybí Tee. Kéž bychom tak leželi spolu v naší posteli a tulili se k sobe pod přikrývkou. Život je tak krátký, a já tak plýtvám naším společným časem. Jak jen vydržím ještě čtyři a půl týdne bez ní?

V jeho kajutě je dusno, ze všech koutů čpí odér sušeného dřeva. Cítí, jak mu v kříži stékají praménky potu. Svezl se z lůžka, přešel místnost k oknu, odjistil ho a zatlačením ven ho otevřel.

Do kajuty pronikl chladný vánek.

Pak uviděl tu zář.

Moře pod velrybí zdechlinou tyrkysově světélkuje.

To musí být podvodní světla Neptunu. Prostrčil hlavu oknem a vykroutil krk, aby lépe viděl.

Pak mu v mysli vyvstala jiná možnost.

„Ne, to nemůže být ona… nebo ano?“

Jonas vyrazil ze své kajuty, rozběhl se po schodech nahoru a skoro porazil kapitána Robertsona.

„Klid, Taylore, nač ten spěch?“

„Podvodní světla *Neptunu.*… rozsvítil je někdo?“

„O tom nic nevím. Proč?“

„Mám dojem, že se něco děje pod tou velrybí zdechlinou.“

Jonas vyběhl zbývající schody na hlavní palubu.

Kapitán Robertson zapnul svou obousměrnou vysílačku. „Pane Lavaku, rozsviťte podvodní světla.“

„Ano, pane.“

Jonas spěšně došel k zábradlí na pravoboku právě ve chvíli, kdy světla ozářila moře a vytvořila kolem *Neptunu* světélkující azurový rybník. Mrtvola velryby zazářila odspodu, v křížících se paprscích světla vířily kousky masa velikosti dolaru.

Pak k Jonasovi došel kapitán Robertson. „Tak co, našel jste, co jste hledal?“

„Myslel jsem… zdálo se mi, že pod tou zdechlinou něco svítí. Možná jsem si to jen představoval, nevím. Ať to bylo cokoli, je to pryč.“

Robertson se zazubil. „To je pyrotechnika hloubek. Možná z hlubiny vyplulo hejno siphonophor, aby se nažralo. Slyšel jsem, že některé měří přes osmdesát stop. Jejich bioluminiscence je úžasná.“

„Ano, snad. Ale existuje ještě jeden tvor, jehož kůže vypadá strašidelně, a není to žádný rosolovitý úhoř.“

Kapitán ho plácl po zádech. „Uvolněte se, člověče, vždyť žijete v minulosti. Pojďte, dáme si skleničku na dobrou noc, to vám pomůže usnout. Pro nás všechny to byl tvrdý den.“

„Myslím, že ji raději vynechám.“

„Jak je libo.“ Jonas se díval, jak kapitán odchází ke své kajutě.

Podvodní světla zhasla a Jonasovi pak svítil na cestu jen dorůstající měsíc.

Bývalý pilot hlubokomořské ponorky pohlédl na temný stín, který tvořila mrtvá velryba. Nic tam není. *Vzpamatuj se, Jonasi, snad ještě nechceš propadnout senilitě.*

Ještě pořád byl příliš rozrušený, a tak se rozhodl, že se projde po hlavní palubě, aby si pročistil mozek.

Jak se blížil k přídi, zaslechl šepot.

Sledoval hlasy k záchrannému člunu. Pod přikrývkou se ukrývají dva lidé, kteří evidentně souloží.

Jonas se usmál, v mysli mu vytanulo několik vzpomínek na časy v koleji. *Bože, co se stalo se všemi těmi léty…*

Deka sklouzla. Jonas poznal ženu nahoře.

„Danielle Taylorová!“

„Ach, kruci!“ Dani se skrčila jako harmonika, pak si rychle omotala přikrývku kolem sebe a rozběhla se k nejbližšímu schodišti.

Jonas, stále v šoku, pohlédl na odhalenou postavu, roztaženou dole v člunu.

„Uh… dobrý večer, profesore Jonasi. Vyšel jste si na procházku?“

„Dnes už jsme tady měli jednoho mrtvého, pane Fergusone. Chcete být druhý?“

„Jen klid, člověče. Vaše dcera je už úplně dospělá, jestli jste si toho nevšiml. V určitých věcech prostě musíte nechat rozhodnutí na ní.“

Jonas se zaťatými pěstmi potlačil nutkání praštit toho drzého mladého Australana. „Teď dobře poslouchejte, hochu. Zákon říká, že je mladší, aspoň ještě týden, ale bez ohledu na to, kolik jí je, to bude vždycky moje malé děvčátko. A pokud jde o vás, já vím, jak tohle nakonec dopadne, takže s tím rychle skončete. Ještě jednou vás s ní chytím, a budete litovat, že jsem vás nehodil žralokům.“

MT. MADONNA
WATSONVILLE, KALIFORNIE

Polední obloha září královskou modří, v dohledu není ani mráček.

David Taylor si otřel mokré dlaně o zpocené šortky, upravil si štítek baseballové čepice s emblémem *Philadelphia Phillies* a dál tlačí kolo do kopce po štěrkové krajnici jednoproudové silnice.

Chlapec už jede na kole skoro pět hodin a je vyčerpaný. Když nepozorovaně vyklouzl z nemocnice, stopem se dostal zpět do dědečkova domu, naplnil si batoh zásobami a potom se ohlásil matce na mobilní telefon.

„Davide, víš určitě, že to zvládneš? Já tady možná budu ještě den nebo dva.“

„Mami, jsem v pohodě. Lednička je plná jídla a mám spoustu práce. Mimochodem, kde je teď strýček Mac? Chtěl bych mu poslat pohlednici.“

Našel si léčebnu ve Zlatých stránkách a pak si zjistil, jak se tam dostane.

Jízda po Tichomořské pobřežní silnici byla dost svízelná, ale cesta na východ přes Watsonville, to byla hračka. Po krátké přestávce na záchod a snídani ve Food Martu vyrazil na dlouhou trasu po silnici číslo

152.

Po deseti minutách stoupání necítí nohy.

Mount Madonna, kdysi domov indiánského kmene Ohlone, je součástí pohoří Santa Cruz. Větší část hory pokryté lučinami a rozlehlými sekvojovými lesy je nyní chráněným státním parkem, z něhož se veřejnosti nabízí pohled na Montereyskou zátoku západním směrem a na údolí Santa Clara směrem na východ.

Bylo půl druhé odpoledne, když David dorazil na příjezdovou cestu k Narcononu.

Severokalifornská léčebna závislosti na drogách a alkoholu se rozkládá na pozemku o rozloze dvaatřicet akrů na vrcholu Mount Madonny. Je to spíš horské rekreační středisko než lékařské zařízení, útočiště, které svým obyvatelům nabízí možnost sžít se během zotavování s přírodou, s přírodními stezkami a výhledy na údolí Pajaro.

Příčiny alkoholové a drogové závislosti lze nalézt v dědičném onemocnění, v záležitostech duševního zdraví či v prostředí, v němž závislý žije. Filozofií Narcononu je pomáhat pacientovi překonat obtížné odvykací stadium přísnou vitaminovou kúrou a pak odhalit příčiny závislosti pomocí kombinace individuálních kurzů a kolektivní terapie; to všechno pak vede k tomu, že člověk opět získá vládu nad svým životem. I když zotavování zůstává celoživotním závazkem a nikdo nikomu nezaručí, že vytrvá, sedm z deseti pacientů, kteří prošli Narcononem, zůstává ještě po pěti letech bez drog, což je mnohem vyšší počet než u běžných programů.

David postavil kolo k jednomu stromu a vydal se po cestě ke vstupní hale.

Proklouzl kolem hlavního stolu a rozběhl se chodbou k zavřeným dveřím jedné místnosti. Nakoukl dovnitř oknem.

V kruhu tam sedí tucet lidí. Mac mezi nimi není.

„Hej, kluku, tady nemáš co dělat.“

Davidovi poskočilo srdce. Obrátil se a skoro čekal, že bude zatčen nebo bit.

Za ním stál asi třicetiletý muž, hnědovlasý se zelenýma očima, v džínách a starém jasně zeleném fotbalovém dresu se znakem klubu Eagles. „Klid, kluku, já nejsem právník. Co tady děláš?“

„Hledám kamaráda. Znáte Jamese Mackreidese?“

„Vážně? A jakpak to, že znáš Maka?“

„Je to můj kmotr. Potřebuju s ním mluvit. Kvůli jedné rodinné záležitosti.“

„Nevěděl jsem, že Mac má nějakou rodinu. Jak se jmenuješ?“

„David. David Taylor.“

„To jméno jsem už slyšel. Já jsem Rob Parker. Jsem Makův poradce.“

„Co je to poradce?“

„To je chlapík, se kterým si Mac potřebuje promluvit, když ve střízlivosti klopýtne.“

„Jak se mu vede?“

„Zlobí se a všechno odmítá, je přesně zralý na tenhle kurz. Pojď, zavedu tě k němu.“

Parker vedl Davida úzkou chodbou a pak ven k bazénu. Přešli kolem a zastavili se u dřevěných dveří sauny. „Mac je uvnitř. Tráví tam spoustu času. Buď na něj milý, je to pro něho těžká doba.“

David otevřel dveře a vešel dovnitř.

Přivítala ho vlna suchého horka, ožehla mu tvář.

„Zavři ty zatracený dveře!“

Na dřevěné lavici leží osamělá postava s hlavou a břichem zabalenými v ručnících.

„Strýčku Maku?“

Mac si sundal ručník z obličeje. „Davide? Ježíši, chlapče, co tady děláš?“

„Přijel jsem tě navštívit.“

„Táta s mámou jsou tady taky?“

„Ne, jen já.“

Mac se posadil. „Jak ses sem k čertu dostal? Ale, to je jedno, je milý vidět přátelskou tvář. Tak co se děje?“

„Anděla se vrátila.“

„Anděla?“ Mac se přidušeně zasmál. „Ale jdi, chlapče –“

„Viděl jsem ji. Potápěl jsem se v kanálu, kontroloval jsem tam spojovací skříň a –“

„Ty ses šel sám potápět?“

„Zapomeň na to, jde o to, že –“

„Kde máš mámu?“

„Musela kvůli něčemu odletět na Vancouver. Ale já jsem ji viděl, viděl jsem Andělu, aspoň její ocas jsem viděl. Plavala do hluboké vody, do Montereyskýho kaňonu.“

„Tak počkej, já to zopakuju. Tys jel celou tu cestu až sem, abys se mnou mluvil, protože si myslíš, žes viděl Andělin ocas?“

„Já si to nemyslím, já jsem ji viděl. A Atti ji taky viděla. Anděla byla

v laguně, když dědeček umřel.“

Mac zpozorněl. „Atti ti to řekla?“

„Vždyť o tom mluvím. A teď vstaň a oblíkni se, potřebuju tvou pomoc. Musíme ji chytit, dřív než –“

„Chytit ji? Hele, brzdi, kamaráde. Mac si podal plastový kanystr s vodou a nalil jeho obsah na kameny, které ležely v kupě na mřížce kamen. Uvolnil se mrak páry. Jen pro příklad řekněme, že máš pravdu. Řekněme, že ten rozmar přírody našel cestu zpět do kalifornských vod. Proč si ale myslíš, že bych ji chtěl znovu chytat?“

„Děláš si srandu? To je naše velká šance. Víš, jak dlouho na to děda čekal?“

„Tvůj děda? Poslyš, hochu, tvůj děda toho netvora nenáviděl. Jeho pach, jeho vzhled nebo co to k čertu bylo, co bránilo jeho milovaným velrybám, aby se zabydlely v laguně. Dával té bestii za vinu všechno zlý, co se mu za posledních dvacet let přihodilo.“

„To se pleteš. Možná chtěl, abyste si to ty a moji rodiče mysleli, ale tak to nebylo. Děda mi říkal, že to zařízení mohl mockrát prodat, že měl spousty nabídek, ale to on neudělal. Říkal, že je to karma. Věděl, že Anděla se jednoho dne vrátí, a chtěl na ni být připravený.“

„Tohle ti řekl?“

„Pořád mi to říkal. Vyprávěl mi, jak Anděla přitahovala ty velký davy lidí, jak se setkal se všemi těmi prezidenty a herci a jinými celebritami. Říkal, že Anděla přitahuje a spojuje návštěvníky ze všech národů a ze všech koutů světa.“

„A všechny je taky pěkně děsila. Jestli to tvůj děda opravdu viděl takhle, proč souhlasil s prodejem laguny bratrům Dietschovým?“

„Vodil je za nos. Říkal, že jim dluží peníze, moji rodiče taky, takže se musí tvářit, jako že něco dělá, aby jim dluh vrátil.“

Mac protočil panenky a zazubil se. „To se mu teda musí nechat, pěkně si s náma hrál.“

„On nevěděl, že se Anděla vrátila. Musel omylem spustit její bubny, než vlezl do laguny.“

„On umřel v laguně?“

„Tam měl ten infarkt. Čistil hlavní odvodňovací strouhu. Myslel jsem, že to víš.“

„Ne.“

Mac si složil hlavu do dlaní, zpod brady mu kapal pot. „Strýčku Maku, můžeme jít odtud ven? Jsem už celý uvařený.“

„Pak to byla moje vina, že umřel. Udržovat nádrž byla moje práce,

ne jeho.“

„Byla to nehoda.“

„Ne, já jsem tam měl být. Celý týden jsem se neukázal. Odtoky potřebovaly vyčistit, ale já jsem to pořád odkládal, měl jsem moc práce s ničením sebe sama. Tu noc, než umřel, jsem flámoval v jedné místní putyce.“

„Strýčku Maku –“

„Sbalil jsem tam jakousi holku z koleje… to ode mě byla fakt blbost. Trish mě s ní přistihla na palubě. A hodinu nato vylovili tvýho dědu z laguny.“

David si utřel pot z čela. „Byl slabý na srdce, strýčku Maku. Mohl umřít, když přecházel ulici.“

„Ale tak neumřel. Umřel kvůli mně… Protože jsem tam nebyl.“ Praštil do dřevěné lavice. A pak znova.

David se začal bát. „No tak dobře, ale můžeš to napravit, můžeš mi pomoct chytit Andělu.“

„Je tady ještě něco, co bys měl vědět. O tom kšeftu, co tvůj táta přijal. Někdo si s ním zahrává.“

„Cože? O čem to mluvíš?“

„Jedno velký zvíře, producent jménem James Gelet, mě kvůli tomu naháněl celý týdny. Říkal, že musím na té plavbě být. Tvářil se, jako by to byla otázka života a smrti, jako by celá věc padla, kdybych nebyl na palubě. Já jsem mu v podstatě řekl, aby odprejsknul, poznám, když mě někdo vodí za fusekli. Ale tvůj táta, ten vidí, co chce vidět.“

„Kdo si s ním zahrává? Kdo?“

„Já nevím. Bůh ví, že my dva jsme za ty léta namíchli spoustu lidí. Kdosi tam venku tahá za provázky, a nejsou to ti pitomci ze studia. Hele, tvůj tatík a já jsme sešli z očí veřejnosti už tak dávno, že dneska o nás sotva kdo ví. Půlka takzvaných hollywoodských šéfů ještě ani nebyla na světě, když my jsme měli svou čtvrthodinku slávy. Myslíš, že po nás teď ještě štěkne pes? Takový předváděčky jako *Odvážlivci* nepotřebujou takový starý rachotiny, jako jsme my, v těch chtějí mít sexy baby s velkejma prsama. Každopádně jsem měl tvýho tatíka varovat, ale neudělal jsem to. Byl jsem na něho naštvanej… k čertu, byl jsem naštvanej na celej ten zatracenej svět.“

„A táta, myslíš, že se mu nic nestane?“

„Jasně že ne. Tvůj tatík je jako kočka, má devět životů a vždycky přistane na nohách. O toho se neboj, on to zvládne.“

David pohlédl svému kmotrovi do očí. „A co ty?“

„Já? Říkají, že se jednou musím sebrat. Pojď, vypadneme od těch kamen.“

David za ním vyšel ze sauny do čerstvého horského vzduchu.

„Takže všechny ty roky Masao čekal na svůj čas, čekal, až se ta jeho bestie vrátí domů.“

„Pomůžeš mi?“

„No, nenechám tě přece, abys to dělal sám. Pojď, sebereme moje šaty a zmizíme.“

„Nebude jim to vadit?“

„Kdo se ptá? Hlavní problém nastane, až budeme muset z Trish vymámit peníze na taxíka.“

POZDNÍ PLEISTOCÉN

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
PŘED OSMNÁCTI TISÍCI LETY

Soumrak proniká vějířovitými listy palem tropické džungle a vrhá na pobřeží krajkoví šarlatově krvavých odstínů.

Se dnem umírá i březí samice, jejíž mohutné tělo beznadějně spočívá na úzké písčině. Dvacet vyčerpávajících minut sebou házela, a nyní je k smrti unavená. Leží zabořená v bahně, její obrovská váha ji drtí a ona jen kroutí hlavou ze strany na stranu a dovoluje šplouchajícím vlnám pronikat do svých volajících úst, jak dýchá.

Samice Megalodona polkla sousto velikosti necek, písek s vodou, a svíjí se, jak nečistota dusí vlákna v jejích žábrách. V panice nahrbila záda, zvedá z kalné mělčiny hlavu velkou jako náklaďák, její čelisti plné bláta lapají v temnotě po dechu.

Do jícnu jí proniká vzduch a je zde polapen, náhle nadnáší její mohutné tělo, takže jedna ze zachycených prsních ploutví se uvolňuje.

Ten pohyb dodal samici energii. Švihá hlavou a ocasem sem a tam, až prudké pohyby roztančily hladinu zátoky. Vrstva písku pod ní se propadla a vpustila vodu pod přední část jejího těla.

Meg se kroutí, pleská sebou o hladinu, převaluje se – a je volná.

Dlouhou chvíli vyčerpaná samice jen leží ve vodě a její čelisti se v křečích otvírají a zavírají. Pak, když sebrala dost sil na mohutnou svalovou kontrakci, vyplouvá do uklidňujícího moře, příchozí proud vody jí vymývá tlamu a vyplachuje jí z žaber písek.

Samice se nechává promývat čerstvou mořskou vodou, která vniká do její naběhlé dělohy, ochlazuje její nenarozená mláďata a aklimatizuje je pro jejich příští životní prostředí.

Uplynuly skoro dva roky od chvíle, kdy akt kopulace zplodil potomstvo. Jako embrya žila tato nenarozená mláďata v průhledných ochranných obalech a byla vyživována z vnějšího žloutkového vaku, připojeného k jejich břichům. Během času tato pouzdra praskla a

vyvíjející se Megové byli vpuštěni do dělohy, jejíž tekutý svět byl zcela odlišný od chemického složení oceánu. A teď, když se den jejich narození rychle blíží, se v matčině děloze pravidelně vyrovnává vodní prostředí a nenarozená mláďata se tak připravují na své vyplutí do moře.

Osm přežívajících megalodoních mláďat zde muselo vydržet déle, než obvykle trvá březost, protože vnitřní anatomie jejich matky zdržovala kontrakce na dobu, až budou větší. Tento evoluční znak, vyvinutý proto, aby se zvýšil počet přeživších mláďat v divokém moři, si vybírá daň na matce, která tak musí během posledních týdnů březosti vydávat větší množství energie.

Velký masožravec pocítil známé hlodání v břiše. Samice cítí, že se musí nakrmit, znovu a brzy, jinak přijde o další mládě.

Prvotní smysly pátrají v temném vodním prostoru, který se klikatí mezi tropickými masami země. Samice zaregistrovala slabé elektrické impulzy tlukoucího srdce a mocných plovacích svalů. Něco velkého se blíží, něco důvěrně známého –

Samec.

Samice je příliš slabá, než aby se mohla bránit agresivnějšímu útočníkovi, a tak mění směr a ustupuje hlouběji do labyrintu ostrovů –

– aniž by tušila, že dole po proudu čeká jiný lovec.

16

NA PALUBĚ NEPTUNU
FILIPÍNSKÉ MOŘE
173 MIL JIHOVÝCHODNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Posádka byla vzhůru před svítáním, rozmísťuje kamery, natáčí úvodní záběry.

Jonas Taylor sedí na židli potažené plachtovinou, ještě napůl spí. Maskér mu nanáší na tvář vrstvu make-upu pleťové barvy a schovává mu pod ním tmavé kruhy pod očima.

Přišel k němu Andrew Fox a podal mu šálek horké kávy. „Je to zázrak, vypadáš o deset let mladší. Ani den přes osmdesát."

„Přesně tak se cítím. Neviděl jsi mou dceru?"

„Ne, proč? Vy jste se zase pohádali?"

„Včera jsem ji přistihl, jak ji pánbu stvořil, s jedním z Odvážlivců."

„Och och. Co jsi udělal?"

„Zatím nic. Ale uvažoval jsem, že bychom mu možná spolu mohli později svázat ruce a nohy a pověsit ho ze strážního koše, však víš."

„Jak znám tyhle Odvážlivce, nejspíš by se mu to líbilo."

Přidal se k nim Erik Hollander. „Andrewe, potřebujeme, abyste byl v kleci, za deset minut bude vycházet slunce. Jonasi, jak se držíte?"

„Nejsem geriatrický pacient, Hollandere."

„Ne, jistěže nejste. No, víte, já jsem teď mluvil s Maky. Co byste říkal tomu, že byste s nimi prováděl jeden z jejich kousků?"

„Lituju, kamaráde, ale doby, kdy jsem se potápěl se žraloky, jsou už dávno pryč."

„Fajn, jistě, ale oni chystají výlet do líhniště vorvaňů obrovských. Co kdybychom natočili pár záběrů, na kterých byste se potápěl s akvalungem mezi velrybami?"

„Ukažte mi šek s pár nulami navíc a promluvíme si."

„A pět… čtyři… tři –“

„Karmínová ohnivá koule vyplula na východě nad obzor a nad holé levé rameno Charlotty Lockhartové. Je ráno v jižním Pacifiku a končí dlouhá noc, kdy se štáb a Odvážlivci objímali a želeli tragické ztráty našeho přítele Jasona Massetta. Surfista a bývalý hráč lakrosu byl jedním z nejpopulárnějších soutěžících, a kapitán týmu Michael Coffey promluvil včera večer s Jasonovou rodinou na Long Islandu.“

„A střih.“ Susan Ferrarisová se podívala do svých poznámek. „Dobře, teď vložíme minutu a dvacet sekund filmu s rodiči a pak jdeme živě na spouštění vaku s Jasonovým tělem do vody. Je podmořská posádka na místech?“

„Všichni jsou rozmístění.“

„Fajn. Jonasi, chcete něco dodat, až se vrátíme živě zpět k Charlottě?“

„Ne, myslím, že jste tu záležitost využili ze všech možných úhlů.“ Susan zkřivila tvář do strnulého úsměvu, z očí jí zasršel blesk. „Správně. Děkuju za vaši cennou poznámku.“

Doc Shinto, Barry Struhl, Jennie Arnosová a Lexy Piateková sledují kapitána Maků Wayna Johna Fergusona na hlavní palubu. Všichni na sobě mají gumové kombinézy. Fergie si nasadil brýle a šnorchl, Jennie nese přenosný CD přehrávač.

Postavili se k zábradlí na pravoboku a dívají se, jak dvě stopy vysoké vlny omývají nafouklé zbytky mrtvé velryby. Tichý oceán má v ranním světle ocelově šedou barvu. Vrátilo se hodně žraloků, jejich hřbetní ploutve pročesávají křížem krážem hladinu.

„Tssss!“

Fergie se otočil. Spatřil Dani, jak se schovává za hlavním stěžněm.

Dívka se mu vrhla do náručí, vsunula mu jazyk do úst. „Mrzí mě ta včerejší noc. Kdy tě zase uvidím?“

„Nevím. Tvůj táta zuří jako vzteklej had. Teď ale stejně nemůžu mluvit, najdu si tě potom.“

„Fergie… já tě miluju.“

Australan zamrkal.

„Co je, tobě to vadí? Jen jsem chtěla, abys to věděl, než… však víš.“

„Než co? Než mě sežerou žraloci? Koukej, teď není čas na –“

Jennie Arnosová ho popadla za rameno. „Tak pojď, frajere, už se chystají spustit Jasonovo tělo. A pokud jde o tebe, Taylorová, sem Cukrovinky nesmějí. Jen běž za tatínkem.“

Dani zaskřípala zuby.

Fergie pokrčil rameny a nechal se Jennií odvést.

Andrew Fox podal podvodní kameru zvukaři Johnu Lowrymu a pevně uzavřel strop nerezové klece. Posádka *Neptunu* zapnula naviják, přenesla klec přes zábradlí na pravoboku a pak ji pustila do vody.

Těžká klec narazila na hladinu a okamžitě se potopila. Oba potápěči s akvalungy se tak ocitli v temně modré domovině vlků.

Nadnášecí trubice nahoře na kleci se dotkly vody a klec se zastavila v pozici, kdy Andrew a jeho asistent byli deset stop pod hladinou a dvacet yardů od velrybí zdechliny.

Shora byl uvolněn kabel, aby se mohli přesunout blíž, až se bude něco dít.

Moře je plné života. Žraloci se míhají sem a tam jako miniaturní stíhačky a útočí zespodu na pohupující se ostrov velrybího tuku. Někteří predátoři klec obeplouvají a bezduchýma onyxovýma očima ji hodnotí. Jeden modrý žralok, dlouhý šest stop, na ocelovou klec zaútočil, když ho vzrušilo její elektrické pole, a podařilo se mu vrazit čumák do dvě stopy širokého kruhového otvoru pro kameru.

Andrew ani nemrkl, točí dál, zatímco Lowry pomalu svalnatého tvora vytlačuje z klece ven.

Seshora se ozvalo těžké šplouchnutí a Andrew zaměřil kameru na vak s pozůstatky Jasona Massetta, který dopadl na hladinu. Tmavý předmět se malou chvíli vznášel a pak začal pomalu klesat pod vlny.

Jeden šedý útesový žralok k vaku vystoupal. Dvakrát jej obeplul a pak zaútočil. Rozerval uzávěr a potom rychle zmizel ze zorného pole.

Na místo prvního hned připlouvá jiný šedý žralok a vztekle mrská ocasem, jak se snaží dostat čumákem do vaku. O pár vteřin později prchá s úlovkem – z jeho děsivé tlamy trčí urvaná paže.

Čerstvá krev přilákala hordu masožravců, kteří moře mění ve vířící chaos hnědých a šedých torpéd.

Andrew polkl, začal se mu zvedal žaludek. *Tohle je barbarství. Takovýmu nesmyslu jsem se nikdy neměl upsat.*

Vedle navijáku na pravoboku byl umístěn přenosný jeřáb, na kladce zvedáku je na čtyřech lanech zavěšena hliníková plošina šestkrát osm stop.

Členové týmu Maků vstoupili na rošt, jeřáb jej zvedl z hlavní paluby a přesunul nad vodu.

Charlotte se chytila své narážky a čte z nyní už fungujícího čtecího

zařízení: „Žralok. Už jen to slovo samo v nás vyvolává hrozný strach… Být sněden zaživa? Když člověk, který vládne celému zemskému prostoru až na jeden, vstoupí do moře, vchází do tekutého světa, který je jiný než ten náš a v němž už nejsme na vrcholu potravního řetězce, do světa, ve kterém na nás zespodu bez varování zaútočí smrt.“

Plošina klesá do vody.

Jennie pověsila přenosný CD přehrávač za řemínek na hák jeřábu.

„Tým Maků, který už byl svědkem smrti Jasona Massetta, vstupuje do změti stovek krmících se predátorů, kteří proplouvají zkrvaveným mořem a jejichž čelisti lapají po všem, co se hýbá. Pět lidí, pět set žraloků… zůstaňte u svých televizorů.“

„A střih!“

Kameramani i členové posádky se společně rozmístili u zábradlí na pravoboku.

Jonas opustil provizorní scénu a vykročil po hlavní palubě. Hledá dceru.

Susan Ferrarisová zkontrolovala, že její týmy jsou na svých místech, a megafonem zavolala na Maky: „V pořádku, jakmile budete připraveni, začneme.“

Fergie se podíval do očí svých kolegů. „Žádný strach. Jen se pohybujte pomalu a nezastavujte se, a absolutně bez šplouchání. Fajn, Jennie.“

Jennie pustila CD přehrávač.

Pět členů týmu Malců vklouzlo za doprovodu prvních tónů známé písně Rolling Stones do vody.

Michael Coffey sedí nahoře na oplechovaném stěžni a pozoruje je.

Jennie, Lexy, Doc Shinto a Barry Struhl se drží zády k sobě za ruce a v těsném kruhu šlapou vodu. Uprostřed kruhu je Fergie, vznáší se tváří dolů na vodě a přes potápěčské brýle a pomocí šnorchlu sleduje aktivitu odspodu. Pod vodou, mimo dosah kamer, si rozepnul skafandr a vyndal tři díly ocelového podvodního tága, nastříkaného vodově modrou barvou. Pak sešrouboval dohromady jednotlivé díly, z nichž poslední má na konci vybroušen hrot ostrý jako dýka.

Zvednutým palcem dal Makům signál.

S Jennie v čele si členové týmu razí cestu k páchnoucímu ostrovu velrybího tuku.

Když Jonas dceru nenašel, vzdal se dalšího hledání a přidal se k Erikovi a Susan, kteří sledují scénu dole na monitoru připojeném k Andrewově kameře.

V zorném poli se objevují čtyři páry pohybujících se nohou, které tancují v horní části obrazovky, Fergieho je ve středu chumlu sotva vidět.

Úhel záběru se změnil, kamera nyní snímá sedm stop dlouhého šedého žraloka, stoupajícího z hlubin k hladině. S prsními ploutvemi obrácenými dolů tvor hrbí hřbet, obeplouvá tým a zadní část těla se mu svíjí jako chřestýši, který varuje svou kořist.

Jonas zadržel dech. „Ten žralok útočí."

Fergie šnorchlem vyfoukl vzduch, klesl hlouběji, aby zasáhl, a bodl připlouvajícho predátora svým kopím.

Vodní tágo propíchlo žralokovi kůži vedle levých žaberních štěrbin, vytryskla krev.

Žralok sebou trhl a pak kruhem rychle odplul pryč, přičemž Fergiemu málem vyrazil z ruky provizorní bodec.

Posádka *Neptunu* si s úlevou oddechla.

Fergie se vynořil, rychle nabral do plic vzduch a pak znovu klesl, když se aktivita dole zvýšila.

V zorném poli se sem a tam jako šípy míhají temní žraloci. Andrew opět mění úhel záběru, míří dolů a zachycuje zlověstné siluety několika tuctů kladivounů, kteří jako krkavci krouží kolem.

K Doku Shintovi se přiblížil nosatý modrý žralok. Fergie se natáhl mezi kolegovy nohy, bodl kluzkého tvora a odehnal ho.

Jennie hlasitě přizvukuje písni linoucí se z CD přehrávače a její tělo se chvěje adrenalinem a strachem, když vede své kolegy k mrtvému kytovci.

Patnáct stop… deset stop…

Jennie si pobrukuje s kytarovým sólem a očima přejíždí hřbetní ploutve a natřásající se ocasy.

Pět stop… tři stopy… „… Utopili mě, spláchli mě, nechali mě tam, jo, jo –"

Náhle přestala zpívat. Odspodu se vynořila ohyzdná tvář krátkoploutvého žraloka mako, který zahnutými zuby spodní čelisti vyrval ze vznášející se velrybí mrtvoly špalek masa o velikosti fotbalového míče.

Ocas žraloka Jennii prudce uhodil do levého kolena.

Jennie s křikem začala oběma nohama kopat, jak se snažila žraloka odehnat, pak se pustila ruky svého týmového kolegy, vyskočila na mrtvou velrybu a začala se škrábat na vrch hromady masa, přičemž jako záchytná místa pro nohy a ruce využívala díry vykousnuté žraloky.

„Pojďte, pojďte, honem!“ Napřáhla ruku dolů a vytáhla nahoru Lexy Piatekovou.

Třicet stop a patnáct tun velrybí mrtvoly se pod jejich společnou váhou pohupuje jako vodní matrace. Kytovcovo tělo je jako od neštovic, plné růžovošedých kousanců, z nichž většina je velká jako dětská hlava.

Barry a Doc Shinto šplhají nahoru a na pobledlých tvářích se jim rozlévá úlevný úsměv.

„Fergie, dělej!“

Barry a Shinto se předklonili, popadli Fergieho za zápěstí a vytáhli ho z vody.

„Hurá, hurá!“ Členové týmu tančí nahoře na svém ostrově a navzájem se pleskají do zvednutých dlaní. Fergie zapíchl vodní tágo do hromady velrybího tuku. „Prohlašuji tento ostrov Maků –“

– když vtom se pod nimi nafouklá zdechlina začíná otáčet.

Lexy vykřikla, když se překotila do moře, za ní padá Jennie a Barry. Fergie a Doc Shinto se přidržují vykousnutých děr, ale mrtvola se nepřestává obracet, jak hledá novou rovnováhu, a oba muži sjíždějí do vln.

Výkřiky a ječení z *Neptunu* jsou přehlušovány těžkými basy sboru Rolling Stones.

Andrew Fox a John Lowry dole s hrůzou pozorují, jak se Odvážlivci mezi tucty vzrušených žraloků znovu snaží seskupit.

„Zůstaňte spolu!“ nařizuje Fergie se staženým hrdlem. „Nerozptylujte se!“

Jennie chytila Barryho za ruku a pak začala kopat ve snaze zahnat neviditelný předmět, který se jí mihl u nohou.

Lexy se třese na hladině. Natáhla se po ruce Doka Shintoa –

– a pak náhle uprostřed rozšiřující se kaluže krve mizí.

Fergie si znovu nasadil potápěčské brýle a podíval se pod vodu. Mezi změtí bublin a krve spatřil dva žraloky, jak se perou o dívčinu levou nohu.

Pod vodou se mu podařilo uvolnit vodní tágo, několikrát jím do žraloků bodl. Pak popadl Lexy kolem hrudi a začal kopáním vyplouvat k hladině.

Přivítal ho motorový nafukovací člun, v něm už byli Jennie, Shinto a Barry. Ewan Stewart se natáhl pro Fergieho.

„Ne, vezmi Lexy!“

Evan a Dee vytáhli Lexy na motorový člun. Pak se nad vodu naklonili Doc Shinto a Barry a vyvlekli na nafukovací plavidlo svého

kapitána.

Lexy z levé nohy prosakuje krev, rozervaný čtyřhlavý sval drží pohromadě jen zbytky její gumové kombinézy.

Jennie dupla na plyn a rychle člun rozjela zpátky k *Neptunu.*

„Já nechci umřít, Fergie, já nechci umřít."

„Neumřeš, není to tak zlý, opravdu. Teď zůstaň v klidu.",

Erik chodí rázným krokem sem tam po hlavní palubě, mluví do obousměrné vysílačky a snaží se nehledět do kamer. „Spojte se s *Coelacanth.* Řekněte jim, že tady máme naléhavý případ, potřebujeme doktora a vrtulník."

Lexy vyzvedli na palubu. Všechny oči a všechny kamery jsou zaměřeny na krvavou skvrnu, která se tvoří pod její zraněnou nohou, když jí ji ošetřovatel hned pod kyčlí stahuje turniketem.

Všechny oči… kromě těch, které patří Jonasu Taylorovi.

Paleobiolog zůstal stát u zábradlí na pravoboku a srdce se mu prudce rozbušilo, když zaostřil dalekohled na mrtvé tělo velryby a stopu po kousnutí velikosti jámy s pískem na golfovém hřišti, z níž se řine krev po celém odhaleném břiše.

MONTEREY, KALIFORNIE

Pozdně odpolední déšť bubnuje na okna kavárny Old Monterey Café na Alvaradově ulici. Patricia Pedrazzoliová, usazená v rohovém boxu, upírá oči ven do deště, uždibuje z omelety a v hlavě jí víří emoce.

Přivádí ji k šílenství ten umíněný čtrnáctiletý kluk, který sedí naproti ní a myslí si, že je chytřejší než ona, a nejspíš je. Stejně tak se hněvá na chlapcovu matku, která je pořád v Britské Kolumbii a dělá tam bůhvíco.

Ze všeho nejvíc se však zlobí na Maka.

Jen se na něj podívejte, hltá ten hamburger, jako by ho právě pustili z tábora nucených prací. Nezavolal, nenapsal, a najednou si jen tak skočí zpátky do mýho života, pak mě uprosí, abych mu zaplatila taxíka a vzala ho někam na jídlo. A já jako vždycky na to skočím.

„Jak ti chutná hamburger, hochu?"

„Dobře," řekl David a hodil kus svíčkové Patricii do sekané.

Ta znechuceně odsunula svůj talíř.

„Co se děje, zlato?"

„Co jsem já pro tebe, Mackreidesi? Stravenka, kterou můžeš

orazítkovat, když se ti zlíbí?“

„Davide, odnes si svý jídlo tamhle na ten pult. Já a tvoje tetička Triš si potřebujeme promluvit.“

David sebral svůj talíř a sklenici a zamířil k jedné volné barové židli.

„Jistě, on poslouchá tebe. Za tři dny mě neposlechl ani v jedné jediné věci.“

„Ale, vždyť je to hodnej kluk.“

„Děláš si srandu? Právě takový děcka jsou důvodem, proč nikdy nebudu mít vlastní děti. A co ty kecy o tetičce Triš, koho tím chceš obalamutit?“

„Vím, že máš zlost, ale nemusíš si ji vylívat na mým kmotřenci. Musím se vůči tobě polepšit, a taky to udělám.“

„Jak? Že mě necháš, abych ti vysávala byt?“

„Triš, pochop, že jseš jedinej slušnej člověk v mým životě.“

„Kéž bych mohla já říct totéž o tobě.“

„Já tě potřebuju.“

„A já potřebuju někoho, kdo tady bude pro mě, někoho, na koho bych se mohla spolehnout, ne přerostlýho puberťáka, co nezvládá svoje libido. Kdy máš v úmyslu dospět?“

Mac hleděl na své ruce. „Já nevím. Mám pár problémů… týká se to věcí, který se táhnou od tátovy sebevraždy. Myslím, že jsem je nedokázal řešit o nic líp než on.“

„Tyhle řeči jsem už slyšela, Maku. Teď všeho lituješ, ale do týdne budeš zase nasávat.“

„Možná jen potřebuju důvod, abych zůstal střízlivej.“

„No, já to být nemůžu. Udělej to pro sebe. Dokud se to nezmění, my dva nemáme žádnou společnou budoucnost; vlastně nemáme společnýho vůbec nic.“

Mac přikývl. „Máš pravdu. Vždycky jsem ti přinášel jen zklamání. Ale ať mě vezmeš zpátky nebo ne, já se změním. Hodně jsem přemýšlel těch pár posledních týdnů a –“

„Ušetři si to. Jediný důvod, proč tady ještě sedím, je to, žes mi říkal, že prodej laguny je ohrožený.“

„David nebude souhlasit s podpisem.“

„Cože?“ Brada jí poklesla. „Vždyť to s bratry Dietschovými uzavíráme ani ne za týden. Víš, kolik času jsem tomu věnovala, kolik peněz je v sázce?“

„David vlastní dvacet procent, a on to nepodepíše, aspoň ne teď.“

„Sakra, podepíše to, nebo – tak mi pomoz… nebo ho uškrtím.“

„Klid, děvče.“ Mac se k ní naklonil a ztišil hlas. „David si myslí, že se Anděla vrátila do kalifornských vod.“

„Cože?“

„Když se potápěl, představivost mu pomohla. A teď ji chce chytit.“

„To je směšný. Kde na takový věci přišel?“

„Je mu čtrnáct. Dědeček mu vtloukal do hlavy historky o té obludě od doby, kdy ještě nosil plínky.“

„A jak ho přesvědčíme o opaku?“

„Vyhovíme mu. Dejme mu pár dní, aby se o to snažil. Terry je stejně pryč, a tak, když se zpozdí, nebude tě to nic stát. Než se vrátí, David si uvědomí, že jeho představivost běžela přesčas, a já ho pak přesvědčím, aby tu smlouvu podepsal.“

Mac na ni mrkl. „Pořád mě miluješ, že?“

„Páni, ty jseš ale osel.“

ÚŽINA JUAN DE FUCA / TICHÝ OCEÁN
17 MIL SEVEROZÁPADNĚ OD PORT RENFREW
OSTROV VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE

Pozdně odpolední slunce prorazilo mezerou v mracích a jako zářivé oranžové oko vrhá zlatý paprsek po hladině Tichého oceánu.

Vypadá to, jako by paprsek sledoval Terry Taylorovou, která stojí u zábradlí na přídi člunu *Cape Calvert* a pozoruje vodu. Kutr Kanadské pobřežní stráže jede rychlostí deset uzlů na jih podél ostrova Vancouveru a za sebou táhne dvě splétaná, tři čtvrtě palce tlustá ocelová lana. Jedno je připojeno k podvodním sáňkám, na nichž se veze přenosné „bouchadlo“ Tanakova institutu. Druhé táhne pozůstatky dospělé šedé velryby, jedné z nedávných obětí vyplavování.

Savec je tažen pozpátku za ocas. Rozřízli mu boky, aby krvácel.

„Hej –“

Terry sebou trhla. Joshua Bunkofske se zasmál. „Jsme trochu nervózní, co?“

„Vy byste taky byl nervózní, kdybyste měl rozum v hlavě.“

„Uvolněte se, všechno půjde přesně tak, jak jsme to naplánovali. Pojďte se mnou do kormidelny, chci vás představit své posádce. Jsou to dobří chlapi, pomůžou vám uklidnit nervy.“

Terry s ním šla dovnitř.

Plavidlo řídí muž, který vypadá spíš jako kytarista heavymetalové skupiny než kapitán lodi. Má divoké a neupravené tmavé vlasy, knír ve stylu fu manču a dlouhé kodety jako vystřižené ze šedesátých let.

„Chlapi, představuju vám dámu, která podepisuje naše šeky. Terry, to je náš kapitán Ron Marino junior."

Marino kývl.

„A tohle je jeho první důstojník, Brian Olmstead."

Olmstead, muž s ostře řezanými rysy a s postavou zápasníka, dává na odiv klikatou jizvu pod pravým okem. „Rád vás poznávám, madam."

„Já vás taky. Joshua říkal, že jste sloužil u námořnictva."

„Ano, paní. Poslední tři roky jako SEAL.[*]"

Terry se trochu ulevilo. Obrátila se ke třetímu muži, drsně vyhlížejícímu Italovi s černými vlasy i očima. „A vy jste?"

„Chlap, co nesnáší ryby. Michael Villaire. Newyorský dopravní policajt ve výslužbě. Jsem tady, abych vás chránil, kdyby došlo k nejhoršímu." Vytáhl zpod mapového stolu těžké vodotěsné pouzdro a otevřel je.

Uvnitř byla krátká a silná puška s velice širokou hlavní.

„Tohle je granátomet M-79. Jedna rána, nabíjí se zezadu, snadný použití. Má trhavý náboj ráže 40 milimetrů a dostřel přes třináct set stop. Buď ta vaše obluda bude spolupracovat, nebo zemře a šmitec."

Joshua se sebejistě usmál. „V návnadě jsou drogy, táhneme ji za sebou, vaše bubny bubnují, náš rybí detektor nám poví, až bude Meg nablízku, a máme tady po zuby ozbrojenýho poldu. Řekl bych, že jsme připraveni na všechny eventuality. A teď se zkuste uklidnit."

Terry se donutila k úsměvu. „Fajn, jsem klidná."

„Já nejsem," řekl knír fu manču těžkým, chraptivým hlasem. „Ten rybí chlap říká, že jsme placení za práci, ne od hodiny. Tahle úžina je velká vodní cesta, za předpokladu, že vaše ryba je vůbec v těchto vodách. Co se mě týče, koupila jste si moje služby na tři dny, pak uzavřeme novou dohodu."

„Pokud v úžině je, bubny ji přivedou rovnou k nám. Anděla byla na tom zařízení v podstatě odkojená, vydává to elektronický a akustický signál, který, jak víme, žraloky velice přitahuje."

„To bylo ve vaší zoologické zahradě. Tady jsme na otevřeným oceánu."

[*] SEAL - U. S. NAVY sea, air, land (jednotky Námořnictva Spojených států pohybující se na moři, ve vzduchu, na zemi) (pozn. překl.)

„Právě z něho tato technologie vzešla. Před mnoha lety se společnost AT & T radila s mým manželem o systému optických kabelů, které právě položila na dno oceánu, od východního pobřeží až ke Kanárským ostrovům. Kabel byl uložen v hloubce šest tisíc stop a byl chráněn sítí z nerezové oceli, ale žraloci ho pořád napadali, trhali ho, což společnost stálo miliony dolarů na opravách. Jonas přišel na to, že Lorenziniho ampule žraloků jsou vábeny signály z elektronických zesilovačů ve svazcích optických vláken.“

„Jakéže ampule?“

„Lorenziniho,“ odpověděl Joshua. „To jsou shluky smyslových buněk, které má žralok podél spodní strany čumáku.“

Terry přikývla. „Andělino bouchadlo vydává podobný elektrický signál, spojený s těžkým barytonovým duněním, které napodobuje srdeční ozvy vystrašené velryby. Vibrace jsou důležité, protože se dostanou mnohem dál než elektrické signály, které se ve slané vodě dost rychle lámou. Přirozeně čím je predátor větší, tím větší je i dosah senzorů.“

Zvedla granátomet M-79 a potěžkala ho. „Jistěže ale žádný není větší než naše Andělka.“

17

NA PALUBĚ NEPTUNU
FILIPÍNSKÉ MOŘE
592 MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘIKOPU

Erik Hollander přeběhl hlavní palubu a spěšně vešel na kapitánskou galerii. Odemkl svou soukromou kajutu, ohlédl se přes rameno, pak vstoupil a zamkl za sebou dveře. Pak si lehl na břicho, sáhl pod postel a vyndal krátkovlnnou vysílačku.

NA PALUBĚ SUPERJACHTY COELACANTH

Michael Maren leží na sluneční palubě ve své masážní vaně a popíjí ranní kávu. Jachta pluje rychlostí deset uzlů na sever a severovýchod, plnými plachtami se pohybuje půl míle za *Neptunem.* V nabíječce mu zapípala krátkovlnná vysílačka. Allison Petrucciová, nahoře bez, sáhla pro přístroj, aniž by vstala ze své lenošky. „Ano? Okamžik, dám vám ho. Hádej, kdo to je?“ Natáhla se a podala přijímač Marenovi.

„Hollandere. Už jsem uvažoval, kdy zavoláte.“

„Co je s váma, Marene?“ Hlas Erika Hollandera, zdeformovaný praskáním, na něj z rádia křičí. „Myslel jsem, že mě upozorníte, než se ten váš tvor vynoří. Neměl jsem v pohotovosti ani jednu kameru!“

Marek mrkl na Allison, která se právě zakusovala do čerstvého pečiva. „Jen klid, kamaráde. Jak jsem řekl vašemu partnerovi, nedokážu řídit přírodu, můžu ji jen pokoušet. Náš přítel se rozhodl vyplout nahoru a dát si malý večerní zákusek. Světla *Neptunu* byla ale pro jeho oči moc jasná, a tak utekl.“

„Jo, Taylor viděl dneska ráno to kousnutí a zuří. Každou vteřinu mi

přijde bušit na dveře.“

„Zkoumal tu mrtvou velrybu? Měřil něco?“

„Ani se nehnul z lodi.“

„Vidíte, co jsem vám říkal?“ Maren vylezl z vany, voda z něj kape na protiskluzovou podlahu. „Taylor není žádný vědec, je to jen prachobyčejný šarlatán.“

„Teď je to ale rozčilený šarlatán. Co tak asi s ním mám dělat?“

„Nedělejte nic. Tvařte se, že o ničem nevíte. Řekněte mu, že se zmýlil. Už jste vypluli, a tak nejspíš nepůjde zpátky něco kontrolovat.“

„A co je… s naším přítelem?“

„Sleduje vás od chvíle, co jste vyrazili, vlastně je teď přímo pod vámi v hloubce dva tisíce dvě stě stop, a pořád je dost hladový.“

„Pak to tažné zařízení –“

„Funguje skvěle.“

„Ach, kruci –“

Michael uslyšel, jak někdo v pozadí křičí.

„Taylor je tady, musím jít. Bude dnešní noc ta pravá? Musím to vědět.“

„Možná. Možná ne. Vítejte v reality show, Hollandere. Konec.“

Allison se v lenošce narovnala, přestala si na chvíli natírat prsa opalovacím olejem.

„No tak, Michaele, o co jde? My oba víme, že ta barakuda tu potvoru nevábí, ta sleduje *Neptun* sama od sebe.“

„Jak jsem předpokládal.“

„Takže jsi Hollanderovi lhal?“

„Vůbec ne. Prostě jsem mu řekl jen to, co potřebuje vědět.“ Vrátil vysílačku do nabíječky, pak si vzal plechovku pomerančového džusu a vlezl si zpátky do vany.

„Otevřete, Hollandere! Vím, že tam jste!“

Erik zabalil vysílačku do ručníku a strčil ji pod postel. Sundal si košili, pak odemkl dveře. „Promiňte, právě jsem se –“

Jonas vtrhl do místnosti. „Hodinu jsem prohledával loď. Kde jste k čertu byl?“

„Uklidněte se. Jen jsem něco zařizoval s pilotem vrtulníku na *Coelacanth* a v nemocnici v Manile.“

„Kecy. V řídicí místnosti jsem vás hledal třikrát.“

„Tak jste mě prostě vždycky propásl. Musel jsem jít do podpalubí do skladiště.“

„Abyste se přede mnou schoval?“

„Proč bych se před váma měl schovávat?“

„Takhle se mnou nemluvte. Byl jste na palubě, když se ta mrtvá velryba převrátila. Viděl jste to kousnutí Megalodona jasně jako den.“

„Kousnutí Megalodona? Můj bože, viděl jsem něco jako kousnutí kosatky, nic ani zdaleka tak velkého jako od Megalodona.“

„Lžete. Kde jste doopravdy vzal ten bílý zub Megalodona?“

„Říkal jsem vám, od jednoho bývalého kolegy z koleje.“

„Jak se jmenuje?“

„Jak se jmenuje? Krawitz. Artie Krawitz. Proč je to tak důležité?“

Jonas se přiblížil k jeho tváři. „Nevoďte mě za nos, Eriku, Chci vědět, co se tady děje.“

„Co se tady děje?“ Erik Jonase odstrčil a zatvářil se rozhněvaně. „Já vám řeknu, co se tady děje. Lexy, holka mrtvého Jasona Massetta, možná přijde o nohu, moje posádka je ve stresu, Andrew se chystá skončit a Odvážlivci se zamkli ve své společenské místnosti a opíjejí se tequilou. A vy sem teď přijdete, vtrhnete mi do pokoje a řádíte jako nějaký šílenec kvůli jakémusi kousnutí Megalodona.“

„Možná jsem starý, ale nejsem senilní. Pokud jde o tyhle potvory, vím, co vím.“

„Nikdo neříká, že jste senilní, ale všichni jsou s nervama na dně. Koukejte, Jonasi, vím, že si myslíte, že se nestarám o nic jiného než o hlasy diváků, ale to není pravda. Nezapomínejte, že jsem to byl já, kdo naverboval většinu těchhle Odvážlivců, považuju je za rodinu. Všechny mrzí to, co se stalo v posledních dvou dnech, zvlášť mě. Tak si prosím vás nechte poradit. Běžte najít svou dceru. Pobuďte s ní nějakou chvíli. Právě v takových časech opravdu potřebujeme ty, koho máme rádi.“

Jonas cítil, jak se mu tlak uklidňuje. „Dobře. Možná jsem to přehnal. Ale na téhle plavbě už bylo prolito příliš mnoho krve, a celý ten nápad projet trasu, kterou se dostaneme do blízkosti Marianského příkopu, mě trochu nadzvedává.“

„Chápu. Věřte mi, udělat televizní show není piknik, zvlášť tak nebezpečnou, jako jsou *Odvážlivci*. Počkejte, něco pro vás mám.“ Erik chvíli hledal v jenom kufru a pak vrazil Jonasovi do ruky lékovku na předpis. „Valium. Při takové činnosti, jakou děláme my, to považujeme za každodenní vitaminy.“

NÁRODNÍ PARK TICHOMORSKÉHO POBŘEŽÍ
OSTROV VANCOUVER

Poslední známky dne se jako pohasínající žárovka rozplývají na šedivém obzoru. Sametové vlny se valí k rozeklanému pobřeží a syčí, jak odumírají na skalách a v trhlinách.

Západní pobřeží ostrova Vancouveru se pohroužilo do tmy. Poklid večera narušilo několik pískavých zvuků.

V přílivovém jezírku obklopeném vyvřelou skálou leží tichomořský běloboký delfín. Savec, kterého uvěznil odliv, se nemůže dostat k ustupujícímu moři, třese se na boku, otvorem na hřbetě zoufale vdechuje vzduch a čeká, až další vlna zaútočí na stěny jeho vězení a zaplní jámu.

Nahoře na přední stěně útesu se ozvalo hluboké zavrčení, nese se dešťovým pralesem.

Pod linií douglasek a smrků se kolébá medvěd grizzly. Velký samec se zastavil na kraji skalnatého pobřeží a usopleným čenichem zafrkal do slaného vzduchu. Za pár vteřin ucítil na skalním zlomu raněného delfína, dvanáct stop pod místem, kde sedí.

Přihnalo se moře, zaplnilo prohlubeň vodou a na okamžik vyplaveného delfína zalilo. Když voda ustoupila, uvězněný savec vyfoukl svým otvorem gejzír krvavého vzduchu.

Jeho pach medvěda vzrušil. Prohlédl si skalní stěnu pod sebou, odhadl cestu a pak čile sestoupil na nižší stupeň, odkud sune svých sedm set dvacet liber váhy dolů a přitom zatíná drápy do mechem pokrytých balvanů. Když byl v půli cesty, zastavil se, koukl se skulinou ve skále na svou bezmocnou oběť, pak skočil dolů na další stupeň –

– když vtom se na skálu navalila deset stop vysoká vlna.

Moře omylo skálu a zvedlo grizzlyho z jeho úchytů. Volně plovoucí medvěd byl vržen proti kluzké skále a pak ho ustupující voda smetla zpátky do moře.

Grizzly, výborný plavec, se patnáct stop od břehu vynořil. Otřepal si vodu z mohutné hlavy a zabírá mohutnýma nohama, jak plave zpátky ke skalní stěně, z níž už okapává voda, a přemáhá náhle silný tah Tichého oceánu.

Proud se zrychluje, táhne medvěda zpět. Ten ve snaze udržet hlavu nad vodou chrčivě štěkl a pak zmizel pod hladinou.

Na dlouhou chvíli se noci opět zmocnilo ticho, pak klidem otřásl srdcervoucí řev, grizzly se vynořil, nad hladinu se vyšvihla zkrvavená horní část jeho těla, medvěd v panice tluče předními nohama do vody a

bojuje, aby se dostal do bezpečí skalisek.

Tichý oceán zabublal a pak se kolem medvěda jako ocelová past na slony dokořán otevřela obrovská tlama samce Megalodona. Pilovité zuby se kolem něj sevřely, horní řada tesáků zachytila grizzlyho kolem krku a proniká kůží, svalstvem a kostmi, až mu zcela bez námahy ulomila hlavu.

Horní část Megalodonovy hlavy se nepřestává zvedat nad vodu, tancuje nad hladinou sem a tam a děsivé čelisti rozsekávají tuhou medvědovu kůži. Ve větru zavířily chlupy a krev, a pak velký samec opět vklouzl do hlubin.

Běloboký delfín v bezpečí přílivového jezírka píská do noci.

NA PALUBĚ CAPE CALVERTU, KUTRU POBŘEŽNÍ STRÁŽE ÚŽINA JUAN DE FUCA / TICHÝ OCEÁN DVĚ MÍLE JIHOZÁPADNĚ OD PORT RENFREW

Úžinu Juan de Fuca zahalil příkrov temnoty, noc narušuje jen dunivé bručení dvou dieselových motorů.

Na horní palubě kutru stojí Terry Taylorová, upřeně hledí na ebenové moře a každých několik minut si v chladném mrholení otírá obličej.

Její víra v úspěch, kterou pojala ve dne, je otřesena rozčilující prázdnotou úžiny, jejíž pobřeží je od soumraku do svítání pod dohledem malého plavidla Kanadské pobřežní stráže.

Pohlédla k východu, snaží se rozeznat temnou linii země. *Jsi jen půl míle od pobřeží, nanejvýš dvě minuty jízdy na zodiaku. Přestaň se znepokojovat. Kromě toho Anděla nemá zájem na lovení lidí, pronásleduje velryby.*

Přišel k ní Joshua. „Jak se máte?“

„Dobře,“ zalhala.

„Je tady chladno. Nepůjdete dovnitř?“

„Je mi líp tady, trpím trochu klaustrofobií.“

Přikročil blíž a natáhl k ní ruku s kovovou lahví. „Tady máte. Tohle vás zbaví nervozity.“

„Ne, díky. Při jednom výletě jsem si pokazila játra.“

„Aha.“ Usmál se. „Co by dělal Jonas? Promiňte, to byl špatný žert. Jen že vím, že jednou už Andělu pronásledoval, tak mě napadlo, jak by

si počínal podruhý.“

„To on už dělat nebude. Nemůžete se pořád dívat smrti do tváře. A kromě toho se Jonasův postoj k Anděle během let změnil. Nevěří už, že je dobré držet velké predátory v zajetí.“

„Vy s tím zřejmě nesouhlasíte.“

„Pokud Andělu nechytíme, budou ji nakonec stejně muset ulovit kanadské úřady. Vnější brána kanálu byla vyměněna, takže je mnohem menší pravděpodobnost, že by znovu utekla. A navíc, kdybychom ji chytili my, bylo by to dobré pro místní ekonomiku.“

„Zvlášť pro tu vaši.“

„Poslouchejte, moje rodina investovala do laguny všechno, co měla. Dosud jsme neměli co ukázat kromě smrti mého bratra a obrovských dluhů, takže ano, zasloužíme si trochu štěstí. Těchto posledních dvacet let… bylo pro nás všechny velice tvrdých.“

„Můžu vám položit osobní otázku?“

„Ptejte se, možná na ni neodpovím.“

Joshua se opřel o zábradlí. „Máte někdy pocit, jako by vás život míjel, jako by celá vaše existence, až kam si dokážete vzpomenout, byla předurčena pro jeden veliký okamžik, který stále nepřichází?“

Podívala se na druhou stranu. „Nevím. Někdy.“

„Já mám ten pocit každý den. Proto soudím, že potřebuju změnu, čím drastičtější, tím lepší. Nové povolání. Nové město. Nový vztah. Nový život. Když jde všechno špatně, změň to, to je moje nová filozofie.“

„Mně změna nedělá dobře.“

„Potom budete až do smrti trčet ve své zaběhané rutině, budete se modlit, aby přišlo něco dobrýho, ale nikdy neuděláte nic pro to, aby se to stalo. Kdosi mi jednou řekl definici šílenství: když člověk dělá pořád totéž, den za dnem, ale očekává odlišný výsledky.“

„To je snad pravda, ale některé věci… no, řekněme, že jsem na změnu příliš stará.“

„Stará? Terry, když se na vás dívám, vidím krásnou ženu, energickou, plnou života, unavenou tím, co dokážu nazvat jen omšelým manželstvím.“

Zasmála se. „To byla ta nejhorší sekvence, jakou jsem kdy slyšela.“

„Jo, máte pravdu, ale buďte upřímná. Nelitovala jste nikdy toho, že jste si vzala muže, který je o dvacet let starší než vy?“

„Za prvé, věkový rozdíl mezi námi je osmnáct, ne dvacet let, a odpověď zní ne. Jako většina manželů se s Jonasem občas pohádáme,

ale pořád je mezi námi něco mimořádného.“

„Jo, ale je v tom ještě láska? Chybí vám zrovna teď, nebo jste si postupem času jen zvykli být vedle sebe?“

„Kam tím míříte?“

„Vím, že jste nervózní z toho, že jste na téhle lodi, ale přiměla jste se k tomu, zdolala jste strach. A já jsem pochopil, že mě velice přitahujete.“

„Joshi –“

„Jen mě vyslechněte. Někdy si lidi prostě jen potřebují vzít si jeden od druhého dovolenou, víte, dobít baterie a cítit se znovu nově. Netlačím na vás, nechci nic komplikovat.“ Naklonil se k ní blíž. „Kdybyste měla chuť na trochu fyzickýho kontaktu, dveře mé ložnice jsou vždycky otevřený.“

Joshua na ni mrkl a pak zamířil zpět do lodi.

Terry se zahleděla na moře a zalitovala, že si s sebou nevzala něco k pití.

Velký samec Megalodona se plíží podél skalnatého jihozápadního tichomořského pobřeží ostrova Vancouveru, jeho přízračná hřbetní ploutev se vynořuje a zase klesá pod hladinu, na níž se válejí cáry mlhy. Klouže na sever směrem k Port Renfrew, pak ustupuje k jihu, jeho způsob pohybu v úžině je stále nevyzpytatelnější. Samec je rozčilený, jeho poslední jídlo mu v břiše bouří.

Trávicí systém žraloků predátorů je relativně krátký. Když se potrava dostane do žaludku, cestuje dvanáctníkem, což je začátek tenkého střeva. Uvnitř dvanáctníku je řada skladů, kterým se říká spirálová chlopeň. Ta se podobá vývrtce, běží po stěnách tenkého střeva a poskytuje žralokovi dodatečnou absorpční plochu, aby vstřebal ze své potravy co největší část živin. Tvar tohoto orgánu však slouží ještě jinému účelu, totiž je prostředkem, který žralokovi umožňuje vyvrhnout to, co nemohl dobře strávit.

Snad je to grizzlyho tlustá kůže s hustou srstí, snad těžké svalstvo zvířete, rozhodně však Megalodona jeho poslední jídlo v břiše velice tlačí.

Velký samec vystrčil svou obrovskou hlavu nad vodu. Čelisti se mu v náhlé křeči rozevřely, a pak Meg zvrací, vyvrhuje nestrávené zbytky medvěda grizzlyho. Tento akt byl tak prudký, že se žralokovi žaludek doslova obrátil naruby a vyhřezl mu z obrovité tlamy ven jako růžový

balon.

Stejně rychle, jak se to stalo, pak žaludek zase vklouzl zpět do Megalodonových útrob a jeho trávicí ústrojí se vrátilo do normálního stavu.

Meg, vyčerpaný tou námahou, se překulil na bok, proplouvá sem tam s otevřenou tlamou po hladině a studené moře mu ochlazuje rozpálené vnitřnosti.

PORT RENFREW, OSTROV VANCOUVER
ČAS: 4.22

Šestnáctiletý Ryan Muskett otřel rosu ze sedadel sedmnáct stop dlouhého člunu jménem Bostonský velrybář, který patří jeho otci, a jeho kamarád Justin Tomasini loď odvázal. Oba chlapci jsou přáteli od dětských let a rybaří ve vodách ostrova Vancouveru od chvíle, kdy dokázali udržet udici a cívku. Žádná karanténa Pobřežní stráže je nemůže odradit.

Ryan vyvedl člun z doku do hlubší vody. Justin si zastrčil dlouhé světlé vlasy pod baseballovou čepici s emblémem *Johna Deera* a pak pnpevnil k vlascům obou udic desetiuncové závaží.

„Hele, Musku, poslouchal jsi včera večer zápas? Burrell udělal další homerun. Ještě dva a dotáhnou se na Bondy.“

„Sázím se, že se mu to povede v neděli proti Giantům. Snad se nám podaří sehnat lístky.“

Když se dostali pryč z mělčiny, Ryan nastartoval přívěsný lodní motor, a jak se člun rozjel, jeho příď se zvedla nad vodu.

„Psss!“ Justin gestikuluje Ryanovi, aby ubral plyn. „Nemůžu si dovolit další pokutu.“

„Kašli na Pobřežní stráž, J. T. Jak to, že neotravujou velký rybářský lodě?“

„Táta říkal, že se nestarají o lodě, co jezdí na hluboké vodě, jen o rekreační, co se pohybují blízko u břehu.“

„Ty povídačky o jedovatých řasách… jsou jen pitomý kecy.“

„Já nevím. Vzpomínám si, že kvůli poslednímu květu před pár letama se musely úplně přestat lovit škeble. Brácha byl tři měsíce bez práce.“

„Jo, no, včera večer jsem mluvil se Shaunem MacVicarem a ten mi

říkal, že na sever od Bamfieldu už zákaz vstupu do vody zrušili. Shaun MacVicar říká, že krabi jdou dobře a taky že lososi berou. Říkal, že bysme měli být tam.“

„Kašlu na Shauna MacVicara a kašlu na Pobřežní stráž. Nebudu platit za víc benzínu jen proto, abych si mohl zarybařit u pitomýho Bamfieldu.“

Ryan proplul kolem značkovací bóje, pak podle vzdáleného majáku zkontroloval polohu. Byli dvě míle od pobřeží, na vodě hlubší než čtyři sta stop. Vypnul motor a nechal člun volně plout. „Fajn, J. T. Stanovme si pravidla.“

Justin má svou udici už ve vodě. „Deset dolarů za první rybu, dvacet za nejvíc chycených ryb, a šest piv za největší rybu.“

„Dobře. Doufám, že máš dost peněz, protože se ti v poslední době moc nedaří.“ Ryan přešel k otočné židli na otevřené přední palubě, pak zavěsil na háček jako návnadu živého sledě.

Několik minut uplynulo v tichosti, chlapci se soustředili na konce svých udic.

„Bingo!“ zvolal Ryan a začal co nejrychleji navíjet vlasec, potom prudkým trhnutím zasekl háček.

„Královskej losos?“

„Jo, a pěknej kousek. To bude bitva.“

„Radši ho nech běžet.“

„To sakra ne.“ Ryan uvolnil sevření jednostranné udice, takže se vlasec začal odvíjet. „Dám mu sto metrů, aby se unavil, a pak –“

„Mám taky jednoho!“ Justin navinul volnou část vlasce, pak odborně zasekl. „Znáš pravidla, první ryba na lodi.“

„Jo jo.“ Ryan táhne za navíjející se vlasec. „Zdvojnásobme první sázku na těžší rybu.“

Justin pohlédl na kamarádovu udici. „Beru.“

„Ha. Nejspíš jsi chytil střevli.“

„No, tak zdvojnásobme sázku. Já ji budu mít ve člunu o deset minut dřív než ty.“

NA PALUBĚ CAPE CALVERTU, KUTRU POBŘEŽNÍ STRÁŽE

V kormidelně je tma, je vidět jen jantarově žlutý svit na přístrojových panelech.

Terry Taylorová vypila vlažný zbytek kávy, už třetího šálku za tři hodiny. Funguje už jen na kofeinu, adrenalin z ní vyprchal už před několika hodinami. Ospalýma očima pohlédla na členy posádky a napadlo ji, jak moc jim asi může věřit.

U řízení je „heavymetalový“ kapitán, pohroužený do četby internetových novin. Brian Olmstead sedí před matně svítícím displejem rybího detektoru a prohlíží příručku jednotky SEAL vojenského námořnictva. Za posledních osm hodin lokalizoval bývalý námořník dvě hejna kosatek, sedm velryb bezzubých, pár delfínů a nejméně tucet platýsů obrovských.

Michaela Villaira už několik hodin nikdo neviděl. Bývalý dopravní policista je někde dole, nepochybně spí.

Joshua Bunkofske drží stráž venku na přídi. Terry ho diskrétně pozoruje skrz přední sklo kormidelny a v myšlenkách si pohrává s představou sebe sama v posteli s tím mladým mužem.

Opravdu bych to udělala? A podvedl by někdy Jonas mě? Uvažuje o tom, že ještě naposledy jako muž zkusí být dobyvatelem? Co se honí v hlavě ženatého muže, když dosáhne určitého věku, kdy už ví, že má své nejlepší dny za sebou?

Představila si Jonase v moři v chumlu spoře oděných společnic Odvážlivců.

Nech toho! Jonas není jako Mac, a jistě by se nevystavil možnosti být při něčem takovém přistižen s dcerou na palubě. Ale když mu tak věříš, proč jsi naléhala, aby vzal Dani s sebou?

Zvedla oči a opět se podívala na Joshuu.

Není to žádný chlapák. Ale… kdybys věděla, že s tím budeš moct dál žít, udělala bys to?

„Hej!“ Brian Olmstead náhle vstal, upřeně hledí na rybí detektor. „Něco právě proplulo tři sta dvacet stop pod náma, něco velkýho!“

„Asi zase nějaká velryba,“ zamumlal kapitán Marino.

„Ne, nemyslím. Změň kurz na tři-tři-nula.“

Ron Marino vykulil na svého prvního důstojníka oči, pak prudce otočil kormidlem a šlápl na plyn pravého motoru.

Terry je na nohou, vnitřnosti se jí svírají. „Kde je? Jak hluboko? Ještě pořád ji na tom detektoru vidíte?“

„Teď počkejme.“ Brian zaostřil. „Mám ji. Je sedmdesát stop před náma a zůstává v hloubce. Signál sílí. Stoupá.“

Justin Tomasini spatřil vedle boku lodi tančit záblesk stříbra. Levou

rukou chytil udici a cívku, pravou popadl síťku a obratně nabral sedmnáctilibrového královského lososa.

„Vyhrál jsem, dlužíš mi deset babek.“

Ryan Muskett si ho nevšímá, soustředí se na svou udici. Ruce ho pálí kyselinou mléčnou, jak nepřestává bojovat se svým lososem. „Tenhle má minimálně třicet liber. Ne jak ta tvá chcíplina.“

„Nebude se počítat, když ho nevytáhneš na loď.“

Ryan si přendal udici do druhé ruky, zaklonil se dozadu, vší silou táhne rybu nahoru.

Padesát stop od člunu se nad vodu vyhoupl stříbrný šíp.

„Hele!“

„Tjú! Drž ho, Musku. Ať ještě zatancuje!“

Ryan se několikrát nadechl, sbírá sílu. „Koukni se na tohle!“ navinul zpět volnou část vlasce, zaklonil se a vší silou zatáhl.

Z vody vyskočila třiatřicetilibrová ryba – a za ní šest a půl stopy vysoká, slonovinově bílá hřbetní ploutev, která jako plachta prořízla temnou hladinu.

Oba chlapci bez hnutí zírají na přízračný předmět, který se k nim rychle přibližuje.

„Musku, nahoď motor.“

Hoch zůstává jako přimrazený sedět na své židli.

„Musku, nastartuj ten zatracenej motor!“

Citronově zelená zář se přiblížila, a pak slonovinový trup pod vodou praštil ze strany do člunu silou autobusu, který narazil do jízdního kola.

Ryan Muskett spatřil hvězdy, a pak byl pod vodou, ponořený v temnotě a chladu. Kopáním se snaží překonat váhu mokrého šatstva, které ho táhne dolů. Dostal se na hladinu, chytil se převráceného člunu.

„J.T.?“

„Tady jsem, na druhé straně.“

Chlapci plavou k sobě.

„Co to sakra bylo?“

Justinovi se rozšiřují oči, dolní ret se mu chvěje. „Koukej.“

Hladinu prosekla bledá hřbetní ploutev, krouží kolem nich.

Kutr Kanadské pobřežní stráže se dostal do pásma husté mlhy a zpomalil na tři uzly.

Joshua Bunkofske stojí u zábradlí na přídi, v ruce drží baterku, ale její světlo jen těžko proniká těžkým mlhovým mžením. „Kde je, Briane?“

„Musí být někde tam vpředu!“ volá bývalý vojenský námořník.

Terry s roztřesenými koleny došla k Joshuovi na palubu. „Ta mlha se zhoršuje. Vjedeme do ní?“

„Pssst!“

Joshua posvítil na jakýsi předmět, který pluje přímo před kutrem. „Něco vidím.“

Terry šla blíž. „To vypadá na převrácený člun.“

„Myslím, že máte pravdu. Kapitáne, zastavte.“

Ron Marino přeřadil na neutrál. Těžký trup plavidla se zvedá a opět klesá nad svou brázdou.

Joshua přejíždí světlem po hladině. „Ahoj! Je tam někdo?“

Je slyšet jen ticho.

Terry se divoce rozbušilo srdce.

„Ahoj? Slyší mě někdo?“

Světlo se pohybuje zprava doleva, paprsek proniká jako briliantové kopí temnotou zahalenou v mlze – zastavuje se, když osvítilo předmět, který se jako hora tyčí z vody.

„Ach, pane bože…“

Celá Megalodonova hlava je nad vodou, z jeho žvýkajících čelistí se řine krev.

Joshua hledí na tvora s hrůzou v očích. „Kriste Ježíši… To je ale obr.“

„Joshi, něco mu visí z koutku tlamy… ach, bože, to je ruka!“ Terry polkla, jak se jí udělalo zle od žaludku.

Joshovi zabušilo srdce až v krku, když pohlédl na neživou končetinu, která se pohupuje sem a tam spolu se Megovými čelistmi.

Pak lidská ruka odpadla do moře.

Paprsek světla z baterky padl do kalně šedého oka zvířete.

Megalodon se otočil na stranu a zmizel.

Terry se chytila zábradlí, zatočila se jí hlava. „Změnila jsem názor, vraťme se ke břehu.“

Josh ji vzal kolem pasu a odvedl zpět do kormidelny. „Odplavala do hlubiny.“

„Mám ji na sonaru,“ hlásil Brian. „Tři sta stop… čtyři sta, pohybuje se na jih na dva-jedna-nula. Museli jsme ji vyděsit, ona vlastně prchá, její rychlost se blíží pětadvaceti uzlům.“

Josh se posadil k detektoru. „Drž se jí, Marino.“

Terry zamířila dolů. Vstoupila do jedné kajuty a našla Michaela Villaira, jak spí na jedné ze spodních paland. Třásla s ním, dokud se

nepohnul. „Probuďte se a vezměte si svou zbraň!“

Brian se zaposlouchal do sonaru. „To není dobrý, já ji neslyším, když to bubnovadlo tak hrozně hlučí.“ Přesunul se zpátky k detektoru ve chvíli, kdy se k nim vrátila Terry.

Marino se podíval na mapy. „Hej, Bunkofske, ta vaše ryba odplouvá z úžiny, míří do otevřeného oceánu. To bude těžký, držet se jí teď.“

V Terryiných mandlových očích se mihl strach. „Joshi, já nežertuju. Odvezte nás zpátky. Nemám z toho dobrý pocit.“

„Běžte si lehnout.“

„Nerozkazujte mi.“

„Terry, najala jste si nás na nějakou práci, tak nás nechte, abychom ji udělali.“

„Změnila jsem názor. Už si ani nemyslím, že je to Anděla.“

Joshua se nervózně usmál. „Ale Terry, ovšemže je to Anděla.“

„Ne, nemyslím. Nevypadá jako Anděla. Ta byla mnohem tlustší, mnohem větší.“

„A kdy jste ji naposledy viděla? Před osmnácti lety?“

„Odvezte mě zpátky na břeh, Joshuo. Hned!“

Námořní biolog si jí nevšímal. „Udržujte stabilní tempo, kapitáne. Jen tu obludu neztraťte.“

18

NA PALUBĚ NEPTUNU
FILIPÍNSKÉ MOŘE
469 MIL JIHOVÝCHODNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Vítr o síle vichřice bičuje půlnoční oblohu a prudce se opírá do proudů deště, které dopadají na kolébající se, bíle zpěněné moře. Mohutné kupovité mraky narážejí jeden do druhého a dští hromy připomínající dělostřelbu a oslnivé šípy blesků, které v nabité atmosféře září jako pavoučí sítě.

Do kýlu španělské galeony buší dvacet až třicet stop vysoké vlny, kypící vodní hory zvedají vysokou loď k nebi a pak ji zase pomstychtivě nechávají klesnout do strmých brázd mezi vlnami.

Kapitán Robertson a jeho první důstojník zůstávají u kormidla, oba v těžké výstroji do deště, připoutaní popruhy k hlavnímu stěžni. Všechny košové plachty *Neptunu* byly skasány a všechny dveře neprodyšně uzavřeny, než se bouře přežene.

Svět v podpalubí je vzhůru nohama, ve ztemnělých chodbách se ozývá ječivý smích Odvážlivců a bušení heavymetalové hudby. Dřevěné trámy s každým zhoupnutím lodi praskají a ozvěnou vracejí sténání osazenstva, kterému je zle.

Susan Ferrarisová padla do postele, je napůl v bezvědomí po požití tří prášků na spaní za poslední hodinu. Erik Hollander je na všech čtyřech v koupelnové kóji, stejně jako většina jeho asistentů. Andrew Fox a jeho posádka se snaží bouři přečkat v jídelně, sledují na DVD film *Dokonalá bouře* a přitom usrkávají z uzavřených plastových kelímků horký čaj. Jonas v jejich společnosti co nejdéle předstíral, že je na moři jako doma, ale pak se vydal do své kajuty, bylo mu příliš zle, než aby se mohl dál dívat na televizní obrazovku.

Právě když se potácel chodbou zahalenou v černočerné tmě, *Neptun*

se náhle prudce naklonil na pravobok. Jonase, v temnotě slepého, to hodilo na stěnu – a loď se převrací dál jako vozík na dráze smrti v zábavním parku… čtyřicet stupňů… padesát stupňů…

Jak se ve tmě přidržoval, zachvátil ho strach a hlavou mu projela myšlenka na moře nenávratně zaplavující loď.

O jednu palubu níž se roztříštila hudební skříň a přestala hrát, takže bylo slyšet ječení a vřískot opilých Odvážlivců, kteří právě hráli svlékací hru a teď byli po hlavě vrženi na stěnu. Polonahé Cukrovinky se válely ve změti těl, některé ze spoře oděných žen naslepo ve tmě zvracely, když začalo hrozit, že se *Neptun* pod nimi propadne.

Danielle Taylorová zvrací do ručníku a přeje si, aby konec přišel co nejdříve.

Loď se nakonec narovnala, její příď zvítězila nad mořem, které však začíná znovu stoupat.

Jonas, sám v chodbě, se s námahou postavil na nohy a není si jistý, zda kráčí po podlaze nebo po stěně. Odspodu slyší podivné zvuky a uvažuje, zda má jít hledat dceru.

Jaký by to mělo smysl: buď zvrací, nebo je namol jako ostatní. V každém případě jsem ten poslední, koho by chtěla vidět.

Zapudil svůj rodičovský impulz vtrhnout do společnosti, našel dveře své kajuty a napůl se vpotácel do dveří. Zasténal, jak si zkroutil kdysi operované levé koleno.

„Všechno v pořádku?“

Ženský hlas přichází zevnitř kajuty. „Dani?“

„Zkuste hádat znovu.“

Jonas nahmatal svou tašku, našel v ní baterku, zamířil ji na místo, odkud hlas přicházel, a rozsvítil.

„Mia?“

„Hele, věděla jsem, že si vzpomenete.“

„Mio, neviděla jste Dani?“

„Je dole v té zoologické zahradě a spolu s ostatními si obrací žaludek naruby. Nechte ji být, ať si to užije.“

Příď lodi se pod nimi zvedla.

Mia leží na palandě a zažívá pocit jako na toboganu.

Když *Neptun* opět s rachotem dopadl na vodu, Jonas pocítil, jak se mu krev valí z hlavy do břicha. Po kolenou začal hledat láhev s vodou.

Černovlasá Italofilipínka seskočila z lůžka, uchopila Jonase v podpaždí, nadzdvihla jej a pak ho zavedla k oknu. Odjistila západku a okno se okamžitě otevřelo.

Do místnosti hněvivě vpadl vítr, venku blesky osvětlují zrádné vrcholy a údolí Tichého oceánu.

„Dýchejte.“ Zatlačila mu do okna tvář, kterou hned skropily déšť a moře, když zhluboka nabíral vzduch do plic.

„Dobře… stačí.“ Vtáhl hlavu zpět dovnitř, zajistil okno a utřel si obličej. Pak opět ztratil rovnováhu, sesul se k podlaze a opřel se o stěnu. „Copak tady chcete?“

Poklekla vedle něj a nechala si šaty sklouznout z ramen. „Mohli bychom tady dneska v noci umřít.“

„Neumřeme.“

„Jestli tomu doopravdy věříte, proč jste tak vystrašený?“

„Nejsem Superman.“

„Ani já ne, a nebojím se.“

Jonas zvedl rozbolavělou hlavu a pohlédl na ni. „Dobře, tak v čem je vaše tajemství?“

„Povím vám to.“ Klesla vedle něj a opřela si hlavu o jeho rameno. „Asi před čtyřmi léty jsem ještě se dvěma kamarádkami jela v autě, řídila jsem. Pršelo, ne tak jako teď, ale hrozně to klouzalo. No, a já jsem se hádala se svou kamarádkou Beth, řvala jsem na ni, aby vyhodila cigaretu, protože nesnáším pasivní kouření, když vtom auto náhle sklouzlo na stranu. Další věc, na kterou si pamatuju, byla rána – narazily jsme do něčeho před sebou. Naletěla jsem tak prudce na volant, že se jeho okraj ohnul až k palubní desce, a hlavou jsem prorazila přední sklo. Pamatuju si jen zvuk praskajícího skla, pak už nic.“

Naklánějící se místnost na okamžik osvítil blesk.

Mia chytila Jonase za ruku. „Můj další pocit… bylo to zvláštní. Probudila jsem se, ale necítila jsem žádnou bolest, a pak jsem vykřikla, protože jsem jaksi seděla nahoře a dívala jsem se na zátylek své hlavy a na svoje ruce, jak leží na volantu.“

„To nechápu.“

„Byla jsem mrtvá, Jonasi. Můj duch seděl nahoře, v půli cesty od mýho neživýho těla.“

„Ježíši“.

„Rozhlídla jsem se kolem sebe. Beth byla namáčknutá na dveře spolujezdce a má další kamarádka byla ještě připoutaná na zadním sedadle. Probrala se a pak začala křičet, ‚ona je mrtvá, ona je mrtvá‘. Když jsem natáhla ruku, abych se jí dotkla, ruka mi projela skrz ni a ona se zachvěla.“

Příď *Neptunu* se zase začala zvedat.

Jonas zavřel oči, sbíral síly pro okamžik, až se zase začne propadat. „Co se stalo pak?“

„Měla jsem hrozný strach, ale ne kvůli sobě, kvůli kamarádkám. Pořád jsem ječela na Ellii, aby vypadla z auta, protože to vybuchne. Asi mě nějak slyšela, protože se jí podařilo otevřít dveře a pak oknem spolujezdce vytáhnout Beth ven. Běžela jsem za nimi, nebo aspoň můj duch běžel, a pak jsem se zase vznášela nad autem. Viděla jsem Ellii, jak se vrací a snaží se mě vytáhnout, a pak zase všechno zčernalo.

Když jsem se probudila, byla jsem zpátky ve svým těle a ošetřovatelé rozřezávali zadní dveře, aby mě dostali ven. Ta bolest byla hrozná, v hlavě mi bušilo, jako by se mi měla rozletět na kusy, a co chvíli jsem omdlívala. Další věc, kterou si pamatuju, je, jak ležím na nosítkách a vezou mě nějakou chodbou, jsou tam doktoři a sestry a ostře tam svítí světla. Tohle všechno jsem viděla vteřinu předtím, než jsem zase omdlela. Tentokrát mě temnota zahalila jako teplá přikrývka a vzala s sebou všechen můj strach.“

Mia šeptala Jonasovi do ucha: „Znova jsem pak umřela na operačním stole. Doktoři by to nepřipustili, ale já to vím. Když jsem se pak probudila, můj duch se díval na moje tělo od stropu nějaké soukromé místnosti. Vypadala jsem tak malá a křehká. Měla jsem bledou kůži a modrý rty. A pak jsem to uviděla, jasný kruh světla, jak se vznáší nade mnou, nad stropem, a uprostřed toho kruhu bylo to nejčistší bílý světlo, jaký jsem kdy viděla. No, a já jsem nevěděla, co mám dělat, víte, člověk slyší všechny ty historky, ale nikdo mě nepřišel pozdravit, žádný mrtvý příbuzný. A tak jsem se sama od sebe rozhodla vstoupit do toho světla, jen abych se podívala, co to všechno znamená. Další věc, kterou si pamatuju, je tahle obdélníková místnost z mraků, aspoň tak to vypadalo, a pak jsem uviděla tu postavu. Byl to muž, ale jeho tvář jsem neviděla. V hlavě se mi honily různý myšlenky, nemohla jsem uvěřit tomu, co vidím, ale vím, že to musel být Ježíš, nebo možná anděl, protože byl tak krásný, ale ne podobou, spíš tak nějak milujícím způsobem, byl tak laskavý, plný slunečního světla.

Ale vtom jsem se polekala, protože jsem pochopila, že musím být mrtvá, ale že nechci nechat matku úplně samotnou, a tak jsem ho prosila, aby mi dovolil vrátit se. Nezlobil se, ale můžu říct, že taky z toho nebyl šťastný, ale přikývl, a pak jsem byla zpátky… zpátky v nemocničním pokoji, zpátky ve svým těle, jenže ta bolest byla tak hrozná, že jsem ji nemohla vydržet, tak moc to bolelo. Pochopila jsem, že proto byl můj anděl smutný, protože věděl, že budu muset vydržet tu

bolest. Ale pak jsem cítila, že se dotkl mé duše, a pak se ta bolest už dala snést, a když jsem se probudila, dívala jsem se matce do očí.“

Mia klečela před Jonasem, bouře osvětlovala její zoufalý výraz. „Věříte mi, že mi věříte?“

„Ano.“

Vztáhla ruku, dotkla se jeho tváří a otřela slzy, o nichž nevěděl, ale pochopil, že jí chce věřit, že ho její příběh uklidňuje. A pak se příď *Neptunu* znovu zvedla a loď se začala převracet.

„Nedovolte myšlenkám na smrt, aby vás odpoutávaly od života.“ Vzala ho za ruku a pomohla mu na nohy. „Buďme v té bouři spolu.“

Mia vedla Jonase přes houpající se podlahu k palandě –

– když vtom se rozletěly dveře kajuty.

Mezi záblesky zvenčí vidí Jonas Odvážlivce, všichni mají na sobě potápěčské kombinézy a výstroj zkonstruovanou pro vojenské námořnictvo.

„No… teda…“ směje se Jennie. „Věděla jsem, že tu loď někdo rozhoupal.“

Evan se uvnitř kajuty opřel o stěnu. „Coffey přišel se skvělým nápadem. Jdeme si zalyžovat na vodě.“

„Já jsem pro!“ zvolala Mia a hned si svlékla šaty, aby si oblékla gumový oblek, který jí kdosi podával.

Jonas se chytil visutého lůžka, potřeboval se opřít. „Vy jste se zbláznili. Copak váš život nemá žádnou cenu?“

„Zapomeňte na něho,“ řekl Barry Struhl. „Věděl jsem, že není jeden z nás.“

„Ale je,“ namítla Mia. „Pojďte, Jonasi, potřebujete to. Fergie, kde je jeho oblek?“

Fergie na Jonase hodil oblek a výstroj. „Ano, pojďte s námi, profesore. Ukažte nám ostatním ztracencům, že jste ještě chlap!“

•

Jonas se s Odvážlivci krčí na lodním schodišti, čekají, až bude člun spuštěn na vodu.

„Teď!“ Fergie a Coffey uvolnili západku na závoře, pak všichni vyběhli ven do nečasu a zabouchli za sebou dveře. Doc Shinto posvítil baterkou na Jonase a pomohl mu navléknout si popruhy. „Jen klid. Nikdo tady nechce umřít. Umíme být docela opatrní, a tady venku vám nejspíš bude míň špatně než tam dole.“

Loď se pod nimi zhoupla, Jonas se málem sesul zpátky na schodiště.

„Jak říkáme, Fergie a Coffey připevňují ke stěžni vratiplachty dlouhé stočené lano, které se přichytí k vašim popruhům, a tak vás nebudeme moct nijak ztratit. Než si výstroj zapnete, vezměte si nafukovací vestu, ta vás udrží nad vodou.“

Jonas si navlékl neonově oranžovou vestu a pevně si ji zapnul kolem pasu. „Ještě pořád se mi do toho nechce.“

„Nikdo neříká, že to musíte dělat. Jen pojďte nahoru na palubu, stačí, když tam chvíli budete, pak můžete jít zpátky dolů.“

Mia mu pomohla upevnit přes plovací vestu námořnický postroj.

Někdo jim nad hlavou dvakrát dupl. Barry a Evan otevřeli poklop a nechali na schodiště vklouznout tři dlouhá tažná lana se svorkami na konci.

Jennie, Ewan a Dee si připnuli svorky ke svým popruhům a pak všichni tři vyskočili z otvoru do rozvířené vody a zavýskli přitom jako děti.

Barry poklop zase stáhl dolů a zavřel bouři venku.

Jonas si zakryl oči, srdce mu divoce buší v hrudi. *Tohle je šílenství. Je mi třiašedesát let. Nejspíš budu mít infarkt dřív, než se vůbec dostanu odtud ven.*

Mia se naklonila ke světlu. „My jdeme ven v příštím kole. Je připravený, Doku?“

„Ne,“ zasténal Jonas.

„Je připravený,“ řekl Doc a zkontroloval mu výstroj. „Nezapomínejte, Jonasi, nemůžete nikam ujet, ani se neutopíte, tak jen nechte Matku Přírodu, aby se postarala o zbytek, a užijte si jízdu.“

„Nechtěl byste mi raději vyvrtat zub?“

Seshora se ozval signál, dvojí zaklepání. Barry a Doc uvolnili poklop.

Do otvoru sjela čtyři lana. Mia si jedno připojila k vlastnímu postroji, další pak připnula k Jonasovým popruhům.

„Mio, já tohle dělat nebudu.“

„Psssst.“ Ukradla mu polibek, vsunula jazyk do jeho úst. „Uvidíme se na druhé straně.“

Následovala Doka a Barryho do bouře a nechala Jonase hledět na ebenové nebe s míhajícím se krajkovím blesků. *K čertu s tím.* Vztáhl ruku nahoru, aby spustil poklop, když vtom ho jeho tažné lano vyhodilo otvorem ven.

Hlavní paluba je jednou oslepující bouří větru, deště a moře, která ho během pár vteřin celého smáčela. Když otevřel do toho běsnění oči,

spatřil příď *Neptunu*, jak se jako veliké zvíře zvedá nahoru, a jeho to srazilo přímo na záda.

Jonas sebou pleská jako ryba, kterou rybář táhne ven z vody, a kutálí se po našikmené mokré palubě dolů. S námahou se zvedl na nohy právě včas, aby viděl, jak se vodní stěna – o třicet stop vyšší než horní paluba – valí k levoboku lodi.

Vlna *Neptun* zvedla a pak zhoupla do strany, Jonase to strhlo po kluzké podlaze zpět, vrhá ho to přímo na zábradlí na levoboku –

A pak je Jonas ve vzduchu a křičí do noci.

A potom je pod vodou.

Vysoký tón větrného svistu je přehlušen nízkým barytonovým burácením a chladem pronikajícím až do kostí, když se Jonas jako kámen propadá do dusivého inkoustového světa a s hrůzou si uvědomuje, že neví, kterým směrem je hladina.

Tloukl kolem sebe, až ho plovací vesta vynesla nahoru, pak ho tažné lano připevněné k postroji prudce vrhlo tváří napřed přes hlubokou vodní proláklinu.

Podařilo se mu zvednout hlavu nad vodu a spatřil siluetu *Neptunu*, nakloněného na druhé straně vodní hory.

Jonas se začal dávit, prudce dýchá, strach ho žene na pokraj nezvladatelné paniky, když vtom s ním lano znovu škublo přes vodu.

Oběma rukama popadl lano a podařilo se mu převrátit se na záda – a vtom uslyšel: „Jooo-nasiii!“

Otočil se a spatřil Miu, jak se za ním žene na vodních lyžích. Plácla sebou vedle něj na zadek, chytila ho levou rukou kolem pasu a pak mu vrazila do ruky kotníkový kroužek a tažné lano.

„Pro tebe, zlato.“

Byla zpátky na lyžích a odsvištěla, než stačil vykoktat odpověď.

Údolí ho náhle vyhodilo vzhůru, takže se ocitl na vrcholu hory, hledí dolů na hlavní palubu *Neptunu* a cítí, jak se mu zvedá žaludek.

Loď jím znovu trhla dopředu, ale teď už je na zádech, kroužek má upevněný kolem kotníku a potácí se na Miině laně a surfovacím prkně pro velké vlny. Rychle vklouzl nohama do obou gumových pouzder, vytáhl si prkno dopředu mezi nohy –

– a už je nahoře, vrávorá z vody ven, oběma rukama pevně svírá lano připevněné k jeho postroji a s pokrčenými koleny klouže na prkně dolů po nekonečné hoře vody. Jonas křičí, co mu plíce stačí, až mu dochází hlas a údolí se opět mění v horu.

Posadil se na prkno, když ho to táhlo zpátky, a jeho strach je teď

poněkud zatlačen do pozadí zvláštním pocitem pýchy.

Dostal se na vrchol vlny a zůstává tam, tentokrát po ní surfuje a už se nepotřebuje držet lana připojeného k popruhům.

A tam, pod nebem křižovaným blesky a na čtyřpatrových vlnách, v bouři tak drsné, že bičující déšť zanechává podlitiny na jeho odhalené kůži… se Jonas Taylor usmívá.

O čtyřicet minut později se objevily první známky svítání, které odehnaly bouři k jihu, déšť zeslábl, vítr se zklidnil v pouhé poryvy, vlny ztratily svou zběsilost.

Vyčerpaného, ale osvěženého Jonase Taylora vytáhli za bouřlivého potlesku z moře.

Mia ho přišla přivítat, když se vyvlékal z postroje a sundával si nafukovací vestu. Ovinula mu ručník kolem krku a objala ho. „Vítej zpátky, otče Odvážlivče. Jaký je to pocit, být zase živý?“

Jonas, chvějící se a s poněkud nejistýma nohama, jí objetí vrátil. „To byla druhá nejpitomější věc, kterou jsem v životě udělal, ale moc se mi to líbilo. Děkuju.“

Vzhlédl, když se skupina Odvážlivců a členů posádky rozběhla na druhou stranu lodi.

Jonas s Miou jdou za nimi.

Coffey a Fergie stojí u zábradlí na levoboku a o něco se přou.

„Ty jsi připojoval tažná lana!“

„A tys upevňoval spony!“

„Ví vůbec někdo, kdo to byl?“

„Já nevím. Kdo tady není?“

Mia vstoupila mezi ně. „Co se stalo?“

Coffey zvedl odříznutý konec lana. „Někoho jsme ztratili.“

Přiběhla k nim Dee Hatcherová. „Kapitán otáčí loď, aby se začalo s pátráním. Spočítali jsme všechny až na Barryho a Doka.“

„Doc je dole,“ řekl Evan. „Barryho jsem neviděl.“

„Ach, kruci.“ Fergie nevěřícně vrtí hlavou. „Byl jsem s ním. Surfovali jsme spolu. Je to velkej chlap, ale lano by ho mělo udržet. Jak se to mohlo stát?“

„To se nemohlo stát,“ řekl Coffey a v jeho hlase je slyšet hněv. „Tyto výstroje jsou nejlepší v celým vojenským námořnictvu a toto lano je dost silný na to, aby vytáhlo z moře menší náklaďák. Tady musí být jiný vysvětlení.“

Jonas prohlédl konec tlustého nylonového provazu. Okraje jsou

poněkud roztřepené, jako by lano přeřízla nějaká velice ostrá pila.

19

TANAKOVA LAGUNA
MONTEREY, KALIFORNIE

Mac vypnul motory *Anděly II* a spustil kotvu. Rybářský člun se pohupuje ve třech stopách vody vedle cívky ostnatého drátu a řady jasně oranžových bójí, které označují podmořský vstup do kanálu laguny.

David Taylor, oblečený do gumového obleku, zůstal sedět na ploché zádi člunu, přejíždí očima po obzoru.

Mac ho plácl po zádech a David se lekl. „No tak, chlapče, navlékni si výstroj, ztrácíme čas."

„Já se na to necítím, strýčku Maku. Možná bys měl jít beze mě."

„Byl to tvůj nápad. Nemá smysl lákat Andělu do laguny, když za ní nemůžeme zavřít dveře."

David začal odpovídat, ale než se zmohl na slovo, musel se rozběhnout dolů na záchod.

Mac se zazubil. „Klid, hochu. Strašidla ti neublíží." Vsunul paže do horní poloviny své gumové kombinézy, která se mu pohupovala kolem pasu, pak si hodil na ramena nafukovací záchrannou vestu a dýchací přístroj. Na ploché zádi si s vrávoráním upevnil ploutve a připnul zátěžový opasek.

David, celý pobledlý, vykoukl z lodních schůdků. „Promiň."

„Zůstaň na člunu, nebudu pryč dlouho." Mac si plivl do brýlí, rozetřel sliny po skle a pak skočil do Tichého oceánu.

Studená voda ho vyburcovala.

Chvíli se pohupoval na hladině, urovnal si brýle, zamával Davidovi, vypustil vzduch z hadice a klesl nohama napřed do oceánu. Ponořil se na dosah rukou k vilejši potaženému ocelovému obložení otevřených severních vrat.

Mac se do kanálu naposledy potápěl před sedmi lety. Přesto

bývalého námořního inženýra napadá dobrý důvod, proč se hydraulické dveře nezavírají.

Kontroluje ukazatel hloubky. *Padesát stop… šedesát stop…* Stiskl si nos, vyrovnává tlak. *Sedmdesát stop… osmdesát stop… a tady je dno.*

Mac přestal klesat, obeplouvá vrata zepředu.

Nejdříve se zastavil u spojovací skříně. Když David před časem spěchal k hladině, nechal odklopené víko tohoto zařízení, velikého jako barel. Mac sáhl do mechanismu a stiskl kód pro aktivaci panelu manuálního ovládání.

Červené světlo zablikalo zeleně, pak se zase rozsvítila červená.

Mac oběma rukama spojovací skříní zatřásl.

Opět se rozsvítilo zelené světlo.

Ten zatracený generátor asi odchází. Přidejte k té hromadě peněz dalších pět tisíc…

Mac sáhl do skříně, nahmatal vypínač pro manuální ovládání, potom stiskl gumou izolovaný knoflík označený jako ZAVŘÍT.

Všude kolem něj se rozezvučelo hromové sténání oceli a obě křídla kanálových vrat se o palec posunula ve své stopě, pak se se zaskřípáním zastavila.

Mac systém vypnul a vyplaval zpoza vrat, aby se utvrdil ve svém přesvědčení.

Uvnitř obou křídel vrat byly hromádky naplaveniny, kvůli kterým nebylo možné vrata zavřít.

O deset minut později se Mac vynořil za člunem. Sundal si ploutve a podal je Davidovi, pak vyšplhal po žebříku nahoru.

„No tak co?“

„Generátor funguje, ale skutečným problémem je písek. Příliv ho vnáší po tunách dovnitř. Nepřekvapuje mě to, je to už sedm let, co tvůj dědeček nechal naposledy vstup do kanálu vybagrovat.“

„Tak co uděláme?“

„To nevím. Máš deset tisíc, který se válejí na nějakým bankovním účtu?“

„Deset tisíc?“

„To je minimum. Musíme sem dostat nákladní člun, celý prostor mořskýho dna mezi křídly vrat se musí vybagrovat. Mluvíme o dvoudenní nebo třídenní práci. A dalších pět tisíc přidej, aby se mohl vyměnit generátor, co pohání spojovací skříň.“

„Patnáct tisíc dolarů, Ježíši…“ David klesl na jeden sedací polštář.

„Vítej mezi zkrachovanci. Chceš mou kmotrovskou radu? Podepiš smlouvu s bratry Dietschovými a odejdi od celé téhle šlamastyky, dokud můžeš.“

„Ne.“

„Ne?“ Mac vyklouzl z nafukovací vesty. „No dobře, tak co uděláš? Vezmeš si kýbl a lopatu a půjdeš tu špínu vyčistit sám?“

„Třeba existuje ještě jiná možnost.“

Hlavní kancelář hypoteční společnosti Jericho se nachází ve středu města Monterey, ve staré budově s cihlovým průčelím, která kdysi patřila jedné bance. V původní hale jsou stále ještě staré trezorové dveře z nerezové oceli, vedoucí do bývalého sejfu, nyní využívaného už jen pro skladování starých firemních spisů.

Rodney Kenneth Cotner, prezident Jericha, je podnikatel původem ze středního Ohia, který se sám vypracoval do současného postavení. Poté, co dlouhá léta prodával auta, si tento rychle mluvící workoholik otevřel hypoteční společnost specializující se na refinancování. Z jednoho působiště v Lancasteru v Ohiu si později otevřel tucet dalších, pak se však rozhodl podnik prodat a „usadit se“ na západním pobřeží.

Ale obchodování a jednání s lidmi měl Cotner v krvi, a tak se po třech měsících rybaření a opalování vrátil zpátky do hry, tentokrát se však chopil jen „koncového“ podnikání. Šest let tvrdé práce, provázených pověstí o „vemlouvavosti srovnatelné s Johnem Gottim“,[*] se Rod zařadil mezi severokalifornskou elitu.

Rodney, jehož upravené, nakrátko ostříhané hnědé vlasy kontrastují s drsně vyhlížejícím knírem a bradkou, se opřel ve svém koženém křesle dozadu. Potáhl z doutníku s výrazem gangstera ve tváři a pak kouř z celých plic vyfoukl na čtrnáctiletého chlapce. „Ty mě vodíš za nos, co, kluku?“

David zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Anděla je v kalifornských vodách. Je to jen otázka času, než ji uvidí někdo jiný.“

„Víš, že je to od tebe rána pod pás. Trvalo mi léta, než jsem dal ten prodej dohromady.“

„Laguna byla postavena proto, aby v ní bylo akvárium, ne nějaký pitomý přístaviště s domy okolo. Dědeček říkal, že show s Andělou byly vyprodaný na dva roky dopředu.“

[*] John Gotti (1941-2002) - největší newyorský mafiánský boss nedávné historie (Pozn. překl.)

„Bez urážky, chlapče, ale tvůj děda byl cvok. Když to byl tak dobrý kšeft, pročpak musel prodat kontrolní balík Benedictu Singerovi?“

„To byly právní věci. Děda říkal, že za většinou z toho stáli federálové. Nakonec mu vrátili titul i –“

„Jo jo, znám tu historii.“ Rodney vstal a obešel stůl. „Koukej, chlapče, já jsem obchodník, ne banka. Ty potřebuješ peníze, já je mám, ale chci svůj díl, a ne na oplátku něco takového, co můžu získat z cédéčka. Kolik ti dědeček odkázal?“

„Dvacet procent.“

„Chci patnáct.“

David vykulil oči. „V žádným případě.“

„Fajn, ty jsi tady šéf. Poslyš, hodně štěstí tobě i tvým rodičům. A ať tě na zpáteční cestě nepraští ty vrata do zadku.“

„Pět.“

David a Rodney se otočili. Ve dveřích stála Patricia Pedrazzoliová s blazeovaným výrazem ve tváři.

V Rodneyho očích zasršely blesky. „Mohu vám nějak pomoci, slečno Pedrazzoliová?“

„Kolik peněz potřebuješ, Davide?“

„Mac říkal patnáct tisíc, plus pět na návnadu a zásoby.“

„Dobře, udělám to za pět procent, plus pozici ve vaší správní radě, až Meg chytíte. Něco v public relations.“

David se na Rodneyho podíval a zasmál se od ucha k uchu. „Dohodnuto.“

Rod zuřil. „Davide, počkej venku, potřebuju si na chvilku promluvit se svou bývalou zaměstnankyní.“

„Běž, Davide, hned přijdu.“ Patricia za ním zavřela dveře.

„Co to k čertu vyvádíte?“

„Bráním vám, abyste využil děcko.“

„Kecy. Nakupujete na smlouvu s bratry Dietschovými v pencích na dolar.“

„Považujte to za pojištění. Připusťte si to, Rode, ten kluk nás má oba na háku. Když teď budu na jeho straně, stanu se jeho ‚partnerkou‘, budu mít pak lepší šanci přesvědčit ho, aby podepsal, jakmile se jeho matka vrátí z Kanady. A kromě toho, zasloužím si to. Já jsem tu smlouvu vypracovala, ne vy.“

„To by u soudu nikdy neprošlo. Je nezletilý.“

„Prohlédla jsem si závěť. Masao určil jako právního zástupce Maka. On tu smlouvu podepíše, a jakmile budou peníze na jiným účtu, David a

Terry už nebudou moct z kontraktu s bratry Dietschovými couvnout.“

Rodney se posadil zpátky do křesla. „To se mi líbí, ale pět procent? Ježíši, Triš, mohli jsme dostat aspoň deset.“

SEVERNÍ PACIFIK
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Republika Palau je souostroví dlouhé přes čtyři sta mil a sestávající z několika set ostrovů, kterými je poseto azurové moře připomínající lagunu. Jen osm ostrovů v této změti kousků země houbovitého tvaru je obydleno a většina populace žije v hlavním městě Kororu. V této ztracené tropické oáze lze nalézt pětihvězdičkové hotely, muzea, japonské svatyně a také rezivějící vojenské pozůstatky druhé světlově války.

Co však k tomuto klenotu Tichého oceánu turisty opravdu přitahuje, to jsou místa neobyčejně vhodná pro potápění, kterým se říká „Jednička podmořského světa divů“. Atol Kayangel a jeho tropická laguna jsou oblíbené mezi šnorchlaři. Ostrov Peleliu, nacházející se na jižním okraji Palauské laguny, kdysi centrum japonských obranných sil, nabízí spoustu potopených letadel a lodí z druhé světové války pro ty, kteří mají v oblibě potápění k vrakům. Ngemelis Wall, známý také jako „Velký spád“, je útes pokrytý korály, mořskými vějíři a houbami, který se svažuje do hloubky víc než tisíc stop. Pro zkušenější potápěče jsou na palauském pobřeží obrovské podvodní katakomby, hrozivé modré díry a rychlé proudy a zdejší vody představují jednu z největších koncentrací mořských živočichů na světě.

Toto teplé moře, které má průměrnou teplotu téměř osmadvacet stupňů Celsia, obývá víc než patnáct set druhů ryb a několik set druhů korálů. K palauským predátorům patří šedí útesoví žraloci, barakudy, snappeři, rejnoci manta a kosatky. Pro potápěče není výjimkou, že občas narazí i na velrybího žraloka.

Tak různorodé živočichy přitahuje k palauským ostrovům řada proudů bohatých na potravu, které vznikají v několika sousedních hlubokomořských příkopech, jež lemují východní okraj Filipínské oceánské desky. Příkop Izu-Bonin, Palauský příkop, příkop Yap a Marianský příkop jsou spolu s příkopem Ayu Trough součástí celistvé

oblasti tektonických konvergentních bodů, z níž vychází podmořský potravní řetězec ostrova.

Španělská galeona *Neptun* se pohybuje rychlostí dva uzly klidným mořem, osm tisíc pět set stop nad pruhem podvodní geologie zvaným příkop Yap. Loď pomalu objíždí stádo třiceti až čtyřiceti vorvaňů, savců, kteří odpočívají na hladině ve svém obvyklém uspořádání, kdy se samice a jejich mláďata soustředí ve větších skupinách, zatímco mladí samci z „mládeneckých“ shluků se rozmísťují na okrajích. Tito mladíci soupeřící o pozornost používají echolokaci, vydávají hlasitý cvakavý zvuk, který se rozléhá mořem, a doufají, že tak přivábí nějakou samici.

Jonas Taylor pozoruje scénu z posedu nahoře na hlavním stěžni. Sto stop nad palubou zahlédl mocný oblak páry z velrybího dechu, signalizující příchod dospělého vorvaního samce. Dominantní kolos se pohybuje směrem k samicím jako král dobyvatel, jeho stříbrošedá hlava má dvakrát větší obvod než tělo jeho mladých protivníků.

Jonas dalekohledem vidí, jak „Šedohlavec“ vklouzl pod vodu, jen jeho obrovský, třináct stop široký ocas zůstal nad hladinou. Samec tluče znovu a znovu ocasem o hladinu a hlasitý pleskavý zvuk se rozléhá mořem jako dělostřelba.

Pak se Jonas podíval dolů, když odtud uslyšel vysoký tón bzučení motoru.

Z *Neptunu* právě odstartoval zodiac. Jonas zamířil dalekohled na malé plavidlo a jeho jediného pasažéra.

Erik Hollander na člunu zamířil k superjachtě, která spočinula jednu míli východně od *Neptunu*. Vypnul motor a zavedl člun k levoboku elegantní lodi. Přivítali ho dva členové posádky, Mikronésané. Jeden z nich přivázal člun, druhý mu pomohl na palubu. „Kde je Maren?“

Člen posádky ukázal na horní palubu.

Hollander vystoupil po spirálovitém schodišti, světlá pleť mu pod polední sluncem hoří.

Michael Maren si hoví v čalouněném křesle pod slunečníkem a pracuje na notebooku.

„Marene, musíme si promluvit.“

Námořní biolog ani nevzhlédl. „Pane Hollandere, čemu vděčím za tuhle neplánovanou návštěvu?“

Hollander prudce zaklapl Marenovi notebook. „Neserte mě. Vím, co jste udělal, a jsem děsně vzteklej.“

Maren zvedl hlavu a zpod slunečních brýlí upřel na Hollandera hněvivý pohled. „Opatrně, Hollywoode. Teď jste na mé lodi.“

„Barry Struhl byl jeden z mých nejpopulárnějších Odvážlivců. Včera v noci jezdil v bouři na vodních lyžích, když se mu záhadně přervalo lano.“

„A to je moje vina?“

„Vy i já dobře víme, co se doopravdy stalo. Vám se to vymyká z ruky.“

„Já jsem to nikdy v ruce neměl. Jak vám pořád dokola říkám, můžu jen to zvíře přilákat k hladině, nemůžu ho donutit, aby se chovalo slušně. Není to cvičený tuleň.“

„Vy lžete. Věděl jste, že ve vodě s našimi Odvážlivci je Jonas Taylor. Použil jste včera v noci to svý zařízení, abyste to zvíře vylákal nahoru.“

„Zajímalo by mě, jestli byste byl tak naštvanej, kdyby se vašemu kamerovýmu štábu podařilo smrt vašeho Odvážlivce natočit.“

„Vy nafoukaný hovno, nenajal jsem vás, abyste zabíjel členy mýho týmu.“

„Ne, zdá se, že v tom dělají docela dobrou práci sami.“

„Teď mě poslouchejte. Tuto výpravu financuje moje společnost, a dosud jsme za to od vás nic nedostali.“

Maren znovu otevřel notebook, stiskl několik kláves a pak otočil monitor, aby na něj Hollander viděl.

Na displeji byla topografická mapa jejich polohy v severním Pacifiku. Maren stiskl další klávesu a objevil se obraz hlubinného grafu v reálném čase. Modrá tečka představovala *Neptun.* Tři tucty zelených teček soustředících se u hladiny označovaly vorvaně.

Jedna osamělá červená tečka tkvěla u spodního okraje obrazovky.

„Vidíte tu červenou tečku? To je náš přítel. Jak vidíte, krouží v hloubce tři a půl tisíce stop kolem *Neptunu.* Za to mě platíte. A teď se vraťte zpátky na svou loď.“

„Potřebuju, aby se vynořil dnes v noci.“

„Já přírodu neřídím –“

„Já vím, já vím, ale jen použijte ten přístroj, co jste ukradl ve Woods Hole, a vylákejte ho nahoru.“

„Ukradl?“ Maren zrudl. „Satoši!“

Japonec jako hora se vynořil z vany s horkou vodou, jejíž hladina tak o polovinu klesla. Pod polonahým bývalým sumistou, vážícím 375 liber, se roztřásla paluba, když se začal belhat k Hollanderovi.

„Satoši, pošli tu hollywoodskou pijavici zpátky na její loď.“

Hollander se opřel zády o zábradlí. „Dobře, Marene, omlouvám se. Vím, že jste ty dudy doopravdy neukradl, ty plány byly vlastně vaše. Marene, slyšíte mě? Odvolejte ho.“

Satoši popadl Erika Hollandera jednou tlapou pod krkem, druhou v rozkroku a bez námahy si ho zvedl nad hlavu.

Hollander se v sevření obra roztřásl. „Nechte… mě jít nebo… nedostanete zaplaceno.“

Maren se ušklíbl. „Už brzy dostanete, co si zasloužíte, a pak mi zaplatíte dvojnásobek. Do té doby zůstaňte na své lodi a dělejte svou práci.“

Maren kývl.

Se zachrochtáním hodil Satoši Erika Hollandera přes zábradlí.

Erik sebou ve vzduchu plácal a ječel, když se řítil z dvoupatrové výšky do moře.

Vynořil se, doplaval k motorovému člunu a s námahou se vytáhl přes bok nafukovacího plavidla. „Máte utrum, Marene. Až s vámi skončím… už nikdy nebudete v Hollywoodu pracovat – ani nikde jinde!“

O dvě patra výš mu šklebící se Satoši poslal vzdušný polibek.

NÁRODNÍ NÁMOŘNÍ REZERVACE OLYMPIJSKÉHO POBŘEŽÍ SEVEROVÝCHODNÍ POBŘEŽÍ STÁTU WASHINGTON TICHÝ OCEÁN

Národní námořní rezervace Olympijského pobřeží se táhne v délce 135 mil podél skalnatého Olympijského pobřeží státu Washington, zasahuje pětatřicet mil do pevniny a pokrývá víc než dva a půl tisíce námořních mil Tichého oceánu. Na rozhraní mezi pevninou a mořem se nacházejí rozeklané útesy, stovky pobřežních ostrovů a písčité, pusté pláže, lemované hustými lesy.

Nejsevernější konec rezervace začíná v úžině Juan de Fuca. Směrem na jih po dně Tichého oceánu se dostaneme k náhlému spádu do Juandefuckého podmořského kaňonu, což je hlubokomořská roklina, která se rozprostírá přes Juandefuckou desku.

Tato tektonická deska je součástí tektonické zóny Cascadia. Jak se Juandefucká deska vsouvá pod kontinentální desku, její činnost zvedá Olympijské hory denně průměrně o jeden nehet. Roztavené materiály,

které jsou vtahovány zpět k zemskému jádru, se formují podél západního okraje desky a tvoří nové oceánské dno spolu s řetězem podmořských sopek.

Velký samec sestupuje do hlubin Juandefuckého podmořského kaňonu, jeho zemdlená čelist se otvírá a zase zavírá a jeho Lorenziniho ampule registrují několik velrybích hejn, krmících se v mělkých vodách. Třebaže jeho poslední jídlo bylo příliš malé, než aby utišilo jeho hlad, Megalodon, kterého ještě pálí levé oko od svitu baterky, se neodvažuje do bolestivého slunce k útoku.

A tak tvor zůstává v temných hlubinách kaňonu a občas riskuje i zkušební výstup do horních stínů šedi, když proplouvá propastí na jih a netrpělivě čeká na příchod noci.

NA PALUBĚ CAPE CALVERTU, KUTRU POBŘEŽNÍ STRÁŽE
HŘBITOV OBRŮ
SEVEROZÁPADNÍ POBŘEŽÍ STÁTU WASHINGTON

Ranní slunce se jasně třpytí na chaluhami pokryté hladině Pacifiku. Chladný vítr žene oceán proti skalnatému pobřeží a vysokým průčelím útesů Hřbitova obrů – monolitickým pilířům vytesaným přírodou, které jsou v délce několika mil rozesety v pobřežní krajině.

Terry Taylorová se opírá o zábradlí na levoboku člunu, hledí na malebné pobřeží a nechává plynout myšlenky.

Celou noc se přela s Joshuou, který ji tvrdohlavě odmítal vysadit na břeh v obavě, že by mohli Megalodona ztratit. Zvíře, které se drželo v hloubce, je přimělo k divokému pronásledování, jak pokračovalo v cestě Juandefuckým kaňonem na jihovýchod.

Vyčerpaná, s napjatými nervy hledí Terry na linii pobřeží a rozhoduje se k činu. *Buď zůstaň na palubě a pokračuj v pronásledování té obludy, nebo nasedni do zodiaku a odjeď na břeh, dokud je ještě světlo. Převezmi iniciativu. Ať uděláš cokoli, udělej to hned. Nedovol, aby tě další dominantní muž vmanipuloval do nebezpečné situace.*

Joshua za ní přišel na palubu a přinesl jí šálek horkého kouřícího kakaa. „Myslel jsem, že byste to mohla brát jako formální nabídku k smíru.“

„Tohle není hra, Joshi. Buď se hned rozhodneme, nebo si beru nafukovací člun.“

„Dobře, rozhodněte to. Tohle je vaše výprava, vy tady šéfujete, ale já jsem ten, kdo má na starosti finance, což znamená, že bych taky měl mít nějaký slovo. Včera v noci jste příliš podlehla emocím. Panikařila jste. Kdybych vás býval poslechl a vysadil vás, jistě bysme Meg ztratili.“

„Na tom nezáleží. Až vám příště nařídím odvézt mě na břeh, tak to zatraceně uděláte.“

„Buďte rozumná, Terry. Nehrozilo nám vůbec žádný nebezpečí. Vlastně se zdálo, že Anděla se víc bála nás než my jí. Neodvážila by se přiblížit k našim podvodním světlům, a motory ji taky nejspíš děsily.“

„To rozhodnutí není na vás. Je to můj život, Joshi, a já nikomu jinému nedovolím, aby mě ovládal.“ Vzala si od něj kakao a posadila se na dřevěnou lavici před kormidelnou. „Vy si myslíte, že mě znáte, ale není to tak. Kdysi jsem dokázala tyhle záležitosti zvládat, ale to už je dávno, dlouho předtím, než Anděla poprvé utekla.“

„Myslím, že jste pořád pěkně tvrdá.“

Nevšímala si jeho komplimentu. „Byl v tom tehdy ten chlap… Benedict Singer. Když jsme byli ve špatné finanční situaci, stal se majoritním podílníkem laguny Tanaka. V té době jsme neměli na výběr, soudy nás opravdu měly v hrsti. Tak jako tak mě ale Singer krátce předtím, než Anděla utekla, zmanipuloval, abych s ním sestoupila do Marianského příkopu v jeho hlubokomořské ponorce jménem *Benthos*. Byli jsme sedm mil pod hladinou a prozkoumávali jsme *Challenger Deep*. Měla jsem vyšetřit zmizení jedné ponorky. A když jsme byli tam dole, loď napadli tvorové, kteří existovali už v jurské době.“

„Kronosaurové. Četl jsem o tom. Dost děsný.“

„Byli děsní, ale zvířata na palubě byla ještě horší. Jeden z členů posádky, Rus, se mě snažil trápit. Šla jsem za Benedictem, bála jsem se o život, ale on si se mnou jen hrál, pořád mi sliboval, že se brzy vynoříme, ale vůbec neměl v úmyslu mě pustit. Ukázalo se, že jel dolů jen proto, aby našel určitý typ manganových pecek, o nichž si myslel, že by mohly rozřešit tajemství termonukleární energie. Když jsem přišla na to, co hledá, obětoval mě. Nebylo kam se schovat, nebylo cesty k úniku. Zkoušela jsem to, ale chytila mě jeho milenka, Celeste, žena, která měla políčeno na mého manžela. Když se zdálo, že je vše ztraceno, Jonas mě zachránil, ale ta zkušenost –“ odmlčela se, „– řekněme, že Benedict mě skutečně změnil. Stalo se to už před dvaceti lety, ale já pořád trpím nočními můrami. Věřte tomu nebo ne, ale kdysi jsem bývala dost odvážná, pilotovala jsem letadla a ponorky, byla jsem ochotna i lézt po horách. Teď už ne. Teď se vyhýbám nebezpečí. Trpím klaustrofobií, i v

běžných dopravních letadlech je mi zle, a bůh vám pomoz, kdybyste mě chtěl někdy zahnat do kouta.“

„Ale podívejte se, jak daleko jste se dostala jen za posledních pár dní. Odletěla jste do Britské Kolumbie, pak jste mi dovolila, abych vás vzal do své rachotiny. Dokázala jste nastoupit na tenhle člun, vydržela jste tady včera v noci, když jsme viděli Meg.“

„To jen proto, že jsem zoufalá. Moje rodina je opravdu v těžké situaci, potřebujeme tohle udělat. Nenechte se mýlit tím, co vidíte. Jsem stejně vyděšená jako vždycky. Jediným důvodem, proč jsem ještě tady, je to, že jsem se včera v noci příliš bála řídit ten váš zodiac.“

„Nebojte se. Anděla půjde po návnadě a pak ji budeme mít. Držme se toho plánu, nakonec to bude fungovat.“

„A když budu trvat na tom, abyste mě odvezl na břeh?“

„Pak hned vydám rozkaz, aby člun zajel do nejbližšího přístavu.“

Upírala oči na jeho tvář. „Dobře, Joshi, dávám vám poslední šanci, ale –“

„Máte moje slovo.“

„Fajn.“ Vykročila k lodnímu schodišti.

„Kam jdete?“

„Potřebuju se vyspat. Vzbuďte mě, než zapadne slunce.“

„Hej, jednu otázku. Co se stalo s tím Rusem?“

„Se Sergejem?“ Otočila se a pohlédla mladému vědci přímo do očí. „Zabila jsem ho.“

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Susan Ferrarisová a zbývajících sedm Odvážlivců se sešlo na kapitánské galerii. Mia, Dee, Mike Coffey a Evan Stewart sebou plácli na matraci na starodávné čtyřsloupkové posteli. Fergie, Doc Shinto a Jennie se zmáčkli na úzké lenošce.

Erik vyšel z koupelny a uhladil si vlasy mokré ze sprchy. „Dobré odpoledne. Svolali jsme vás se Susan sem, mimo dosah kamer, abychom probrali, co se stalo včera v noci.“

„Tady není co probírat,“ řekl Coffey. „Byla to nehoda.“

„Mluvila jsem dnes ráno s Bartyho rodinou,“ poznamenala Jennie.

„Nesou to velice těžce, ale na nikoho neukazují.“

„Jen počkejte, až se do toho vloží právníci,“ zamumlal Doc Shinto.

„Nikdo z vás nechápe, o co tady jde,“ vložila se Susan. „Ta včerejší noční eskapáda byla neplánovaná, bláznivá výstřednost, která s naší show neměla nic společného.“

Dee Hatcherová se ušklíbla. „Bláznivá, ve srovnání s plaváním se žraloky?“

Fergie se podíval na Erika. „Vy pitomci jste jen namíchnutí, protože to není na filmu.“

„A kdyby to byla bývala součást show, tak by byl Barry možná ještě naživu,“ odsekl Erik. „Ať se nám to líbí nebo ne, všichni jsme placení za to, abychom bavili lidi. Jestli chcete provést nějakou improvizaci, měli byste nejdřív přijít za námi.“

„Nejsme žádní cvičení pejsci,“ štěkla Mia. „Tyhle věci děláme proto, abychom cítili, že žijeme, ne pro Nielsenovu sledovanost.“

„Ale i tak je to práce,“ řekla Susan úsečně. „Všichni jste to věděli, když jste do toho šli. Všichni jste podepsali smlouvu. Měli jsme tu včerejší vyjížďku nafilmovat, nebo jsme aspoň mohli jednomu z vás připnout minikameru.“

„Měl ji mít Barry,“ poznamenal Fergie. „Pak bysme možná věděli, co se s ním stalo.“

Erik pohlédl na Susan. „Ano, a to nás přivádí k další drobnosti. Naše oficiální prohlášení týkající se Barryho Struhla je, že se ztratil na moři. Už se ho vydaly hledat dva vrtulníky Pobřežní stráže z Manily. Protože měl Barry na sobě nafukovací záchrannou vestu, pořád je velká šance, že ho najdeme.“

Žádného z Odvážlivců to zřejmě nepřesvědčilo.

„Ale mezitím musí show pokračovat.“ Susan se rozhlédla po místnosti. „Barryho zmizení dává Kladivounům nespravedlivou výhodu. Protože k události došlo mimo parametry naší soutěže, máme za to, že Makové by měli mít možnost doplnit svůj tým jiným členem.“

Odvážlivci se podívali jeden na druhého.

„Koho chcete přidat?“ zeptal se Coffey.

Erik začal dlouhými kroky přecházet po kajutě. „Uvažujte. Napadl nás Jonas Taylor.“

Susan zamumlala: „Jistě ho nebudeme postrádat jako koloritního analytika.“

Jennie zavrtěla hlavou. „Je moc starý.“

„Tu bouři zvládl docela dobře,“ odsekla Mia.

Erik se podíval na Fergieho. „Ty jsi kapitán Maků, máš slovo.“

„Zeptejte se ho, ale nebude chtít. Před léty ano, ale už ztratil koule.“ Australan se zazubil. „Ale myslím, že vím o někom, kdo do toho půjde.“

•

Pozdně odpolední slunce prosakuje otevřenými okénky dovnitř a halí místnost do oranžového jasu. Je zde narváno, kamery jedou.

Kdosi vjíždí dovnitř s vozíkem, na němž se skví dort pro čestného hosta.

„Všechno nejlepší, drahá Dani, všechno nejlepší.“

„Do toho, Dani,“ mrkl na dívku Fergie. „Přej si něco a foukni.“

Dani se zasmála a sfoukla svíčky.

Cukrovinky rozjařeně poskakují a podprsenky jejich plavek odhalují všechno, jak dívky tleskají a předvádějí se před čočkami kamer.

Fergie nabral ukazovákem trochu polevy a natáhl ho k osmnáctileté dívce. Dav zavýskl, když Dani sugestivně vsála polevu z Odvážlivcova prstu.

Jonas scénu sleduje zpoza kamer a všechno v něm vře.

Do centra dění se prokličkovala Charlotte. „Ticho prosím, ticho. Protože nám Makové nabídli svůj další kousek, máme pro vás zprávu. Jak víte, jednoho z Maků, Odvážlivce Barryho Struhla, smetla minulou noc bouře přes palubu. V pátrání po něm se k palauským úřadům připojila i manilská Pobřežní stráž a my stále věříme, že se Barry najde. Ale show musí pokračovat, a tak byl na Barryho místo zvolen nový Odvážlivec. S radostí vám oznamuji, že k Makům se pro jejich příští dobrodružství přidává naše narozeninová dívka, Danielle Taylorová!“

„Cože?!“ Jonas má stažené hrdlo, zatímco dav jásá a Makové si zvedají jeho dceru na ramena a vítězně s ní obcházejí jídelnu.

Jonas se protlačil davem. Když spatřil Erika Hollandera, vrhl se k němu a popadl ho za límec.

„Jonasi, jen klid –“

„Ty hajzle, co to k čertu vyvádíš? Moje dcera není žádný Odvážlivec! Nikdy jsem s ničím takovým nesouhlasil!“

„Vy jste nabídku odmítl, ona přijala. Teď je jí osmnáct, proberte si to s ní.“

Jonas ho odstrčil do publika a rozběhl se za dcerou.

TANAKOVA LAGUNA
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

David Taylor je rozmrzelý.

Prohledal všechny úložné prostory v podniku svého dědečka, každou kancelář. Rozbalil tucty přelepených kartonových krabic, prošel všechny police. Přesunul hromady různých přístrojů a zkontroloval i odpadkové koše, ale pořád nemůže najít Andělino přenosné bubnovadlo.

Sundal si zpoza opasku obousměrné rádio. „Strýčku Maku?“

„Ano, chlapče?“

Mac je na *Anděle II* a vykládá výstroj a další věci. Jeho člun je uvázán na jižním konci nádrže.

„Bubny jsou pryč.“

„Díval ses do strojovny?“

„Desetkrát. Prohledal jsem celou budovu. Jsou pryč.“

„No tak jsou pryč. Nebylo by to poprvé, co nás vykradli. Ovšem v tom případě nemůžeme nijak dokázat, že Anděla je opravdu tady.“

Mac vzhlédl, když Patricia začala přelézat betonovou stěnu do moře. S kufříkem v ruce nastoupila do člunu. „Davide, zavolám ti.“

Mac hodil vysílačku na jeden sedací polštář. „Máte dobrý nervy, dámo. To byl tvůj nápad, postavit se proti mně?“

„O čem to mluvíš?“

„O té tvé dohodičce s Davidem. Ty si vážně myslíš, že to podepíšu?“

„Probuď se, Maku. Ten podnik je po uši v dluzích. Jonas a Terry teď mají jedinou šanci odejít s pár dolary v kapse, a David by to kvůli nějakýmu přeludu všechno zničil.“

„Ale to ti pořád nedává právo –“

Patricia padla Makovi na prsa, když se celá laguna rozezvučela, jako by do ní praštila obrovská ladička.

„Co to k čertu je?“

„Podvodní reproduktory. David aktivoval Andělin signál. Snaží se dokázat, že Meg je opravdu tady.“

„Tvrdohlavej malej smrad, co?“ Otevřela aktovku a vyndala svazek smluv.

„Zapomeň na to, Triš. Já to nepodepíšu. Ať si s tím poradí jeho matka.“

„No, víš, dostala jsem od ní včera zprávu. Teď říká, že bude pryč do konce týdne. Rodney se už setkal s bratry Dietschovými. Jejich nabídka

přestává platit dnešní půlnocí. Davidův podpis smlouvu zachrání, ale jen když to potvrdíš ty.“

„Zapomeň na to.“ Vykročil dolů.

Patricia se žene za ním. „Ty ožralo, dlužíš mi to. Kdo podle tebe zaplatil tři poslední splátky na tenhle člun? Kdo se o tebe staral posledních šest měsíců, když sis na pařbách vychlastával mozek?“

„To je mezi náma. Okrádáš mýho kmotřence.“ Mac se sehnul, když po něm mrštila plastovou miskou.

„Nikdo nikoho neokrádá! Vem si krucinál kalkulačku a spočítej si to sám.“

David je v podzemním hledišti a hledí na olivově zelenou vodu v nádrži. Sedm palců tlusté tvrzené sklo se každých patnáct vteřin rozechvívá zvukem z podvodních reproduktorů, ale David signál neposlouchá, víc se soustředí na svou vysílačku a konverzaci, která k němu proniká, přerušovanou prskáním statické elektřiny.

Jak odposlouchává Maka a Patricii, nespouští oči z kýlu *Anděly II*, který zabírá horní pravý kout skleněné stěny hlediště.

Mac dokončil výpočty. „Podle mých čísel se k Davidovým deseti procentům připočítává ještě čtyřicet papírů na tvou provizi.“

„Bez pětadvaceti tisíc, který mu půjčuju na výdaje.“

„Z nichž patnáct se využije na vybagrování kanálu. Zdá se mi, že za to by si bratři Dietschovi měli zaplatit sami.“

Bum!

Anděla II se rozhoupala, jako by do ní narazilo jiné plavidlo, a tím prudkým pohybem se na podlahu sesypala kupa špinavého nádobí.

Mac pomohl Patricii na nohy a pak se rozběhl po lodních schůdcích na vnější palubu.

„Ach, pane bože…“

Z vody vedle člunu ční Andělina obrovitá hlava. Šedomodré oči tvora se toužebně upírají na zrezivělou rámovou konstrukci, která se Makovi tyčí nad hlavou, a její ohavná dolní čelist se chvěje, jako by si pro sebe mluvila.

Mac zírá na děsivého netvora, celé tělo se mu třese. *Ona čeká, až dostane nažrat…*

Patricia se vyškrábala nahoru. Mac jí přikryl ústa a zadusil výkřik. Zašeptal: „Ani se nehni, buď úplně zticha.“

David je na nohou, bušící srdce mu skoro chce vyskočit z hrudi. Hledí na Anděliny chvějící se žaberní štěrbiny, fascinován už jen objemem jejího sněhově bílého čtyřicetitunového těla.

Megalodona unavilo čekání na potravu, vklouzl pod hladinu a odhalil chlapci svou tvář.

Davidovi poklesla brada, když poprvé spatřil její obrovitou hlavu. Nevěřícně zírá na nozdry velikosti ananasového melounu, inhalující proudy mořské vody. Jeho pohled se svezl na mocné čelisti, dost velké na to, aby jimi projelo auto jeho otce, a na ty ohyzdné růžové dásně ohraničující kost, jež se může vysunout ven, když zvíře provádí to nejničivější kousnutí v historii evoluce.

Tlusté sklo jej odděluje od řas trojúhelníkových bílých zubů, velkých jako jeho tvář a ostrých jako nejostřejší skalpel. Hledí do temného chřtánu, který vede do pekel. Hledí do oka bez zorničky, šedomodrého a zlověstného –

– které mu nyní pohled vrací!

Davida pálí kůže a jeho sevřené plíce zápasí o dech. Podíval se daleko doprava, kde je na tvárnicové stěně červený knoflík pod nápisem NOUZOVÉ TLAČÍTKO.

Anděla strká čumákem do tvrzeného skla a její obrovská váha prohýbá sklo v rámu. Vzdálená vzpomínka jí vrtá v hlavě…

Vzdálená vzpomínka na jídlo.

Megalodon se vzdaluje od skla a obeplouvá jižní konec nádrže.

„Ach, pane bože…“

David skočil ke zdi a pravou dlaní praštil do červeného knoflíku právě v okamžiku, kdy se Anděla rozjela ke sklu.

Na vnější straně skleněné stěny se vznesl závoj bublinek, jak oba konce titanové bariéry s bouchnutím sjely před tvrzené sklo pár vteřin předtím, než se kolos nosem napřed naboural do překážky.

•

Mac chytil Triš za ruku a držel ji, když se sedm stop vysoká hřbetní ploutev začala kruhem vracet ke člunu, a pak se Anděla levým bokem otřela o příď.

Nádrží otřásl úder. Deset stop vysoké vlny se přelily přes bok člunu a *Anděla II* se rozkymácela, když její trup narazil na vnitřní betonovou stěnu nádrže.

„Jsi v pořádku?“

Patricia přikývla, pak vykřikla.

Angelina hlava trčí z vody vedle člunu, Meg civí na dvě lidské bytosti.

„Hni se!“ Mac napůl křičí, napůl tlačí Patricii k zábradlí na pravoboku, když se Megalodonovy čelisti zaťaly do pravé strany ploché lodní zádi. Anděliny zuby pronikají laminátovým povrchem a drtí ho na třísky.

Mac popadl Patricii kolem pasu a v podstatě ji hodil přes betonovou stěnu, když se pod ním člun začal naklánět. Viděl, jak se bezpečně překulila na druhou stranu, když vtom dostal jeho člun další ránu odspodu a příďová linie se setrvačností rozlomila.

Vyděšený Mac se může jen držet, když člun volně odplouvá od stěny do středu laguny.

Bum!

Rozhněvaná Meg znovu vrazila do trupu a zvedla příď ven z vody.

Mac dopadl na hliníkový žebřík vedoucí na nouzový visutý můstek. Vytáhl se o jednu příčku –

Bum!

Anděla se znovu navalila na trup člunu a naklonila ho na bok.

Patricia křičí: „Maku, pusť motor!“

Mac se vysoukal po žebříku na visutý můstek. Padl na řídicí panel a stiskl knoflík START.

Oba motory se probudily, lodní šrouby začaly nabírat vodu. Mac zařadil rychlost, člun poskočil dopředu –

– a poničená řadicí páka zařinčela, zaskřípala, škytla a odumřela.

Bum!

Člun znovu dostal ránu, tentokrát však Mac slyší něco, z čeho se mu dělá špatně – jak se trup komíhá, tříští se laminát a dřevo a voda z laguny se rychle vlévá do jeho rozlámaného člunu.

Anděla II se pomalu obrací na levý bok, člun začíná klesat pod vodu.

Anděla jej obeplouvá, čeká, až její kořist zemře.

Patricia se rozhlédla a spatřila Masaovu starou veslici. Popadla jedno veslo a rozběhla se k severnímu konci nádrže.

Mac stojí na nakloněné palubě, vodu má už po kolena. Srdce se mu rozbušilo, když kolem něj proklouzla bledá hřbetní ploutev. Je třicet yardů od nejbližší betonové zdi, třicet vteřin od potopení, třicet vteřin od smrti.

Plesk!

Triš se naklání přes zeď a vší silou buší veslem o hladinu.

Plesk. Plesk… plesk… plesk…

Příď *Anděly II* se naklání do svislé polohy a napůl rozžvýkaná plochá záď člunu začíná klouzat pod hladinu.

Mac se chytil jedné příčky hliníkového žebříku, aby udržel rovnováhu, a dělá něco, co neudělal už dvacet let: modlí se.

Plesk… plesk… plesk… plesk…

Po pás ve vodě, Mac ucítil mocný tah, jak sedmdesát šest stop dlouhá Meg proplula kolem a zamířila k severnímu konci nádrže.

Ještě ne…

Mac šlape vodu, sklouzl z paluby *Anděly II*, která s bubláním klesla pod hladinu.

Čekej…

Dívá se, jak Meg dál pluje ke zdroji zvuku.

Záď člunu s hlučným bouchnutím narazila na dno nádrže.

Hřbetní ploutev se v půli cesty přes lagunu otočila.

Ach, sakra…

Mac ponořil hlavu do olivově zelené vody a plave, jako šílený zabírá rukama a kope nohama, snaží se dostat k východní stěně nádrže, jeho mysl na něj křičí, aby se pohyboval rychleji, i když mu není jasné, jak překoná betonovou stěnu, která se zvedá pět stop nad hladinu.

Anděla míří k novému zdroji zvuku, rychlostí dvacet uzlů se žene po hladině.

Když Mac dorazil ke stěně, spatřil svého kmotřence, jak sedí obkročmo na zdi a natahuje k němu ruku.

Tři délky těla odtud Anděla zvedá hlavu nad vodu a otvírá tlamu, aby pozřela svou kořist.

Mac se pravou rukou chytil Davidovy paže, odráží se od zdi a kope do ní, levou rukou se chytá za její horní okraj a jediným adrenalinem nabitým pohybem se zvedá přes ohradu a táhne chlapce s sebou.

Oba se svalili do první řady sedadel ve chvíli, kdy Anděla rozdrtila betonovou zeď, svislá betonová deska praskla pod nárazem a její kusy se sesypaly do nádrže. Hřbetní ploutev proklouzla kolem, o několik vteřin později následovaná ocasní ploutví, která pleskla do zbytku drolící se ohrady.

Mac zvedl Davida na nohy a oba, roztřesení jako po výbuchu granátu, se rozběhli po schodech arény nahoru a zastavili se až u desáté řady.

Anděla obeplula potopený člun, jehož záď setrvačností poskakuje po dně nádrže. Vzrušená samice strčila nos do kormidelny a začala potopené plavidlo tlačit k rozdrolené východní stěně.

Bum!

Člun narazil na bok nádrže a jeho hybná síla vyhodila do arény osm stop vysoké vlny.

Obluda zakroužila ještě čtyřikrát dokola a pak vyklouzla z laguny ven. Proplula kanálem vedoucím do oceánu, prosmýkla se otevřenými ocelovými vraty a zmizela v hlubinách podmořského kaňonu.

Patricia k nim doběhla a objala Maka, z jehož mokrého oblečení crčí voda.

„Hej!“ David poklepal svému kmotrovi na rameno, a Patricia s Makem se pustili. „Tak co? Už mi věříš?“

20

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

„Tati, můžeš mi dát tolik rad, kolik jen chceš, jen se pak ale nezlob, když tě neposlechnu.“ Danielle Taylorová si vzdorovitě zapnula zip gumové kombinézy. „Teď je mi osmnáct. Jsem dost stará na to, abych mohla volit, abych se mohla sama rozhodovat, abych konečně mohla žít svůj vlastní život a dělat svý vlastní chyby.“

Jonas šel za ní, když si vzala potápěčský přístroj. „Možná je ti osmnáct, ale pořád jsi má dcera a já ti to zakazuju.“

Otočila se k němu. „Co budeš dělat? Dáš mi domácí vězení? Zavřeš mě na zbytek cesty ve své kajutě? Už nejsem dítě.“

„Tak se přestaň chovat jako dítě. Zapoj zdravý rozum. To, co chceš udělat, je nebezpečné. Divoká zvířata jsou nevyzpytatelná. Co se snažíš dokázat?“

„Nic. Nemůžeš se prostě smířit s faktem, že jsem svá? Je to můj život. Zasloužím si právo přijímat vlastní rozhodnutí a sama za sebe riskovat.“

„Dani, já nejsem tvůj nepřítel. Jsem jen mnohem starší než ty a v těchto věcech mnohem zkušenější. Věř mi, nejsi na to připravená.“

„Jak starý byl Andrew Fox, když ho jeho otec vzal poprvé pod vodu ve žraločí kleci? Jak starý jsi byl ty, když ses rozhodl stát se hlubokomořským pilotem?“

„To bylo něco jiného. Ne že bych skočil rovnou do ponorky a klesl dolů, námořnictvo si mě vycvičilo.“

„A Odvážlivci *cvičí* mě.“

Fergie na ni zamával z nafukovacího člunu. „Dani, pojď.“

„Vím, že je to tvrdý, tati, ale nemůžeš velet celýmu světu. Pochop,

že mě musíš nechat jít.“ Objala ho. „Hej, bude ze mě hvězda. Raduj se z toho.“

Jonas se za ní díval a přemýšlel, co se stalo s tou malou blondýnkou, kterou kdysi houpával na koleně.

Mladí vorvaní samci skotačili celé hodiny mezi samicemi, plavali v těsných chumlech a třeli se těly jeden o druhého.

Nyní, když klesající slunce zažehuje na západním obzoru oranžové a rudé plameny, aktivita samců slábne a obě pohlaví se znovu rozdělují, samice se shlukují kolem mláďat a mladí samci odplouvají ve skupinách po čtyřech či pěti.

Od východu se k nim tiše blíží dvě plavidla, dřevěná veslice s pěti členy týmu Maků a zodiac, který veze Andrewa Foxe a dva členy jeho filmového štábu.

Fergie dojel s vedoucím člunem na vzdálenost dvaceti stop od půltuctu šedohnědých samic. „Fajn, takže postup bude tento: Půl hodiny budeme jen tak vjíždět mezi samice a zase vyjíždět, aby si na nás zvykly. Nelekejte se mladých samců, nebudou nás takhle pozdě obtěžovat.“

„A co ten starý silák?“ zeptal se Doc Shinto.

„Na toho si musíme dávat pozor. Nemůžeme ho přehlédnout, má hlavu velkou jako dům, stříbrošedou a plnou jizev. Naše hlídky říkaly, že sjel do hloubky, aby se nažral, asi před deseti minutami, což nám dává dejme tomu čtyřicet minut. Protože už si s dámami užil, nejspíš jen bude dřímat, až se vynoří. Pobudeme tak dvacet minut ve vodě, pak se setkáme zase na člunu. Počkáme, až bude úplná tma, teprve potom půjdeme na věc.“

Makové přikývli.

„Doku, podej mi ten pytel.“

Shinto poslal Fergiemu plastový pytel na odpadky, ve kterém je nacpán nylonový provaz.

„To jsem udělal, když jsme byli v Port Darwinu. Sedělo to velrybě, kterou tam mají vystavenou v muzeu. Ta smyčka by měla dobře padnout kolem velrybího břicha.“

Jennie zavrtěla hlavou. „Bez urážky, Fergie, ale tady nemáme tu čest s plastovými modely. Ty vážně čekáš, že chytíme jedno z těch zvířat do lasa? Podívej se na ně, vždyť se převracejí jako klády.“

„Do lasa? Ovšemže ne. Jakmile se setmí, tihle tvorové budou mimo, budou spát. Vorvani spí ve svislé poloze pod vodou s hlavou nahoře. Jakmile budou v limbu, vybereme si jednu z těch samic, navlékneme jí

smyčku kolem ocasu a pak přivážeme volný konec k přídi člunu. Měla by z toho být báječná jízda na saních.“

Dani se nervózně přehoupla přes bok člunu do vody. V ústech má tak sucho, že nemůže plivnout. Nechala toho, ponořila brýle do vody a pak si je nasadila na oči.

Fergie pluje vedle ní, trpělivě čeká. Nahoře na hlavě má nasazenou podvodní kameru. „Doc a Jennie šli doleva, my jdeme doprava. Jsi připravená utrhnout si svou třešničku?“

„Mám trochu strach.“

„Bude to dobrý. Tady, zapni mi to.“ Naklonil se a nechal ji zapnout závlačkový vypínač na kameře.

Z druhého člunu na ně Andrew Fox gestikuluje zdviženým palcem.

Fergie si urovnal v ústech regulátor a vypustil vzduch z nafukovací vesty. Dani udělala všechno podle něho a pak, ruku v ruce, se oba Odvážlivci ponořili do tmavnoucí modré prázdnoty.

Jako mořské řasy plují ve vodě tři kusy velrybí kůže, stopu dlouhé, jako průsvitná tkanina tenké – výsledek celodenního tření těl o sebe. Nitkovité bílé lepivé chomáče – ejakulace vzrušených mladých samců – víří ve vodě jako bizarní pavučiny.

Fergie zavedl Dani do hloubky čtyřiceti stop. Zamířili na západ, blíží se ke shluku samic, které se válejí deset stop pod hladinou. Každá velryba je přinejmenším třicet stop dlouhá a váží do patnácti tun. Když jsou dost blízko, tiskne Dani Fergiemu ruku a ukazuje prstem.

Mezi dospělými kusy si hraje deset stop dlouhé mládě, novorozenec, který má ještě na těle svislé vrásky od toho, jak byl svinutý v matčině těle.

Zvědavé mládě, vážící dva tisíce liber, spatřilo dva lidi a vymanilo se z hejna dospělých, aby je prozkoumalo.

Dani se rozšířily oči, když zvíře rychle vyrazilo přímo k nim. Fergie vklouzl před ni a zachytil nápor úderu, když do nich novorozenec hravě strčil hlavou a poslal je pozpátku vodou zpět.

Matka mláděte rychle zasáhla a dostrkala ho zpátky ke skupině.

Jediný mocný záběr ocasu dospělé velryby vyhodil Dani a Fergieho na vodním polštáři k hladině.

Fergie vyplivl náustek a bokem zatlačil do Dani. „Dobrý?“

Dani si vylila vodu z brýlí. „Ach, můj bože, to bylo skvělý. Udělejme to ještě!“

„Pomalu, holka, jednou je jednou, podruhý by to velrybí mámu

namíchlo.“ Ukázal na západ, kde rychle mizí poslední fialové paprsky denního světla. „Pojď, vrátíme se k člunu a připravíme se na trochu opravdové zábavy.“

Úplněk stoupá a ozařuje hlubiny bledě žlutým měsíčním světlem. Z propasti ho přicházejí pozdravit mihotavé hvězdičky – světélkující živočichové, jejichž noční pouť představuje největší migraci života na planetě.

Andrew Fox se vznáší v hedvábné šedé vodě v hloubce osmdesáti stop a podvodní kameru má namířenou dolů na tenkou nitku stoupajících bublin. Kdesi v těchto hlubinách je král moří, mohutný dospělý vorvaní samec.

Andrew vytřeštil oči, když se z temnoty majestátně vynořila obrovitá šedá hlava a po ní neskutečně veliké, vlnící se tělo.

Samec bizarně stoupá, a pak je nad ním, vyplňuje celou obrazovku – šedesát stop dlouhý, pětaosmdesát tisíc liber vážící predátor, kterému chybí už jen posledních pár vteřin na hladinu, kam směřuje, aby se nadechl.

Užaslého Andrewa Foxe táhne mocná brázda za vorvaňovým tělem nahoru, a pak filmař náhle pocítil na kůži pod gumovou kombinézou mrazení, když si všiml krve prýštící z velké zubaté rány po kousnutí v místě, kde bývala samcova pravá prsní ploutev. Než mohl zareagovat, samec mávl mohutným ocasem a jeho turbulence srazila Andrewa zase dolů.

Fotograf znovu hledí do propasti, silný tlak mu svírá uši. Než se však stačil narovnat, vidí, jak odspodu stoupá cosi jiného – záblesk kovu přicházející z nějakého dlouhého stříbrného předmětu. Zamířil kameru a sleduje šípovitou formu života, jak se pohybuje kolem něj za velrybou.

Byla to tahle věc? Snad barakuda?

Andrew si objekt přiblížil a sleduje, jak se vznáší kolem něj k hladině. Pak se podíval dolů naposledy –

– a vidí tu zář…

•

Spící hejno vorvaňů obrovských se nehybně vznáší šedesát stop pod hladinou, těla ve svislé poloze, hlavy namířené nahoru.

Fergie proplul na dosah paže od nehybného ocasu vybrané samice. Počkal, až mu kameraman Stuart Starr dal znamení, a pak pokynul svým třem týmovým kolegům.

Doc, Jennie a Dani roztáhli nylonovou smyčku, pak pomalu vystoupali a opatrně navlékli velrybě lano na ocas.

Fergie, který se vznáší u kořene ocasu, přitáhl smyčku pevněji, aby nemohla sklouznout. Pak začíná rozmotávat lano a přitom plave zpátky k veslici. Jeho tři kolegové a kameraman ho následují.

Stuart Starr vylezl na palubu první. Odvážlivci čekají, až se usadí na zádi, a pak lezou jeden po druhém nahoru a přitom se usilovně snaží tvářit, jako by zde kamera nebyla. Doc a Jennie si našli sedadla uprostřed záchranného člunu, Dani a Fergie se posadili dopředu. Australan přivazuje volný konec lana k mosaznému kruhu na přídi a jeho kolegové se přitom chichotají jako školáci.

„Smyčka se utáhne, jakmile se velryba probudí a začne plavat. Nechal jsem nám padesát metrů volnýho lana. Bude to úžasná jízda."

Stuart Starr přestal natáčet a obousměrnou vysílačkou hovoří s druhým člunem. „Rozumím. Fergie, zatím je neplaš, ještě čekáme, až se vrátí Andrew."

Nehybný Andrew Fox se bez dechu dívá, jak se záře postupně zesiluje, až je jasnější než měsíční světlo. Syn legendárního odborníka na žraloky Rodneyho Foxe strávil filmováním velkých bílých žraloků celý život. Fotografoval je v noci a v kalných vodách, ze žraločích klecí i v otevřeném oceánu. Vždycky se měl na pozoru, ale nikdy se nebál.

Ale teď, když šedesát stop dlouhý albín, prehistorický předek velkého bílého žraloka, stoupá pod něj a on má čirou hrůzou znehybnělé svaly, ho napadá, zda takové chvíle prožíval jeho otec při své nejhorší noční můře, která ho skoro rvala ve dví.

Navzdory svému strachu Andrew filmuje dál, i když velice dobře ví, že elektrické impulzy, které jeho kamera vydává, s největší pravděpodobností povedou k jeho vlastní ošklivé smrti.

•

Na palubě *Neptunu* předstírá Jonas Taylor zájem pro kamery, když Charlotte Lockhartová čte z televizního čtecího zařízení:

„… největší predátor v moři, vorvaň obrovský, má po obou stranách dolní čelisti osmnáct až dvacet pět komických zubů –"

„Stop!" Susan Ferrarisová se kousla do spodního rtu, až jí začala téct krev. „Charlotto, drahoušku, má tam být kónických, ne komických. Kónic-kých. Dobře, zlato? Tak to zkusme znova."

„Jedeme!"

Charlotte si olízla rty a začíná znovu: „Největší –“

„Kruci!“

Susan praštila psací deskou o stůl. „Tady mě někdo prosí, abych spáchala vraždu.“

Její asistent jí signalizuje zpoza jednoho z postranních monitorů. „Susan, Eriku, to musíte vidět, rychle sem pojďte!“

Lidé se shromažďují. Režisérka a producent si protlačují cestu davem, v němž se ozývá óch a ách. „Můj bože, je ta věc opravdická?“

Jonas se prodral dopředu a při pohledu na obraz mu krev ustoupila z tváře.

Nejdřív se objevila ďáblova tvář, jeho pravé oko a nozdra lemované řadou strašlivých jizev, které se táhnou dolů k linii horní čelisti a odhalené části dásní. Deformovaná tlama se kroutí, jak se otvírá, a objevují se řady šestipalcových zubů.

Kůže tvora, které chybí pigment, žhne v měsíčním světle světélkující bílou barvou, jak zvíře stoupá kolem kamery, a spodní zpětný proud, který se za ním tvoří, kameramanem točí, jako by byl polapen v pračce. Křídlovitá prsní ploutev na okamžik zakryla výhled, pak se obraz objevil znovu a zaostřil se na poraněnou alabastrovou hřbetní ploutev, jejíž zadní konec evidentně něco ukouslo.

Poslední obraz – obě části samčího reprodukčního orgánu a chvějící se ocasní ploutev.

Tucet myšlenek současně vykřiklo Jonasovi v hlavě a propletlo se s tuctem příkazů. *Pomozte Andrewovi… je to samec… Terry měla pravdu… ten festival žraločích zubů ve Venice… ten zub megalodoního samce… Erik na tebe ušil boudu… najdi zbraň… jak se sem dostal… najděte člun –*

„– zachraňte mou dceru!“

Jonas se rozběhl po hlavní palubě k místu, kde čeká tým Kladivounů. Nákladní síť je na svém místě vedle boku lodi, nafukovací motorový člun je už odvázán a leží na vodě.

Mia Duranteová vzhlédla. Spatřila výraz na jeho tváři. Neřekla nic, když za ním přelezla zábradlí a začala sestupovat po nákladní síti do motorového člunu.

Moře se zaplnilo ozvěnou bzučivého klapání velkého samce, které vyburcovalo spící samice. Probraly se z dřímoty a ženou se k hladině, samice obklopují mláďata, mladí samci obeplouvají samice, jak si hejno savců organizuje hromadný útěk.

Dospělá samice připojená k člunu Odvážlivců se s úlekem probudila. Když sebou začala mrskat v úprku k hladině, smyčka kolem základny jejího ocasu se utáhla a samice ucítila značný tah.

Když si to uvědomila, propadla panice.

„Cože?“ Stuart Starr si tiskne sluchátka vysílačky k uším, nerozumí ani slovu v hukotu listů rotoru helikoptéry, které jim buší nad hlavou. „Mega-a co?“

Dani se otočila, hledí na kameramana –

– když vtom se nylonové lano s trhnutím napjalo a veslice se rychlostí dvacet uzlů rozjela mořem.

„Hejá!“ Fergie chytil Dani kolem pasu, když dřevěné plavidlo začalo na vlnách nadskakovat jako vyhazující mustang.

Dani sehnula hlavu, když ji zkropila silná sprcha. Obrátila se a křičí zpátky na Stuarta Starra: „Říkal jste Megalodon?“ Ale kameraman ji neslyší přes její řvoucí týmové kolegy, vrtulník jachty *Coelacanth* a vítr v uších.

Ohlédla se zpět a spatřila hřbetní ploutev.

Megalodoní samec, přežívající „zakrslík“ Andělina prvního vrhu, se vyhnul shluku velryb, jeho smysly zaměřily osamělou samici, která se oddělila od hejna a žene se v blízkosti hladiny pryč od skupinek.

Meg vyrazil za ní a jeho zmrzačená hřbetní ploutev ve tvaru kosy hvízdá, jak prořezává noc.

Během několika vteřin však lovec zaregistroval dalšího tvora, který se pohybuje v brázdě za velrybou.

Menšího. Zranitelnějšího.

Megalodon změnil kurz, spletl si nafukovací člun s velrybím mládětem.

Dani vykřikla: „Blíží se k nám, udělej něco!“

Fergie se pevně držel, když loďka narazila do šest stop vysoké vlny. „Jde po člunu. Možná bysme měli vyskákat do vody? Tak nás to zvíře mine. Vrtulník nás posbírá.“

„Kecy,“ řekla Jennie s pohledem upřeným na ploutev. „Helikoptéra je tady z jediného důvodu, aby nafilmovala naši smrt. Já zůstávám ve člunu.“

Vystrašená vorvaní samice táhla za sebou veslici dobré dvě míle. Je

vyčerpaná a cítí, jak se k ní blíží větší Meg po hladině, a tak míří do hloubky.

Veslice přeskočila další vlnu a pak se náhle propadla přídí napřed přímo do temného Pacifiku.

Dani spatřila výbuch světel, a pak je zničehonic pod vodou, táhne ji to do dusivých hloubek. Člun jí v uších zaskřípal a její otřesená mysl na ni křičí, aby se osvobodila.

Pustila se loďky, v kotrmelcích se vymanila ven a kope k hladině, trvá to celou věčnost. Hlava se jí vynořila, Dani se několikrát zhluboka nadechla.

A pak strnula.

Valí se k ní bílá brázda, pohybuje se jako ponorka těsně pod hladinou, a než stačí Dani vykřiknout, než dokáže přikázat svým ztuhlým svalům, aby se pohnuly, obluda je přímo pod ní, podplouvá ji. Dani se dotkla bosýma nohama jejích slonovinových zad a hned ucukla, složila si kolena pod bradou, když kolem klouže znetvořená hřbetní ploutev a málem se sráží s její tváří. Zachytil ji proud za zvířetem, který ji několik yardů táhne, Dani se otáčí a převaluje, až se odkulila od ponořujícího se bílého tvora pryč, a pak se potápí.

Znovu vyplula nad hladinu, prudce dýchá, a potom slyší ten výkřik, nejhorší výkřik, jaký kdy v životě slyšela, mužský výkřik, a je to tak strašné, tak nelidské, že jí přitom tuhne krev v žilách, ale pak se děje ještě něco horšího, mnohem horšího – náhle je ticho.

Danielle Taylorová je tak vyděšená, že nemůže najít hlas, aby na ten výkřik odpověděla, a je to tak dobře, protože třesoucí se slonovinový ocas se náhle objevil znovu, ovanul jí tvář, než pleskl o hladinu, a pak zmizel pod vlnou a Dani zanechal v ohlušujícím tichu, které se za okamžik změnilo v hučení listů rotoru vrtulníku.

Zvedla hlavu a spatřila siluetu dvousedadlové helikoptéry z jachty *Coelacanth.* Její rotor jí hřmí nad hlavou a rezonuje ve vodě pod ní.

„Pomozte mi! Pomoc –“

Vrtulník zůstává třicet stop nad její hlavou. Dani vidí někoho, jak visí po straně ven… velkého muže s kamerou.

„Ty bastarde! Pomoz mi!“

Přes hlavu se jí přelila vlna a Dani křičí do noci, ječí na proklatou helikoptéru, a pak křičí ještě hlasitěji, když ji pár rukou zvedá a vytahuje z vody a pak ji táhne po zádech k zodiaku. Přestala křičet, až

když ucítila otcovu vodu po holení a jeho objímající ruce.

„Tati?“

„To je v pořádku.“ Jonas jí omotal kolem ramen deku a Mia člun zpomalila, aby se ho mohl chytit Stuart Starr. Jonas vytáhl vyděšeného kameramana za gumovou kombinézu nahoru a z druhé strany se na člun vysoukala Jennie Arnosová.

Pilot vrtulníku na ně zaměřil paprsek světla a oslepil je.

Jonas přes hřmění vrtule křičí na Miu: „Zmizme odtud, než nás ti parchanti zabijí!“

„Počkejte!“ Dani je pološílená. „Kde je Fergie?“

„Kde je Doc?“

Mia přidala plyn, zrychluje a opisuje s člunem stále větší kruhy. Pět párů očí přitom zoufale prohledává moře.

„Pssst! Poslouchejte!“

Z temnoty volá mužský hlas, který je přes burácející vrtule helikoptéry sotva slyšet.

Jonas ukazuje: „Tamhle! Na dvou hodinách!“

Pod valící se vlnou všichni vidí někoho, kdo na ně horečně mává, a vidí také stříbrný odlesk vysoké hřbetní ploutve, která se k němu blíží o třicet yardů dál.

„Vydrž!“ Mia prudce přidala plyn, gumový člun vyletěl dopředu a začal poskakovat na vrcholcích vln.

Jonas se obkročmo posadil na pravou bočnici člunu, s námahou se udržuje ve vratké poloze, nohama svírá bočnici a pravou ruku natahuje od oslepující vodní tříště.

Rychleji, Mio, rychleji…

Muž nyní plave, kope jako démon, a Megalodon zvedá přímo za ním hlavu z vody.

Jonas vidí, jak se jeho horní čelist vysunula dopředu. *Už je pozdě… ach, pane bože, Mio, to nezkoušej, ne –*

Jonas popadl nataženou ruku do své pravice, rukama jako ocelovými svěráky tiskne mužovu studenou gumovou kůži, jeho loket se napíná pod nesnesitelnou tíží, která ho hrozí stáhnout přes palubu –

– když se před ním otvírá jeskyně plná zubů a Jonas křičí tvorovi do tlamy, z Megalodonova páchnoucího dechu se mu obrací žaludek, zavírá oči a chystá se na smrt.

Mia prudce stáčí člun doleva, tak prudce, že Jonas i muž, kterého se mu jaksi stále daří držet, jsou málem vrženi do obrovitého chřtánu.

Ale Dani pevně svírá otcovu levou nohu a Stuart a Jennie drží Dani,

a teď už motorový člun uhání oceánem a nechává netvora ve své brázdě.

Jonas převalil Wayna Fergusona do člunu, oba muži prudce oddechují.

Australan, neschopen něco vyslovit, jen na Jonase kývl a Dani ho hned nato objala.

Nikdo v člunu nemluví. Vysoký tón motoru jim vrní v uších, vítr se jim opírá do tváří. Vnitřnosti jim svírá strach a do hrdla stoupá kyselina.

Mia se rozhlédla po obzoru. „Kde je k čertu *Neptun?*“

Jonas se soustředí spíš na rozlehlé moře za nimi. *První útok na hladině se mu nezdařil, podruhé se už oklamat nenechá.* „Ještě není konec, Mio. Půjde to po nás odspodu. Musíš kličkovat.“

„Cože?“

„Kličkuj!“ Jonas popadl volant a prudce stočil člun doleva.

„Jonasi, co to –“

Moře vpravo od nich vybuchuje a do noci se zvedá gigantické zvíře, nad hladinou se objevují tři čtvrtiny horní poloviny jeho těla, jeho strašlivé čelisti lapají po vzduchu.

Dani a Jennie vykřikly. Fergie padl zády na Stuarta Starra, oba muži se třesou strachem.

Mia s široce rozevřenýma očima hledí na Jonase, očividně vyvedená z míry. „Fajn, jedeš ty.“

Jonas se ujímá řízení, když obluda mizí v brázdě za člunem. *Uvažuj, Taylore. Nemůžeš ho předhonit a moc dlouho ho neošálíš ani manévrováním.* Očima přejel temný obzor, veškerý smysl pro směr ho opustil. Neptun *byl jižně od záchranného člunu, ale kterým směrem je jih?* Pohlédl nahoru na hvězdy, pak toho nechal. *Zatraceně, dávej pozor, měl bys počítat vteřiny mezi útoky na hladinu.*

„Vydržte!“ Jonas změnil kurz, stočil člun prudce doprava.

Megova zjizvená hřbetní ploutev se vynořila vlevo před nimi, pak zmizela.

Mia zmateně pohlédla na Jonase. „Jak jsi –“

„Už jsem tuhle hru na kočku a myš hrál.“

„Jak to dopadlo?“

„To nechtěj vědět.“

Allison Petruciová klesla s vrtulníkem do dvaceti stop, pak se zastavila a čeká, až se k nim přiblíží motorový člun. Michael Maren ji poklepal na rameno. „Výborně. Drž to tady.“ S pohledem upřeným do hledáčku Maren najíždí na přibližující se plavidlo. *Usměj se do kamery, Taylore.*

Usměj se, dřív než zemřeš. Dokončil záběr, pak vklouzl zpátky do sedadla druhého pilota a položil si na klín notebook.

Mia zaskřípala zuby. „Podívejte se na ty svině."

„Ten zvuk bubnů přivede Mega přímo k nám." Jonas obrátil člun a zamířil pryč od vznášejícího se vrtulníku, pak pro sebe zaklel, když viděl, že se ho helikoptéra stále drží. S očima upřenýma na vlny si v duchu počítá, odhaduje rychlost klesání a přiblížení velkého samce, když vtom spatřil záblesk kovu, vycházejícího z šípovitého předmětu, který je sleduje hned pod hladinou na pravoboku člunu.

Než se však mohl lépe podívat, objekt zmizel.

•

K zodiaku se blíží tři vodní skútry, vede je Michael Coffey, po bocích mu uhánějí Evan Stewart a Dee Hatcherová. Trio Odvážlivců se žene přímo k člunu, pak se ve vzdálenosti sto yardů prudce otáčí k jihu a signalizuje Jonasovi, aby je následoval.

Mia ukázala na tři jezdce. „Jonasi. Jeď za Odvážlivci, zavedou nás zpátky k *Neptunu!*"

Jonas změnil kurz, drží jeho příď v brázdě za vodními skútry.

Když se *Neptun* objevil na obzoru, Dani a Mia zajásaly.

Jonas se ohlédl zpátky. Hřbetní ploutev je opustila, odplula k umírajícímu vorvanímu samci.

Šedohlavý samec leží malátně na boku v kaluži vlastní krve.

Michael Maren hledí na monitor, pracuje s joystickem a přitom proklíná existenci umírajícího zvířete.

„Michaele, mám sledovat jejich člun, nebo zůstat s Megem? Michaele?"

Maren zaklapl notebook. „Vraťme se zpátky na *Coelacanth."*

Tři vodní motorkáři jsou už na palubě, když Jonas přirazil zodiac k boku španělské galeony. Přivazuje jeho příďové lano ke spodnímu příčli nákladní sítě, zatímco ostatní na palubě hlasitě jásají.

Fergie je mávnutím ruky utišuje. „Nechte toho, vy zatracení pitomci. Řekl jsem dost!" Pohlédl na usmívající se členy filmového štábu a potřásl hlavou. „Doc je mrtvý. Doufám, že jste si to natočili!"

Výraz tváří lidí na lodi se změnil, zavládlo tíživé ticho.

Jonas vylezl na palubu. „Kde je Hollander?"

Dopředu vystoupil kapitán Robertson. „Zamkl se ve své soukromé

kajutě se Susan a týmem redaktorů. Už zpracovávají natočený materiál.“

„A Andrew?“

„Ten je na ošetřovně. Bude v pořádku, má jen pár ošklivých odřenin.“

„Odvezte nás do nejbližšího přístavu, kapitáne. S touhle plavbou je definitivně konec.“

„To nemůžu, Taylore. Mám příkaz zůstat v blízkosti mrtvé velryby.“

POZDNÍ PLEISTOCÉN
SEVERNÍ PACIFIK
PŘED OSMNÁCTI TISÍCI LETY

Západní větřík doprovází fialový soumrak, když se ostrovní atol propadá do noci. Březí samice, vyčerpaná po uvíznutí na mělčině, kdy se skoro udusila, proplouvá tropickou vodní cestou a snaží se vyhnout střetu se samcem, který se za ní plíží.

Meg klouže těsně nad bahnitým mořským dnem, vplouvá do další zatáčky, její smysly zaplavují silné hladinové vibrace a výmluvná vůně krve.

Hladová samice rychle buší ocasem ze strany na stranu, pluje mělkým mořem stále rychleji.

V půli štíhlé kokosové palmy je usazen mladý Mikronésan. Když spatřil hřbetní ploutev, sundal si z krku lasturu a zafoukal do ní. Pronikavý zvuk hned rozehnal skupinu vřešťanů, kteří se rozptýlili v bezpečí korun stromů.

Z džungle se vynořil další chlapec a také zatroubil na lasturu, aby dal znamení dvěma běžcům, kteří pádí podél břehu a snaží se držet krok s pohybujícím se proudem vody.

Míli proti proudu končí vodní cesta v mělké laguně. Jak se štafetově předávaný zvuk lastury zesiluje, ženy s hnědou kůží, rozestavené podél loučemi osvětleného břehu se sochami bohů, začínají bušit plochými dřevěnými klacky a kokosovými chřestidly do temné vody v laguně. Jeden ze starších členů kmene, s pomalovanou tváří a ozdobou hlavy vyrobenou z čelisti tygřího žraloka, hází do vody a zase vytahuje vyvrhnutou opici, jejíž krvavé pozůstatky má přivázány na dlouhém šlahounu nějaké popínavé rostliny.

Kmenoví lovci jsou rozmístěni podél tří břehů laguny a v silně mozolnatých rukou svírají konce hrubé rybářské sítě, jejíž větší část je ukryta na dně kanálu. Jejich úkolem je zamotat kořist do sítě a vytáhnout ji na břeh, kde za ni kněží poděkují bohům, než bude zabita.

Pro domorodce z těchto mikronéských ostrovů není žralok jen zdrojem obživy, je to jejich předek, znovuzrozený v podobě mořského tvora, aby se obětoval svým potomkům jako jejich opora z hlubin. Podle legendy vládne oceánskému království strašlivý Žraločí bůh. Kmenoví lidé vůbec nepochybují o jeho božské existenci, protože v písku mělčin často nacházejí jeho obrovské trojúhelníkové zuby. Rybáři uctívají tohoto starobylého pána a vládce moří odnepaměti.

Každý den se domorodci modlí k tomuto Zraločímu bohu, aby jim dal potravu a zdraví a bohatý příliv. Dospělý tygří žralok dokáže vesnici sytit dva dny, velrybí žralok, kterého si všichni přejí ulovit, dva týdny.

Zvuk lastur se blíží.

Vesničané jsou čím dál vzrušenější, jak se k laguně dostávají zprávy a velikosti kořisti. V tento požehnaný den bude Žraločí bůh nadmíru štědrý.

Domorodci se dnes mají setkat se svým Tvůrcem.

Samice pomalu vklouzává do mělkých vod, horní lalok její ocasní ploutve a hřbetní ploutev se majestátně tyčí nad temným mořem.

Děti běží za zvířetem a pantomimicky naznačují jeho obrovitost.

Válečníci znovu uchopili síť a připravují se na lítou bitvu s tvorem, o němž se domnívají, že je to patnáctitunový velrybí žralok.

Ponořený dvaatřicetitunový Megalodon vplouvá do místa, kde se kanál otvírá do laguny, a pleská ocasem o hladinu, jak se blíží ke krvácejícímu kousku potravy.

Rybáři ve skupinkách odrazili kánoe od břehů laguny. Tiše pádlují a rozmísťují své loďky ve středu kanálu, aby své kořisti odřízli ústupovou cestu.

Když Megalodon pozřel mrtvou opici, zvedá čumák, jak slyší houkání a troubení.

Starší člen kmene, ten s čelistí tygřího žraloka na hlavě, dává signál.

Domorodci podél obou břehů vkročili do laguny, chápou se sítě, svaly se jim napínají, jak se usilovně snaží vytáhnout nehybné ponořené těleso. Přidávají se k nim další vesničané a jejich vzrušení dostupuje vrcholu, když si uvědomili, o jak velký úlovek jde.

Temná voda vře. Mohutný ocas se zvedl a uhodil o hladinu. Domorodci v kánoích vrhají šípy, teče krev a to rozzuřeného Megalodona nutí zvednout svou mamutí hlavu ven z vody.

Vesničané vykřikli. Tahači sítě úlekem zavyli, když sebou obluda mrskla a vyškubla síť rybářům z ruky i se zaklesnutými prsty, které se jim utrhávají od rukou.

Samice švihla hlavou, popadla do svých žvýkajících čelistí dva z nosičů sítě, krev a části těla se rozletují na všechny strany.

Další vesničané přibíhají na pomoc lovcům, kteří se stále snaží napnout síť.

Meg, chycená na mělčině, se převrací jako krokodýl, zamotává se do sítě, která se kolem ní utahuje.

Její kůži v řadách pokrývají zoubkovité výrůstky, ostré jako žiletka, a ty si s lanem vědí rady, rozřezávají je na proužky.

Jak samice rozvířila písek, zpanikařila, švihla horní polovinou těla dokola a snaží se uniknout z pláže. Její chňapající čelisti přitom pohlcují dalšího ohromeného domorodce, který se brodil ke břehu.

Když se Meg uvolnila, objevili se před ní válečníci na kánoích.

Rybáři se vyděsili. Několik jich vrhlo šípy, ale ostatní pádlují o život pryč.

Vyprovokovaná samice popadla do svých čelistí jednu kánoi se třemi vřískajícími staršími domorodci a rozdrtila všechno na kaši z třísek a krvavého masa.

Nočním vzduchem pronikají výkřiky. Domorodci podél obou břehů padají na kolena a v posvátné úctě něco mumlají.

S posledním plesknutím ocasu vyklouzl „Žraločí bůh“ z laguny –

– přímo do cesty připlouvajícímu samci.

21

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

„… kůže Megalodona je pokrytá těmito zubovitými šupinami, ostrými jako břitva. Jak vidíte, pěkně mě poškrábal. Díky bohu jsem měl na sobě gumovou kombinézu, jinak by mi z kůže nic nezbylo.“

Andrew Fox zvedl levou ruku a ukazuje kameramanovi rány na hrudi. Krvácející kůže vypadá, jako by ji ostrouhalo obří struhadlo.

Do ošetřovny vstoupil Jonas.

Když uviděl členy filmového štábu, vykázal je ven. „Zatracení supi. Andrewe, jsi v pořádku?“

„Dvě zlomený žebra a pár škrábanců, to by mohla žena žárlit. Ale jinak jsem rád, že jsem ještě naživu. Co Dani?“

„Je v pohodě, ale přišli jsme o Shintoa.“

„Kruci.“ Andrew zavrtěl hlavou, stále se nemůže vzpamatovat. „Jonasi, jak se asi Anděla –“

„To nebyla Anděla. Ten Meg je samec.“

„Samec?“ Andrew se šklebí, když mu lékař maže rány dezinfekční mastí.

„Soudě podle obvodu a zubů, řekl bych, že je to mladý dospělec. Teď zrovna požírá toho vorvaního samce, ale asi za hodinu, jakmile začne vycházet slunce, půjde do hloubky.“

Když lékař skončil, Andrew si zase lehl. „Dost zvláštní souhra náhod, ne, že se Meg objeví zrovna ve chvíli, když natáčíme. No, vím, že jsme blízko Marianskýho příkopu, ale –“

„Já nevěřím na souhry náhod.“

„Nemyslel jsem si, že věříš.“

Jonas počkal, až lékař odejde, a pak si přitáhl židli. „Celá tahle věc

smrdí pěknou habadůrou. Jak mě najali na tuhle plavbu, výběr *Neptunu*, směr, kterým plujeme –“

„Počkej, teď jsem ztratil souvislost. Co je s *Neptunem?*“

„Vzpomínáš na tu historku, co nám Robertson vyprávěl první noc plavby, o španělských galeonách, a kolik se jich potopilo v blízkosti Marianského příkopu?“

„Ty si myslíš, že je napadli Megalodoni?“

„Ano. Když nám Anděla poprvé utekla z laguny, chytili jsme ji u pobřeží Washingtonu, v Gray’s Harboru. Byla tam turistická atrakce, replika plachetnice z osmnáctého století, *Lady Washington.* Měla tentýž základní tvar, stejný dřevěný trup a kýl. Anděla byla jako šílená, zaútočila na tu loď, jako kdyby měsíc nežrala. Chvíli mi trvalo, než jsem na to přišel. Zdá se, že tyhle dřevěné lodi, když se pohybují po hladině, praskají a skřípou. Dospělému Megalodonovi musí ty rezonance znít podobně jako zvuky, které vydává umírající velryba.“

„A ty si myslíš, že *Neptun* vylákal toho samce z hlubin?“

„Vlastně si myslím, že nás sleduje. Vím určitě, že uhryzl kus z té zdechliny kytovce, a jsem si taky docela jistý, že sežral Barryho Struhla.“

„To znamená, že je s námi od chvíle, co jsme vpluli do Filipínskýho moře. Myslel jsem si, že tihle Megové se radši zdržují v hloubce.“

„To ano. Kde je ten film, cos včera natočil?“

„Susanin štáb ho už stříhá. Slyšel jsem, že ta televizní stanice kvůli tomu šílí. Všechny zítřejší programy posouvají na dřívější dobu, aby mohli tu epizodu odvysílat.“

„Chci se na tvůj film podívat víc zblízka. Když jsme byli v motorovém člunu, zdálo se mi, že nás sleduje cosi stříbrného.“

Andrew se posadil. „Jako barakuda? Taky jsem to viděl. Sledovalo to z hloubky toho vorvaně. Myslíš, že to byla nějaká návnada?“

„Je to možné. Tihle Megové mají v poměru k tělesné váze velký mozek, větší než většina velryb. Když byla Anděla v laguně, dokázali jsme ji vycvičit, aby reagovala na určité elektronické podněty. Naučila se stisknout terč a rozezvučet zvon, který jí signalizoval, že si má do jiné části tanku plavat pro žrádlo. Uměla taky rozeznávat barvy. Pomocí šokové terapie jsem ji naučil vyhýbat se žluté barvě. Všichni mí trenéři měli na sobě žluté kombinézy pro případ, že by náhodou spadli do laguny.“

„Myslíš, že je za tím vším Hollander?“

„Určitě něco ví, ale myslím, že hlava celé téhle záležitosti se

schovává na tamté jachtě. Hollanderovi se dostalo dost ošklivého přijetí, když tam onehdy jel. Pokud si vzpomínáš, byla to posádka té jachty, kdo do téhle show přispěl tou první velrybí mrtvolou.“

„Co chceš dělat?“

Jonas vstal. „Myslím, že je na čase, abych na *Coelacanth* vykonal malou návštěvu.“

TANAKOVA LAGUNA
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA

Mac se dívá z východní sekce sedadel arény, jak se navíjí cívka vlečného člunu a vytahuje zbytky jeho člunu ze dna laguny.

Gregory Stechman, spoluvlastník společnosti pro vyzdvihování ztroskotaných lodí *Stechman Salvage,* se posadil na sedadlo vedle něj. „Fajn, Maku, tak jestli jsem to správně pochopil: přijel jsi domů včera pozdě v noci v nějaké bouři a narazil jsi kýlem do kraje kanálové stěny.“

„Jo. Sotva jsem se stačil dostat do hlavní nádrže, než se potopila.“

„Hm – hm. A tohle čekáš, že napíšu do hlášení pojistné události?“

„Tak se to stalo.“

Z *Anděly II* se vylévá voda, jak je plavidlo nakládáno plochou zádí napřed na barži vlečného člunu.

Stechman na svého přítele z dětství ostře pohlédl. „A nic jinýho mi nepovíš? Třeba jak se betonové stěně podařilo sežvýkat půlku tvé kormidelny?“

„Muselo se to stát, když šla pod vodu. Když mluvíme o cestě pod vodu, vzpomínáš, jak jsi sbalil tu motorkářku v tom baru? Ta byla teda nadržená. No ale jak jsi měl vědět, že její starej je na záchodě? Pořád nemůžu zapomenout, jak ses tvářil, když tě s ní načapal v tvým buicku, zrovna když jste si to rozdávali.“

„Dobře, dobře, takže to srovnáme s cenou za vytažení, ale byl bych radši, kdyby mi tam mou barži neodíraly žádný kameny, chápeš.“

Mac se podíval ke vstupu do kanálu, který byl nyní zatarasen zrezivělou ocelovou barží, jež podpírala hlasitě skřípající generátor. Ze dna se vypumpovávala voda a usazeniny, které na nákladním člunu tvořily malé kupky písku.

„Všiml jsem si, že nepoužíváš tryskový plovoucí rypadlo.“

„Vodní vysavač to udělá stejně dobře. A kromě toho, za to, co mi

platíš, máš štěstí, že ti nedám slámku a neřeknu ti, aby sis to vycucal sám.“

„Jak dlouho bude to vyčištění vjezdu trvat?“

„To nevím, ještě den nebo dva… a moji hoši nepracují přes čas.“

David Taylor je v řídicí místnosti, telefonuje s jatkami. „Ano, pane, potřebujeme dva boky hovězího denně, ale musí to být čerstvě zabité kusy. První dodávku odebereme zítra odpoledne, a můžete nám přidat tolik krve a vnitřností, kolik budete moct. Ano, pane, platíme v hotovosti při dodávce.“

Zavěsil, když vešla udýchaná Patricia. „To byla tvá matka?“

„Ne, ale sháním ji celý dopoledne. Nemá zapnutý telefon.“

„Dole jsou dva reportéři, chtějí s ní mluvit.“

„Kvůli čemu?“

„Chtějí znát její reakci na tohle.“ Zapnula televizor. Na běžícím řádku dole četli:

ŽRALOK MEGALODON NAPADL TÝM ODVÁŽLIVCŮ. KDO BUDE ŽÍT, A KDO NE? NENECHTE SI UJÍT DNEŠNÍ ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ SPECIÁLU ODVÁŽLIVCŮ II, VE 21.00 VÝCHODNÍHO ČASU.

NA PALUBĚ CAPE CALVERTU, KUTRU POBŘEŽNÍ STRÁŽE
PŮL MÍLE NA VÝCHOD OD OSTROVA ZKÁZY
SEVEROZÁPADNÍ POBŘEŽÍ STÁTU WASHINGTON

Ostrov zkázy je odlehlý pruh skalnaté země, tři sta stop široký a půl míle dlouhý, nacházející se u washingtonského pobřeží asi míli na jih od Ruby Beach. Tento malý kousek země, který kdysi dávno, v roce 1775, využívaly jako kotviště španělské lodě, se nakonec stal základnou majáku, jehož paprsek je vidět na vzdálenost dvaceti mil nahoru a dolů po pobřeží. Nyní je zde rezervace ryb a divoce žijících zvířat, kterou spravují Spojené státy, a ostrov je chráněnou domovinou mořských ptáků, orlů bělohlavých a také králíků, kteří jsou potomky domácího mazlíčka někdejšího strážce majáku.

Ostrov se stal také útočištěm tuleňů a lvounů, kterých se na skalnatém pobřeží válejí tisíce.

Kutr Kanadské pobřežní stráže zpomaluje, až ho jen unáší voda, a kapitán spouští kotvu sto yardů od západního pobřeží ostrova.

V podpalubí Joshua Bunkofske vklouzl do kajuty, kde sluneční odraz z vody vytváří dojem, jako by zadní stěna místnosti tancovala. Na lehátku leží Terry, spí na břiše, jedna její hezky tvarovaná noha spočívá volně na přikrývce.

Vědec se opatrně posadil na kraj postele a zašeptal jí do ucha: „Terry, už je skoro čas."

Zavrtěla se. „Mohla bych spát celý den."

„To už v podstatě spíte." Začal jí masírovat ramena.

„Hmmm, to je příjemné."

„Máte opravdu pevný trapézový svaly." Hněte jí krk a ramenní svaly a pomalu se propracovává podél páteře k bedrům a oné svůdné noze. „Hele, omlouvám se, že jsem na vás šel onehdy příliš zhurta. Je to jen, no, jste pro mě velice atraktivní a já bych vás opravdu rád poznal líp."

Překulila se. „Joshuo, je vám jasné, že jsem vdaná?"

„Šťastně vdaná, nebo jen vdaná? Já vím, není to moje věc, ale –"

„Joshi –"

„Dobře, dobře." Vstal. „Oblíkněte se a přijďte za mnou do kormidelny, je tam něco, co musíte vidět."

Terry vešla do kormidelny, překvapená, že spustili kotvu. „Co se děje? Proč jsme zastavili?"

Brian Olmstead zvedl oči od rybího detektoru. „Je tam vaše ryba. Asi před dvěma hodinami opustila kaňon a zamířila do vnitrozemí."

„Je hladová," řekl Joshua a ukázal z okna na ostrov Zkázy. „Může teď ochutnat lvouny."

„Lvouny?" Terry vyšla na palubu.

Maják ostrova Zkázy se rýsuje nad maličkým kotvištěm jako betonový voják na stráži. Všude jsou tuleni, skotačí ve vodě a podél skalnatých mělčin, zatímco samci lvounů, vážící šest set padesát liber, se povalují na výspě ostrůvku a štěkají jeden na druhého.

Joshua se k ní připojil. „Je někde tady a čeká, až zapadne slunce. Cítí ty lvouny. Vsadím svou pravou ruku na to, že se to stane dnes v noci, v těchto vodách."

Z kormidelny vyšel kapitán Marino a vyplivl do moře pořádný kus žvýkacího tabáku. „Dnes v noci se nic nestane, dokud za sebou potáhneme tu pitomou návnadu. Je to bezduchý a vybledlý, dokonce ani

žraloci to nechtějí. Řekl jsem tomu vašemu poldovi, aby pro nás sehnal kus čerstvého masa.“

Terry se podívala na záď, vidí, že nafukovací motorový člun je pryč. „Lvouni? Nemůžete je zabíjet, jsou chráněni federálním zákonem.“

„Jen klid, Terry,“ řekl Joshua. „Nikdo lvouny nezabíjí, je to tak, kapitáne?“

Marino přečetl výraz vědcovy tváře. „Jo, jistě. Mezi těmi živými se vždycky najde pár mrtvých.“

„Přesně tak. Přitáhneme na palubu dvě nebo tři nejčerstvější mršiny a nastrkáme do nich pár sáčků s drogou. Pak objedeme ostrov a chytíme vaši rybu. Tak to bude jednoduchý.“

„Nic není tak jednoduchý.“

„Buďte pozitivní,“ namítl Joshua. „Grey’s Harbor je necelých padesát mil na jih. S trochou štěstí budeme mít do zítřejšího rána Andělu bezpečně na přepravním vozidle Mořského světa.“

Při pomyšlení na Andělu zpátky v její ohrádce se Terry usmála.

Pak si vzpomněla. „Laguna… David měl opravit kanálová vrata. Můj telefon je vybitý, potřebuju zavolat synovi.“

Joshua jí podal svůj mobilní telefon. „Neříkejte mu nic o Meg. To poslední, co potřebujeme, je, aby tisk chytil vítr ještě předtím, než Andělu polapíme.“

TANAKOVA LAGUNA
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

David Taylor naslouchá hlasu své matky na druhém konci drátu a uvažuje, zdá jí má říct něco o svém otci a sestře.

„Omlouvám se, Davide. Obchodní záležitosti mi zabraly delší dobu, než jsem předpokládala. Teď jsem ve Washingtonu, jedu podél pobřeží na jih. Domů se vrátím za pár dní. Budu mít pro tebe velké překvapení.“

„Mami, neprodala jsi podnik, že ne? Víš, že bez mýho podpisu to nemůžeš udělat.“

„Ne, neprodala jsem ho. Všechno ti vysvětlím, až se uvidíme. Davide, už jsi opravil ta kanálová vrata?“

David se podíval z okna řídicí místnosti vedoucího do zátoky na nákladní člun a rostoucí hromady písku na něm. „Ještě ne, ale než se vrátíš, bude to hotový.“

„Dobře. Spoléhám na tebe, nenech mě na holičkách. Mám tě ráda.“

„Jo, fajn. Ahoj.“ David zavěsil.

Patricia zavrtěla hlavou. „Proč jsi jí neřekl o Anděle nebo o tvým otci?“

„Žertuješ? Ona je divná. A kromě toho volala ta paní z televize a říkala strýčku Makovi, že táta a Danielle jsou v pořádku. Večer se na tu show podíváme, ale vsaď se, že celá ta věc je jen velkej podvod.“

„Ti reportéři to ale určitě brali vážně.“

„He, ta pitomá televize je sem nejspíš poslala, jenom aby získala publicitu. Jen počkej, až spravíme ty vrata a zavoláme Andělu. Člověče, to bude něco. Všechny televizní stanice na světě se k nám pohrnou, aby ji viděly.“

Štíhlý a elegantní, třicet osm stop dlouhý motorový člun F-2 Top Gun třídy Cigarette Racing klouže přes pět stop vysoké vlny jako létající ryba, uhání kolem Monterey rychlostí dvaasedmdesát mil za hodinu. U kormidla je Devin Dietsch, oběma rukama svírá čalouněný volant typu Latham, a jeho starší bratr Drew je ve střední sekci a přidává a ubírá plyn. Pokračují v jízdě na jih, dokud nespatří známé seskupení skal a oranžové varovné bóje.

Drew zpomalil, takže se dlouhá příď mohla usadit na vodě. Dva motory značky Mercury o pěti stech koních vzadu zaškytaly a vyplivly modrý oblak zplodin.

Devin ukázal na nákladní člun, který nyní zaplňoval vjezd do přístupového kanálu k laguně Tanaka. „Tady to je, jak jsem ti povídal.“

„Měl jsi pravdu, oni čistí dno. Otázka zní proč.“

„Ne, brácho, otázka zní, kdo to platí. Tanakova dcera je stejně na suchu jako její starej. Někdo jí sype peníze.“

„Rodney tvrdí, že Terry je celý týden mimo město.“

„Myslíš, že uzavřela jinou smlouvu?“

„Nevím, ale zjistím to. Vraťme se do kanceláře.“ Drew přidal plyn a Devin provedl ostrou otáčku a nasměroval plavidlo zpátky ke břehu.

Anděla se pohybuje inkoustovými hlubinami Montereyského podmořského kaňonu, její tlustá ocasní ploutev se komíhá sem a tam jako pomalý vějíř tvaru kosy. Lorenziniho ampule, naladěné na specifické magnetické pole kaňonu, ji provádějí točitým propastným bludištěm. Její šedomodré duhovky jsou protočeny nahoru a odhalují krví protkané bělmo jejích bulev. Pulz samice se zpomalil, její mohutná

kuželovitá hlava, dlouhá a široká jako školní autobus, se pohupuje ze strany na stranu v pomalých, volných pohybech.

Bílý predátor klouže stržemi pomocí „autopilota“, je tak blízko spánku, jak mu to jen příroda dovoluje. A přesto i v tomto polovědomí Anděla slyší každý zvuk, registruje každý pohyb, ochutná každou stopu a vidí všechno kolem sebe, protože *carcharodon Megalodon* nejenže se pohybuje mořem, ale moře se také pohybuje skrz Megalodona.

Voda mu proniká nozdrami do nosní dutiny a zase ven a zanechává v mozku informace. Voda mu protéká tlamou a způsobuje, že se mu žaberní štěrbiny při dýchání třepotají. Voda se pohybuje pod spodní stranou jeho čumáku a zapojuje Megalodona do slabého elektrického pole generovaného plovacími svaly a bušícím srdcem jeho kořisti. Voda běží podél postranních linií na jeho těle a stimuluje nervové buňky, což mu umožňuje „cítit“ oceánské proudy a přítomnost pevných objektů v jeho okolí.

Ťuk-bum. Ťuk-bum… bum… ťuk-ťuk-bum…

Rušivý zvuk z hladiny duní podmořským kaňonem, anomálie rozkládá bioelektrické pole moře.

Ťuk-bum. Ťuk-bum… bum…

Měnící se proudy jsou zpracovávány smyslovými buňkami v kůži na bocích zvířete. Detektory zaznamenávající tlak vln vyburcovaly Andělin váčkový systém k neklidu a ten podnítil její dýchací funkce.

Ťuk-bum. Ťuk-bum… ťuk-bum.

Zvukové vibrace se dostávají do vnitřních uší zvířete a dávají signál jeho vnitřnímu alarmu.

Meg otevřela tlamu a zvětšený proud vody způsobuje, že se jí žaberní štěrbiny chvějí rychleji, rovněž její pulz se zrychluje. Její svalnatý kýl, široký jako odpadová roura, pohání Andělin mocný svislý ocas k rychlému pohybu vodou.

Šedé oči se sklopily dopředu.

Anděla se probudila.

Čtrnáct set stop nad její hlavou zasvištěl závodní člun, jeho laminátový trup rozrušuje vlny.

Královna hlubin stoupá ode dna nahoru, přijala výzvu.

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Jonas vstal s východem slunce. Rychle se oblékl a vyšel na palubu, kde ho pozdravil nádherný teplý větřík a perspektiva nového dne.

Pohled na mrtvého vorvaního samce a jeho zápach hned Jonase vrátily do reality.

Přehlédl obzor a našel *Coelacanth*, superjachtu vznášející se na vlnách ve vzdálenosti jedné míle směrem na jih.

Vydal se na záď, překračoval přitom opilé členy posádky a dřímající polonahé Cukrovinky, až došel k nákladní síti, zavěšené podél pravého boku lodi. Dole byl zodiac, připravený ke spuštění.

„Vstal jsi brzy."

Jonas se polekaně otočil.

Mia se na něj usmála, protáhla se a průsvitné černé kimono se jí přilepilo na dobře tvarovanou postavu. „Kam jedeš?"

„Na služební cestu. Napadlo mě, že bych měl pozdravit kapitána tamté jachty."

„To by mohla být legrace. Mohla bych jet taky?"

„Tentokrát ne."

Přišla blíž, odhrnula mu z čela pramen šedivějících hnědých vlasů a přitom mu přitiskla pravé koleno mezi nohy. „Propásl jsi skvělou party. Celou noc jsem na tebe čekala."

Deset stop od nich za stěžněm vratiplachty se v náručí Fergieho zachvěla Danielle Taylorová.

„Mio –"

„Líbíš se mi, Jonasi. Chtěla bych být s tebou."

Jonas ukročil zpět, jak pocítil vzrušení. „Mio, jsem ženatý."

„Jonasi, jde jen o sex. Dva osamělí lidé, kteří se navzájem přitahují, sdílejí jeden nevinný okamžik. Jsme na tomhle fyzickém světě jen krátkou dobu, využijme jí."

Dani se rozšířily oči. Vyklouzla z Fergieho náručí a připlazila se na všech čtyřech blíž, aby mohla poslouchat.

„Mio –"

„Nejsem pro tebe atraktivní?"

„O to nejde."

„Vlastně jde právě o to. Nechci žádné závazky, chci se jen potěšit

tou chvílí.“ Přisunula se blíž. „Nech tomu volný průběh, nikomu to neuškodí.“

„Mio, jsi báječné děvče, a věř mi, lichotí mi to. Ale já potřebuju ještě něco víc. Víš, nikdy to není jen neškodný sex, vždycky to něco stojí, a cena toho, aspoň pro mě, je můj smysl pro morálku, což je něco, co obě naše generace příliš ukvapeně překračují.“

„To je zvláštní, nikdy jsem tě nepovažovala za konzervativního republikána.“

„Když jsem to naposledy ověřoval, morálka byla nadstranická.“

„Není nic nemorálního na tom, že chce být člověk šťastný.“

„Pokud to znamená vzdát se rodiny.“

„Jonasi, nikdo o tom nemusí vědět.“

„Já bych o tom věděl, a to stačí. Podívej, nedávno jsem pochopil pár věcí. Ať se mi to líbí nebo ne, stárnu. Fyzicky jsem už jen polovina toho člověka, kterým jsem býval. Moje tělo se rozpadá, moje mysl se někdy toulá… a bůh ví, že nejsem žádné dítě Štěstěny. Roky chudoby a veřejného ponížení si vybraly svou daň na mé důstojnosti, ale nakonec, ať budu ležet v nějaké rakvi nebo umírat v nějaké nemocniční posteli, nebo snad sloužit za potravu nějakému přerostlému bílému žralokovi, jediná věc, na které záleží, kterou bych možná mohl ukázat za všechny ty roky na tomto světě, je moje morálka a příklad, jakým jsem byl pro své děti. A to je možná nakonec to jediné, co se počítá.“

Mia se usmála. „Nevíš, o co přicházíš.“

„Věř mi, že vím. Ale víš, co mi ještě chybí? To, že se nemůžu přitisknou ke své ženě. Že mě neprobudí uprostřed noci a nestěžuje si, že chrápu.

Chybí mi baseball s mým synem. A chybí mi láska mé holčičky. Postrádám její důvěru. Chci všechny tyhle věci zpátky, a to znamená, že nemůžu být s tebou, protože se odmítám kompromitovat pro prchavý okamžik zbytečné vášně.“

„Dobře, respektuju to. Tak kdo na tebe čeká na té jachtě?“

„Nevím, ale ať je to kdokoli, podařilo se mu zatáhnout mě do téhle šlamastyky. Potřebuju si s ním popovídat, než se všichni necháme poslat do pekel.“

Jonas přelezl zábradlí a sešplhal po nákladní síti do motorového člunu. Ověřil si, že je v nádrži dost benzinu, pak odvázal lano a nastartoval motor.

Dani si znovu lehla, a když se mořem rozeznělo bzučení motoru, utřela si slzy.

OSTROV ZKÁZY
SEVEROZÁPADNÍ POBŘEŽÍ WASHINGTONU

Noc nyní odchází, mizí pod mlhou před rozbřeskem, která se s každým otočením světla majáku zapaluje v stříbrošedý paprsek. Hrozivý oceán zahalený ve tmě naráží do průčelí skal a zase ustupuje.

Kutr stále krouží kolem ostrova Zkázy a táhne za sebou bubnovadlo, jeho bóji a ještě tři mrtvé lvouny.

Terry, zabalená do vlněné deky, dřímá v zodiaku. Joshua je natažený vedle ní a mezi cáry mlhy pozoruje moře. Těžké barytonové pulzy z bubnovadla se rozléhají na hladině a mísí se s vrčením dvou motorů *Cape Calvertu.*

Joshua dopil svůj šálek kávy a pak se nenuceně přitulil blíž k Terry a přehodil si jednu nohu přes její nohu.

Pohnula se. „Co to provádíte?“

„Jen se chci zahřát.“

„Vezměte si mou deku.“ Terry ho odstrčila a vstala, pak zadupala, aby vehnala krev do studených nohou. „Kolik je hodin?“

„Čtyři pryč.“

„Ráno? Ale to je směšné.“ Šla dopředu a vylezla po hliníkovém žebříku do kormidelny.

Ron Marino dřímal na skládací židli s hlavou na ohnutém lokti položeném na mapovém stole. U řízení zaujal jeho místo Brian Olmstead.

Terry vešla, na první pohled rozčilená. „Proč spí? Kdo hlídá ten zatracený rybí detektor?“

„To je zařízeno.“ Brian se přesunul k pultu. „Vaše Meg si s námi celou noc hraje na kočku a myš. Pokaždý, když se k ní dostaneme, zmizí z obrazovky, vrací se do větší hloubky.“

„Pak člun zastavte.“

„To nejde. Když zpomalíme pod tři uzly, návnada klesne dolů.“

„To je jedno. Pokud se bojí motorů a ty ji zahánějí pryč –“

„Nebyla jste to vy, kdo nám říkal, že Anděla se člunů nebojí?“

„Nepovídejte mi, co jsem říkala, jen dělejte, co říkám. Vypněte motory.“ Brian pokrčil rameny. „Vy jste šéfka.“ Ubral plyn, rychlost začala klesat. Kutr *Cape Calvert* zpomalil, už je jen unášen mořem a kolébá se ve své brázdě.

Moře utichá, až na těžké dunění *buch… buch… buch…* přicházející od bóje.

Hladový samec je rozmrzelý.

Posledních devět hodin se rozčilený lovec pohybuje sem a tam podél dvě stě stop dlouhého útesu na pobřeží zátoky Cascadia. Cítí chuť lvounů, cítí jejich pach, jak plavou po hladině, ale pokaždé, když vystoupá, aby se nažral, přehluší jeho smysly vlna zvukových vibrací, které mu rezonují v hlavě jako ladička.

Hlad žene Mega nahoru znovu. Mladý samec stoupá pod kontinentálním zdvihem a zahajuje nový útok, při němž ho přetažené smysly vedou mělčinami k jeho potravě.

„Znovu se přibližuje," oznámil Brian. „Dívejte se, přižene se přes tu plošinu a pak asi tři sta yardů směrem na západ zase ustoupí."

Terry upřeně hledí na zeleně podsvícený displej rybího detektoru a na blížící se červenou skvrnu. Srdce jí buší rychleji, dlaně se jí potí, když vidí, jak se k nim objekt blíží.

Skvrna zpomalila, zaváhala, pak se náhle obrátila.

„Co to dělá? Motory jsou vypnuté, a ona se pořád bojí."

Brian kývl bradou ke kapitánovi. „Že by ji odhánělo Marinovo chrápání?"

Nebo to snad opravdu není Anděla? Terry zamířila zpátky na palubu.

Joshua je pryč, odešel dolů.

Dlouhou chvíli hleděla na moře a na izolovaný elektrický kabel, natažený od bóje bubnovadla k lodnímu akumulátoru.

Pak sáhla dovnitř skříně a odpojila kabel od baterie, která poháněla zvukové zařízení.

Velký samec zpomaluje. Třese hlavou. To rozčilující elektrické rušení pominulo. Meg se znovu obrací na východ, unaveně kličkuje ke své kořisti.

Terry se vrátila do kormidelny právě včas, aby viděla červenou tečku, jak se pohybuje přes obrazovku a blíží se ke *Cape Calvertu.*

„A je to, už připlouvá," řekl Brian. „Hej, Marino, probuď se a chop se kormidla, máme společnost."

Kapitán se pohnul, poškrábal se v elvisovských kotletách a dovrávoral k řízení. „Fajn, kde je?"

„Dva kilometry na západ, a drží se v hloubce. Co budeme dělat, šéfová? Pojedeme, nebo se necháme unášet?"

Terry se však v mysli zaobírá spíš strachem než strategií. *Není to Anděla, aspoň já si myslím, že není, kdo ví. Ale ať je to cokoli, je to pořád Meg, což znamená, že jsme ve vážném ohrožení. Budeme riskovat život, abychom ji chytili? Bude veřejnost platit, když ji bude chtít vidět? Jistěže bude, ale –*

„Terry?“

„Ano, ano, rozjeďte člun. Musíme se pohybovat a držet se blízko toho ostrova.“

Marino si hodil do úst kus žvýkacího tabáku, nastartoval motor a člun se rozjel dopředu.

„Marino, dávejte pozor na skály,“ varoval ho Brian.

„Dívejte se sakra na svou obrazovku.“

Brian zavrtěl hlavou k Terry a způsobil jí další starost. „Pořád krouží u dna… počkejte… ano, teď začíná stoupat. Dvě stě padesát… dvě stě… pořád stoupá… sto sedmdesát –“

Terry cítí, jak se jí svírá žaludek.

„Sto dvacet… vydržte, teď vyrovnala v sedmdesáti stopách… krouží kolem návnady. Není si jistá. Marino, trochu zpomalte.“

Marino si vzdorovitě uplivl do papírového kelímku, ale ubral plyn.

„Pořád krouží… ještě si není jistá… výborně, zase stoupá. Šedesát stop… čtyřicet –“

Terry vyběhla na palubu, celá se třese strachem a vzrušením.

Joshua se naklání přes záď, ukazuje na moře.

Pohybující se citronově zelená zář, velká jako autobus, krouží kolem bóje a lvouní návnady, která je k ní připoutaná. „Vidíte ji? Anděla se blíží ke kořisti, přesně jak jsem říkal.“

Hladinu prolomila trojúhelníková ploutev slonovinové barvy, zvedá se šest stop nad vodu.

„Můj bože, podívejte se na ni,“ šeptá Josh. „Je úžasná.“

Ploutev kruhem odplula za lvouní návnadu a zmizela.

„Teď se vynoří odspodu,“ zašeptala Terry. „Ona –“

Moře vybuchlo v gejzíru pěny, jak Megalodon vyskočil do poloviny těla z oceánu a pevně sevřel lvouna v drtících čelistech.

„Húa!“

Meg se šplouchnutím padla zpátky do vody a zmizela. Osm stop tlustá cívka se probudila k životu a vrčí do noci, jak se lano odvíjí.

„Máme ji, chytila se!“ křičí Josh. „Držte se, jde do hloubky.“

Terry se vyděšeně dívá a pak ji jímá závrať, jak Joshua uhání do kormidelny. „Plnou parou zpět! Dejte jí hodně provazu, musíme nechat

zapůsobit drogy.“

Velký samec se žene do hlubiny, v tlamě ho pálí rána od pět stop dlouhého titanového háku, který má zaťatý v dolní čelisti. Meg potřásá hlavou, svíjí se bolestí, jeho pulz se zrychluje a krevní tlak stoupá od obrovské dávky pentobarbitalu, který je nyní vstřebáván jeho trávicím ústrojím.

Pak, když obr překonal tři sta dvacet stop hloubky, pocítil ostrý tah, který ho pálí v dolní čelisti.

Meg se kroutí a svíjí na ocelovém kabelu, ale nedokáže se uvolnit. Nozdry se mu rozvírají, když cítí teplou sladkost vlastní krve, tlama se mu pulzující bolestí chvěje v křečích. Zvíře, jehož nervový systém je rozrušený drogami, jehož prvotní mozek nedokáže rozlišit příčinu a následek, tluče kolem sebe ocasní ploutví a táhne za sebou třiatřicetitunový kutr.

Kutr *Cape Calvert* je tažen pozpátku Tichým oceánem a jeho hybná síla zvedá šest stop vysoké vlny, které se rozbíjejí o klesající záď.

Terry chytila Joshuu a křičí na něj přes hukot větru a moře: „Kolik pentobarbitalu bylo v každém váčku?“

„Nevím. Snad patnáct liber. Kdoví kolik toho polkla.“

„Co když to nebylo dost?“

„Dejte jí šanci.“

Člun pod nimi klesl, oceán se na okamžik přelil přes záďovou plošinu.

„Uvolněte lano, než nás stáhne pod vodu!“

„Jen ještě pár minut.“

„Hej, ty rybí kluku!“ volá Marino z kormidelny. „Doufám, že jseš lepší plavec než rybář!“

Cape Calvert se naklonil na pravobok a pořád ujíždí, nyní prázdná hydraulická cívka skřípá, jak stěží udržuje tah dlouhého ocelového lana, které je táhne na stranu.

Terry padá na zábradlí na pravoboku, drží se a oči má rozšířené hrůzou, jak se kutr nepřestává naklánět do moře. *Říkala jsem ti, nikam nejezdi. Říkala jsem ti, že je to příliš nebezpečné. Honem vlez do zodiaku, dostaň se na pevninu, dokud je to ještě možné…*

Ocelový kabel se náhle uvolnil, člun se zhoupl zpátky doleva a vyrovnal polohu.

Joshua se zazubil od ucha k uchu. „Vidíte? Drogy zapůsobily, tak jak

jsem to předpovídal. Tak kdo vyhrál?“ Zabušil se do prsou a vystřihl nejlepší výraz Denzela Washingtona, jakého byl schopen. „King Kong na mě nemá!“

Terry se zasmála a utřela si z očí slzy úlevy. „Dobře, úžasňáku, tak co teď?“

„Hej –“ Brian na ně zavolal z kormidelny. „Nerad ruším večírek, ale myslím, že byste měli jít sem.“

Terry se rozbušilo srdce, když spěchala nahoru po žebříku, Joshua se rozběhl hned za ní.

Červená skvrna se stále pohybuje, ale teď stoupá k hladině.

Brian se na ně podíval, jeho potem lesklý obličej byl ve světle monitoru strašidelně zelený. „Stoupá rychle. Řekl bych, že se naštvala. Co myslíte, že udělá rozzlobenej Megalodon?“

„Nebudeme tady lelkovat, abychom to zjistili.“ Marino stlačil obě plynové páky dolů. Oba dieselové motory kutru naskočily, oba čtyřlopatkové šrouby zavířily mořem a začaly hnát kutr dopředu.

Terry zírá na detektor, její mysl je příliš vyčerpaná, chvíli nechápe, co se děje. „Nemůžete ji předhonit, kapitáne. Naší jedinou šancí je najet na břeh. Slyšíte mě? Musíte s kutrem najet na břeh ostrova Zkázy, to je rozkaz.“

„Ne,“ řekl Joshua. „Ty skály rozervou trup.“

„Meg taky.“

„Jeďte k pevnině, kapitáne. Dejte drogám šanci zapůsobit.“

„Zase začínáte s drogami? Zapomeňte na drogy, zapomeňte na pevninu, je to příliš daleko,“ protestuje Terry. „Budeme mít štěstí, když vůbec stihneme dojet k ostrovu.“

Brian vykulil oči. „Vydržte!“

Buch-bum!

Náhlý náraz plavidlo rozhoupal jako zbrždovací práh na silnici, když do něj narazí sportovní vůz při rychlosti devadesát mil za hodinu, a Terry si narazila bok o mapový stůl.

Marino se zvedl z paluby. „Když má dáma pravdu, má pravdu. Jedeme na ostrov Zkázy.“

Z levé nozdry velkého samce teče krev, hlava ho bolí od srážky s kutrem. Megovy smysly jsou pomíchané a hoří, jeho nervový systém se dusí ze silné dávky drog. Ve slepém vzteku Megalodon znovu stoupá, aby svého protivníka napadl –

– když vtom se mu do ocasu vplížila podivná ochablost.

Přední okno kutru *Cape Calvert* prořízl paprsek světla z majáku, jak se Ron Marino blíží k mělčině na západním pobřeží ostrova Zkázy a hledá rovné místo, kde by s kutrem přistál. Zaměřil se na plochý kus břehu a nevzpomněl si na rozeklaná skaliska, která leží přímo pod vrcholky vln.

„Kapitáne, ne!“ Joshua odtlačil Marina na stranu a prudce škubl kormidlem, takže se člun rychle stočil od ostrova.

Terry se svalila na podlahu, tentokrát tam však zůstala, končetiny měla paralyzované strachem. Pevně sevřela nohu mapového stolu, jak se jí v mysli začaly míhat děsivé vzpomínky na minulost.

Sergej ji tiskne ostří svého loveckého nože na krk.

Je sama v propasti a její ponorku napadají neviditelní tvorové.

„Terry?“

Z *dechu ruského vraha je cítit vodka.*

Benedict Singer na ni přes své smaragdově zelené oční čočky upírá šílený pohled, když nad ní vyslovuje rozsudek smrti.

„Hej, Terry!“

Otevřela oči a vidí Joshuu.

Kutr zpomalil. Marino, Brian a bývalý policista Vallaire se tlačí u rybího detektoru.

Joshua jí otevřel ruku. „Jste v pořádku? Chvíli jste o sobě nevěděla.“

Nechala Joshe, aby jí pomohl na nohy. „Nic mi… není. Co je s Meg?“

„Drogy ji konečně porazily. Pojďte.“ Joshua šel ven a slezl dolů po hliníkovém žebříku, Terry hned za ním. „Musíme ji tam odtáhnout rychle, voda jí musí pořád protékat tlamou, jinak se nám utopí.“

Terry s potěšením hledí na šednoucí obzor na východě, nový den zahání hrůzy dlouhé, vyčerpávající noci. Dívá se, jak Joshua zapíná na zpětný chod ocelovou cívku s pevným lanem a navíjí ho.

Uplynulo patnáct dlouhých minut, než konečně spatřili zář spícího Mega, jehož horní polovina těla se vznášela patnáct yardů za bójí bubnovadla.

Joshua zavolal do kormidelny: „Marino, jeďte podél pobřeží na jih, naším cílem je Grays Harbor. Udržujte stálou rychlost tři uzly. Já se pojedu na motorovým člunu podívat, jestli dýchá.“ Obrátil se k Terry. „Pojďte se mnou.“

Jako v mátohách jde za ním k zodiaku, vyčerpání a úleva podlamují její odpor. Přelezli přes zábradlí na levoboku a nasedli do člunu.

Josh uvolnil lano z kutru a připojil je k ocelovému lanu, aby se podél

něho mohl volně plující člun pohybovat nazpět. Pak manévroval s člunem za bóji bubnovadla, až se dostali k zářící slonovinové obludě, která je vlečena za lodí čtyři stopy pod hladinou.

„Můj bože, podívejte se na ni. Je větší než traktor s vlečňákem.“ Josh zajistil lano, takže člun je přímo nad Megalodonem.

Šedesát stop dlouhý předek velkého bílého žraloka leží ve vodě břichem nahoru, spodní čelist má odklopenou, jeho zuby, ostré jako břitva, jsou vklíněny hluboko v tlamě. „Podívejte, dýchá. Vidím, jak se jí chvějí žábry.“ Obrátil se k Terry. „Všichni znají ten dvacet let starý film, ale tam ani tak veliká nevypadá. Nemůžu uvěřit, že je tak obrovská.“

„To není Anděla.“

„Ale jistěže je.“

„Uvolněte lano. Vraťme se zpátky k ocasu.“

Joshua poslechl. Proud snesl člun o padesát stop zpět k Megově nehybné ocasní ploutvi.

Terry ukázala prstem. Přímo mezi dvěma pánevními ploutvemi jsou dva pět stop dlouhé šlahouny, samčí pohlavní žlázy.

„Teda, to jsem ale osel… to je… to je… možná je to Andělin druh? Nebo sourozenec? Nebo dokonce její mládě?“

Terry chladem zadrkotala zuby. „Nechci ani pomyslet na to, odkud se tenhle samec vzal.“

„Dobře. Ale na tom stejně nezáleží. Jen myslete na to, kam ta… ten Meg půjde.“

Joshua odvázal lano, a když proud snesl člun kus od ocasu, nastartoval motor a rychle se s člunem vrátil ke kutru.

Michael Villaire člun zajistil a pomohl jim na palubu.

„Potřebuju zavolat do Mořského světa,“ oznámil Josh. „Zabere nám to větší část dne, než se dostaneme do Gray’s Harboru. Terry, vy byste se měla trochu vyspat. Pojďte, doprovodím vás do vaší kajuty.“

Přikývla a jako ve snu ho následovala po schodech dolů.

Před dveřmi kajuty se zastavili.

Joshua jí odhrnul pramen hedvábných černých vlasů z lícní kosti. „No tak,“ zašeptal, „že to nebylo tak zlý.“

„Asi ne.“

„Co jsem vám říkal? Je prostě potřeba někdy trochu zariskovat. Právě proto stojí za to žít.“

„Asi ano,“ odpověděla šeptem s pohledem upřených do jeho

kaštanově hnědých očí, když se k ní naklonil blíž.

A pak zavřela oči, pozvala ho dovnitř, srdce se jí rozbušilo a tvář se jí zarděla, když se jejich rty spojily a on jí vsunul jazyk do úst.

To náhlé uvolnění emocí ji přemohlo, vrhla se mu do náručí, oba rychle vsunuli ruce pod šaty toho druhého, její nitro je jako zelektrizované, když se jí Josh dotýká.

„Počkej!“ Přidržela jeho ruku na svém ňadru, přiměla ho, aby se zastavil. „Běž. Běž zavolat do Mořského světa. Práce je na prvním místě.“

„Fajn… práce je na prvním místě, ale vrátím se.“ S úsměvem se rozběhl nahoru po schodech jako dítě o Vánocích.

Terry se opřela o dveře kajuty, v tříslech ji pálí, nohy a ruce se jí chvějí.

22

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Když se Jonas dostal na vzdálenost sto yardů, ubral plyn a pomalu se na zodiaku přibližuje k elegantní luxusní superjachtě o výtlaku 860 tun od firmy Abeking & Rasmussen. *Zdá se, že venku na palubě nikdo není. Ale je lepší být opatrný než pak litovat.* Vypnul motor, vzal si pádlo a zbytek cesty dopádloval.

Vycházející slunce se odráží od kouřových arkýřových oken a námořnické modři ocelového trupu. Oceán odděluje od zábradlí hlavní paluby impozantních jedenáct stop. Jonas loď prohlédl po celé délce, hledá nějaké místo, kudy by se dostal nahoru. Dopádloval na levou stranu přídě k čtvercovému otvoru o straně tři stopy, kde je umístěna kotva.

Vstal, přitom opatrně udržoval na člunu rovnováhu, a pak své příďové lano přivázal k jednomu jako dlaň velkému článku těžkého železného kotevního řetězu. Opřel se o bok člunu, sáhl do otvoru kotvy a vytáhl se nahoru. Pak sáhl výš a po hmatu našel jednu ze štěrbin pro odvod vody, vsunul do ní ruku a s trochou námahy se vytáhl nahoru a přelezl zábradlí.

Tiše vkročil na bílou laminátovou podlahu paluby a tenisky mu zaskřípaly na protiskluzovém povrchu. Zul se a tiše se vydal směrem na záď. Když se přiblížil k lodní infrastruktuře, sehnul se.

Pak se zvedl na špičky a nakoukl do arkýřového rohového okna kormidelny. Přes kouřové sklo vidí silně tetovaného Mikronésana, podřimujícího v kapitánském křesle.

Pokračoval dál kolem kormidelny a zastavil se až u ocelového točitého schodiště. Tiše vystoupil nahoru a zjistil, že stojí na balkoně

před otevřenými dvojitými dveřmi prosklené haly.

Když vstoupil do reprezentační místnosti s podlahou pokrytou béžovým kobercem, ovanula ho vlna ledového vzduchu. Na druhém konci pokoje vidí projekční obrazovku upevněnou na stěně a kolem ní tři lenošky, čalouněné antracitově černým mačkaným sametem. Mezi pohovkami je kulatý kávový stolek a za ním ustupující oválný strop. S nábytkem ladí tmavé závěsy, velká svislá okna kryjí žaluzie. U stěny naproti obrazovce je leštěný mahagonový bar.

Za barem stojí zavalitý muž s buldočí tváří, v bílém koupacím plášti s monogramem. Tmavohnědé vlasy s počínajícími šedinami má staženy dozadu do ohonu, velké břicho mu visí přes modročervené bermudy.

Muž nenuceně vzhlédl. „Dobré ráno. Je libo pomerančový džus?“

Jonas soustředěně studuje rysy mužovy tváře. „Já vás znám, že?“

„Možná. Pořádně se zamyslete.“

Z vnitřní chodby vstoupila do místnosti drobná blondýnka ve slušivém županu. „Omlouvám se, že ruším. Šéfkuchař chce vědět, jak chce váš host připravit vajíčka.“

„Taylore?“

Jonas upřeně hledí na dvojité M v monogramu. „Michael Maren?“

„Koukej, Allison, věděl jsem, že na to přijde.“

„Ježíši, Marene, co se vám to stalo? Vypadáte, jako byste spolkl kapustňáka.“

Maren hrozivě blýskl očima do stropních světel. „Allison, informujte šéfkuchaře, že náš host snídani vynechá.“

Tučný námořní biolog se vykolébal zpoza baru a Jonas spatřil jeho bezprsté bosé nohy. „Vidím, že na vás si taky léta vybrala svou daň.“

„Marene, co to… Ježíši, co se vám stalo s nohama?“

„To jeden neplánovaný výlet do aljašské divočiny před osmnácti lety, zásluhou vašeho přítele Mackreidese. Mým jediným přáním bylo, aby byl tady a taky s námi sdílel tuhle chvíli.“

„Neříkejte mi, že jste celou tuhle akci naplánoval kvůli pomstě. To zní dost pateticky, Marene, i na vás.“

„Nelichoťte si. Vy znamenáte jen pouhé vyrušení.“

„Od čeho? Od jídla?“

Maren se zazubil. „Jen tak dál, mačkejte na moje knoflíky. Tím to bude později zábavnější, až mě budete prosit, abych ušetřil váš život.“ Zavolal ven do spojovací chodby: „Satoši, přijďte za námi, prosím vás!“

Podlahová prkna pod Jonasovýma bosýma nohama zaskřípala a do pokoje se vkolébala největší lidská bytost, jakou kdy viděl.

„Satoši, to je ten muž, o němž jsem vyprávěl. Doveďte ho ke křeslu.“

Jonas začal ustupovat, ale bývalý zápasník sumo byl rychlejší. Jediným pohybem zvedl Jonase z podlahy, jako by byl malé dítě, a mrštil jím na jednu z pohovek.

Jonas se odrazil od polštářů a svalil se na mramorovou podlahu. Přitom ho silně zabolelo v kříži. „Ne tak zhurta, Satoši, ano? Řekl doveďte, ne hoďte.“

Satoši se zazubil.

Maren upil ze své skleničky. „Uděláme si malou rekapitulaci, fajn? Z vás se od našeho posledního setkání stal žalostný starouš, co si obrací kapsy naruby kvůli penězům a dělá všechno pro to, aby oživil svou čtvrthodinku slávy. Na druhou stranu já, skutečný vědec, jsem pokračoval v práci, o kterou vy jste před dvaadvaceti lety zakopl.“

Jonas se vyškrábal na pohovku, stále pod dohledem ostražitého Satošiho. „Jestli tomu dobře rozumím, prozkoumával jste Marianský příkop.“

„Marianský příkop, to není nic. Skutečná rezervace prastarého mořského života je podél Filipínské desky. Tahle oblast je pro paleobiologa zlatý důl. Do toho údolí se dostávají živiny přinejmenším čtyřmi velkými podmořskými kaňony, a tak tam vzniká prostředí, kde se uchovaly životní formy z dob před sto miliony lety, kdy se první mořští plazi vraceli do vody. Objevil jsem druhy, které byly dlouho považovány za vyhynulé, a prokázal jsem existenci tvorů, o kterých jsme vůbec nevěděli, kteří byli přírodou obdařeni schopností adaptovat se na tlak v hlubinách. Našel jsem prehistorické houby s imunitním systémem, které by možná dokázaly léčit rakovinu. Ryby bez čelistí, obrněné kostěným pouzdrem. Neobjevené životní formy s paprskovitými ploutvemi. Ichtyosaura a pliosaura s žábrami, obrovské mořské želvy se zuby, které by dokázaly rozervat menší náklaďák. Tenhle hlubinný labyrint, to je ztracený svět, který jen čeká, až bude prozkoumán, a vládcem těchto pradávných vod je *carcharodon Megalodon.*“

„Gratuluju, udělal jste neuvěřitelný objev. Ale proč lákáte nějakého Mega k hladině?“

„Megalodon se začal vynořovat dávno předtím, než jste vy nebo já na něho narazil.“ Maren vypil zbytek nápoje a hned si nalil další. „Například když v roce 1918 putoval jeden z těch tvorů přes západní Pacifik do kanadských vod. Místní rybáři hlásili, že ho viděli, když se jim zamotal do sítí. Potom byl jeden z nich viděn koncem padesátých

let, když napadl australskou rybářskou loď *Rachel Cohen.* Posádka, co byla na palubě, vůbec nevěděla, co do nich vrazilo, dokud se prasklý trup nedostal na opravu do Port Lincolnu, kde objevili pět a půl palce dlouhý bílý zub, zaseknutý do kýlu lodi.“

„A tento samec?“

„Narazil jsem na něj před pěti lety. Byl ve velice zuboženém stavu, vlastně nebyl daleko od smrti, když krátce předtím prohrál územní spor s jiným Megalodonem. Spouštěli jsme mu dolů mrtvé lvouny a krmili ho v hloubce devatenáct tisíc stop. Trvalo nám to sedm měsíců, postupně jsme návnadu zvedali, abychom dostali Zjizvence k hladině.“

„Zjizvence?“

„Má asistentka ho tak pojmenovala. Během let se nám podařilo naučit ho na několik naváděcích zařízení. Jak vidíte, počíná si teď docela dobře. Odhaduju, že od našeho prvního setkání přibral deset tun.“

Ty taky. „Jak jste to provedl, Marene? Jak se vám podařilo prozkoumat tak ohromné hloubky? Benedict Singer se o to snažil marně.“

„Singer byl obchodník, ne vědec. Výlety s posádkou do propasti jsou příliš drahé a nebezpečné, jak už víte. Pojďte se mnou, něco vám ukážu.“

Jonas šel za ním širokou spojovací chodbou a pak po přepychovém schodišti dolů. Satoši se držel hned za nimi.

Dvě křídla točitého schodiště sestupují do patra posádky. Všichni tři muži jdou kolem kajut zaměstnanců a potom úzkou chodbou s potrubím a přepážkami. Když prošli strojovnou, dorazili k zapečetěným dvojitým kovovým dveřím.

Maren stiskl několik kláves na bezpečnostní klávesnici a dveře se otevřely.

Satoši postrčil Jonase jednou svou tlustou tlapou dopředu, až přeletěl přes práh.

Je to strojovna, přebudovaná na dílnu. Uprostřed komory, na plošině pokryté ocelovými pláty, je šikmý přístup k výklenku s dveřmi, šest stop široký a tři stopy hluboký.

Jonas slyší, jak do druhé strany dveří naráží moře.

Vedle vyvýšeného průlezu je k čalouněnému stolu přivázáno dlouhé a úzké těleso, bezpilotní prostředek tvarem napodobující barakudu.

Maren stroj pyšně poplácal. „To je můj honící pes do propastí. Takové mikroponorky, jako je tahle, pro mě dělají výzkum.

Námořnictvo vyvíjí podobné technologie celá léta a dlouhodobě je využívá pro vyhledávání min. Můj stroj je poněkud složitější, jeho trup s několika vrstvami oplátování mi umožňuje dostat se mnohem hlouběji. V téhle barakudě je složitý rybí detektor, termální snímač, sonar a infračervený paprsek připojený k videokameře. Naprogramoval jsem stroj tak, aby vysílal různé bioelektrické signály podobné těm, na které jste naučili reagovat Andělu. Když chci, aby se Zjizvenec vynořil, prostě ho najdu, párkrát s tímhle kolem něj objedu a přitom vysílám stimul krmení, a on přijde, jako třicetitunový Pavlovův pes."

„Takže to *byl* váš Meg, co nás napadl během té bouře?"

„Ano, ale Zjizvenec se vynořil sám o sobě. Zdá se, že druh *carcharodon Megalodon* je k hladině váben vibracemi španělské galeony."

„A proto jste trval na tom, aby Hollander pronajal *Neptun.*"

Maren se usmál. „Považoval to za geniální nápad, i když pořád nemá tušení proč."

„A já? Proč jsem tady já?"

„Protože vámi pohrdám." Maren s pohledem upřeným na Jonase obešel barakudu. „Vy nejste žádný vědec, Taylore. Nikdy jste nebyl. Ale celá léta jste se tvářil, jako byste byl, pořádal jste ty směšné přednášky o těchto skvostných predátorech, o tom, jak unikli vyhynutí, jak se mohli udržet naživu v Marianském příkopu. Povězte mi, *profesore Taylore,* když jste se stal přes noc senzací, sloužila vaše nově objevená celebrita někdy něčemu jinému než sama sobě? A ta vyprodaná představení v Tanakově laguně – našlo jakékoli procento z prodeje vstupenek někdy cestu zpátky k vědě, kterou jste se po celá ta léta tak ohánět? Průzkum propasti stojí peníze, a ta propast potřebuje být prozkoumána, protože tam jsou životní formy, které by mohly sloužit k léčbě nemocí… které jen čekají, až budou objeveny. Vy jste k tomu měl prostředky, měl jste pozornost světa, vy jste mohl být průkopníkem významného posunu dopředu, místo abyste to zničil. Andělin útěk a nakonec návrat do propasti odehnal tucty potenciálních investorů… velké univerzity, farmaceutické společnosti, vědce, jako jsem já, kteří mohli to království otevřít skutečnému výzkumu."

Maren smutně potřásl hlavou.

„Časy se změnily, okno příležitosti se zavřelo. Vzdělání a věda zaujaly okrajovou pozici, dnes to jsou popelky. Získat federální grant za současného politického režimu je skoro nemožné, pokud někdo nezkoumá zrovna novou vakcínu na neštovice nebo není zapojen do

programu vývoje vesmírných zbraní. Protože si nemůžu dovolit najmout lobbisty, jako je třeba průmysl fosilních paliv, musel jsem se uchýlit k jiným prostředkům, jak získat pozornost veřejnosti.“

„K té předváděčce s *Odvážlivci.*“

„Přesně tak. To, jak se v minulé epizodě objevil Zjizvenec, bude dnes sledovat víc než šedesát milionů lidí, a poslední epizoda pak povede k mé vlastní sérii výzkumu Filipínského moře. Do šesti měsíců bych měl mít peníze potřebné k tomu, abych se postavil do čela komplexního výzkumu propasti.“

„Takže vy jste se odvážil vylákat ďábla z jeho očistce jen proto, abyste získal peníze?“

„Zjizvenec má do ďábla daleko, vlastně se ukazuje, že Megalodon vůbec není nejničemnější ryba z toho společenství. Před mnoha lety zkřížil můj dálkově řízený stroj cestu opravdové příšeře hlubin, tvorovi dlouhému sto dvacet stop o váze víc než sto tun. Ta bestie má čelisti, které dokážou pohltit dospělého Megalodona. Zničila můj stroj a pak se mi celá léta vyhýbala. Ale je tam, v hlubině, snad poslední svého druhu, a já ji s dostatkem peněz a vybavení najdu.“

„Možná je lepší některé věci nechat tak, jak jsou.“

„To může říct jen šarlatánský paleobiolog, kterého znám a miluju. To bude opravdu švanda, vidět vás umírat.“ Maren kývl na Satošiho.

Hromotlucký bodyguard popadl Jonase ohnutou paží a vleče ho přes místnost ke kotníkovým a zápěstním náramkům na řetězech, připevněných k lodní přepážce.

Jonas se mu snaží vymanit.

Zápasník mu zasadil tvrdou ránu do břicha, až mu vyrazil dech.

Jonas sípá a svíjí se, zatímco mu Satoši zamyká zápěstí a kotníky do pout.

Maren k němu přistoupil. „Chtěl jsi vědět, proč jsem zařídil, abys sem přijel. Povím ti to. To kvůli Celestě. Vím, cos jí provedl tehdy v tom příkopu.“

Jonas s námahou promluvil. „Využila mě… snažila se zabít Terry.“

„A tak jsi ji zavraždil, zavedl jsi Andělu k *Prométheovi* a pak ses díval, když Meg na ponorku zaútočila.“

„Ona chtěla, abych zemřel. Bývala by nás zabila –“

„A tak jsi ze sebe udělal soudce i porotu, a teď, po osmnácti letech, já udělám totéž. Jonasi Taylore, soud vás shledává zodpovědným za smrt Celeste Singerové a rovněž za smrt členů posádky *Prométhea.* Jste shledán vinným, a proto odsouzen k smrti. Ale neboj se, nezabiju tě

hned. Nejdřív trochu naklepu maso.“

Sumista bolestivě přitáhl Jonasovi pouta za přepážku.

Maren si sundal svůj značkový koupací plášť, sevřel pěsti…

NA PALUBĚ CAPE CALVERTU, KUTRU POBŘEŽNÍ STRÁŽE SEVEROZÁPADNÍ POBŘEŽÍ STÁTU WASHINGTON 36 MIL SEVERNĚ OD GRAY’S HARBORU

Terry leží na zádech na posteli, oči má napůl zavřené a prsty pravé ruky vetkané do Joshuových hnědých vlasů, jak mu vede hlavu ke svému rozpálenému ledví. Tiskne boky proti jeho ústům a prudce dýchá, jak ho tlačí hlouběji.

Svíjí se při jeho dotýkání, a on je pak nahoře. Ona ovíjí nohy kolem jeho pasu, zavádí ho dovnitř a přitom mu zatíná nehty do masa, jak její boky stále rychleji narážejí proti jeho tělu.

„Promiň, mami. Ale co to vlastně děláš?“

Terry otočila hlavu a polekala se, když spatřila dceru, jak sedí na skládací židli a dívá se.

„Dani?“

„Jak to můžeš tátovi udělat? Chci říct, podívej se na toho kluka, vždyť to není nic moc.“

Joshua se zastavil. „S kým to mluvíš?“

„Se svou dcerou.“

„Ach. Nevadilo by ti, kdybych ještě zůstal s tebou, už jsem skoro hotový.“

„Vidíš ho, mami? Mohl by se taky trochu starat o tebe. Je opravdu tak dobrej?“

„Ne, ale poprvé to nikdy není nejlepší, když to děláš s někým novým.“

„Znamená to, že máš v úmyslu v tom pokračovat?“

„Nevím.“

„Moc sis to nepromyslela, že?“

„Ne. Bylo to tak trochu… spontánní.“

„Spontánní?“

„Tak nějak jsem to potřebovala, Dani. Jako když tě někde svrbí a jen někdo jiný tě může poškrábat.“

„Takže je to asi tak, že když se člověk opravdu snaží, dokáže

omluvit cokoli, že?“

„To není fér.“

„Takže ty máš v plánu se s tátou rozvést?“

„Jistěže ne. Já tvého otce miluju.“

„Dokazuješ to dost podivným způsobem.“

„Dani… koukej, nemůžu předpokládat, že bys to chápala. Možná až budeš starší.“

„Ale prosím tě.“

„Někdy se prostě taková věc stane. Nic takového nemáš v úmyslu, ale stane se to. Je to jako… kdybys strčila ruku do hrnce se studenou vodou a pak pod ním zapálila hořák. Pokud se voda bude ohřívat postupně, uvaříš si ruku a ani si toho nevšimneš.“

„Pak z toho myslím vyplývá, že v první řadě nemáš strkat ruku do hrnce.“

„Cože?“

Terry otevřela oči a posadila se na posteli.

Je sama, Dani a Joshua jsou pryč.

Slyší zvenčí bušení na dveře kajuty. „Hej, Terry, to jsem já. Otevři.“

„Joshi?“

„Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho. Můžeš prosím tě otevřít ty dveře?“

„Joshi… já, no, nemůžu. Hrozně mě bolí hlava.“

„Pusť mě dovnitř a já ti namasíruju ramena. Tím se zbavíš všeho napětí.“

„Ne, totiž, mám menstruační křeče. A… potřebuju se vyspat.“

„Myslíš to vážně?“

„Chtěla bych si odpočinout. Uvidíme se pak, ano?“

Dlouhá odmlka. „Tak dobře.“

Terry slyší zvuk jeho vzdalujících se kroků.

Co to vyvádím, musela jsem se zbláznit. Vzpomíná si na svůj sen, na Danina slova – její vlastní slova, která dceři řekla před třemi lety. *Vařím se ve vřelé vodě a ani o tom nevím. Rychle jdi od toho kluka pryč, než všechno zničíš.*

Rychle se oblékla. Pak přitiskla ucho na dveře kajuty. Když nic neslyšela, otevřela dveře, ověřila si, že je chodba prázdná, a vyběhla po schodech na hlavní palubu.

Ranní obloha je zatažená a šedá. Brian na lavici spí pod svou baseballovou čepicí. Proplížila se kolem něho, pak přelezla zábradlí a

posadila se do zodiaku.

„Hej!“ Joshua slézá dolů z kormidelny. „Kam to prosím tě chceš jet?“

„Jedu si koupit tampony. Uvidíme se v Gray’s Harboru.“ Zamávala, když zodiac vklouzl do vody a začala ho unášet brázda za *Cape Calvertem.*

Terry nastartovala, přidala plyn a rozjela se ke břehu.

Dvacet yardů odtud se pohnul velký samec.

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Susan Ferrarisová přivádí Odvážlivce na kapitánskou galerii.

Erik Hollander odtáhl Danielle stranou. „Kde máš otce?“

„Jel někoho navštívit na tamtu jachtu.“

Producent široce rozevřel oči. „Kdo mu to dovolil?“

„Můj otec žádný dovolení nepotřebuje.“ Odstrčila mu ruku a šla za ostatními dovnitř.

Susan se rozhlédla po místnosti. „Takže, máme pro vás jednu úžasnou zprávu. Lidi z televizní stanice ten film z včerejší noci s tím žralokem Megalodonem naprosto fascinoval. Bude se to vysílat dnes večer. Mluvili jsme s našimi místními, hm, experty a ti věří, že se Meg dnes v noci znovu vynoří, aby sežral zbytek té velryby. Jsou tak nadšení, že vypsali prémii. A teď poslouchejte. Kdokoli z Odvážlivců, kdo se zapojí do nějakýho kousku s tím tvorem, dostane prémii půl milionu dolarů.“

Odvážlivci se podívali jeden na druhého.

„To je úžasný, co? Dee, vím, že ty do toho půjdeš.“

„Nechat se za půl milionu dolarů sežrat? Vy jste asi přišla o rozum.“

„Ani se mnou nepočítejte,“ oznámil Evan.

„Hele, hej, brzděte trochu,“ řekl Erik. „Susan to možná nevysvětlila správně. Mluvíme o zaručeným půl milionu dolarů, jen za provedení nějaké akce. Mio, to je pět set tisíc dolarů za maximální adrenalinový zážitek.“

„Já vím, co je to půl milionu dolarů, Eriku, ale tohle vynechám. Nebojím se zemřít, ale bojím se té příšery.“

Erik se otočil k Jennii Arnosové.

„V žádným případě. Celou noc jsem nespala, pořád jsem musela myslet jen na to děsný zvíře.“

„Se mnou je to taky tak,“ řekl Fergie. „Málem mě to sežralo už včera v noci. Jednou mi to stačilo.“

„Mě se ani neptejte,“ poznamenala Dani.

Zdálo se, že Erik se každou chvíli rozpláče. „Michaele… Michaele, ty to uděláš, že? Jeden rychlej trik, a budeš mít na zbytek života vystaráno.“

„Za půl milionu dolarů? Vy si děláte srandu.“

„Fajn, aspoň že vyjednáváme. Víte co, zavolám do televize a uvidíme, jestli nebudeme tu cifru moct trochu zvýšit.“

„Vám to pořád nedochází, že?“ řekl Fergie. „To přece vůbec není o penězích nebo o slávě, my děláme to, co děláme, kvůli adrenalinu.“

„Přesně. A co může být adrenalinovějšího než přežít útok Megalodona?“

„To je něco jinýho. Skákání z letadla nebo plavání v hejnu normálních žraloků se vám možná zdá jako okamžitej nápad, ale všechno, co děláme, spadá pod, jak my říkáme, ‚plánovaný výtržnosti‘. V každým triku je určitej stupeň bezpečnosti. U této obludy žádnej stupeň bezpečnosti neexistuje, nic se nedá předvídat. Žere lidi, je obrovská, a my se jí motáme na dvorku, a že je to v noci, to nic neznamená. Tím se jakýkoli kousek stává ruskou ruletou s pěti kulkami, a za takových podmínek nehrajeme, ani za půl milionu babek.“

Erik pleskl svou psací deskou o stůl. „Po dvě sezony jsme od vás neslyšeli nic jinýho, než že žijete pro co největší risk. A teď, když jsem na vás vsadil a dávám vám, co jste vždycky chtěli, vy máte v kalhotách.“

„My nemáme v kalhotách,“ řekla Mia. „Ale každý musí znát svoje hranice.“

„Tak když vy jste tak zatraceně odvážnej, zkuste si to sám,“ odsekla Jennie.

Erik se rozčileně obrátil k Susan. „Tak věřila bys tomu? Dnes jsme mohli mít nejsledovanější vysílání v historii, a oni se na mě chtějí vykašlat. Po tom všem, co jsem pro ně udělal. Není to nic jinýho než parta žvanilů.“

„Možná bychom jim mohli přehrát ten kousek, co jsme natočili před pár týdny, ten, jak lezli Jonasi Tylorovi do zadku tak, že ani nemohli dýchat.“

„To nemá cenu, jdu pryč.“ Dee vstala a ostatní ji jeden po druhém následovali.

Susan odtáhla Erika stranou a něco mu rychle pošeptala do ucha.

Erik přikývl. „Hej, počkejte! Prosím vás!“

Odvážlivci se u dveří zastavili.

„Koukejte, byl jsem úplně mimo. Až doteď to byla úžasná show, tak to nepokazme. Běžte něco pojíst, užijte si dne, my na něco přijdeme. Michaele, Fergie, mohli bysme mluvit jen s váma dvěma? Všichni ostatní můžou jít.“

Dani se podívala na Fergieho, ten pokrčil rameny. „Běž, najdu si tě později.“

Všichni odešli, zůstali jen oba vůdcové.

Erik zavřel dveře.

Susan spustila tirádu. „Máte pravdu, půl milionu je jen naše první nabídka. Ale zapomeňme na vteřinku na peníze. Víte vy dva, proč jste byli vybráni za kapitány týmů? Ne proto, že jste nejlepší Odvážlivci, což samozřejmě jste, ale protože jste vůdcové. Přijali jste odpovědnost za svoje týmový kolegy, vedete je příkladem. Vy dva jste duší a srdcem téhle show.“

„A show vás teď potřebuje,“ zašveholil Erik. „Než začnete něco namítat, aspoň nás vyslechněte. Abychom sezonu mohli dokončit, potřebujeme pět večerů. Třetí epizoda, protože na dvě poslední budete spojení do jedné skupiny, bude rozhodující pro hlasování, a bude se v ní rekapitulovat dosavadní průběh, což se bude provádět ve studiu. I když teď zrušíme týmovou soutěž, pořád ještě musíme určit vítěze.“

Susan přikývla. „Co kdyby se závěrečná soutěž změnila z týmové akce na osobní souboj mezi váma dvěma? A místo abysme jeli naživo, natočíme během jedné noci tolik filmu do zásoby, kolik jen půjde. Potřebujeme jen nějaký prostý trik, něco, co vás dovede do jednoho záběru s Megem, ale co vás opravdu neohrozí. Jak budeme naše záběry mít, necháme editory, aby to, co bude riskantní, ve studiu trochu přikrášlili.“

„Něco, co nás neohrozí?“ Fergie se pohrdavě zasmál. „Víte co, nechte plavat Mega vedle *Neptunu* a my mu zamáváme.“

„No, myslím, že dokážete něco lepšího.“

„Fajn,“ řekl Coffey. „Chcete nějakou hovadinu jako souboj muže proti muži, dostanete jej, ale vítězi zaplatíte čtyři miliony a tomu druhýmu dva. Chceme mít všechno na papíře, podepsaný, zpečetěný, a odeslaný našim právníkům dřív, než sundáme nohu z této lodi.“

Fergie s úžasem hledí na Coffeyho. „Hele, říkal jsem, že to není o penězích."

„Ale jistěže je, zvlášť když Erikova vysoce placená prdel by mohla utrpět újmu."

Erik zavrtěl hlavou. „Šest milionů za jednu epizodu? Udělejte z nich dva a domluvíme se."

„Pojď, Fergie, jdeme odtud." Coffey popadl mladšího muže za loket a táhne ho pryč.

„Hele, ne tak zhurta," řekl Erik. „Vyjednáváme přece."

„Litujeme, Hollandere, ale o tomhle se jednat nedá. Takže kdybych byl váma, rychle bych zapnul vysílačku a prozvonil bych svý kámoše z televize, než nad celou touhle ztracenou záležitostí zapadne slunce."

TANAKŮV INSTITUT
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

Tichý oceán ustoupil, odliv časného odpoledne odhalil horní tři stopy zpevněných betonových zdí kanálu.

Mac vede devětadvacet stop dlouhý člun typu Mountain Sportfish směrem ke vstupu do kanálu, srdce mu bije jako o závod, ruce se mu znatelně třesou. Je to už dvaadvacet dní od chvíle, kdy se naposledy napil, a pokud se kdy James Mackreides potřeboval napít, je to právě teď. *Vždyť je to jen D. T., nebo se bojíš?*

Raději nespustil kotvu, ale přivázal příďové lano k ocelové barži, která ještě stále kotví mezi stěnami kanálu. Uprostřed ocelové plochy se do výšky tyčí tři hromady písku. Mohutná sací hadice zůstává ve vodě, ale generátor a pumpa byly na víkend vypnuty.

Fajn. Když to nepůjde dobře, kam ustoupíš? Na barži, nebo na člun?

Když se zamyslel nad tím, kam by co nejrychleji utekl, rozhodl se pro člun.

Mac si navlékl potápěčskou kombinézu, nervózně očima přejel obzor, pak vyndal obousměrnou vysílačku. „Davide, jsi tam?"

„Ano."

„Jsem na místě. Zapni bubny."

„Strýčku Maku, rozvážil sis to dobře? Jak vůbec víme, že se vrata tentokrát zavřou?"

„Stechman mě ujistil, že je tam vůle, ale jen minimální. Kdybychom čekali do příštího přílivu, nemusela by vydržet.“

„A co klesání?“

„Nevidím jinou možnost. Vrata se teď dají zavřít jen ze spojovací skříně. Když je návnada tam, kde má být, měl bych mít asi pět minut rezervu.“

„Strýčku Maku –“

„Zapni bubny, hochu. Zavolám ti, až vpluje dovnitř.“

David vešel do řídicí místnosti. Našel mechanismus bubnovadla a otočil vypínačem, čímž aktivoval podvodní zvukový systém.

Zdí pronikl těžký dunivý zvuk, při kterém Davidovi naskočila husí kůže.

Rychle vyběhl nahoru a postavil se ke zrezivělé ocelové konstrukci ve tvaru písmene A, která se nyní prohýbá pod tíhou třistadvacetilibrového syrového hovězího boku. Z čerstvě poraženého dobytčete kape krev do jižního konce umělé laguny.

Mac nervózně přechází sem a tam. Člun, nebo barže? *Člun tě dostane k břehu, ale barži není tak snadné potopit.* Když si připomněl své dobrodružství na *Anděle II*, popadl výstroj a vyšplhal na barži. *Ať člun vezme čert, stejně je jen půjčený.*

Mac se posadil, opřel se zády o malou hromádku usazenin a písku a upřel pohled na kanálová vrata.

NA PALUBĚ NEPTUNU
34 NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD PALAU
268 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD MARIANSKÉHO PŘÍKOPU

Danielle Taylorová našla Fergieho ve společenské místnosti Odvážlivců, jak dělá plány s Michaelem Coffeym.

„Dani, teď zrovna s tebou nemůžu mluvit.“

„Je to pravda? Ty do toho opravdu půjdeš?“

„Dva miliony jsou spousta peněz,“ řekl Coffey.

„Doufám, že si vyděláš aspoň to,“ vrátil mu přihrávku Fergie, „protože já si brousím zuby na čtyři.“

Dani má slzy na krajíčku. „Fergie, musíme si promluvit. Soukromě.“

„Tak jdi,“ řekl Coffey. „Já si dám zatím pivo.“

„Vezmi mně taky dvě vychlazený, budeš kámoš.“ Fergie políbil Dani na krk. „Tak co máš na srdci, lásko?“

„Nech toho.“ Odstrčila ho. „Chci mluvit o té akci. Slíbil jsi mi, že se toho nezúčastníš.“

„Ne ne, nic jsem neslíbil. Nejdřív jsem myslel, že do toho nepůjdu – “

„A pak tě Hollander podplatil.“

„Vlastně to byl Coffeyho nápad, ale má pravdu. Tohle bude vrcholně adrenalinová záležitost pro vrcholnej výplatní den, a tentokrát to bude Coffey, kdo padne na hubu, ne já.“

„Když tě tak poslouchám, najednou je to o soutěži a o penězích. To všechno, cos mi povídal, to bylo jen takový žvanění, co?“

„Nebylo to žvanění, ale já se pořád potřebuju nějak živit. Skoky na padáku, surfování na exotických plážích a všechno to ostatní stojí peníze. Takhle já si vydělávám na živobytí.“

„Opravdu to stojí za to, abys riskoval život? Ta obluda tě zabije.“

„Možná ano, možná ne.“

„Pch!“ Obrátila se k odchodu.

„Dani, počkej –“

„Víš, myslela jsem, že je mezi námi něco krásnýho… že pro tebe něco znamenám.“

„Taky že jo.“

„Tak proč to všechno zahazuješ? Proč riskuješ život pro jeden pitomej testosteronovej okamžik?“

„Myslel jsem, že to chápeš. Takovej prostě jsem.“

„A víš co? Já taková nejsem.“ Vyřítila se z místnosti, po tvářích se jí řinou slzy.

23

SAN FRANCISCO, KALIFORNIE

Ronald Roehmholdt se zahleděl na svůj odraz v koupelnovém zrcadle a prohrábl si stříbrošedé vlasy. Zaťal svaly a zahýbal jimi. Nedávno rozvedený bývalý příslušník Námořnictva Spojených států je pořád docela ve formě, díky plážovému volejbalu a tomu, že třikrát týdně plave půl míle v oceánu. *Nenastal už čas, abych smyl šediny? Kdybych měl zase černý vlasy, vypadal bych mnohem mladší. Musíš se sebou udělat pár vážných změn, Ronnie, když jsi zase oficiálně zpátky v oběhu.*

Ronald si oblékl tričko a koupací trenýrky, pak začal v napůl prázdné skříni v ložnici hledat joggingovou soupravu. „Ne… to teda ne. Ta potvora… otočila mou úplně novou joggingovou soupravu!“ Kopl do pytle na špinavé prádlo a přitom proklínal jméno své bývalé ženy. *Dvanáct set měsíčně na alimentech, a ještě mě očeše dohola…*

Když našel svou starou šedou teplákovou soupravu z časů u námořnictva, podíval se na budík u postele. *Dvě dvacet. Akorát tak čas vyzvednout tiket do loterie, dojet do přístavu, pak se dostat před prvním nadhozem na Pac Bell. Nemůžu přijet pozdě, ne před Burrellovým homerunem, jediným v historii.*

Ronald se rozběhl přes kuchyň, pak garážovými vraty ven ke svému autu, přičemž si v duchu probíral seznam všeho, co má vzít s sebou. *Rybářskou síť… teleskopický prut… přenosnou televizi… rezervní baterie… opalovací krém… fotoaparát… klíče od člunu… ledničku… sendviče… pivo… všechno je připraveno.*

Popadl noviny a nasedl do svého auta Jeep Cherokee, a než nastartoval motor, zkontroloval si v rubrice *Životní styl* svůj horoskop.

Vodnář: Vaše finanční potíže se brzy vyřeší.

Usmál se pro sebe a rozjel se.

NA PALUBĚ NEPTUNU

Pozdně odpolední slunce se pomalu sune k bezmračnému obzoru a vrhá na španělskou galeonu teplou zlatou zář.

Danielle Taylorová se opírá o zábradlí na pravé straně přídě, oči má zarudlé od pláče, srdce ji bolí. *Nezasloužím si, aby se mnou takhle zacházel. Jak to mohl udělat? Copak neví, jak moc ho miluju?*

Dívá se na temný předmět, který se vznáší na vodě necelou míli od *Neptunu*. Kolem mršiny vorvaně stále krouží tucet žraločích ploutví. *Možná to neví. Možná jsem mu to měla říct, než jsem od něj tak utekla. Totiž, kdo jsem, abych ho změnila? On je prostě Odvážlivec. A kromě toho, nejsme přece manželé nebo tak něco.*

Vstala, utřela si slzy z očí. *Musím ho najít. Nemůžu ho nechat dnes večer odjet, aby nevěděl, co si má myslet. Já… dám mu najevo, jak ho podporuju, že jsem tady pro něho, že jsem řekla, co jsem řekla, jen proto, že ho tak miluju.*

Dani seběhla po nejbližším schodišti dolů a skoro zakopla o Evana Stewarta.

„Evane, já… musím najít Fergieho. Neviděl jsi ho?“

Evan ji přejel očima, pak se zlomyslně zašklebil. „Fergieho? Vlastně jsem ho právě viděl v rezidenci kapitána Robertsona, to je ta velká galerie na zádi, na horní palubě. Jen tam jdi, rád tě uvidí.“

„Díky.“ Rychle vyšla nahoru a doběhla na záď do admirálské galerie.

Dveře kajuty byly zavřené, ale nebyly zamknuté. „Fergie? Jsi tam?“

„Dani? Počkej, ne –“

Rozrazila dveře.

Fergie sedí na posteli, oči široce rozevřené, pokrývku má vytaženou do půlky holé hrudi. „Dani, já…“

Zpod pokrývky se vysunula ženská ruka.

Jennie Arnosová vystrčila hlavu, bylo vidět rozcuchané vlasy a nahou horní polovinu těla. „Fergie teď nemá čas. Měla by sis vzít číslo a přijít asi za hodinu.“

Dani polkla žluč, která jí stoupá do hrdla, není schopna slova.

„Dani, je mi to líto, ale je to tak lepší. Prostě by to nefungovalo.“

Dani jen zabručela, popadla z police na sousední stěně svícen a

mrštila jím po Australanovi.

Svícen minul jeho hlavu a rozbil na kusy zarámovanou malbu Dantova *Pekla,* která visela na stěně za postelí.

„Doufám, že vy dva shnijete v pekle!“

Dani se obrátila k odchodu a vyděsilo ji, když přede dveřmi spatřila přihlížející Odvážlivce, kteří tleskali a chichotali se.

„Kruci!“ Zrudla, vytryskly jí slzy. Protlačila se davem a přála si být mrtvá.

TANAKŮV INSTITUT
MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

Mac sleduje očima vyhlídkový člun pro pozorování velryb, který se půl míle od něj na moři ubírá severním směrem. Ještě i slyší průvodce mluvícího do amplionu. Vidí, jak turisté zaměřují fotoaparáty na kanál.

Už je to osmnáct let, co uprchla, a její ohrádka ještě pořád lidi vzrušuje. Mac se podíval na hodinky. *Čtvrt na čtyři.* Zavolal vysílačkou Davidovi. „Hej, chlapče, ještě jsi tam?“

„Ano.“

„Už je to skoro pět hodin. Kde je Meg?“

„Přijde. Věř mi.“

„Jo, ale z těch bubnů už mě zatraceně bolí hlava. Pro dnešek to stačí.“

„Ale, strýčku Maku –“

„Jeden chlapík od nás mi sehnal na dnešní odpoledne lístky na zápas Giants proti Phillies. Myslel jsem, že bysme si mohli udělat přestávku.“

„Ano!“

„Bude mi trvat dvacet minut, než vrátím člun. Vyzvednu tě ve čtyři na severním parkovišti u laguny.“

NA PALUBĚ COELACANTH

Jonas Taylor se přinutil otevřít bolavé oči.

Spodní ret mu krvácí a je nateklý, nos má zlomený. Žebra má těžce pohmožděná, břišní svaly ho bolí. Přesto, i když je zraněný, ví, že ho

Maren už nechá být.

Ten šílenec mě chce živého, chce, abych kopal, až mě předhodí svému žralokovi za potravu.

Zkontroloval si pouta, pak si všiml Satošiho, jak sedí na podlaze u protější stěny. Japonský zápasník se na něj zazubil a zvedl čtyři krátké, tlusté prsty.

Jonas zavřel oči, sbírá sílu.

Pochopil jsem: Za čtyři hodiny se stanu živou návnadou.

SOUKROMÝ PŘÍSTAV, PŘÍSTAVIŠTĚ Č. 39 SANFRANCISKÝ ZÁLIV, KALIFORNIE

Přístaviště číslo 39 v soukromém přístavu pro plachetnice a jachty je skutečné město kotvišť, nacházející se na sanfranciském pobřeží mezi mosty Golden Gate Bridge a Bay Bridge, přímo na jih od Alcatrazu.

Ronald Roehmholdt projel Powellovou ulicí na sever ke garáži u přístaviště číslo 39 a zaparkoval. Sebral své věci, přešel ulici k přístavu a prošel podél doku D ke kotvišti 36.

Tlak mu prudce stoupl, když spatřil ženu se slámově světlými vlasy, jak se sluní vzadu na jeho člunu… *jeho člunu*, zatímco ten hnusák advokát, její přítel, strká pivo do přenosné ledničky.

„Tak to teda ne, Sue, to sakra ne!“

Jeho bývalá téměř znuděně vzhlédla. „Spencere, vyřiď to, prosím tě.“

„Zpátky, Ronalde, nebo tě praštím soudním zákazem.“

„A já tě praštím pěstí! To je můj člun!“

„Radši si znovu přečti dohodu o vyrovnání. Bude tvůj, až Susan zaplatíš její podíl z ceny majetku.“

„Dobře, používejte si ho celý příští týden, jestli chcete, ale dneska ho budu mít já.“

„Promiň,“ zašvitořila Susan, „ale my jsme tady byli první.“

„Sklapni! Odkdy se sakra zajímáš o rybaření?“

„Nezajímám se o rybaření. Jedeme na Pac Bell podívat se na Gianty.“

„Chceš říct, že budete chtít chytit Burrellův míček při homerunu.“

„Říká se, že bude mít cenu tři až pět milionů.“ Spencer upřel oči na Ronaldovu výbavu.

„Ty jak vidno paseš po stejné ceně.“

„Máš kruci pravdu, a když míč chytím, vy dva nedostanete nic. A teď vypadněte z mýho člunu!“

Sue zvedla mobilní telefon. „Zmiz, Rolande, nebo zavolám poldy.“

„Jen si poslož. Na člunu je moje jméno.“

„A my jsme tady byli první.“

Spencer mezi ně zvedl ruce. „Dobře, jen se oba uklidněte. Susan, když Ronald taky jede do McCoveyovy zátoky, navrhuju, aby dneska jel s náma.“

„Tak to teda ne.“

„Tak já nepojedu. Co ty na to?“

„Volám poldy.“

Spencer ji odtáhl stranou. „Hra začíná za hodinu. Když teď zavoláš poldy, propaseme nejmíň jeden odpal a naši jedinou šanci najít v zátoce slušný místo. Chceš to všechno riskovat kvůli němu?“

Sue pohlédla přes rameno na bývalého manžela. „Fajn, může jet, ale zůstane na své straně člunu.“

PACIFIC BELL PARK
SAN FRANCISCO, KALIFORNIE

Pacific Bell Park, který patří baseballovému týmu San Francisco Giants, je pravděpodobně jeden z nejpříjemnějších stadionů, když chcete sledovat velké ligové utkání. Nabízejí se odtud úžasné výhledy a zadní část hřiště se svažuje k třpytivým modrým vodám Sanfranciského zálivu. V tomto parku, postaveném v roce 2000 ze soukromých finančních zdrojů, se tyčí devět stop vysoká socha Willieho Mayse a osmdesát stop vysoká láhev od kokakoly se skluzavkami. Park se rovněž pyšní bezkonkurenčním systémem hromadné dopravy lidí.

Snad nejjedinečnějším rysem stadionu Pac Bell je McCoveyova zátoka. Tato veřejná vodní trasa, pojmenovaná podle bývalého slavného hráče klubu Giants, se táhne pod pravou stěnou hřiště, čtyři sta dvacet stop od domácí mety. Před každým utkáním domácích Giantů se v zátoce shromáždí nejrůznější plavidla od nafukovacích gumových člunů a kajaků po luxusní jachty a plachetnice s vysokými stěžni, aby se zde jejich osazenstvo bavilo a snad dokonce chytilo nějaký míč odpálený před homerunem.

Dnešní shromáždění konkuruje snad jen tomu, které před deseti lety překonalo všechny sešlosti u příležitosti domácích utkání Giantů, konaných vždy koncem srpna, když Barry Bonds konečně překonal dlouholetý rekord Hanka Aarona čítající 755 homerunů v kariéře.

Když se Bondsovi nakonec podařilo Aarona dostihnout, stalo se to na ulici, k velkému zklamání lidí v zátoce.

A dnes, když se borec klubu Philadelphia Phillies Pat Burrell dotahuje na Bondsův rekord, se sem obyvatelé San Franciska hrnou v proudech, někteří budou jásat, jiní pískat, ale všichni chtějí být součástí historie baseballu.

Lidé na člunech v McCoveyově zátoce však chtějí ještě něco víc.

Sedmadvacet procent Burrellových míčků odpálených před homerunem skončilo v lavicích na pravé straně hřiště, čtyřiatřicet procent jich po mamutím úderu dopadlo do zátoky. Při stonásobně vyšší naději, že chytí Burrellův míček odpálený před rekordním homerunem, než že vyhrají v Kalifornské loterii, se skoro všichni se svými plavidly shromažďují v McCoveyově zátoce.

Už včera večer, krátce před půlnocí, se sem začaly sjíždět přepychové jachty, jen několik hodin nato, co se Burrell dotáhl na Bondsův rekord při sedmé směně, když odpálil střelu přes levou stěnu hřiště. Za svítání už byla zátoka nabitá gumovými čluny a kajaky, rybářskými a pontonovými čluny a byly zde i dva rozhlasové štáby. Do oběda se zátoka změnila ve flotilu laminátu, ve skutečné plovoucí parkoviště plné lidí, kteří opékají maso, hoví si na slunci, popíjejí pivo i jen tak sní, a všichni se bijí o pozice, modlí se a doufají, že atletický výkon jednoho muže navždy změní jejich život.

Anděla klouže nad měkkýši pokrytým dnem Sanfranciského zálivu. Zvíře se do této vodní trasy dostalo, když pronásledovalo rychlý motorový člun bratrů Dietschových, pak však od honby upustilo, když byly její smysly zahlceny nesčetnými cizími pachy a elektrickými impulzy. Víc než dvě hodiny kroužila Meg v hlubinách pod mostem Golden Gate Bridge a v jejím senzorickém systému rezonoval provoz na mostě. Odtud se pak Meg přesunula na východ a sledovala výletní loď plující kolem ostrova Alcatraz. Když se srazila s odpornou horou materiálů vlečených za lodí, velká samice oblast opustila a zamířila dál na sever.

Jak se teď slunce kloní k západu a noc pokouší její chuť k jídlu, pozornost Meg upoutala nová řada signálů a obluda znovu mění směr.

„Ach, k čertu, tomu nemůžu uvěřit.“ Ronald Roehmholdt zpomalil člun, když spatřil stovky plavidel natěsnaných na jedné čtvereční míli zátoky, rozkládající se přímo pod nízko položenou pravou stranou lavic stadionu Pac Bell před veřejným přístavištěm.

Ronalda to však nevyděsilo, vklínil příď svého rybářského člunu mezi záďový konec jedné jachty, dlouhé pětaosmdesát stop, a jedenatřicet stop dlouhý katamarán, jen aby už už byl uvnitř tlačenice.

Baseballový stadion je včelínem lidstva, jen na místech pro stání je jedenačtyřicet tisíc šťastných majitelů lístků. Světla vysoko nad otevřeným hledištěm ve tvaru podkovy už svítí a osvětlují zataženou, šedou oblohu. Ve veřejném rozhlasovém systému praská mužský hlas, oznamuje počáteční rozestavení hráčů.

„Z levého pole odpaluje hráč číslo pět, Pat Burrell.“

V zálivu zaduněl sbor jásotu promíchaný s pískáním.

Mac ukázal uvaděči lístky a vede Davida k jejich místům, která jsou na volném prostranství v pravé části hlediště, přímo uvnitř pole označeného tyčemi chybného odpalu.

„Skvělý místa, co? Věřil bys, že černí prodavači vstupenek si účtovali trojnásobnou cenu vstupenky pro lístek kdekoli v části hřiště mimo kosočtverec a čtyřnásobnou cenu za lístky na levé straně?“

„Už se nemůžu dočkat, až tam budeme. Myslím, že mi bylo sedm nebo osm, když mě děda vzal naposledy na baseball.“

David strčil ruku do odřené kožené kapsy své první baseballové rukavice a pak ji podal Makovi. „Měl by sis ji vzít ty. Když Burrell odpálí hlubokou ránu, ty budeš mít lepší šanci chytit míč než já. Dav mě rozdrtí, když se budu chtít dostat někam do blízkostí míčku.“

Mac Davidovi rukavici vrátil. „Víš co, když vyrazí míček naším směrem, vezmu tě na ramena.“

„Tak jo. Ale když ho chytím, rozdělíme si všechno napůl.“

„Ujednáno.“ Mac ho s láskou plácl po rameni, když vtom spatřil prodavače piva, jak míří právě k nim. *Bože, dej mi sílu.…*

•

Ronaldovi se podařilo vmanévrovat svůj člun až do jedné třetiny délky vodní cesty a rozčilil přitom nejméně tucet majitelů dalších člunů. V té chvíli povstalo vyprodané hlediště k národní hymně. „Myslím, že už jsme tak blízko, jak jsme chtěli být. Když sem Burrell opravdu odpálí,

budeme mít šanci. Haló? Mluvím snad sám k sobě?“

Ronald slezl z nejvyššího můstku, rozhlíží se po své *bývalé* ženě a jejím právníkovi. „Kam sakra šli?“

Zamířil dolů. Vidí zamknuté dveře kajuty. Cítí, jak se člun kolébá, a slyší zvukové projevy dvou milujících se lidí. „No, to je skvělý. To je opravdu skvělý. Na mým vlastním člunu, nic míň.“ Pak zakřičel na dveře: „Víš co, kámo, je celá tvoje. A teď nám oběma udělej tu laskavost a vezmi si ji, ať jí můžu přestat platit každej měsíc alimenty!“

Pak s dupáním vyšel zpátky na palubu, popadl bateriový televizor a zapnul přenos hry.

První hráč týmu Phillies odpálil míč do levého pole a zahájil hru. Druhý pálkař se své rány vzdal, první odpálil druhou. S jednou ranou v autu pokračoval v pořadí třetí odpalovač Phillies v sérii šesti nadhozů.

„A teď odpaluje za Phillies hráč levého pole, pořadové číslo pět, Pat Burrell.“ Když Burrell vkročil na metu, sneslo se na tohoto druhého vedoucího odpalovače před homerunem v historii velké ligy, který se chce pokusit být první, sborové pískání.

Vysoko v lavicích pravého pole se psycholog James Hollen obrátil ke své snoubence Jessice Burnové. „Připrav se na trochu legrace. Tohle bude malý psychologický experiment, kterému říkám ‚Pavlovův pes se učí aportovat‘. Dívej se a uč se.“

První nadhoz pro Burrella rozhodčí prohlásil za úder.

James Hollen potajmu sáhl do kapsy a vyndal baseballový míček.

Druhý nadhoz Burrell odpálil daleko a vysoko.

James zapnul svou kameru, velkou jako dlaň. „Koukej, Jess, chamtivost je podivuhodná záležitost. Vlastně nás nutí k tomu, abychom dělali věci, který bychom normálně neudělali ani za milion let.“

Běžci vybíhají ze svých základen. Nadhazovač posílá míč –

Burrell švihem odpaluje vysoký míč hluboko do levé části středního pole.

Dav burácí, lidé se zvedají z míst.

James se obrátil ke stěně za pravým polem a vrhl baseballový míček, co nejdál a nejvýš dokázal, a pak zaměřil kameru na McCoveyovu zátoku.

Lidé na člunech vstávají, vříkají a vrhají se po maličkém bílém míčku, který se vznesl přes stěnu pravého pole a snáší se z nebes dolů.

Míček přistál na přídi jednoho katamaránu, odrazil se deset stop do vzduchu, obratně se vyhnul chumlu opálených, napůl opilých lidí a pak

způsobil takovou skrumáž, že se lidé tlačí a padají jeden přes druhého jako při rugby, až jich třiašedesát končí ve vodě.

Když se nízko letící míček Pata Burrella zachytil na varovném pruhu štěrku podél stěny kolem části hřiště mimo kosočtverec a běžci se začínají dotýkat základny, nezkušení plavci šlapou vodu, potápějí se pod hladinu a navzájem se odstrkují, jak se snaží, aby je nerozmačkaly trupy tuctu zakotvených člunů a aspoň čtyř kajaků.

„Hej, to byl falešnej míček, do prdele! Odkopněte ho, to nebyl vůbec homerun!“

Trvalo to ještě deset minut, než se poslední z potenciálních milionářů vyškrábal celý promočený a odřený zpátky na své plavidlo.

Ronald Roehmholdt se vytáhl jednou rukou na hliníkový žebřík, levé rameno ho bolí od srážky se šlapadlem, maskovaným jako plující golfový green.

Sue se hystericky směje, když si její bývalý manžel svléká promočené triko a ždímá ho přes bok člunu do vody. „Hej, ty génie, vždyť jsi hru sledoval v televizi. Copak ti nedošlo, že míček letěl na levou stranu?“

„Sklapni.“

„Ty jseš ale pitomec. Vsadím se, že budeš takhle skákat do zátoky a zase z ní vylízat celou noc.“

„Až budu chtít znát tvůj názor, řeknu ti.“

Spencer Bullock skrývá úsměv a snaží se změnit téma.

„Víš, slyšel jsem, že Velká baseballová liga vsadila do každýho míčku, který se dneska použije, speciálně zakódovaný počítačový čip, aby zaručila, že nikdo nebude zkoušet takovýhle triky.“

„Děkuji za informaci, pane znalec. Ale teď běž radši dolů a dělej to mé bývalé ještě pár dalších směn.“

„Pojď, Spencere. Je vidět, že Ronald žárlí, že já jsem si někoho našla, a on ne.“ Vede ho dolů, zatímco dav fanoušků klubu Giants divokým jásotem projevuje uznání svému týmu, jehož nadhazovač vyřadil odpalovače číslo pět a tím zakončil poslední směnu klubu Phillies.

„Hele, jestli se budete pořád takhle předvádět, tak radši koupím člun nějakýmu cizinci, kterýho nesnáším, než bych se znova oženil.“

Anděla se pomalu pohybuje mělkým mořem, její vysoká hřbetní ploutev je ve vzdálenosti dvanáct stop od kýlu jedné luxusní jachty. Od stropu plavidla se odráží kakofonie zvuků, které jí rezonují v hlavě a budí její

zvědavost i chuť k jídlu.

Vystoupala a lehce vsunula čumák mezi jeden katamarán a šlapadlo, „ochutnávala“ jejich trupy, přičemž málem shodila dva opilé lidi na menším plavidle po zádech do vody.

„Hej! Dávejte pozor!“

„Zatracení boháči… myslí si, že jim patří celá zátoka.“

Anděla klesá dolů. Vibrace na hladině byly lákavé, ale jejich zdroj nebyl jedlý. Odplouvá –

– když vtom její smysly zachytily jiný rušivý podnět.

Uprostřed zmatku v McCoveyově zátoce, obklopený plachetnicemi a jachtami, mezi nimiž vypadá jako trpaslík, sedí obkročmo na svém surfovacím prkně Paul Barkmeier. Osmatřicetiletého účetního a otce dvou dětí to už po třech a půl hodinách unavuje. Do vodotěsného batohu schoval rádio, zapnul si až nahoru potápěčskou kombinézu, přehodil pravou nohu doleva a vklouzl do studené vody.

Hlavu a ruce nechává ležet na prkně a uvolňuje si strnulé nohy, které se mu volně vznášejí ve vodě. Přitom močí.

Třicet stop pod flotilou krouží velký bílý žralok Vyplouvá z temnoty a zase se do ní vrací, láká ho pach kořisti. Samice, která váží dva tisíce osm set liber a měří osmnáct stop, je nesporně největší tvor v zátoce… až na svou prehistorickou sestřenici.

Žralok, který se pohyboval sem a tam nade dnem, najednou začal stoupat, jeho nozdry inhalují pach moči ve vodě, jeho Lorenziniho ampule se zaměřují na elektrické signály, které vydává tlukoucí srdce Paula Barkmeiera.

Když si Paul ulevil, náhle zaregistroval zvláštní pocit, vlasy vzadu na krku mu vstaly –

– a patnáct stop vysoká vlna se jako tsunami provalila pod čluny rozloženými před ním, takže jeden po druhém se zvedaly a vrážely do sousedních.

„Co to k čertu je?“

Vytáhl se zpátky na prkno a pevně se držel, když se vlna pod ním zvedla a zase klesla a on narazil do malého nafukovacího člunu.

Anděla zrychluje těsně pod stropem z člunů a brázda za ní dělá mezi ukotvenými čluny spoušť.

Samice bílého žraloka zaregistrovala svou obrovskou sestřenici, upustila od útoku a klesá dolů – ale je příliš pozdě.

Anděla sevřela žraloka dlouhého osmnáct stop do čelistí, dvakrát jím zatřásla a pak mu zlomila páteř.

Zmatek dole vytváří obrovský dominový efekt, stovky na sebe natěsnaných plavidel se zvedají a čluny jsou odmršťovány jeden na druhý, jako by je zachytil mocný vír. Rozzuření lidé na chvíli úplně zapomínají na baseball, ječí, křičí na sebe a navzájem si vyhrožují, a nikdo z nich si není vědom přítomnosti strašlivého tvora, který stále krouží pod jejich plavidly a požírá zbytky velkého bílého žraloka.

Zvuky ze stadionu Pac Bell obnovily pořádek, když Pat Burrell přišel provést odpal ve čtvrté směně.

Ronald si připravuje svou rybářskou síť.

Zespodu se vynořují Sue a Spencer a drží se za ruce, když se z rádia hlasitě hnou slova: „Jackson začíná, a následuje dvojitý nadhoz na Burrella…“

Křup!

„*A* tady máme dlouhý míč, letí hluboko do pravého pole… Perry Meth je daleko vzadu, je na varovném pruhu… a míč už je venku! Dvojitá monstrózní střela pro Pata Burrella, který se právě stal vedoucím odpalovačem všech dob!“

David vzhlíží k lesu zvednutých rukou. Na zlomek sekundy míček zahlédl, když se mu mihl vysoko nad hlavou, majestátně roztočený, šev přes šev, a pak mu v hlavě duní jen řev davu, sunoucí se stěna těl, piva a popcornu se stává uvadající lavinou –

– a míček pokračuje ve své osudové cestě přes řady sedadel na pravé straně hlediště a do vody za veřejné přístaviště.

A nyní se jedenačtyřicet tisíc fanoušků obrací k obří obrazovce stadionu Pac Bell a sleduje, jak tisíce párů očí vzhlížejí z McCoveovy zátoky k temnějící obloze a pátrají na nebesích.

Ronald vidí onen droboučký bílý meteorit ze surové kůže a nevěří svým očím, protože míček jako přitahován magnetem letí přímo k němu. S rozšířenýma očima k míčku vztahuje holé ruce a křičí: „Mám ho! Mám ho –“

– když vtom do něj jeho bývalá a její přítel strčili a tím nárazem se všichni tři překotili přes bok člunu do zátoky.

Tucet dalších lidí skáče do vody, než se Ronald může vynořit, a další stovky jich přeskakují z člunu na člun, aby se k nim přidali. Během půl minuty se záliv mění v chaos plný křiku a šplouchání, lidé sebou bijí a lezou jeden přes druhého, všichni s úmyslem se navzájem utopit, jak

marně hledají jeden malý bílý míček.

Ronald je pod vodou, točí se jako štěnice ve splachovacím záchodě a v pravé pěsti pevně svírá onen drahocenný předmět, plíce mu křičí na mozek, aby rychle vyplaval na hladinu, ale žádná hladina zde není, jen strop plný mrskajících se končetin.

Ronald zabírá nohama, jak nejrychleji dokáže, až se mu podařilo vklínit hlavu mezi nějakou mladou dívku, která lapá po dechu, a asi čtyřicetiletého Asiata. Když začal plnými ústy vdechovat vzduch a pěnu, najednou přes rámus slyší křičet svou bývalou ženu: „Tady je, Spencere, má ten míček, honem –“ Hned nato mu skočila na hlavu a její přítel se Ronaldovi zakousl do ruky.

A Ronald už je zase pod vodou a srdce mu buší v uších, když mu rvou míček z ruky a tucet těl se kupí kolem něj, chytají ho za šaty a strhávají je z něj, tlačí ho níž, a pak musí Ronald učinit rozhodnutí – míček, nebo život – protože tentokrát se už opravdu topí.

Pak jeho tělem projel zoufalý nával energie, Ronald tluče kolem sebe a kope, až se nakonec z chumlu lidí osvobozuje. Protože se nemá kde vynořit, musí plavat pod tím vším zmatkem, jeho pálící plíce hrozí vybuchnout, a pak se mu temné moře zatočilo před očima, když uviděl, jak se mu nad hlavou mihotá bílý objekt.

Ronald zvedl ruce, vytáhl se na hliníkový žebřík, z plných plic se nadechuje. Tělo má jako z olova, svaly zaplavené kyselinou mléčnou, ale přesto se přinutil vylézt až nahoru a přes bok člunu, kde se zhroutil na podlahu.

Dlouhou chvíli tam jen tak leží, hruď se mu zvedá námahou. *Bože, jak tu ženskou nenávidím…* Ronald se zvedl na kolena, opřel se o plochou záď a proklíná existenci své bývalé manželky –

– když vtom pod davem spatří citronově zelenou zář, zář se postupně vyjasňuje a mění se v dvanáct stop širokou past na medvěda plnou děsivě bílých zubů.

Ronald už je na nohou a bez dechu se dívá, jak se strašné čelisti zvedají výš a stávají se hlavou přízračného albína, velkého bílého žraloka – jenže tenhle tvor je příliš velký, než aby to mohl být velký bílý žralok.

A pak Ronald křičí s ostatními – s lidmi, kteří se chichotají a pokřikují – když jeho bývalá a její přítel sjíždějí do Megalodonovy kývající se tlamy, a pak se mu zvedá žaludek, když vidí, jak chňapající čelisti pohlcují dalšího půl tuctu lidí, kteří sebou v šoku mrskají, a pak je znovu na kolenou a děkuje bohu, že je ještě naživu, k čertu s penězi, k

čertu s člunem, jen mě bože dostaň bezpečně domů.

David s Makem se spolu s ostatními zděšenými diváky dívají na velkou obrazovku a vidí, jak Anděla potřásá na hladině svou mamutí hlavou sem a tam, oddačuje čluny na stranu, potápí kánoe, kajaky a šlapadla a vytváří si tak větší prostor, ve kterém by se nažrala.

„Dobrý bože… to je jako lidský sendvič, co si chystá.“ Mac popadl Davida za ruku. „Jdeme!“

Oba se ženou uličkou dolů, běží na parkoviště a nechávají za sebou ječící dav a hudbu po slavném homerunu, která stále burácí z tisíců amplionů, a také zkoprnělého rozhodčího Velké baseballové ligy, jenž sedí na svém posedu ve výšce a s hrůzou uvažuje, zda má hru přerušit, než to bude oficiální.

24

PŘÍSTAV WESTPORT
GRAY'S HARBOR, WASHINGTON

Gray's Harbor je mohutná masa vody zakrojená do severozápadního pobřeží státu Washington, přístupná z ústí řeky, v zimě chráněného velkými vlnami, silným větrem a hustou mlhou. Přístav, pojmenovaný podle Roberta Graye, bostonského námořního kapitána, kterému se po dlouhých jednáních podařilo prosadit vstup na toto území, byl poprvé osídlen, když byl mylně považován za ústí severozápadního průlivu, po kterém se dlouho pátralo. V oblasti nakonec vzniklo centrum obchodu mezi východem a západem, které bylo důležitým zdrojem stavebního dříví, papíroviny a papíru.

Přístav nyní zásobuje devět přičleněných měst, v nichž žije skoro padesát tisíc lidí, avšak každé léto se počet obyvatel výrazně zvětší, když si víc než dva miliony turistů přijede prohlédnout staré vodní cesty, pobřeží a prodejní plochy na úpatí Olympijských hor.

Grays Harbor je také domovem Westportu, největšího přístavu pro plachetnice, jachty a rybářské čluny na tichomořském severozápadě. Kdysi zde byla loděnice, dnes jsou tu přístaviště pro traulery dovážející hlubokomořské lososy, tuňáky a kraby a kvete zde průmysl specializující se na hlubokomořské rybaření. Po celý rok přitahuje návštěvníky promenáda s akváriem, plná obchodů, restaurací a muzeí.

Terry Taylorová sedí v jedné místní jídelně a usrkává škeblí chowder.[*] Přitom se arkýřovým oknem dívá, jak další člun, který přivezl kraby, vykládá své zboží v rybářském doku. Dorazila do Westportu před čtyřmi hodinami. Její cesta začala ten den odpoledne vyčerpávající

[*] Chowder - vařená nebo dušená hustá směs z ryb nebo jiných mořských živočichů, masa, zeleniny, brambor, mléka apod. (Pozn. překl.)

plavbou na zodiaku, kdy musela překonat dvě míle rozbouřeného moře ve špatném počasí a kolem valu z lodí, které najely na mělčinu. Když přistála v Kalalochu, ukryla člun a pak šla stezkou přes hustý smrkový les, až se dostala k dřevěnému domku na vrcholu útesu s výhledem na oceán. Po teplé snídani a dvou hodinách jízdy taxíkem byla ve Westportu, občerstvená a spokojená se svým rozhodnutím opustit *Cape Calvert.*

Do jídelny vstoupil sporý, svalnatý muž s námořnickým sestřihem vlasů, jehož mohutná předloktí zdobí několik tuctů vytetovaných obrázků. Rozhlédl se a pak šel k Terry. „Vy jste paní Taylorová?“

„Ano.“

„Já jsem Sean Justus. Můžete mi říkat Popeye. Mořský svět mě najal, abych přepravil to vaše zvíře.“

„Přivezl jste mobilní nádrž?“

„Je zaparkovaná venku, vzadu.“

„Pojďte, ukážu vám, kam se musí postavit.“ Zaplatila účet a šla za ním ven.

Na konci přístaviště je hlubokomořský dok. Nad ním se tyčí veliký jeřáb.

Sean přikývl. „Tak co budeme převážet? Kosatku? Nebo šedou velrybu?“

„Něco takového.“

Bývalý námořník Pobřežní stráže se na ni podezíravě podíval. „Hele, dámo, vy chcete být opatrná, to je vaše věc, ale ať budeme nakládat cokoli, musí to mít v sobě hodně sedativ. Ten vůz se hrozně špatně řídí, i když v něm není deset tisíc galonů vody.“

„Ano, bude mít v sobě hodně sedativ.“

„Vyjednala jste policejní doprovod?“

„Ano. Můžu teď vidět ten vůz?“

Sean ji zavedl zpátky dozadu na parkoviště. Úhlopříčně k silnici tam stojí mohutný traktorový tahač, dvakrát širší než obvykle, a jeho šestadvacet kol a zesílené tlumiče nárazů podpírají dvacet stop vysokou, osmdesát stop dlouhou ocelovou nádrž, připojenou k cirkulační pumpě na kabině.

O vůz se opírají čtyři vytáhlí mladíci, kterým je něco přes dvacet, a dojídají zbytky svého rychlého oběda.

„Paní Taylorová, seznamte se s mou posádkou. Ashley Davidson, Jeff Gruman a naši georgijští hoši Josh a Cory.“

„Dobrý den.“

„Tak, paní Taylorová, kdy můžeme čekat, že to vaše tajemné zvíře dorazí?“

„Předpokládám, že během několika hodin.“

Sean se podíval na hodinky. „Jeffe, sjeď se soupravou na konec přístaviště a začněte ji plnit mořskou vodou.“

„Jak velkou rybu budeme převážet?“

„Měří šedesát stop a váží asi třicet tun,“ odpověděla Terry.

Ashley hvízdl. „Kytovec, nebo šedá velryba?“

„Dáma nám to nepoví. Je to nějaký tajemství.“

„Bude řádně uspaná, věřte mi,“ řekla Terry. „Sejdeme se dole v doku za čtvrt hodiny, jen si potřebuju vyřídit jeden telefonát.“

Opustila je, našla veřejný telefonní aparát a zavolala na účet volaného do domu svého otce.

Nikdo neodpovídal.

Zkusila zavolat do Institutu, ale ani tam nikdo nebyl.

Kde k čertu ten kluk je?

TICHOMOŘSKÁ POBŘEŽNÍ SILNICE, KALIFORNIE

Mac vyjel ze silnice číslo 280 a zamířil po Tichomořské pobřežní silnici na jih. „No, aspoň víme, proč nereagovala na naše bubny. Otázka teď stojí, jak ji dostaneme podél pobřeží zpátky do Monterey.“

„Potřebujeme přenosný bubnovadlo,“ řekl David. „Můžeme je táhnout za člunem a zavést ji přímo do laguny.“

„Ani nápad. Dost zlý bylo, co se stalo v laguně, nechci být na otevřeným oceánu s tou příšerou v zádech.“

Mac zapnul rádio.

„… Pobřežní stráž dosud potvrdila sedm mrtvých, osmnáct zraněných, další dva lidé z člunů utrpěli srdeční infarkt. Pro Sanfranciský záliv a okolní oblasti bylo vydáno varování malým plavidlům. Rozhodčí Velké baseballové ligy Garret Peck mezitím oznámil, že dnešní zápas Phillies proti Giants bude přeložen na pondělí, hra bude pokračovat od čtvrté směny. Znovu opakuji, pokud nás teď posloucháte, že dnešní utkání mezi Phils a Giants se zapsalo do historie, když Pat Burrell překonal dosavadní světový rekord Barryho Bondse v homerunech, ale pak musela být hra přerušena, když žralok Megalodon, známý jako Anděla, který kdysi žil v zajetí, brutálně napadl lidi na

člunech v McCoveyově zátoce –“

Mac vypnul rádio.

„Osmnáct let po ní nebylo ani vidu, ani slechu, a teď se najednou Megalodoni vynořují jako houby po dešti. V kolik hodin začíná ta show tvýho tatíka?“

„V devět.“

„Podíváme se na to a pak znovu prohledáme Institut, třeba to bubnovadlo najdeme. A možná je ještě jiný způsob, jak toho vašeho Megalodona přilákat.“

PŘÍSTAV WESTPORT
GRAY’S HARBOR, WASHINGTON

Terry Taylorová sedí na dřevěné lavičce a dívá se, jak se poslední paprsky dne rozplývají v tmavnoucím Tichém oceánu. Kdesi tam venku je *Cape Calvert* a táhne tvora, který, jak ona sobecky doufá, může zachránit odkaz jejího otce.

Poprvé od počátku cesty se zamyslela nad budoucností své rodiny. *Co Jonas řekne, až se doví, že jsme chytili jiného Megalodona? Bude chtít znovu pracovat v Institutu? Možná by bylo lepší, kdyby nechtěl. Bude dost těžké zvládnout každý den Joshe. Ale na druhou stranu, kdyby byl Jonas nablízku, možná by ten arogantní fracek vycouval. Když ne, vždycky ho můžu vyhodit… ne, pak by mě zažaloval, nebo, co by bylo horší, ohrozil by mé manželství.*

Rozhněvaně zadupala a litovala, že vůbec kdy opouštěla Monterey.

Terry nepřítomně hledí na nevázaný dav, který se shlukuje u vchodu do místního sportovního baru. *Něco se tam asi hraje.*

Pak slyší křik a ječení.

Terry zamířila k baru a zrychlila krok, když zaslechla další výkřiky a jméno, které jí způsobilo mrazení na zádech. „To je Anděla, ta obluda se vrátila!“

Terry si protlačovala cestu davem, až spatřila jeden z televizorů zavěšených u stropu.

Pomalé přehrávání filmu s Andělou, jak žvýká plnou tlamu ječících lidí z člunů, je pro její utrápenou mysl příliš drastické, než aby ho dokázala absorbovat. Jednu podivnou chvilku se jí zdálo, jako by jí v hlavě proběhlo krátké spojení, a pak ji obestřela temnota a Terry spadla

jako mrtvá na zem.

NA PALUBĚ NEPTUNU

Noc je elektrizující a výrobní štáb napjatý, jak jeho členové čekají za svými kamerami a monitory, mikrofony nastavenými na maximální hlasitost a zvukovými přístroji, až Matka Příroda začne svoji show. Kapitán Robertson namířil loď proti větru, se všemi plachtami nahoře, a je připraven kdykoli zahájit rychlý ústup.

Susan s Erikem se tiše radí za monitory připojenými ke třem podmořským kamerám, pověšeným pod bójemi. Obraz, který posílají, je v bouřlivém moři rozmazaný a rozhoupaný.

Susan zavrtěla hlavou. „Tyhle kamery jsou k ničemu. Dostávám mořskou nemoc, už jen když se snažím ten zatracený obraz sledovat."

„To je to nejlepší, co dokážeme," namítl Erik. „Andrewův tým odmítá jít do vody."

„A co Andrew sám?"

„Není ochoten udělat to za každou cenu. Ale já mám možná jinou možnost získat pár skvělých záběrů."

Susan zvedla obočí. „Poslouchám."

„Součástí mé dohody s kapitánem *Coelacanth* bylo, že mi poskytne film zachycující finální chvíle."

„A jak to provede?"

„Promiň, ale detaily ti říct nemůžu."

„Eriku –"

Producent se rozpačitě zazubil. „Dobře, dobře. Musím to někomu říct. Kapitán vlastní jeden z těch námořních dálkově řízených strojů, vybavený podvodní kamerou. Jestli se Meg ukáže, vypustí svoje zařízení a to nám natočí veškerý materiál, který budeme potřebovat."

„To je fantastický."

„Kdo je ten tajemný kapitán?"

Erikovi pohasl úsměv na tváři, když se zpoza hlavního stěžně vynořila Dani.

„Odpovězte, Eriku, kdo je ten kapitán a co chce dělat s mým otcem?"

„Vážně, Dani, já nemám tušení. Musíš se zeptat otce."

„To bych udělala, ale ještě pořád se z *Coelacanth* nevrátil. Kapitán

Robertson se pokusil s jachtou spojit, ale oni neodpovídají. Co se s ním stalo, Eriku?“

„Znovu ti říkám, že nic nevím. Jsem televizní producent, ne cikánka.“

„Lžete.“ Přišla k němu blíž a zašeptala: „Jestli se mýmu otci něco stane, zabiju vás.“

Dani se obrátila k odchodu, pak zamířila na záď, nevšímá si šeptání, které se ozývá od skupiny spoře oděných Cukrovinek. Když procházela kolem vratistěžně, na okamžik se zastavila, aby vyslechla živý rozhovor Charlotty Lockhartové s Fergiem a Mikem Coffeym.

„Fergie, dověděla jsem se, že půjdete jako první. Řeknete nám o svém kousku něco víc?“

„Má drahá Charlotte, můžu vám jen říct, že to bude zatraceně nebezpečnější než to, co bude předvádět tady Michael. Budu sám na té velrybí mrtvole, budu u toho jen já a ten netvor. Bůh ví, jak to přežiju.“

„A jak se k té mrtvé velrybě dostanete? Doplavete tam?“

„Pane bože, ne, zaveze mě tam na vodním skútru jeden z mých statečných týmových kolegů.“ Podíval se na hodinky. „Měl bych být každou chvíli připraven vyrazit.“

Dani pokračovala na záď, pak tiše vklouzla do Erikovy rezidence.

Před zrcadlem se tam natřásá Jennie Arnosová v potápěčské kombinéze. „No, no, jestli to není naše malá rádoby Odvážlivka. Pověz mi, kočičko, když ses rozhodla přijít na palubu, čekalas, že to bude něco jako zábavní plavba na lodi lásky?“

Dani prošla kolem ní ke knihovně a vytáhla vázaný výtisk Gideonovy Bible.

Jennie si nanesla ještě trochu očních stínů. „Ty chudinko. Vsadím se, že sis myslela, že tě Fergie požádá o ruku. Je mi moc líto, že jsi zklamaná.“

„Přišla jsem na palubu vlastně proto, aby strávila trochu kvalitního času se svým otcem.“ Uchopila oběma rukama bibli a praštila těžkou knihou Jennii po hlavě. Ta ztratila vědomí.

•

Kamery běží a Fergie sestupuje po nákladní síti k čekajícímu vodnímu skútru. Pod jednou paží drží široké a krátké prkno značky Wipika Inferno 144, určené k tažení za skútrem, a vysoké boty. Na zádech má plátěný vak s výbavou. Vzhlédl nahoru ke kamerám a zavolal: „Do toho, Jedi Jennie, nemůžeme nechat Přírodu čekat!“

Žena z týmu Odvážlivců začala šplhat po nákladní síti dolů ke skútru a pak se obkročmo posadila na sedadlo řidiče před Fergieho.

„Dani? Dani, co to tady vyvádíš? Kde je Jennie?“

„Hrozně ji bolí hlava, jsem tady místo ní.“

Než mohl něco namítnout, nastartovala vodní skútr, přidala plyn a rozjela se k mrtvému vorvani.

NA PALUNĚ COELACANTH

Satoši vede Jonase Taylora na sluneční palubu, kde čeká Michael Maren. Námořní biolog a jeho přítelkyně sedí u jídelního stolu a dojídají malý předkrm z garnátů.

Jonasovi se začínají sbíhat sliny. Nejedl už dvacet hodin.

„Promiňte, Taylore. Pozval bych vás k večeři, ale pak byste musel ještě celou hodinu počkat, než se půjdete vykoupat, a my přece nechceme show zdržovat.“

„Jistěže ne.“ Jonas se zadíval na dalekohled pro noční vidění značky Nighthawk 2,8 x 53, visící na tlouštíkově krku. „Tak kde je ta vaše obluda teď?“

Maren polkl zbytky garnátů a pak obrátil monitor notebooku od Allison Petrucciové tak, aby na něj Jonas viděl. Na obrazovce stoupá z hlubin malý modrý bod, velký červený bod ho sleduje. „Je ještě hluboko, ale blíží se rychle. Zjizvenec má hlad.“

„Takže kdybych byl na vašem místě, radši bych do vody nechodil. Megalodon miluje rypouše sloní.“

Maren přivřel oči a přiměl se k úsměvu. „Moc mě těší, že vás znovu potkávám, profesore Taylore. Pozdravujte ode mě Celeste, až se s ní uvidíte.“

„Vy ji možná uvidíte první.“

Satoši popadl Jonase za zápěstí a v rozkroku a mrštil jím rovnou přes zábradlí.

Jonas bolestivě dopadl do černého Pacifiku, náraz a náhlý chlad mu vyrazily dech z plic. Zabírá nohama směrem k hladině a přitom sténá, jak ho ostrá bolest bodá do hrudního koše.

Podíval se nahoru a vidí, jak mu Maren a Satoši mávají od zábradlí na pravoboku.

Zapomeň na ně. Drž se plánu. Rozhlédl se po tmavnoucím obzoru a

našel *Neptun*, dobrou míli daleko přes drsné moře s čtyři až pět stop vysokými vlnami.

Skrčil hlavu a pokusil se kraulovat, ale to je pro jeho pohmožděná žebra příliš. Rozhodl se tedy plavat na boku. Kůže ho pálí a Jonas šílí při pomyšlení, že jen pár minut ho vzdaluje od sežrání zaživa.

Wayne Ferguson se drží Dani pevně kolem pasu, když dívka uhání na vodním skútru přes větrné moře a její světlé vlasy ho šlehají do obličeje.

Danielle Taylorová už nemá strach, vyměnila ho za vztek. Ten muž, který ji drží, se jí hnusí, při jeho doteku se jí dělá špatně. Nenávidí „Jedi" Jennii i zbytek Odvážlivců, opovrhuje jejich legií kurev a přeje si, aby producenti celé show zemřeli bolestivou smrtí.

Ze všeho nejvíc však Dani nenávidí sama sebe. Proklíná se za to, že podlehla marnosti, že dovolila ostatním, aby jí manipulovali, že se snažila „zapadnout". Přišla o sebeúctu a své směřování, a část jejího já doufá, že dnes večer strašlivě zahyne, jen aby všem ostatním udělila lekci.

Spatřila plovoucí hromadu velrybího tuku, obklopenou tuctem hřbetních ploutví. Přítomnost žraloků ji přivádí k ještě většímu vzteku, a tak jezdí sem a tam a přejíždí tolik ploutví těch bezduchých zvířat, kolik jen dokáže. Pak míří s vodním skútrem přímo do zad mrtvé velryby. Se sklouznutím zastavila, odtlačila si Fergieho ruku od pasu a pak se otočila, podívala se mu přímo do očí a řekla: „Vypadni."

„Dani –"

„Hned."

Sklouzl ze sedadla, zaražený a podivně vzrušený náhlou dívčinou dospělostí. „Dani, vím, že jseš naštvaná, ale ještě nejezdi. Víš, že je to částečně i tvoje vina. Začala jsi to brát příliš vážně."

Dani si ho nevšímá, slezla se skútru a zatlačila jeho předek zpátky do vody.

„Víš, že je docela dobře možný, že dnes večer umřu. Takhle chceš, aby to mezi náma skončilo?"

„Je to tvůj život, Wayne. Pokud ho chceš zahodit, kdo jsem já, abych ti v tom bránila?"

Nasedla na skútr, odtlačila ho od ostrova velrybího tuku a pak se rychle rozjela od mrtvoly směrem k superjachtě.

Jonas přestal plavat, pak se podíval zpátky. Podařilo se mu vzdálit se od *Coelacanth*, jachta je od něj nyní sto šedesát yardů daleko. Jonas ví, že

ho Maren pozoruje dalekohledem pro noční vidění a že si značí jeho postup, když k němu vede z hlubin barakudu.

Jonas počkal, až přijde pět stop vysoká vlna, pak se zhluboka nadechl, ponořil se pod vlnu a plaval, co nejrychleji a co nejdéle dokázal, pod vodou a přitom měnil směr od severu k západu. Vynoření si vždy načasoval, zvedl hlavu těsně předtím, než se kolem přehnala další vlna, kterou využil pro zamaskování své přítomnosti. Znovu se rychle nadechl, potopil se a plave dál. Přitom se pohybuje souběžně s *Coelacanth.*

Michael Maren pohodlně leží ve své lenošce a dalekohled má zaměřený na šplouchající tvar, pohybující se po hladině. „Allison, kde je Zjizvenec teď?“

„Dva tisíce šest set stop hluboko.“

„Až se barakuda dostane do sta stop, vyrovnej ji a objeď Taylora. Chci ho ještě trochu vystrašit, než zemře.“

„Ty jsi blázen.“

„Oko za oko, Ali. Na tohle jsem čekal hrozně dlouho.“

„Taylor Celeste nezabil, zabila ji Anděla.“

„A já teď dělám přesně stejnou věc jako on před osmnácti lety.“

„Stejně je to bláznivina.“

Maren znovu zaměřil dalekohled na moře. Chvíli přejížděl hladinu, pak se prudce posadil. „Kruci, kde je?“

•

Jonase pálí nohy kyselinou mléčnou, hruď se mu svírá z nedostatku vzduchu, ale pořád plave pod vodou a šílený strachem počítá tempa mezi jednotlivými vlnami.

Dvaadvacet… třiadvacet… čtyřiadvacet… teď!

Stoupá, hlava se mu vynořuje nad vodu o pár vteřin dřív, než se přes něj přelije další vlna.

Okamžik zůstal na hladině a rychle pohlédl na jachtu, aby si potvrdil, že se pohyboval vedle plavidla.

Pak znovu strčil hlavu pod vodu a změnil směr; tentokrát zamířil na jih, zpátky ke *Coelacanth.*

Maren, Satoši a další dva muži z posádky stojí na pravoboku u zábradlí sluneční paluby a všichni prohlížejí Tichý oceán dalekohledem pro noční vidění.

„Čtrnáct set stop. Teď stoupá rychleji, asi cítí tu mrtvou velrybu.“

„Připrav barakudu k výstupu, Allison. Drž Zjizvence dál od velryby, dokud znovu nenajdeme Taylora.“

„Možná se utopil,“ poznamenal Satoši lámanou angličtinou. „Moc jste ho zbil.“

„Neutopil se. Má něco za lubem. Pátrejte dál.“

„Ale, máme společnost.“ Jeden z členů posádky ukázal poněkud vpravo před příď.

Z půlmílové vzdálenosti se k nim blíží vodní skútr.

Maren zaostřil dalekohled na jezdce. Poznává dlouhé světlé vlasy. „To je Taylorova dcera. Satoši, potopil jsi Taylorův zodiac, jak jsem ti říkal?“

„*Hai.*“

„Vy tři najděte Taylora, já pozdravím jeho dceru.“

Dani zpomaluje, jak se blíží k přídi elegantní superjachty.

Vtom se rozsvítil reflektor a oslepil ji. Z megafonu se ozval mužský hlas. „Na *Coelacanth* není vstup povolen. Copak chcete?“

Dani mžourá do světla, nedokáže nikoho rozeznat. „Přijela jsem za svým otcem Jonasem Taylorem. Jel sem k vám. Potřebuju s ním mluvit.“

„Profesor Taylor nás opustil před několika hodinami.“

„Cože?“ Dani se rozbušilo srdce. „Ale na loď se ještě nevrátil.“

„Pak se musíte spojit s Pobřežní stráží. Vraťte se na *Neptun,* než se Megalodon vrátí.“

On lže. „Už je tma, já se bojím. Nechci na toho tvora najet. Pusťte mě na palubu, prosím.“

Dlouhá odmlka. „Velmi dobře. Jeďte na záď, já spustím plovoucí dok.“

Fergie klečí na břiše mrtvého vorvaně a dokončuje montáž své výbavy, přes nadmutou zdechlinu se přitom stále přelévají větrem hnané vlny. *Neptun* se zdržuje ve vzdálenosti šedesát yardů odtud a jeho dva silné reflektory ozařují tento ostrov tuku. Fergie si představuje, jak je jeho obraz předkládán stovkám milionů diváků po celém světě, a ví, že mnozí z nich doufají, že ho uvidí umírat.

Lituju, že vás zklamu, lidi, ale dneska je moje noc.

Fergie připevnil poslední vzpěru a vsoukal se do postroje svého drakového prkna. Vklouzl nohama do návleků s otevřenými špičkami na

malém prkně, ale zatím draka nezvedá.

Tak, bože, zdá se, že jsme to zase my dva, já a ty. Dej vědět, až budeš připraven.

Přehlíží vodu kolem mrtvé velryby, čeká, až se objeví zář.

Zachvěl se, když si uvědomil, že menší žraloci zmizeli.

Jonas se vynořil, aby zkontroloval, kam až se dostal. Přesunul se na padesát yardů od malého nafukovacího člunu jachty *Coelacanth,* přivázaného na zádi. Právě se chystá ponořit se pod další vlnu, když zaslechl vodní skútr.

Začal šlapat vodu, rychle zabírá nohama, aby dohlédl nad vlnu.

Dani?

Když se závěsná plovoucí plošina jachty hydraulicky spouští na vodu, Maren stojí na zádi a mluví do obousměrné vysílačky. „Allison, tak kde je?“

„Krouží ve dvou stech stopách.“

„Řekni Satošimu a jeho mužům, ať svoje pátrání zaměří blíž k lodi.“

Maren zamával na Dani, která šplhá na sklápěcí rampu.

Na vysílačce se mu rozsvítilo světlo. „Michaele, máme ho. Je padesát yardů za zádí.“

Maren se usmál. „Spusťte motory. Přesuňte nás dva kilometry na jih, pak pošlete barakudu.“

Dani vypnula motor skútru a vyšplhala na ocelovou plošinu. Chytila konec řídicího lana skútru a přitiskla spínadlo na kovové zábradlí, aby skútr uzamkla na místě –

– když vtom pod ní proklouzlo moře a silné motory jachty se probudily k životu. Než mohla zareagovat, loď poskočila dopředu a začala její skútr vléct na boku v pěnící se brázdě.

„Dani!“

Otočila se. Pátrá ve tmě. „Tati?“

Jonasovi se málem zastavilo srdce, když se *Coelacanth* pohnula dopředu, její vrnící motory pomalu utichají –

– a místo nich Jonas slyší podivný vysoký tón, jakési pulzující předení. Pět stop od něj prořízla hladinu malá kovová ploutev, barakuda začala kroužit kolem něj a její červené mechanické oko ho přitom natáčí. Jonas se podíval dolů, vidí zář.

Samec Megalodona krouží šedesát stop pod hladinou a jeho smysly se snaží odlišit barakudin soustředěný elektrický pulz od slabého tlukotu srdce jiné životní formy.

Barakudin signál náhle utichá a to predátorovi umožňuje „ucítit“ svou kořist.

Pětapadesát stop dlouhý prehistorický zabiják stoupá, dokořán otevírá svou zjizvenou tlamu, aby pozřel potravu.

Jonase Taylora pálí kůže, jako by byla nabitá elektřinou, jeho srdce a hruď tiskne neviditelná síla, která mu paralyzuje svaly a hlasivky, jak se citronově zelená skvrna pod ním rozjasňuje. Jonas vidí obrys slonovinově bílé tlamy, která se pod ním otvírá a uvolňuje mocný vír, jenž ho stahuje nohama napřed do prázdnoty.

Ne… ne… ne!

Zoufalá energie proniká každým vláknem Jonasova těla, jak se profesor noří dolů, aby se potkal se zvedající se horní čelistí. Obemkl ruce a nohy kolem kuželovitého čumáku a pevně se drží, aby zachránil holý život, srdce mu buší jako o závod, jak poslepu hmatá kolem sebe a snaží se najít něco, čeho by se chytil.

Megalodon dál zvedá hlavu, jeho horní čelist se vysouvá dopředu a od lebky, jak se snaží propíchat svou kořist horní řadou trojúhelníkových zubů.

Pár vteřin předtím, než by padl pozpátku do zapomnění, Jonas vrazil pěsti do Megových nozder velikosti grapefruitu a zavedl ruce až po lokty hluboko do nosních dutin zvířete.

Megalodon sebou zmítá jako divoký kůň, třese svou mamutí hlavou na hladině sem a tam. Odporné čelisti netvora se otvírají a zavírají, ale nedokážou setřást tu bytost ze svého horního rtu.

Jonas se krátce nadechl a drží se, kolena tiskne ke kůži připomínající smirkový papír, prsty svírá vnitřní laloky masa v Megových nozdrách, jak rajtuje na šedesáti tisících librách zběsilosti a odmítá se pustit.

Dani vidí, jak Megalodonova hlava prorazila hladinu a na jejím čumáku visí našikmo posazená temná postava.

„Ach, můj bože –“

Její skútr leží na boku na vodě a loď ho táhne za sebou. Dani vší silou uvolnila úchytku tažného lana ze zábradlí plovoucí plošiny a pustila stroj do vody, pak skočila za ním.

Jonas zavřel oči, jeho vlastní nohy za ním divoce vlají, jak sebou obrovitá hlava kroutí sem a tam vodou, její švihy se mu zarývají do kostí, rozzuřený tvor mu každým pohybem působí bolest.

Pak už Jonas nedokáže to utrpení vydržet. Vysouvá ruce z Megalodonových nozder a jeho tělo je odmrštěno do noci.

Tichý oceán se zvedl a polkl ho, Jonas padá do jeho dusivého objetí.

Vítr šlehá Dani do tváře a vlny bičují tlumiče vozidla, když dívka uhání na vodním skútru k obludě.

Bezmocně se dívá, jak je její otec vrhán do vzduchu.

Netvor se ponořuje.

Vypluje z hloubky a celého ho spolkne. Musím mu dát co proto.

Míří tam, kde vidí šplouchání, celé tělo se jí chvěje adrenalinem. Vidí otce, jak se vznáší na vodě tváří dolů. „Tati?“

Aniž by čekala na odpověď, předklonila se, popadla ho za ruku –

– moře se pod ní zazelenalo.

Jeď!

Dani zaťala nehty do studeného, mokrého otcova zápěstí a zrychlila. Vodní skútr vleče bezvládného Jonase mořem za sebou.

Megalodon vyskakuje nad vodu, oči má obrácené dozadu, do čelistí chňapá vodu a pěnu.

Dani vykřikla, když se jí ochablé otcovo tělo vysmeklo z ruky a padlo zpátky do vody.

Rychle se zatočila v malém kruhu, znovu ho našla, ponořila obě ruce do vody, popadla ho za košili a v návalu energie posilněném adrenalinem ho vytáhla ven z moře a položila nešikovně přes sedadlo skútru.

„K čertu s tím chlapem!“ Maren praštil svou vycházkovou holí do zábradlí na přídi, až je roztřásl. „Allison, pošli barakudu za tím skútrem.“

„Ne.“ Odstrčila notebook. „Chceš spáchat vraždu, udělej si to sám.“ Maren ji odsunul na stranu a vrhl se ke klávesnici. Pomocí miniaturního joysticku poslal dálkově řízený stroj za Dani a jejím otcem.

Dani popadla do jedné ruky řadicí páku, druhou udržuje otce na místě pomocí jeho opasku. *Neptun* je ještě půl míle daleko, ale ona má strach jet na plný plyn, bojí se, že by vlny mohly otce smést, protože neleží na sedadle příliš pevně.

Když se otočila, spatřila zmrzačenou slonovinově bílou hřbetní ploutev, jak klouže v brázdě za skútrem.

Zapomeň na Neptun, jeď k té velrybě.

Fergie stojí na břiše pohupující se, šedesát stop dlouhé velrybí mrtvoly, která vypadá jako kláda, a upřeně hledí na blížící se vodní skútr. *Co to k čertu… ach, ne –*

„Dávej pozor! Dani, ne… nedělej to!“

Plavidlo nadskočilo na pět stop vysoké vlně, vylétlo do vzduchu a pak lyžemi napřed vrazilo do hromady tuku velikosti náklaďáku. Síla nárazu rozbila motor skútru, zmáčkla šasi jako akordeon.

Setrvačná síla vymrštila Jonase a jeho dceru přes řízení. Dani se překotila, se šplouchnutím se skutálela dolů na ponořený tuk, pak uklouzla dozadu a přepadla přes okraj kluzké zdechliny do moře.

Za pár vteřin se vynořila, setřásla dolů spleť mořských řas a kraulem doplavala k mrtvé velrybě.

„Tati?“ Dopotácela se po lýtka ve vodě přes obrovitou hranatou hlavu vorvaně k otci a obrátila ho na záda. Zkontrolovala pulz. „Tati, probuď se!“

Jonas otvírá oči, bolestí křiví tvář. „Ještě jsem naživu?“

„Pro tuto chvíli ano.“

Jonas se silou vůle posadil, a pak mu Dani padla do klína, když Megalodon zaťal čelisti do ocasu mrtvé velryby a prudce třásl hlavou, dokud pilovitými zuby nevyrval z neživého ocasu osmisetlibrový špalek tuku.

Přes Jonase a Dani se přelévají teplé, krvavé, čtyři stopy vysoké vlny, jak se oba snaží udržet se nahoře. Fergie se s námahou dostal přes břicho rozkymácené masy až k nim. „Nezbláznili jste se vy dva? Zmizte z té velryby, než se převrátí a shodí vás do moře.“

„A co uděláš ty?“

„Já dokončím svůj trik. Snad bych měl zmizet.“

Obrátil se k Jonasovi. „Hele, člověče, bez urážky. Když se na tyhle věci dívám zblízka… vy jste opravdu byl Odvážlivec.“

„Zmlkni a sežeň nám nějakou pomoc.“

„Správně.“ Škubl za ocelové lano a vypustil k obloze kanárkově žlutého oválného draka.

Poryv větru ho vyhnal vysoko na noční oblohu a rychle odmotal sedmdesát stop lana připevněného k Fergieho postroji.

„Vhú!“ Fergie přejel na prkně přes mrtvou velrybu, pak škubl za

ovládací páku, přeskočil krmícího se Megalodona a vítr ho vynesl třicet stop vysoko do vzduchu.

Dva paprsky reflektorů z *Neptunu* prořezávají tmu, jak sledují Fergieho let, a osazenstvo španělské galeony divoce tleská a jásá.

Megalodon opouští své žrádlo a mizí.

Jonas a Dani se drží jeden druhého, když se mrtvá velryba náhle zvedá, otáčí se pod nimi jako kláda a oni padají do moře.

„Tati?“

„Tady jsem.“

Připlavala k němu a on ji přitiskl k sobě, oba se choulí k zohyzděnému ocasu mrtvého vorvaně.

•

Fergie uvolnil ovládací páku a prkno sjelo dolů. Mladík cítí sílu větru, když ho drak táhne přes vodu, a ví, že se může vznést vysoko do vzduchu, kdykoli to bude zapotřebí. S kličkováním míří k *Neptunu*, projíždí se na vlně, přeskakuje druhou a pak se opět vznáší nahoru.

Když se podíval pod sebe, spatřil onu příznačnou zář, moře dole dostalo jasně zelenou barvu.

Megalodon se vynořil, klouže na boku a jeho chladné modrošedé oko pozoruje unikající kořist.

„Co je, chlapáku, neumíš chytit Supermana?“

Megalodon sjel do hlubiny.

Vítr se ztišuje.

Sakra…

Fergie se snesl k moři, dotkl se ho, pak co nejsilněji škubl za ovládací páku ve snaze znovu získat výšku, protože jaksi věděl, co Megalodon dělá.

Tak rychle, kreténe, výš!

Vítr chytil draka a trhl jím do noci právě v okamžiku, kdy Megalodon přímo pod ním zvedl horní část těla z oceánu. *No tak, dělej, dělej!* Fergie si přitiskl kolena k hrudi a všiml si, jak se špička Megalodonova čumáku zaleskla pod jeho prknem.

Když zvítězila gravitace a netvor pod ním spadl dolů, Fergie mu dupl prknem na nos, což vyvolalo na *Neptunu* jásot.

Zkus tohle překonat, Coffey!

Dani s otcem se krčí ve vodě, schovávají se mezi zbývající částí prsní ploutve mrtvé velryby a jejím ocasem.

Jonas cítí, jak se mu dcera v náručí neovladatelně třese. „Zlatičko, já vím, že máš strach, ale nesnaž se kopat nebo sebou házet. Jen se drž ploutve a zůstaň tady ve vodě. Snaž se chovat co nejtišeji.“

„Dobře.“ Spodní ret se jí chvěje zimou a strachem. „Tati, koukej… *Neptun* –“

Jonas se otočil.

Španělská galeona pluje přímo k nim.

•

Kapitán Robertson si nevšímá slovních hrozeb, které na něj plive televizní producent, a obrací loď přídí přímo k mrtvé velrybě. „Andrewe, vidíš je?“

Andrew Fox se naklání přes zábradlí na pravoboku. „Držte se pořád tohoto kurzu, kapitáne.“

Evan Stewart a Mia Duranteová sešplhali po nákladní síti na pravém boku lodi, oba Odvážlivci se drží na nejnižší příčce, aby mohli Jonasovi a Dani podat ruce.

Neptun se kolébá po moři, od jeho zvedající se přídě stříká pěna.

„Připrav se!“ Jonas omotal pravou paži kolem dceřina pasu. „Teď!“

Otec s dcerou se nohama odrážejí od prsní ploutve mrtvé velryby a natahují se k ruce, kterou jim podává Evan Stewart.

Jonas se netrefil, odrazil se od boku plachetnice, klesá pod vodu a jeho spodní část těla je okamžitě zachycena mocným vírem španělské galeony. Jak byl vtahován pod loď, Mia natáhla ruku, popadla Dani za paži a přitáhla dceru s otcem k nákladní síti.

Jonas se chytil jedné příčky a drží se, pak šplhá nad zuřící proud. Další ruce ho vytahují nahoru, a pak je na hlavní palubě, leží vedle své dcery, oba jsou vyčerpaní a prudce oddychují.

„Dani… jsi v pořádku?“

Přikývla.

Jonas jí stiskl ruku. „Jsem na tebe pyšný. Opravdu jsi zachránila svému tatíkovi život.“

Dani se usmála, pak se otočila a zvrací na palubu, všechnu svou statečnost už vyčerpala.

Fergie krouží patnáct stop nad velrybí mrtvolou, a když se ohlédl zpátky, s hrůzou zjišťuje, že *Neptun* od něj odplouvá. Přesunul váhu těla, udělal obrat o devadesát stupňů, letmo se dotýká vln.

Kapitán Robertson mění kurz, a jak se obrací proti větru, loď zpomaluje.

Fergie přeskočil další vlnu, pak prudce škubl ovládací vzpěrou –

– a drak se zachytil v mocném stoupavém proudu.

Australan ztrácí kontrolu, vznáší se sem tam nad oplechovaným stěžněm *Neptunu.* Když zase chytil vítr, vidí, jak mu jeho jásající kolegové na zádi mávají, ale vidí i smaragdově zelenou skvrnu v moři, která stále drží krok s pravou stranou španělské galeony.

Fergie trhl řízením a jeho drak se zřítil do horních příček hlavního stěžně. Jakmile ztratil vítr, řítí se dolů – mořský pták s ustřiženými křídly –

– a Megalodon se zvedá, jeho hlava stoupá k Fergiemu rychlostí střely, čelisti se rozevírají vstříc cíli, který nemohou minout.

A čas se opět zastavuje, každé adrenalinem nabité zabušení srdce zaduní Fergiemu v hlavě, celé jeho bytí je zachyceno ve vakuu, jak padá nohama napřed do kývající se tlamy netvora.

Ve zlomku vteřiny se rozhodl –

Místo aby sebou mrskal, Odvážlivec si přitáhl kolena k hrudi a padl mimo rozevírající se čelisti, přímo dolů Megalodonovým deset stop širokým jícnem do dusivé temnoty.

Fergie se slepě chytá stahujících se stěn, jeho výkřiky nikdo neslyší, oči jsou mu k ničemu, jeho mysl je sotva schopna vstřebat dilema, v němž se ocitl, bije kolem sebe, kope a tlačí se tělem na neviditelný kluzký svah, z nelidského zápachu se mu dělá na zvracení.

Pak se s Fergiem zatočil svět, jak Megalodon padl zpátky do Pacifiku, oceán proniká do Fergieho hrobky, pohazuje jím jako rychlá řeka –

– a pak ho vytlačuje hlavou napřed skrz žaberní štěrbinu ven. Fergie pevně svírá požehnaný kožní záhyb, pak se jako novorozenec při kontrakci vykrucuje ven. Napřímil se, rychle zabírá nohama k hladině, kolem něj klouže Megova třepotající se ocasní ploutev.

Odvážlivec vystrčil hlavu nad vodu, vdechuje neuvěřitelnou noc a křičí na naprosto šokovanou a šílící legii svých uctívačů, kteří divoce ječí z hlavní paluby *Neptunu.*

Doplaval k lodi, skočil na jednu příčku a šplhá po nákladní síti jako Tarzan, občas se zastavuje jen kvůli vítěznému pokřiku pro kamery, jeho mysl je tak nasycena endorfiny, že sotva dokáže jeho radost pojmout.

„Jdi do háje, Mikeu Coffey, i vy, Jonasi Taylore, teď jsem já král

světa, slyšíte mě? Já jsem král –“

Těsně u trupu lodi na pravoboku zvedá Megalodon graciézně nad hladinu přízračnou horní část těla, svými děsivými zuby strhává Waynea Johna Fergusona z nákladní sítě a jeho žvýkající čelistí drtí divokého Australana na krvavou kaši.

25

MONTEREYSKÁ ZÁTOKA, KALIFORNIE

Po osmé hodině dorazil Mac k domu Masaa Tanaky. Vyjel po kočičích hlavách nahoru, zajel pod přístřešek pro auto a zaparkoval.

David otevřel dveře na straně spolujezdce a podíval se na svého kmotra, který měl ve vnitřním osvětlení křídově bílou a zpocenou tvář. „Strýčku Maku, je ti dobře?“

„Jasně. Trochu jde na mě chřipka, to je všechno. Běž, hned se vrátím.“

„Kam jedeš?“ David se podíval na Makovy třesoucí se ruce. „Jedeš do nějakýho baru, co?“

„Jen vystup z auta.“

„Ne.“

„Poslouchej, kluku, já jsem tady dospělý, tak teď dělej, co ti říkám.“

David vytáhl svůj mobilní telefon a začal vytáčet číslo.

„Co to děláš? Kam voláš?“

„Do léčebny.“

„Dej mi to!“ Mac Davidovi vytrhl telefon, který náhle zazvonil.

Mac vykulil na Davida oči, pak stiskl tlačítko pro příjem. „Cože?“

Z reproduktoru se ozval Terryin hlas. „Kdo je tam? Kde je David?“

„Počkej.“ Mac vyhodil telefon Davidovým otevřeným oknem ven na trávník. „Radši si to vezmi, to je tvá matka.“

David vyskočil z auta.

Mac se rozjel.

„Strýčku Maku! Ach, kruci.“ David zvedl telefon. „Haló?“

„Davide, kdes byl? Sháním tě celou noc.“

„Anděla se vrátila.“

„Já vím. Právě jsem viděla zprávy. Fungují už ta vrata do kanálu?“

„Jen ruční ovládání. Ale já ji nedostanu zpátky do laguny bez

přenosnýho bubnovadla.“

„To mám já.“

„Ty? A proč? Ty taky honíš Andělu?“

„Ne. Měla jsem ti to říct dřív. Objevil se jiný Meg, velký samec.“

„Myslíš toho, kterýho celej den inzerujou v upoutávce na *Odvážlivce?*“

„Cože?“

„To je jen nějaká ukecaná reklama. Haló?“

„Davide, ne, tohle je jiný Meg. Řádí ve vodách u ostrova Vancouveru. Chytili jsme ho. To bylo to překvapení, o kterém jsem ti říkala.“

David cítí, jak mu krev ustupuje z tváře.

„Davide?“

„Mami, nemůžeš dát dva Megalodony do jedné laguny, to víš, ne? To je jako strčit dvě bety do jednoho akvária.“

„Já vím. Nevěděla jsem, že se Anděla vrátila.“

„No, vrátila se, děda vždycky věděl, že se vrátí. Odkud je tenhle samec? Z Příkopu?“

„Kdo ví? Co na tom teď záleží?“

„Jen ho, prosím tě, drž co nejdál odtud, mami. A přivez domů ty bubny!“ zavěsil, pak vytočil číslo na informace. „Ano, potřebuju číslo do Severokalifornské léčebny závislosti na drogách a alkoholu, ano, té ve Watsonville.“

NA PALUBĚ NEPTUNU

Hysterie okamžiku pomalu odumírá.

Mia Duranteová drží Jennii Arnosovou, která jí usedavě pláče na rameni. Michael Coffey jde dolů, aby si dal skleničku s Evanem Stewartem, oba přísahají, že celý rok nebudou provádět žádné bláznivé kousky. Cukrovinky poplakávají v párech pro kamery, pak se vážně vracejí do své ubytovny, aby si trochu zvedly náladu a uklidnily nervy. Zbytek štábu a posádky postává v malých hloučcích, všichni jsou naprosto šokováni tím, čeho právě byli svědky.

Kapitán Robertson bojuje s nevolností, když obrací *Neptun* po větru, odplouvá s lodí od mrtvého vorvaně a odvádí ji tak od místa děsivých událostí. Španělská galeona sténá a skřípe, jak uhání větrným mořem, a

její rozevláté plachty ji ženou na sever.

Danielle Taylorová vykřikuje a ječí, události posledních dvou hodin jí napjaly nervy k prasknutí, až ztratila schopnost rozumně uvažovat. Jonas s Andrewem Foxem ji odnesli na ošetřovnu, kde jí lodní lékař dal injekci silného sedativa.

Erik Hollander a Susan Ferrarisová se vytratili do své střižny, tělo se jim chvěje adrenalinem.

Erik za nimi zamkl dveře. „Můj bože, to byla ta nejúžasnější… nejděsivější věc, jakou kdy kdo nafilmoval, co?“

„Naprosto, nepochybně. Ježíši, ještě se třesu.“

„Řekl jsem štábu, že je chci mít za dvacet minut tady dole, aby začali stříhat. To nám dá dvě hodiny před odesláním materiálu do L. A.“

„S materiálem, který máme natočený ještě s Jonasem a jeho dcerou, bysme měli mít víc než dost, abysme mohli dnešní epizodu zakončit tím, jak Fergie padá dolů z lodi. To by měl být ten nejúžasnější otevřený konec, který nic nemůže překonat.“

Erik chodí sem a tam, je příliš vzrušený, než aby mohl sedět. „Sledovanost bude dneska zvedat střechu. Kriste, nemůžu se uklidnit. Napiješ se?“

„To se musíš ptát?“

Hledal v zásuvkách stolu, až našel láhev skotské a balík papírových kelímků, pak oběma nalil dvojitou dávku. „Na Fergieho!“

„Na Fergieho.“ Susan vypila svůj kelímek do dna. „Kruci… vraz do mě ještě jednu.“

Buch!

Rána odspodu, jejíž ozvěna se rozléhá po celé lodi, otřásla španělskou galeonou od kýlu přes stěžně, ve střižně se sesula lavina různého zařízení z polic na podlahu.

Erik chytil láhev, oba na sebe se Susan civí jako cestující v letadle, které se každou chvíli zřítí.

„Co to k čertu bylo?“

„Ty víš, co to bylo. Pojďme.“ Erik vyběhl z kajuty a žene se po schodišti na hlavní palubu, Susan se vleče za ním.

Tucet členů posádky a filmového štábu je už nahoře a nervózně pozorují černé zpěněné moře.

A pak se to objevilo, světélkující jadeitově zelený šíp letí přímo pod hladinou a míří rovnou k *Neptunu.*

„Ach, sakra… je to tady znovu… držte se!“

Do noci se ozývá křik, jak Megalodon vráží hlavou do trupu lodi na

pravoboku, plachetnice se od kýlu po stěžně roztřásla a polovina pasažérů se neudržela na nohou.

Kapitán Robertson popadl kormidlo, a pak uslyšel ono strašlivé zapraskání, jako ránu z pušky, po níž následovalo mučivé *kraaak.*

„Pozor! Vykliďte palubu!“

Hlavní stěžen se v půli zlomil a kácí se jako vysoký smrk dolů. Košová plachta se pomalu kroutí, když je zachycena do změti lanoví, ale pak stěžeň svou vahou prolomil překážku a zřítil se bokem na zábradlí na pravoboku.

Mezi pasažéry vypukla panika.

Robertson všem nařídil, aby šli do svých kajut, ale lidé příkaz ignorují.

Jeden z členů posádky *Neptunu* přiběhl z podpalubí nahoru, šaty má od pasu dolů mokré. „Je to zlý, kapitáne. Do kajuty s lanovím od posledního útoku teče. Snažíme se utěsnit spodní palubu, ale nabírá příliš mnoho vody.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Pokud dokážeme kajutu utěsnit, několik hodin. Pokud ne, za čtvrt hodiny jsme všichni ve vodě.“

Zpráva spustila další vlnu paniky.

„Ticho! Chci, aby všichni byli do pěti minut v záchranných vestách zpátky na palubě. Pane Berkowitzi, připravte ke spuštění záchranné čluny. Nikdo si nebude brát do člunu žádné osobní věci.“

„Ano, pane.“

„Pane Lavaku, zavolal jste o pomoc Pobřežní stráži na Palau?“

„Ano, pane, ale pořád nikdo neodpovídá. Ta provizorní anténa nepracuje, jak má.“

„Kde je Hollander?“

„Přímo tady, kapitáne.“

„Spojte se s tou jachtou. Potřebujeme její pomoc.“

„Já, no, totiž… pokusím se.“

„Držte se, zase to jde po nás!“

Cestující jen zírají, jak světélkující smaragdový pruh klouže pod temnou hladinou a stáčí se ke kotevní příčce na pravoboku lodi.

Jonas Taylor se protlačil davem. „Kapitáne, to zvíře nemá rádo jasné světlo. Rozsviťte kýlová světla, možná ho to odradí.“

Robertson promluvil do své vysílačky. „Jacksone, rozsviťte podvodní světla, rychle!“

Kolem trupu lodi se objevila žlutavá zář.

Megalodon doklouzal na sto stop od *Neptunu*, pak se stočil na stranu a zmizel v hlubině.

Pasažéři křičí a vydechují úlevou.

„Dobře, Taylore, koupil jste nám pár minut. Co teď?“

„Meg si plete rezonance *Neptunu* v příboji se zvuky, které vydává raněná velryba. Nepřestane, dokud nás nepotopí.“

„Což při této frekvenci nebude trvat dlouho.“

„Vyslali jste SOS signál Pobřežní stráži na Palau?“

„Nejde to, anténa je porouchaná. Naší jedinou šancí je udržet se do rána na vodě a pak signalizovat *Coelacanth*, aby nás zachránila.“

„S tím bych nepočítal.“ Jonas chytil Erika Hollandera za loket a přitáhl ho ke kapitánovi. „To není náhoda, že nás ten Meg sleduje. Tu jachtu vlastm chlap jménem Michael Maren. Hollander ho najal, aby vylákal Mega z hlubin, to je jeho způsob, jak zajistit téhle show sledovanost.“

„Cože?“

„Maren používá složité akustické zařízení připojené k podvodnímu, dálkově řízenému prostředku. Ty zvuky Mega přitahují.“

Kolem Erika a Jonase se shlukl dav. Dopředu se protlačila Jennie Arnosová. „Hoďte Hollandera přes palubu. Ať si zkusí, jaký to je být sežrán zaživa.“

Ozývá se souhlasné mručení.

„Ne, počkejte, já jsem nevěděl… totiž, on říkal, že dokáže jednoho z těch Megů vylákat z hloubky nahoru, abysme ho mohli nafilmovat, nikdy mě nenapadlo, že by se mohlo stát něco takového. Já… já mu nařídím, aby tím strojem Mega zase odehnal. Budu trvat na tom, aby připlul se svou lodí k *Neptunu* a zachránil nás.“ Aniž by čekal na odpověď, producent se rozběhl do své rezidence.

„Jonas odtáhl kapitána stranou. Jak daleko jsme od Palau?“

„Palau je sto osmdesát mil na jih. Nejbližší ostrov je osmatřicet mil na severozápad, atol Ulithi. Tam teď směřujeme.“

Jonas pocítil, jak se loď naklonila na levobok. *To nikdy nezvládneme…*

NA PALUBĚ COELACANTH

Michael Maren si vzal od Allison Petrucciové vysílačku. „Mluvte,

Hollandere, poslouchám.“

„Vymklo se to kontrole. Musíte to svý zvíře odvolat.“

„Jak jsem vám říkal nejmíň stokrát, já Přírodě neporoučím. Zjizvenec chce, co chce, a právě teď chce *Neptun.* To bude ale drama, co říkáte?“

„Jděte do hajzlu, Marene. Váš malý plán nevyšel. Jonas Taylor je naživu a právě řekl celýmu osazenstvu lodi o vašem stroji. A ještě mám pro vás jednu novinku – jestli se potopíme, půjde ke dnu i všechen materiál, co jsme dneska natočili.“

Maren se ve své lenošce napřímil. „Copak vy jste dnešní epizodu ještě neodeslali?“

„Ne, změnili jsme formát. Dnešní film se měl rozdělit na palubě *Neptunu* do tří epizod a pak postupně posílat do Los Angeles. Ale ta vaše obluda to všechno změnila. Potápíme se, a jestli zemřu, zemřou i všechny ty pásky. Tak jak to bude, Marene? Chcete přijít o všechnu tu svou velkou publicitu?“

Maren zaskřípal zuby. Podíval se na hodinky. *Ani ne hodina do svítání.*

„Dobře, Hollandere, dobře poslouchejte. Zjizvenec se do hodiny vrátí do hloubky a já se ho do té doby pokusím udržet pryč od vás. Hned jak začne svítat, ať kapitán zorganizuje evakuaci. Až uvidíte, že se k vám *Coelacanth* blíží, chci, abyste nasedl s veškerým dnešním materiálem do zodiaku. Postarejte se, aby všechno bylo důkladně zavřeno ve vodotěsných pouzdrech. Jakmile obsah ověřím, pustím zbytek osazenstva *Neptunu* na palubu.“

„A co Taylor?“

„I Taylora. Já přece k němu nechovám žádnou zášť.“

TANAKOVA LAGUNA
MONTEREY, KALIFORNIE

Už byla tma, když Mac přijel k opuštěné aréně. Zaparkoval na chodníku a potácí se areálem, na cestu mu přitom svítí tříčtvrtinový měsíc.

Zavrávoral na betonových schodech, zakopl o jednu řadu hliníkových sedadel. V jedné ruce drží otevřenou plechovku s pivem, v druhé zbytek z šesti piv v balení. Dopil plechovku, zmačkal ji v dlani a mrštil jí do temné vody v laguně.

„To je pro tebe, starouši! Zalkni se tím!“

Otevřel další plechovku a zhluboka se napil.

„Dobrý večer.“

Mac se otočil a polekal se, když spatřil svého poradce. „Parkere? To jste vy? Co tady děláte? Počkejte, volal vám ten kluk, co?“

„On má o vás starost, Jamesi.“

„Hele, neříkejte mi Jamesi! Nikdo mi neříká Jamesi! Jen má matka mi tak říkala, a to jméno zemřelo spolu s ní.“

Rob Parker sešel kolem sedadel dolů. „Nikdy jste se o ní ve skupině nezmínil. Jaká byla?“

„Moje máma? Byla svatá, boží omluva za mýho otce. Chránila mě před ním. Zemřela před osmi léty.“

„To je mi líto.“

„Nemine den, abych ji nepostrádal.“

„To vaše pití se po její smrti zhoršilo, že?“

„Vy jste celej Sigmund Freud, co?“

„Jen přítel.“

„O nic z toho jsem vás nežádal, jak víte.“

„Nikdo nežádá o to, aby se stal alkoholikem nebo jinak závislým, stejně jako jste nikdy nežádal, aby vás otec týral. Vy používáte alkohol jako lék proti bolesti. Ale to nevyřeší vaše emocionální ani psychické utrpení, jen vám to poskytne zdání úniku. Alkoholismus je nemoc, Maku. Čím víc pijete, tím víc problémů to vytváří. Abyste se zbavil závislosti, abyste dokázal čelit realitě, musíte akceptovat to, co se stalo v minulosti, a stanovit si hranice pro budoucnost.“

„Jo, dobře, zkoušel jsem to. Ale je to pořád moc těžký, tak mě nechte o samotě.“

„Je to těžké, protože se o to snažíte sám. Pokud chcete, abych byl váš poradce, pak musíte dělat přesně to, co vám řeknu. To znamená zavolat mi vždycky, když s tím bojujete. Znamená to, že se vůbec nesmíte napít.“ Vzal Makovi pivo a vylil ho. „Musíte víc chtít zůstat střízlivý, než se chtít napít. Musíte chodit na sezení, abyste se naučil, jak si v životě počínat bez pití. Musíte postupovat po krocích. *Anonymní alkoholici* nejsou pro lidi, kteří to potřebují, ale pro lidi, kteří to chtějí, Maku.“

Mac si utřel slzy z očí. „Mám pocit, že jsem k ničemu. Jako bych se už nedokázal ovládat.“

„A právě proto vás učíme, jak otočit váš život do vyšší polohy. Když vás bůh do toho dostal, peklo vás tím provede.“

NA PALUBĚ NEPTUNU
SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
33 NÁMOŘNÍCH MIL JIHOVÝCHODNĚ OD ATOLU ULITHI

Na zamračeném obzoru na východě se táhne rozmazaná šedá linie, signalizující svítání. Oceán bičují poryvy větru, které vytvářejí sedm stop vysoké vlny, jež se valí proti španělské galeoně. Loď je nyní nakloněna třicet stupňů na levobok. Dvě její spodní paluby jsou už pod vodou a polovina zbývajících plachet je rozervaná, latinská plachta a spodní vratiplachta divoce povlávají na zádi.

Na šikmé hlavní palubě je shromážděno třiadevadesát vyděšených cestujících a členů posádky, všichni v oranžových záchranných vestách. Je to už půl hodiny, co naposledy zahlédli Megalodona, ale drama posledních několika hodin ještě nekončí, ani když se objevuje šedivý úsvit. Cukrovinky, výrobní štáb a námořníci stojí všichni těsně u svých přidělených záchranných člunů, bouřlivé moře na ně vrhá vodní tříšť a oni jen čekají a modlí se, aby se umírající *Neptun* nepotopil dřív, než vyjde slunce.

Jediný kameraman, Stuart Starr, dál dokumentuje cestu ruční podvodní kamerou. Zbytek zařízení už byl zabalen a naložen na záchranné čluny.

Erik Hollander čeká u svého zodiaku, až jeho výrobní asistent naloží do motorového plavidla tři těžké vodotěsné schránky.

Zatroubila siréna. Nervózní dav jásá, když superjachta připlouvá na vzdálenost padesáti yardů od pravoboku *Neptunu.*

Susan se přidává k Erikovi, hází do zodiaku dva kufry nacpané svými osobními věcmi. „Jsme připraveni. Stuart bude všechno natáčet z posledního člunu.“ Pohlédla k jachtě. „Proč se ten chlap Maren nepohne trochu blíž?“

„Možná se bojí, že je *Neptun* příliš nestabilní, a nechce to riskovat.“

„K čertu s ním, ten zatracenej Meg může pořád ještě číhat dole. Já nikam nejedu, dokud –“

Přes zábradlí na levoboku se přelila osm stop vysoká vlna a prudce zvedla *Neptun* na pravou stranu. Cestující se cpou do svých záchranných člunů, když se loď začíná spirálovitě otáčet.

„Ježíši!“ Susan skočila do zodiaku, který nyní volně pluje nad ponořenou palubou. „No tak, nestůjme tady, jedeme!“

Silný proud tahá Erika za kotníky, jak se producent pachtí přes

zatopenou palubu, aby chytil pohybující se člun. *Proč musí být ten Maren tak zatraceně daleko?*

Jonas Taylor stojí na balkoně admirálské galerie a pozoruje stále stoupající moře.

Vstoupil kapitán Robertson. „Vyčlenili jsme jeden člun pro vás a vaši dceru. Andrew říkal, že pojede s vámi, ale nikdo z ostatních nechce."

„Na palubu *Coelacanth* nikdo nevstoupí, kapitáne. Ani Hollander, ani vy, ani vaše posádka. Maren má zájem jen na záchraně filmového materiálu *Odvážlivců*, nechce žádné potenciální svědky vraždy."

Šest přeplněných záchranných člunů se pohupuje na rozvířeném moři, na palubě každého plavidla stojí členové posádky *Neptunu* a tiše veslují, udržují čluny v dostatečné vzdálenosti od potápějící se španělské galeony. Nervózní cestující pozorují oceán, modlí se, aby se Megalodon už vrátil do hlubiny, a proklínají majitele superjachty. Uvažují, proč mu to trvá tak dlouho, proč je ještě nepustil na palubu.

Sedmý záchranný člun zůstává přivázán k zábradlí na pravoboku *Neptunu.*

Andrew Fox je ve člunu s Danielle Taylorovou, zabalenou do flanelové přikrývky, stále pod vlivem sedativ.

Tak pojď, Jonasi, kde k čertu jsi?

Michael Maren drží proti světlu celuloidový pás a prohlíží ho. „Pěkné. Velice pěkné. Vy a váš štáb jste odvedli báječnou práci."

Erik se usmál. „Můžete poděkovat Susan a jejímu týmu. A teď, když dovolíte, rádi bychom dostali na palubu ostatní lidi. Byla to dlouhá noc a –"

„Víte, byl bych moc rád, kdybych to mohl udělat, Hollandere, opravdu, ale nemůžu. Je to Taylorova vina. Kdyby býval zemřel, neměli bysme problém. Ale jak jste správně poznamenal, zbytek osazenstva teď ví o barakudě. To není dobrý, Hollandere, to vůbec není dobrý. Podívejte, z technickýho hlediska by mohli hodit vinu za smrt těch Odvážlivců na mě."

Erikovi se rozbušilo srdce až v krku. „Ale vy jste říkal, že ten Meg honil *Neptun* sám od sebe. A Taylor pořád žije."

„Jeho slovo proti mýmu, já vím, ale porota by mu mohla být nakloněna. Bude to mnohem čistší, když nebudou žádní svědkové."

„Vy opouštíte můj tým?“
„A vás s nimi. Satoši.“
„Marene, nedělejte to.“
Satoši popadl Erika za ruku a vyvlekl ho ven na sluneční palubu.
„Ty zabijáku! Ty bastarde! Ne, ne –“
Zápasník Erika zvedl a hodil ho přes palubu.

Jonas Taylor se brodí po kolena vysokou vodou na pravé straně dělové paluby, pracuje na *Culebrině,* funkční replice španělského děla ze 17. století. Roztrhl vodotěsný váček se střelným prachem, který mu dal kapitán Robertson, nasypal ho hrst do dotekového otvoru, zbytek pak do vrtání hlavně.

Popadl mop, zatlačil jím prach dolů, jak nejlépe uměl – a vtom slyší křik Erika Hollandera a potom šplouchnutí do vody.

Někteří lidé jsou nepoučitelní…

Sáhl na zaplavenou palubu, nahmatal dvaatřicet liber těžkou litou kovovou kouli, otřel ji co nejlépe svou košilí a pak ji vložil do hlavně.

Coelacanth se obrací doprava, vzdaluje se od záchranných člunů *Neptunu.*

Jonas vyndal zapalovač. *Máš jen jednu ránu, snaž se, aby se počítala.* Zamířil na záď jachty, zažehl zapalovačem dotekový otvor a uskočil na stranu.

Jasný záblesk –

Bum!

Dělová koule vylétla rychlostí zvuku z hlavně.

Těžké dělo uskočilo jako splašený býk, odtrhlo se od stěny a převrátilo se na zaplavenou palubu. Jonas přes mračno kouře vidí dopad horké železné koule, vidí, jak proráží záďovou sekci jachty, jak propadává hlavní palubou a všechno za sebou zapaluje.

•

Když plavidlo rozkolébal druhý výbuch, Michael Maren se vybelhal na hlavní palubu své lodi. „Co se stalo? Allison? Satoši?“

Plamenná koule se valí nahoru ze strojovny, potom následuje další exploze.

„Taylore, ty svině! Zabiju tě, přisámbohu.“ Odvalil se zpátky dovnitř, popadl vodotěsná pouzdra a zamířil k plošině helikoptéry.

Španělská galeona se začala smrtelnou spirálou propadat, příď jí trčí z

vody, jak se potápí zádí napřed do Pacifiku.

Jonas se poškrábal na hlavě, v uších mu ještě zvoní, kajuta se točí. Dělovou palubou se valí řeka. Nadechl se a proplaval jedním otvorem ven.

Když se vynořil, usilovně plave, bojuje s proudem, který se vytváří za klesajícím *Neptunem.*

„Tady!“ Pádluje k němu Andrew, pomáhá mu na palubu. „Hezká střela, Blackbearde.[*] Hádám, žes měl pravdu, Marena zajímal jen ten film.“

Vzduch naplnil sborový křik.

Mezi dvěma záchrannými čluny *Neptunu* prořízla vodu zmrzačená hřbetní ploutev, pomalu je obeplouvá.

Susan Ferrarisová vytáhla Erika z vody, právě když Megalodon plul kolem a čumákem ležérně dloubl do zodiaku. Proud za zvířetem je táhl čtyřicet stop za sebou.

Coelacanth se rozkolébala dalším výbuchem, superjachtu zachvátily plameny.

Členové její posádky skáčou do moře a plavou k přetíženým záchranným člunům *Neptunu.*

Z hlavní paluby hořící lodi se vynořil Satoši, hlasitě naříká, jeho oblečení nasáklé benzinem je v plamenech. Přeskočil zábradlí na levoboku a jako miniaturní asteroid padl do Tichého oceánu.

Zápasník se vynořuje, lapá po dechu. Jeho buclatá tvář je rudá, záda má nateklá a plná puchýřů. Nedokáže zvednout spálené paže, a tak jen zabírá nohama do strany a snaží se dostat k nejbližšímu záchrannému člunu.

Jonas vidí, jak se Satoši blíží, a drží veslo jako baseballovou pálku. „To ani náhodou, tlusťochu.“

Satoši připitoměle vykulil oči, když se z moře pod ním zvedla odporná mamutí hlava a pohltila ho do svých těžce zjizvených čelistí.

„Ajaaaa… ach… aaa…“

Jonas se s hrůzou dívá, jak se zápasník třese v Megalodonově žvýkající tlamě, jako sevřený v gigantickém drtiči kuchyňských odpadků. Jeho hlavu je v záplavě krve sotva vidět.

Zjizvencovo přízračné břicho, balancující nad vrcholky vln, se třese, jak zvíře polyká.

[*] Blackbeard - anglický pirát proslulý svou krutostí, který loupil počátkem 18. století u pobřeží Severní Ameriky. (Pozn. překl.)

Křik ustává, místo něho se ozývá tlučení listů helikoptéry. Jonas zvedá oči od obludy a vidí, jak vrtulník šplhá nad hořící jachtou *Coelacanth* na oblohu.

Nad obzorem na východě vystrčilo slunce svou úžasnou karmínovou hlavu.

Megalodonovy šedivé oči se stočily zpět, prehistorický predátor vklouzl pod růžovou pěnu a s nocí zmizel.

Allison Petrucciová zatáhla za joystick helikoptéry a ta začala stoupat na šedivé ranní nebe.

Ze sedadla druhého pilota se Michael Maren dívá dolů na svou hořící jachtu, přes svůj smrdutý dech kleje a přitom programuje dálkově řízený přístroj.

26

PŘÍSTAV WESTPORT
GRAY'S HARBOR, STÁT WASHINGTON

Kutr *Cape Calvert* přijíždí krátce po půlnoci, sune se pomalu, rychlostí tři uzly, Gray s Harborem.

Terry nervózně přechází sem a tam po molu. Spatřila Joshuu, jak stojí na přídi. Viděl ji, ale nezamával.

Pak Terry vidí ještě něco jiného – ocasní ploutev velkého samce, jak se líně zvedá z vody a zase do ní padá.

Kanadský kutr proplul kolem mola, a když se přiblížil k místu, kde stál stavební jeřáb, zpomalil.

Terry pohlédla dolů do studené, temné vody. Megalodon leží na boku, čelisti se mu v křečích otvírají a zavírají. Dvaatřicetitunová ryba, která už není tažena, začíná klesat, její ocas naráží na bahnité dno.

Joshua spěšně přivázal příďové lano k jednomu pilíři a seskočil na molo.

„Joshi… proč vám to trvalo tak dlouho?"

„Nemluvte na mě, dámo." Protlačil se kolem ní a šel za Seanem Justusem a jeho týmem. „Hej, Popeye, omlouvám se za zdržení. Dostali jsme se trochu do divokých vod."

Sean Justus zírá na slonovinovou skvrnu ležící těsně pod hladinou. „Dude, je to to, co si myslím, že to je?"

„Ano, a potřebujeme ho co nejrychleji dostat do nádrže s plochým dnem, nebo se utopí."

„To má být nějaká invaze Megalodonů nebo co?"

„O čem to mluvíš?"

Terry se vložila do hovoru. „Anděla napadla asi před šesti hodinami lidi na člunech v Sanfranciském zálivu."

Justus přikývl. „A taky se šíří nějaký divoký zvěsti o Megovi, kterej

se objevil v televizní show *Odvážlivci*, ale dnešní epizoda byla jen záznam.“

Brian Olmstead zavolal ze zádi: „Hej, Bunkofske, podej mi ruku!“

Joshua vylezl zpátky na palubu, Terry za ním. „Joshi, poslouchej mě, vím, že šílíš –“

„To, že šílím, ani náhodou nevyjadřuje to, jak se cítím.“

„No, budeš šílet ještě víc. Já toho Mega nechci.“

Brian zvedl oči od těžké hydraulické cívky, odkud právě odpojil konec ocelového lana. „O čem to mluví?“

„Nevšímej si jí.“ Joshua zvedl konec těžkého lana a podal ho přes palubu Seanu Justusovi. „Připoj to k lanu od jeřábu a začni mou rybu zvedat z vody, než se udusí.“

„Joshi, poslouchej mě, tohle se netýká mě a tebe, tohle je obchod. Anděla je zpátky. S tím bubnovadlem ji můžeme dostat zpátky do laguny.“

„Tohle *je* obchod, dámo. Zavázala jste se k téhle plavbě. My jsme splnili, co jsme si dohodli, teď jste na tahu vy. Popeye, kde je ta plochá nádrž?“

„Hlídej si svůj konec, moji hoši ji teď přesunou na místo.“

Z podpalubí vylezl Michael Villaire. Bývalý dopravní policista je bledý jako stěna. „Nenávidím lodě. Už nikdy nechci žádnou zatracenou loď vidět.“

Terry ho odtáhla na stranu. „Pane Villaire, kde je vaše puška?“

„Zamknutá dole.“

„Musíte si ji vzít. Viděla jsem, jak se Megovi hýbe ocas.“

„To jsou jen mimovolný křeče,“ zavolal Joshua. „Marino, pohni s člunem!“

Kapitán vyhlédl z kormidelny, potom popojel s *Cape Calvertem* ještě třicet stop dopředu.

Plochý vůz dvojité šíře troubí, když couvá na místo vedle mola, nahoře z nádrže šplíchá ven voda.

Jeřáb vyplivl mrak modrého dieselového kouře a probral se k životu, jeho vysoké rameno se točí proti směru hodinových ručiček, naviják namotává ocelové lano z moře.

Lano se napíná, potom pomalu, kousek po kousku, se čumák netvora zvedá z moře ven. Z chvějících se žaberních štěrbin zvířete se vylévá mořská voda, jak se jeho trojúhelníkovitá hlava zvedá, napětí jeřábu se zvyšuje, tah pět stop dlouhého titanového háku působí větším tlakem na hnisající ránu podél Megovy propíchnuté spodní čelisti.

Megalodon se s mohutnou křečí probouzí, škube lanem, oči se mu stáčejí dopředu.

„Dávej pozor!“ křičí Brian, když rozzuřený tvor tancuje napůl ven z vody a jeho mrskající se horní polovina těla šplíchá vlny na všechny strany.

Po celém molu se odštipují prkna. Kov protestuje a sténá, jak se jeřáb snaží obří rybu udržet.

Cory Akins a Josh Jenkins se převalují v kabině jeřábu, jako by byli na špatném konci nějakého demoličního derby.* Při každém dalším mohutném nárazu námořníci z Georgie cítí, jak kola jeřábu víc a víc sjíždějí z mola.

„Shoď to zpátky, než nás to stáhne do vody!“

„Nemůžu! Lano se zamotalo!“

Terry je ještě na člunu, krčí se za jeho plochou zádí. Je promáčená a příliš vyděšená, než aby se pohnula, Megalodon sebou ve vodě za ní divoce zmítá, nad ní se tyčí naklánějící se jeřáb, podpůrné trámy ocelového ramene skřípají a prohýbají se pod mamutí Megovou váhou.

Motory kutru se se zabroukáním rozběhly. *Zmiz z člunu!*

Vyskočila a pádí skrz závěje mořské vody, dopadající na palubu. Srazila se s Michaelem Villairem, který se vynořil zespodu a v rukou svírá hlaveň svého granátometu M79. Otevřel závěr, vsunul do hlavně náboj M203 a kráčí na konec člunu. „Je na čase s tou potvorou skoncovat.“

„Ne!“ Joshua ho zastavil a popadl zbraň, když vtom se jim nad hlavou ozval zvuk podobný výstřelu z pušky a ocelové lano prasklo.

Tlusté lano prosvištělo Villairovi kolem ucha, švihlo ho do levého kolena a roztříštilo mu čéšku. Bývalý policejní důstojník vykřikl, zhroutil se na palubu, svíjí se bolestí.

Terry si přikryla rukou ústa, pak zvedla oči a vidí, jak se jeřáb převrací a jeho rameno padá neskutečně přímo na ni, pak projíždí kormidelnou a tříští ji na kousky.

Otevřela oči, překvapená, že je naživu a že jí nic není. Vyškrábala se zpod hromady pokroucené oceli a spatřila vlnící se lano, jak klouže přes roztříštěnou palubu do vody.

Pak zmizelo.

Velký samec je pryč.

---

* demolition derby - soutěž, při níž řidiči vrážejí starými auty do sebe navzájem, dokud nezbude jen jedno pojízdné. (Pozn. překl.)

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
16 NÁMOŘNÍCH MIL OD ATOLU ULITHI

Jiskry denního světla tančí jako světlušky po temně modré hladině.

Sedm záchranných člunů a jeden zodiac se trmácejí oceánem, první od posledního je půl míle daleko, vyčerpaní pasažéři se pečou pod poledním sluncem.

Kapitán Robertson vede první člun a pomocí ručního kompasu určuje směr. Někde za touto rozlehlou mořskou plání je atol Ulithi a jeho ráj tropických ostrovů. Někde dole v černé hlubině je jejich neúnavný pronásledovatel.

Za Robertsonovým člunem se vleče zodiac. S konečným trojitým zakašláním motor vdechl poslední unci benzinu a zastavil se, k oběma vzteklým pasažérům se opět vrátily přírodní zvuky.

Susan Ferrarisová popadla jedno veslo a mrštila jím po Erikovi. „Vy jste nás dostal do téhle šlamastyky, dostaňte nás teď z ní ven."

Erik ponořil utržený rukáv svého trika do vody, vyždímal jej, pak si hadrem znovu ovázal růžovou kůži za ustupující linií vlasů. Beze slova začíná veslovat a přitom proklíná den, kdy odešel z lékařské fakulty, aby se stal televizním producentem.

Danielle Taylorová se nepohodlně hrbí na přídi jejich záchranného člunu a nepřítomně hledí na zpocená, opálená záda svého otce a Andrewa Foxe. Oba muži pravidelným tempem veslují snad už věčnost, její vnitřní hlas si pobrukuje v rytmu záběrů.

Devadesát lahví piva na stěně, devadesát lahví piva, když najdeme atol díky štěstěně, devadesát lahví piva na stěně…

Dani má hlad a žízeň a je unavená a vystrašená a spálená, hýždě ji bolí od dlouhého sezení na holém dřevě, kde trčí už sedm hodin a třiadvacet minut. Nebýt té neustálé bolesti, myslela by si, že sní.

Jonas, soustředěný na vlastní myšlenky, cítí, jak mu krev z puchýřů prosakuje látkou omotanou kolem dlaní. Ani tak však nechce přestat veslovat, protože poslední pětiminutová přestávka se protáhla na hodinu, když oba s Andrewem omdleli vyčerpáním. Protože Dani spala a na palubě nebyl nikdo jiný, kdo by je vystřídal, brzy zůstali pozadu.

Erik Hollander se pro ně nakonec vrátil a na laně je dotáhl k ostatním.

Jonas krátce pohlédl na slunce a pokračuje v propočítávání.

… patnáct stop s každým záběrem, deset záběrů za minutu… to je sto padesát stop každou minutu… devět tisíc stop za hodinu, jedna celá

sedm mile za hodinu… a do západu slunce zbývá šest hodin.

Pane bože, pohybujeme se příliš pomalu, do setmění se k atolu nemůžeme dostat…

TICHOMOŘSKÉ LÁZNĚ PALAU
KOROR, PALAU
ČAS: 16.45

Michael Maren otevřel dveře svého hotelového apartmá a pustil dovnitř Jamese Geleta. O dvacet minut později zírá spoluproducent *Odvážlivců* s otevřenými ústy na nesestříhaný film, který se přehrává před jeho očima na notebooku.

„Pane bože, Marene… máte taky *Neptun,* jak se potápí?“

„Allison se podařilo natočit pár minut na videokameru, než se *Coelacanth* potopila. Je to improvizovaný a trochu rozhýbaný, ale vidíte na tom tu ránu z děla, která mě stála mou loď a dost možná i životy členů vaší posádky. Hm… když o tom mluvíme, máte nějaký zprávy od Pobřežní stráže?“

„Zatím ne, a dělá mi to sakra starosti. Kéž byste jim býval mohl dát nějaké lepší souřadnice.“

„Hele, byl tam zmatek. Měl jsem štěstí, že jsem se odtud dostal živý.“

„Marene, máme co do činění s ostrovním národem třetího světa. Může jim trvat týdny, než jen dají dohromady záchrannou skupinu.“

„A právě proto tam poletím znovu ve svým vrtulníku. Najdu je.“

„Poletím s vámi.“

„Lituju, Gelete, ale není tam místo. S Allison vám pošleme zprávu vysílačkou, hned jak je uvidíme.“ Maren hledí na producenta. „No, není něco v pořádku?“

„Něco na tom pořád nechápu. Proč by měl Jonas Taylor střílet na váš člun?“

„Jak jsem vám říkal, Jonas tam přišel o rozum.“

„Ale bránit se záchraně na moři?“

„Kdo ví, proč člověk dělá věci, který dělá. Jak vám říkám, Jonas Taylor propadl zoufalství. Proč by jinak přijímal Hollanderovu nabídku jít do vody za Megem?“

„To je právě to. Erik mi před několika dny vysílačkou volal, že

Taylor tu nabídku odmítl.“

„Odmítl –“ Maren si otřel pot z čela. „No, tak změnil názor, ne? Jen se podívejte na pásku. Taylor je ve vodě, jeho dcera ho zachraňuje, on se pak zcvoknul a potopil mi loď. Ten chlap je šílenec.“

„Možná. Já vím jen to, že mám devadesát lidí ztracených na moři –“

„A já vám říkám, že je najdu! Jen se postarejte, aby mi poslali moje peníze a aby se tenhle film co nejdřív vysílal.“

PŘÍSTAV WESTPORT
GRAY’S HARBOR, STÁT WASHINGTON
ČAS: 7.12

Přístav je plný novinářů, místních policistů a pojišťovadch agentů, všichni si fotografují pětašedesát stop dlouhý kus zmačkaného kovu, vklíněného do střechy rozbité kormidelny kutru.

Terry Taylorová dokončila své prohlášení pro policii Gray’s Harboru a potom našla vedoucího záchranné operace. „Promiňte, ale za tím člunem je zapojena jedna moje věc, kterou potřebuju. Je to zvukové zařízení připevněné tam k té bóji.“ Ukázala na pohupující se objekt, stále přivázaný ocelovým lanem k záďovému nosníku *Cape Calvertu.*

„Jistě, paní. Dejte mi půl hodiny.“

Terry se vyhnula místním reportérům, podlezla policejní pásku a ztratila se v davu. Pak zamířila do obchodu s koblihami.

„Velkou kávu a koblihu se šlehačkou.“ Zaplatila prodavačce a potom našla prázdnou telefonní budku.

Joshua Bunkofske vklouzl dovnitř za ní.

„Joshi, běž pryč. Nemám ti už co říct.“

„Myslíš si, že od toho všeho zmatku jen tak odejdeš a necháš mě na holičkách? Dlužíte mé posádce peníze.“

„Budou proplaceny, jakmile se Jonas vrátí.“

„A co ta škoda na kutru? A ten jeřáb?“

„To není můj problém. Varovala jsem tě, že je ten samec při vědomí, ale ty jsi neposlouchal. Vy jste Mega ztratili, ne já.“

„Ano, ale teď je Anděla zpátky v kalifornských vodách. Můžu ti ji pomoct znovu chytit.“

„Anděla není tvoje starost. Naše dohoda skončila.“

„Jaká dohoda?“

Terry se otočila. Její syn, který stojí vedle budky, ji přistihl nepřipravenou. „Davide!“ Terry odsunula stůl, prosmýkla se kolem Joshe a chlapce objala.

„Mami, kdo je ten chlap?“

„To je námořní biolog, který chytil toho velkého samce.“

David se ušklíbl. „Myslíš toho, kterej utekl?“

„To nevadí. Kde je Mac?“

„Čeká u vrtulníku. Kde je bubnovadlo?“

„Někdo mi ho za chvilku přinese.“

„Bubnovadlo je pryč,“ vložil se do hovoru Joshua. „Odmontoval jsem ho včera v noci z bóje.“

„Vraťte ho,“ žádá David.

„To těžko, hochu. Bubnovadlo kryje moje náklady na ztrátu zodiaku, kterej mi tvoje máma včera ukradla.“ Joshua mrkl na Terry. „Jak jsem říkal, ještě zdaleka není konec.“

27

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
ČTYŘI NÁMOŘNÍ MÍLE OD ATOLU ULITHI
SOUMRAK

Helikoptéra sleduje oranžový ohnivý kotouč, který započíná svůj večerní sestup za Tichý oceán.

Dvoumístný vrtulník pilotuje Michael Maren. Je sám a na kolenou vyvažuje notebook, na jehož monitoru se zobrazuje kartografie severozápadního Pacifiku v reálném čase.

Maren ví, že těch osm zelených bodů rozptýlených v horní pravé sekci obrazovky jsou čluny, které vezou členy osazenstva ztroskotavšího *Neptunu.* Posledních čtrnáct hodin je sleduje jeho barakuda, zobrazující se jako modrý bod, která se drží v sonarovém dosahu akustického signálu vytvářeného hladinovým rušením záchranných člunů.

Červená skvrna sledující modrou je Zjizvenec. Maren ví, že Megalodon, vycvičený na sledování akustického vnadidla přístroje, zůstane v temnotách středních vod, dokud nepadne noc, a pak se vynoří a zaútočí.

Byl by to skvělý plán, ale Gelet je příliš podezíravý.

Maren se podíval na hodinky. *Už ani hodinu nebude denní světlo, a pak se rozpoutá pravé peklo.*

Uvažuje o hrozících ztrátách na životech. *Kdybys dokázal přilákat Zjizvence tak, aby nejdřív napadl Taylora a Hollandera, možná bys pak nemusel nechat zemřít i ostatní. Úřadům můžeš říct, žes nechtěl lidi z* Neptunu *opustit, ale žes viděl Taylora, jak zaměřuje dělo, a polekal ses. Ano, proto jsi odletěl, aby tě nezasáhl.*

Zaskřípal zuby. *Blázne. Osazenstvo* Neptunu *vidělo, jak Satoši hodil Hollandera přes palubu. Hlupáku, hlupáku, zase ti tvá domýšlivost zatemnila rozum. Celeste tě vždycky varovala, abys nikdy nereagoval*

emocionálně, když jde o obchod. Předem zvaž každý krok, říkala, počítej vždycky s tím nejhorším dopředu, než se to stane. Chyby se dělají skrz kouřovou clonu optimismu, který si vytváří lidská samolibost.

Krátce se podíval na notebook, zkontroloval souřadnice barakudy, pak doladil kurz.

Kdybys jen býval měl dost času věci promyslet, mohl jsi aspoň zařídit, aby to vypadalo, že ty lidi zachraňuješ. Ne, ani to by nefungovalo. To všechno si vynutil Taylorův útěk, a Hollander věděl příliš mnoho. Jediným řešením by bývalo bylo vpálit Taylorovi kulku do hlavy, když jsi měl ještě tu možnost. Ale jaká by to pak byla zábava?

Displej monitoru se změnil, na nedotčené ploše Pacifiku se nyní ukázal atol Ulithi.

K čertu s tím. Ale čluny a lodě se pořád potápějí, a nestává se, že by námořní průmysl kvůli tomu nespal. To je cena za obchody, risk spojený s technologií. Neptun *se potopil, případ je uzavřen. Co se stane teď, bude založeno na tom, jak to bude vnímáno. Postarej se, abys byl vnímán jako hrdina, ne jako zloduch.*

Hej, už bys měl zapnout kamery.

Maren aktivoval palubní kameru připevněnou k přistávacím ližinám vrtulníku.

Drž se tohoto průběhu: Megalodon potopil Neptun, *Taylor zničil mou jachtu a s ní i možnost zachránit lidi ze ztroskotané lodi. Abych se očistil, potřebuju jen světu ukázat, že jsem se snažil, že jsem riskoval vlastní život, když jsem se vracel zpátky, abych ty lidi našel. Pokud bude vidět snaha, nic jiného si nebude veřejnost pamatovat, zapomene, jak to dopadlo.*

Znovu se podíval na notebook.

Měli by být tamhle vpředu… *Počkej, neleť přímo nad nimi, to by moc bilo do očí. Proleť kolem, pak se kruhem vrať. Jo, tak by měli začít jásat. To má taky velký psychologický účinek. Je to zázrak, že jsem je v celým širým oceánu našel, absolutní zázrak. Kdyby jen bývala Pobřežní stráž dorazila o hodinu dřív.*

Pár minut se nad nimi zdržuj, pak se spoj s úřady v Palau. Ať to zní opravdu nadšeně, jako bys právě našel jehlu v kupce sena. Udej jim souřadnice, pak jim řekni, že ty lidi na člunech navedeš k nejbližšímu ostrovu atolu. Přes amplion informuj lidi z Neptunu, *tak, aby to kamera všechno zdokumentovala. Dej raději Zjizvenci ještě pár minut, než ho pošleš, aby to smetí zametl. Počkej, až napadne první člun, teprve pak ty lidi amplionem varuj.*

Třiadevadesát lidí… co když po nich Zjizvenec nepůjde po všech. Lidi jsou příliš kostnatí, než aby patřili do Megalodonova jídelníčku, nejspíš přestane žrát, až jich spořádá tucet nebo tak nějak. Ale k atolu jsou to ještě dvě míle, a to sotva někdo z Robertsonových lidí dokáže uplavat.

Zatraceně! Změnil kurz, ještě záchranu odložil, aby mohl přemýšlet.

Vnímání… musíš vytvořit dojem, že jsi hrdina. Fajn, co kdybys pár lidí přece jen zachránil? Nech Zjizvence napadnout první člun, pak ho odveď pryč, pošli ho na Taylora. Potom rychle klesni dolů a řekni některým lidem, aby se chytili za ližiny – ach, to je dokonalý! Rychle zaletíš k nejbližšímu ostrovu atolu, pak hned zase odletíš pryč, jako by ses vracel, abys zachránil další lidi. Už je slyším… „Náš neohrožený hrdina se nevzdává. Kdyby nebylo jeho, taky bychom zemřeli.“

Pokud zemřou Jonas s Hollanderem, je to jen tvoje slovo proti slovu ostatních lidí z člunů, a ti ti budou líbat zadek a děkovat ti, žes je zachránil. Není to dokonalý plán, ale je zatraceně dobrý, a zachrání tě před vězením.

Maren znovu zkontroloval situaci dole a pak upravil kurz pro přelet.

Celeste by byla pyšná.

Hodiny nemilosrdného slunce a vedra bez čerstvé vody způsobily, že z Jonase se stala fyzická troska. Záda v kříži necítí a ramena a paže ho bolí od svalového vyčerpání. Kůži, vystavenou nepolevujícímu slunci, má spálenou a plnou puchýřů. Bolí ho zlomený nos, žebra má oteklá. Kolem rtů se mu vytvořila silná suchá vrstva bílé pěny a vyschlé hrdlo má tak sevřené, že sotva dokáže polykat.

Andrew Fox vedle něj zasténal, když se mu podařil další záběr veslem. Podmořský fotograf, o dvacet let mladší, nemá daleko k fyzickému vyčerpání.

Danielle Taylorová se probrala z horečnaté dřímoty, ruce má pokryté otevřenými puchýři, jak o pár hodin dřív veslovala. Když se otočila tváří k přídi, vidí, že zase zaostávají za ostatními. Jeden záchranný člun a zodiac jsou vidět asi šedesát yardů vpředu, zbytek člunů není v dohledu.

Denního světla rychle ubývá, horko nahrazuje chladný večerní větřík, který jí na spálené kůži vyvolává mrazení.

My tady zemřeme…

Vzpomněla si na Fergieho smrt a zachvěla se.

Odnikud se vynořila helikoptéra a zahřměla nad nimi, její klapavý hlomoz dívce hned rozbušil srdce.

„Hej… zastavte,“ zachraptěla. Její hlas je tak drsný a tlumený, že je ji sotva slyšet. „Tati, šplíchni nebo něco udělej.“

S velkým úsilím se Jonasovi podařilo zvednout veslo z jeho objímky a dvakrát plácnout o hladinu.

Andrew sáhl pro dalekohled. Třesoucíma se rukama si ho zvedl k očím a zaostřil na vrtulník, který se nyní vznášel půl míle před nimi. „To je Maren,“ zašeptal.

Jonasovým tělem projela vlna adrenalinu. Pohlédl na Andrewa, oba mysleli na totéž.

Popadli vesla a začali zabírat, tentokrát usilovně.

Maren udržuje vrtulník šedesát stop nad vedoucím záchranným člunem. „Volám palauskou Pobřežní stráž, tady je Michael Maren na vrtulníku *Coelacanth*, bé en dva pět nula. Objevil jsem osazenstvo *Neptunu.* Sedm záchranných člunů a jeden zodiac, asi dvě námořní míle jihozápadně od atolu Ulithi. Pokusím se je navést k nejbližšímu ostrovu. Prosím pošlete okamžitě záchrannou loď, ti ubožáci potřebují pomoc.“

„Tady Roger, bé en dva pět nula. Posíláme první možné plavidlo. Dobrá práce.“

„Rogere, přijímám. Maren končí.“

Maren otočil vypínačem vysílačky a přepnul na amplion. „Pozor, pozor. Tady je Michael Maren. Právě jsem oznámil palauské Pobřežní stráži, že jsem vás našel. Záchranná loď je na cestě.“

Odmlčel se, aby videokamera mohla zaznamenat jásot.

„Atol Ulithi je přibližně dvě míle na severovýchod. Je nutné, abych vás zavedl k jednomu z ostrovů, než se Meg vrátí.“

Obrátil helikoptéru a zamířil co nejpomaleji na sever.

Fajn, dej jim pět minut, pak na ně pošli svou rybu.

Erik Hollander upřel oči na Susan Ferrarisovou, v žaludku mu zavířil pocit nevolnosti. „Maren? Co tady ta svině dělá?“

„Není to jedno, pokud se dostaneme do bezpečí a já zase uvidím svou dceru?“

Hollander tvrdě polkl, snaží se najít dost vlhkosti, aby mohl mluvit. „Nebudeme v bezpečí, dokud Maren ovládá tu svou barakudu. Myslím… myslím, že nás má v úmyslu zabít.“

Maren zaměřil svůj dalekohled pro noční vidění na moře, přejíždí od jednoho záchranného člunu ke druhému. Zdržel se u zodiaku. Vidí

Hollandera a tu ženu, jak náhle pádlují dvakrát rychleji. *Lituju, Hollandere, můžeš utíkat, ale nemůžeš se schovat.*

Jak se dívá, poslední záchranný člun se dotahuje bokem k zodiaku.

Maren se usmál, když zaostřil na Jonase Taylora.

Trpělivost. Nejdřív si zahrej na hrdinu, pak si užijeme trochu legrace…

„Hollandere, pojďte na náš člun.“ Jonasův hlas ve větru skřípá, jak manévruje se svým člunem k bezmocnému zodiaku.

Andrew zodiac uklidnil a Susan s Erikem přelezli se svými vesly na záchranný člun. „Taylore, to je Maren. Chce nás zabít.“ Jonas přikývl. „Ten atol. To je naše jediná naděje.“ Susan s Erikem zabírají u přídě, Jonas s Andrewem veslují u zádě.

Michaelu Marenovi se třese ruka náhlým přívalem adrenalinu, když na klávesnici notebooku zadává příkaz deaktivující automatického sonarového stopaře. Pak přepojil na ruční ovládání a pomocí joysticku posílá barakudu k hladině.

S každým záběrem zabolí Jonase Taylora ramenní svaly, jeho sluncem spálená kůže se s každým pohybem napíná jako na skřipci. Soustředí se na moře vlevo a vzadu a dává pozor, aby veslo vždy umístil do optimálního bodu v moři, než vší silou zabere.

Pak pohledem zachytil záblesk kovu ve vodě.

Kolem jeho vesla se prosmýkla stříbrná barakuda a zanechala za sebou bublinovou stopu.

Maren si vybral jeden ze dvou vedoucích záchranných člunů, nechal barakudu projet kruhem kolem něj. Fajn, teď dostaň pasažéry do vody a pak pošli Zjizvence na Taylora, zatímco si pro kameru budeš hrát na hrdinu.

Napsal na klávesnici jiný příkaz, kterým změnil akustický signál barakudy – překryl její dosavadní zvuk chaotickým elektrickým impulzem.

Dvanáct set sedmdesát stop pod hladinou klouže samec Megalodona zvaný Zjizvenec černočernými hlubinami a nechává se vést „autopilotem“, jeho Lorenziniho ampule jsou zhypnotizovány akustickým stimulem, který mu pulzuje nad hlavou.

Nyní, když poslední paprsky světla z mělčin mizí, signál se náhle změnil, otřásl smyslovým systémem samce a zrychlil mu pulz. Tento typ signálu zvyšuje jeho žravost, vyburcovává Mega, stimuluje jeho prvotní reakci obsaženou v predátorově fyziologii.

Megalodon ztuhl a nahrbil hřbet, ocasem tvaru půlměsíce šlehl do vody.

Barakuda napodobuje signály, které vysílá umírající ryba.

Obluda vážící sedmapadesát tisíc liber stoupá, aby se nažrala.

Michael Coffey a Mia Duranteová veslují na druhém záchranném člunu, který je přetížený tím, jak se na něm veze kamerová výbava, osm chvějících se Cukrovinek, jeden zvukař a tři asistenti výroby.

„Michae-le…“ volá Mia přidušeně, když spatřila vysokou, zmrzačenou, slonovinově bílou hřbetní ploutev, která právě třicet yardů za jejich člunem prořízla hladinu.

Megalodon proráží svými širokými zády hladinu, sleduje jejich stopu.

Pasažéři ječí.

Mia a Michael zabírají rychleji.

Široký hřbet obludy vjel pod trup přetíženého člunu a vysypal jeho osazenstvo do vody. Mia Duranteová dopadla na obličej, kraj člunu ji praštil zezadu do hlavy a vyhodil ji do oceánu. Ozvěna oceánu jí naplnila uši, když klesala dolů, pak se ozvalo podivné kovové bzučení, které ji probudilo.

Mia otevřela oči a vidí něco, co považuje za nebeské světlo.

Megalodonův čumák se dál zvedá, vyzdvihl Miu přímo z moře a vyrazil jí dech. Dopadla bolestivě zády na bok převráceného člunu.

Členka Odvážlivců i plavidlo se zvedají patnáct stop nad vrcholky vln, dívka se divoce třese nad horní lícní kostí zvířete a řadou trojúhelníkových zubů, které touží po mase.

Mia prudce oddechuje a buší do ustupující horní dásně, až ztrácí rovnováhu a padá přímo do rozevírající se tlamy.

„Můj bože… právě to sežralo tu ubohou dívku. Ach, bože, ach, můj bože –“

Michael Maren příležitostně kontroluje zvukovou hladinu svého hlasu a přitom manévruje s barakudou. „Mayday, mayday, Pobřežní stráži, tady je znovu Maren. Ten Megalodon se vrátil, zaútočil na lidi z *Neptunu!* Jeden člun je už převrácený… já… musím něco udělat!“

Maren přepnul vysílačku opět na amplion. „Vydržte, lidi, už tam budu. Snažte se chytit ližin vrtulníku!“

Znovu pohnul joystickem notebooku a poslal barakudu směrem ke člunu Jonase Taylora, pak přepnul na autopilot a spouští helikoptéru ke kupě roztřesených pasažérů.

Jonas a Andrew se zastavili, s hrůzou se dívají, jak rozzuřený netvor vytlačuje člun s jedním cestujícím nad vodu. *Do pekla s tebou, Marene…*

Když Jonas pohlédl na vodu, všiml si pruhu míhající se pěny, který míří přímo k nim.

Barakuda…

Jonas vstal a v artritických kolenou mu zapraskalo, jak se snažil udržet rovnováhu.

„Tati, co to děláš?“

„Jonasi, ne –“

Jonas skočil přes palubu a potopil se, plave ve směru blížícího se stroje.

„Tati!“

Pojď… jen pojď… úúúf.

Barakuda mu nosem vrazila přímo do břicha, žene ho zády napřed mořem.

Jonas se drží, omotává horní část těla kolem válcovitého předmětu, pravou rukou svírá anténu ve tvaru hřbetní ploutve a kolena tiskne kolem hřídele vrtule, když ho štíhlé torpédo vleče rychlostí dvacet uzlů po hladině.

Barakuda divoce kmitá sem a tam, pak začíná pod šedesátistupňovým úhlem sjíždět dolů.

Jonas se odmítá pustit, kopl do vrtule, potom zatlačil ramenem do hlavy stroje a stočil ho zpět k hladině.

Proletěl vlnou nahoru, krátce se nadechl –

– a vidí Megalodonovu hřbetní ploutev necelých sto stop za sebou.

Cukrovinky a členové posádky prudce oddechují a natahují se a strkají jeden do druhého, jak šlapou vodu a bojují o pozice pod sestupujícím vrtulníkem a o jeho přistávací ližiny, které jim mají zachránit život.

Michael Maren se drží pět stop nad shlukem lidí, jejichž zoufalý křik o pomoc přehlušují vířící rotory helikoptéry. „Jen klid, můžu vás vzít najednou jen pět nebo šest. Slyšíte mě? Hej –“

Jonas ulomil anténu ve tvaru ploutve a sám převzal kontrolu nad dálkovým řízením, když obtočil lýtka kolem zadní části torpédovitého předmětu a uvolnil si nohy, aby mohl manipulovat šroubem barakudy. Když přitiskl podrážky bot na obě strany hřídele, mohl stroj řídit, když tlačil na řídicí kužel nosu, mohl ho udržovat na hladině. Zatlačil nohama dozadu, udělal s barakudou rychlou smyčku –

– a stroj se řítí přímo do rozevírajících se čelistí netvora. *Sakra!*

Levou nohou zatlačil dolů, prsty pravé nohy zatáhl a provedl ostrou otáčku o devadesát stupňů.

Pravá prsní ploutev zvířete prořízla moře pod ním jako křídlo airbusu 727, když se Jonas odchýlil od propasti.

Zvedl hlavu nad vlnu a rozhlédl se, aby zjistil, kde je.

„No tak, klid, dávejte pozor!“ Maren zatáhl za joystick, když se vrtulník rozkolébal nad dodatečnou váhou jedenácti panikařících dospělých lidí. „Někteří z vás se musí pustit, nemůžu vás zachránit všechny! Idioti, říkám, pusťte se!“

Maren trhl řízením, vrtulník se zvedl a naklonil a zoufalý chumel lidí spadl zpátky do moře. *Pane bože, snažíš se být hrdinou a podívej se, co se děje!* „Teď mě poslouchejte, můžu vzít jen čtyři lidi naráz, ale vrátím se, oukej?“

Vyrovnal a uklidnil helikoptéru a krátce pohlédl na monitor notebooku.

„Cože?“ Barakuda změnila směr a míří přímo k potopenému člunu.

Přestal klesat, zapnul zase autopilot a popadl joystick notebooku. *Něco není v pořádku. Ten krám se pokazil.*

Jonas s barakudou zamířil k chumlu třesoucích se lidí, pak se stočil pod uhánějící válec a namířil kužel nosu do *výšky* ven z vody, nohama řídí spodní část a posílá barakudu jako marlina skokem ven z moře.

Proletěl vzduchem a s anténou v pravé ruce se mu podařilo zachytit se ohbím levé ruky za ližinu helikoptéry. Jak visel ve vzduchu, obtočil nohy kolem ližiny a opřel se o ni, pak se podíval na hemžící se pasažéry, kteří pod ním šlapali vodu. Upřel oči na Michaela Coffeyho a zavolal na něj: „Pryč! Rychle je odtud dostaňte pryč!“

Coffey vidí barakudu. „Ach, sakra, všichni se mnou, blíží se Meg!“ Kapitán Odvážlivců se vzdaluje a všichni ho následují.

Maren vydechl úlevou, když joystick notebooku zase začal fungovat.

Zkontroloval pozici barakudy. „Ne… to není možný!“

Otevřel dveře kokpitu, podíval se dolů. „Taylore?!“

„Vyřiďte Celeste, že ji pozdravuju!“ Sebral všechny síly, vhodil dvaačtyřicetilibrový válec do otevřeného kokpitu, pak se odrazil od přistávací ližiny a padá –

– v okamžiku, kdy se horní polovina Megalodonova těla zvedá z vody ven.

Jonas dopadl bokem na pravou stranu Megových žaber, pak se skutálel do temnoty a hustou vodou Tichého oceánu slyší jen dunět roztočené rotory vrtulníku.

Zjizvenec se zakusuje do přistávací ližiny, jeho svírající zuby tříští hliník na kousky.

Maren zaječel, oběma rukama bojuje s joystickem.

Jednu neskutečnou chvíli se tah helikoptéry udržuje v rovnováze s mohutným tělem Megalodona, pak vítězí gravitace, přemožený vrtulník je stahován z nebe dolů a netvor, člověk i stroj se řítí bokem do moře.

Marena skoro omráčil příval vody, který během vteřin zaplnil kabinu. Zoufale zápolí s přezkou bezpečnostního pásu, ale kajuta se v kotrmelcích převrací, a on se už dokáže jen držet. Tlak ho bodá v uších, zmocňuje se ho panika, když nepoznává, kde je nahoře a kde dole.

V osmdesáti stopách jeho zápas slábne, jeho vztek odplývá se zbytky jeho odumírajícího dechu.

Ve sto dvaceti stopách sebou jeho končetiny přestávají škubat.

Ve dvou stech stopách ztrácí vědomí.

V sedmi stech stopách se tříští sklo kokpitu, hliníková kostra se hroutí a přitom sténá.

Barakuda, pevně vražená pod Marenovým sedadlem, stále vysílá.

Prehistorický zabiják si odnáší svou kořist do hlubin, obklopen pradávnými vodami svého zrodu.

POZDNÍ PLEISTOCÉN

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
PŘED OSMNÁCTI TISÍCI LETY

Mladý samec opatrně krouží kolem březí samice, svými smysly zkoumá většího dospělého tvora. Cítí lákavé srdeční ozvy a svalový pohyb nenarozených mláďat těhotné samice. Ochutnává alkalické embryonální výkaly, které unikají z její kloaky.

Dvouleté období její březosti se chýlí ke konci.

Samec Megalodona má hlad.

Náhlá kontrakce způsobila, že se zadní svalstvo samice v křeči sevřelo, hřbet se jí nahrbil.

V bleskovém reflexu samice chňapla po útočníkovi, její zuby zasáhly maso.

Samec se rychle vzdaluje, na jeho ocase je tucet karmínových pruhů po zubech samice.

Samice vyplouvá z laguny, hledá otevřenější vody, kde by mohla porodit svá mláďata. Ustupuje rozšiřujícím se řečištěm, žene se atolem pryč a její rychle šlehající ocas čeří usazeniny na dně.

Zraněný samec se zdržuje opodál, čeká na svůj čas.

Když samice vplula za poslední ostrov do otevřených vod, sevřela ji druhá kontrakce. Dychtivá mláďata jí tancují v břiše. Z její rozšiřující se kloaky se uvolnilo mračno krve.

Samice třese hlavou, probojovává se kontrakcí a dál pluje vpřed.

Poslední kontrakce ji sevřela, když minula vnější korálový prstenec.

Mocnou svalovou křečí se jí v krátkých návalech třese ocasní ploutev. Samice, která teď nedokáže své tělo ovládat, pluje ve stále se zmenšujících kruzích, mohutně hrbí hřbet – dokud z jejího chvějícího se otvoru nevykoukne zvědavé mládě.

Devět a půl stopy dlouhý, tisíc liber vážící sameček se vykroutil na svobodu z matčiny dělohy, je obklopen krví a plodovou vodou. Třese hlavou, otvírá tlamu a inhaluje moře, čistí si žábry.

Odplouvá pryč, aby prozkoumal svět.

Mladý dospělý samec se přiblížil.

Matka může sotva něco dělat. Když se objevuje druhé mládě, první už drtí čelisti agresivního samce. Lovec novorozencem třese, dokud se nepřestane hýbat, pak se svou krmí odplouvá, aby se nažral.

Druhý novorozenec se vykroutil ven a za ním šest dalších, všichni jsou šedavě hnědí a mají zářivě bílá břicha. Z těchto sedmi přeživších je pět samic, které v průměru váží víc než dvanáct set liber, dva samečci mají těsně pod osm set. Opouštějí matku a po dvou či třech se kradou korálovým útesem atolu, spíš jako miniaturní dospělci než novorozená mláďata.

Carcharodon Megalodon: nejmocnější predátor všech dob. Požehnaný prvotními instinkty, fungujícími dvě stě milionů let, zatracený přírodou do věčné role samotářského lovce.

Zda těchto sedm dědiců koruny přežije, nyní záleží na tom, jak budou schopni vydržet v království oceánu zasaženého náhlým poklesem teploty, pronásledováni vorvani, hejny kosatek… a svým vlastním druhem.

Když mláďata zaregistrovala číhavou přítomnost mladého samce, drží se blízko matky, jejíž touha žrát z ní činí hrozbu pro vlastní potomstvo.

Dospělá samice, vyčerpaná porodem, odplouvá a bedlivě pátrá v okolí po nějaké kořisti.

V její stopě se drží mláďata, ze stínů v povzdálí se k nim blíží mladý samec.

28

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
ATOL ULITHI, MIKRONÉSIE
SVÍTÁNÍ

Na ploše tří milionů čtverečních mil Tichého oceánu je rozeseto víc než dva tisíce sopečných ostrovů, které jsou společně označovány jménem Mikronésie. Ostrovní řetězce, vzniklé před miliony let, tvoří tři velká souostroví: Karolíny, Marshallovy ostrovy a Mariany.

Mnohé z těchto svěžích tropických ostrovů jsou pouhé vrcholky mohutných podmořských hor, jiné se vytvořily z okrajů potopených sopek. Četné ostrůvky jsou obklopeny atoly, které chrání korálově útesy, za nimiž se rozlévají azurově modré laguny.

Ulithi je korálový atol rozkládající se jihovýchodně od Guamu. Jeho jedna a tři čtvrtě čtvereční míle země lemuje čtvrtou největší lagunu světa, která pokrývá asi dvě stě čtverečních mil moře. Tato tropická vodní cesta se proslavila v září roku 1944, kdy ji obsadila americká vojska a vytvořila z ní dočasnou námořní základnu. Po válce se atol spolu se zbytkem Mikronésie dostal pod správu Spojených národů pod názvem Spravované teritorium Tichomořských ostrovů. Tento útvar byl rozpuštěn v roce 1994 a na jeho místě vznikly čtyři samosprávné oblasti.

Méně než dva tisíce lidí žije na tropických ostrovech atolu Ulithi, v tomto zapomenutém ráji, který leží přímo na západ od Marianského příkopu.

Chladný tropický vánek z ventilátoru, který má Jonas nad hlavou, tiší jeho horečku a stíny denního světla zahánějí noční můry.

Jonas Taylor otvírá oči.

Leží na nějaké ošetřovně a hledí do usmívajících se hnědých očí mikronéské sestřičky, jejímuž dialektu vůbec nerozumí. Hruď a paže má

ovázané bílou gázou, spálenou kůži mu zvlhčuje hojivá mast z aloe.

Zvedl ruku a ukázal na kovový džbán, pak se bolestí skrčil, jak se mu pod obvazy napjaly rozbolavělé svaly.

Sestra mu nalila nápoj.

„Díky," zachraptěl. „Kde to jsem?"

„V Mokomoku." Z nohou postele se vynořil Erik Hollander s navlhčenou gázou na ustupujícím čele. „Mokomok je hlavní vesnice atolu Ulithi, asi půl kroku nad Gilliganovým ostrovem. Poslední den a půl pořád jen padáte do bezvědomí a zase se probíráte."

„Co je s mou dcerou?"

„Má se dobře. Asi teď zrovna šnorchluje v bazénu."

„A Maren?"

„To už je díky bohu historie." Erik se naklonil blíž. „Ten hajzl nás chtěl oba zabít, a zbytek všech těch lidí taky. Vy jste to doopravdy zvládl, vy starej odvážlivče. Všem jste nám zachránil kůži. Jste opravdu hrdina. Naše televize na to nezapomene. Nikdo z nás. A myslím to doslovně. Stuart Starr to všechno natočil na film. To má cenu půl milionu navrch pro vás, příteli."

„Běžte pryč."

„Jo jo, jistě. Hele, chlape, pokud to něco znamená… mrzí mě to."

Jonas zavřel oči. „Najděte Dani."

„Tati?"

Jonas otevřel oči. Dani má na sobě tričko a šortky *Odvážlivců II*, vlasy má stažené do ohonu. „Vypadáš tak… moc ti to sluší. Kdy jsi tak vyrostla?"

Horní ret se jí zachvěl. „Myslím, že mám před sebou ještě dlouhou cestu."

„Jsem na tebe pyšný, víš to?"

„Já jsem na tebe taky pyšná." Její kovově modré oči se zalily slzami. „Tati, můžeme už jet domů?"

Jonas se usmál. „Ano. Myslím, že jsem si užil vzrušení na celý život."

29

SOUOSTROVÍ FARALLONY, TICHÝ OCEÁN

První, kdo navštívil tuto skalnatou zemskou masu, kterou rodilí Američané znají jako „Ostrovy mrtvých“, byl Francis Drake, jenž se sem přijel zásobit na své dlouhé cesty masem lvounů hřívnatých, kteří se zde hojně vyskytují.

Farallony tvoří řada větrných skalisek, nacházejících se šestadvacet mil na západ od sanfranciského mostu Golden Gate Bridge. Tři ze čtyř ostrovů, z nichž se souostroví skládá, jsou vrcholky hor vyčnívající nad hladinu Tichého oceánu, čtvrtý a největší, Jihovýchodní Farallon, je jediný obyvatelný. Rozeklané krajině vévodí mořští savci, jako je severní rypouš sloní, a jejich přítomnost láká k návštěvě odlehlého ostrovního řetězce další živočišné druhy.

Například druh *carcharodon Carcharius,* což je velký bílý žralok.

Přes Střední Farallon, nepřístupný pruh skalnaté země pokryté ptačím trusem, se překulil stín helikoptéry Tanakova oceánografického institutu. Mac ustálil vrtulník šedesát stop nad temně modrým oceánem a pak dal Terry signál, aby spustila přenosné bubnovadlo, teď přivázané ocelovým lanem k navijáku helikoptéry.

Akustické zařízení se dotklo bouřlivých vln, klesá a přitahuje pozornost hejna zvědavých rypoušů. Mac se otočil k Terry, jejíž odraz se křiví v jeho zrcadlových brýlích. „Naposledy jsem tudy letěl před dvaadvaceti lety, když tady vyváděla Andělina máma. To je šílený, co?“

Přikývla a doladila mikrofon spojený se sluchátky. „Kam se poděly všechny ty roky?“

„Já nevím, ale jaksi jsem došel k závěru, že jsem většinu těch svých promrhal. Pověz mi něco, Terry, je manželství vůbec tak hrozný?“

Vážnost jeho tónu ji zarazila. „Jamesi Mackreidesi, neříkej mi, že

vážně uvažuješ o tom, že by ses usadil? Copak už peklo zamrzlo? A prasata lítají?“

„Nejspíš jsem už na to moc starej, co?“

„Starej? Abych řekla pravdu, já si myslím, že to je první dospělá věc, kterou jsi za několik let vypustil z pusy. Ty a Triš jste skvělý pár. Uh, mluvíme přece o Patricii Pedrazzoliové, že?“

„Ne, uvažoval jsem, že požádám o ruku Slonici Betty z Shakeyho grilbaru, sakra. Nastartuj už ten zatracenej rybí detektor.“

Terry se usmála a aktivovala sonarový přístroj, nyní připevněný k bubnovadlu. Na monitoru jejího notebooku se objevil chumel malých teček, značících zvídavé rypouše.

Mac stáčí vrtulník k jihu, bubnovadlo sjíždí do hlubších vod. „Když se vrátím k těm manželským věcem, já, totiž…“

„Tobě prostě dělá starosti monogamie, že?“

„Tak trochu, jo. U tebe a Jonase, je tam ještě po dvaceti letech jiskra?“

Terry se zahleděla na obzor. „Ano, je. Jen ji někdy zastíní skutečnost, že se tak důvěrně znáte. Pak strávíte nějakou dobu od sebe a uvědomíte si, že nikdy nezmizela.“

„Chybí ti, co?“

Přikývla. „Přiletí s Dani přímou linkou z Havaje. Ráda bych měla Andělu zpátky v ohrádce, než se vrátí.“

„Nemůžu se dočkat, až uvidím, jak se bude tvářit.“ Mac na ni krátce pohlédl. „A co máš s tím týpkem Joshuou?“

Výraz Terryiny tváře se změnil. „Co máš na mysli?“

„No tak, Terry, vidím, jak se na tebe dívá. Jestli tě někdy nějakej chlap chtěl do postele –“

„Josh ví, že jsem vdaná.“

„Tak? Manželství nikdy takový chlapíky neodradí. Možná bych tomu Joshuovi měl něco říct, než se Jonas vrátí.“

„Nech to být, zvládnu to sama.“

„Ty jsi tady šéf.“

Terry hledí na Pacifik. *Jakpak to ale zvládnu?*

NA PALUBĚ ODKALOVACÍHO ČLUNU
VSTUP DO KANÁLU, TANAKOVA LAGUNA

Temně modré kopce se hrnou po šesti současně k pobřeží, a jak uhánějí přístupovým kanálem, dosahují výšky sedmi stop, než se roztříští o vnitřní východní stěnu laguny.

Joshua Bunkofske přivřel oči, když plošinu odkalovacího člunu zvedla další vlna. Zacloumala kotvami, pak se provalila pod oranžovými bójemi a skrz ostnatý drát, napjatý přes vstup do kanálu.

Námořní biolog si zatáhl zip na potápěčské kombinéze, aby se chránil před studeným větrem, když vtom se probrala vysílačka.

„Základna volá člun."

Joshua sáhl pro komunikační přístroj. „Mluv, Donalde."

Davidův hlas ve sluchátku zaskřípal. „Davide, ne Donalde."

Biolog se usmál. „Copak chceš, kluku?"

„Návnada je na místě. Spouštím bubnovadlo."

„Ať si klidně přijde."

„Zavoláte mi, hned jak vpluje do kanálu, ano?"

„Ano, Douglasi." Joshua odložil vysílačku a zapnul si CD přehrávač.

David zavrtěl na Tricii hlavou. „Co si ten chlap o sobě myslí?"

„Dávej si na něho pozor." Světlovlasá realitní agentka si zastínila oči proti slunci a hledí na kus poraženého hovězího dobytčete o váze tři sta padesát liber, který se pohupuje třicet stop nad jižním koncem laguny na konstrukci ve tvaru písmene A. „Jsi si jistý, že ta konstrukce vydrží? Připadá mi hodně stará a zrezivělá."

„Já nevím. Já vlastně ani nevím jistě, jestli jsme tu návnadu umístili dobře. Kdyby tady tak byl táta. Ten by vždycky věděl, co je potřeba udělat."

NA PALUBĚ LETADLA
SEVEROZÁPADNÍ LET 6002

Proudové letadlo Boeing 767 na své sedmihodinové cestě přelétává ve výšce čtyřicet tisíc stop Tichý oceán.

Jonas se probral z dřímoty, když se mu kolem ramene prosmýkla letuška s nápojovým vozíkem. „Promiňte, slečno, kdy přistaneme v San

Francisku?“

„Asi za hodinu.“

Jonas se otočil k sedadlu u okna. Když se přesvědčil, že Dani spí, vytáhl z kapsy saka noviny *Honolulu Advertiser* a obrátil list k druhé části článku z titulní strany.

Žraločí netvor útočí na příznivce klubu Giants:

Susan Tunisová, redaktorka časopisu Objevte potápění, se stala svědkyní útoku na svém potápěčském člunu *Genie’s Folly*. „To nebylo poprvé, co jsem tu obludu viděla. Asi před dvaceti lety jsme se sestrou navštívily večerní představení v Tanakově laguně. V okamžiku, kdy jsem v McCoveyově zátoce spatřila tu zář, věděla jsem, že je to Anděla. Ale vidět ji tak zblízka… Nedovedu vůbec vyslovit, jak to bylo děsivé. Když se vynořila, vypadala jako ledovec trčící z vody. Když otevřela tlamu a požírala všechny ty lidi… muselo to být jako padat do důlní šachty.“

Terry Tanaková-Taylorová, manželka profesora Jonase Taylora, vydala k útoku prohlášení. „Skutečně nelze říci, jak dlouho je už Anděla zpátky v kalifornských vodách, protože víme, že se raději zdržuje v hloubce.

To, že se objevila v Sanfranciském zálivu, je s největší pravděpodobností nešťastná náhoda, důsledek mohutných hladinových poruch během baseballového utkání. Přes hrůznost celé události vás mohu ujistit, že lidé nejsou pravidelnou součástí Andělina jídelníčku, ani jakéhokoli jiného žraloka, a i když to bude obtížné a nebezpečné, nepřestaneme, dokud Megalodona znovu nechytíme. Nyní se modlíme za všechny oběti a jejich rodiny.“

Jonas nespouští oči z citátu. Nedělej to, Terry. Prosím tě, nesnaž se mi něco dokazovat.

Když se jeho dcera pohnula, odložil noviny z dohledu. „Mám hlad.“

„Nechceš trochu buráků?“

„Buráky nesnáším. Kdy budeme přistávat?“

„Brzy.“

„Proč jsme si vůbec museli brát ten dřívější let? Zbytek štábu a ostatních lidí z *Neptunu* zůstává na Havaji celý týden, všechny náklady mají hrazeny.“

„Chybí mi tvá matka.“

„Ale. Erik se přece nabídl, že zařídí, aby přiletěla za náma. Mohli jsme mít zadarmo týden v Honolulu a ty jsi to zkazil.“

„Já ti to vynahradím. A teď ještě spi.“

NA PALUBĚ ODKALOVACÍHO ČLUNU
VSTUP DO KANÁLU, TANAKOVA LAGUNA

Hluboké dunění rezonuje vodou a ocelovou barží a buší Joshuovi v mozku jako těžké bolení hlavy. Zvedl ruku, aby zesílil hlasitost CD přehrávače, když vtom s prskáním zase zabzučela vysílačka.

„Základna volá člun, ozvěte se.“

Josh zapnul otravný přístroj. „Hej, Donalde, co takhle vypnout ty bubny, mám hlavu jako ve svěráku.“

David jeho slova ignoruje. „Poslyšte, myslel jsem, když tak čekáme, až máma s Makem najdou Andělu, možná bysme mohli spustit odkalování, víte, abysme měli jistotu, že vchod do kanálu je pořád čistý.“

„Tím ‚my‘ nejspíš myslíš mě?“

„Nemusíte udělat nic jinýho než spustit generátor.“

„Mackreides říkal, že je to čistý, a to mi stačí.“

„Bylo to čistý před třemi dny. Teď to možná potřebuje zase trochu odkalit.“

„Nestačí jen spustit generátor. Někdo musí být dole a řídit hadici, a já nikam nejdu, dokud nebudu s jistotou vědět, kde Anděla číhá. Zavolej mi, až ji tvá matka uvidí, a do té doby vypni ty zatracený bubny.“

VE VRTULNÍKU TANAKOVA INSTITUTU

Těsně pod hladinou se objevily ocelově šedé stíny, šest temných siluet společně se pohybujících za bubnovadlem, které je vlečeno mořem.

Terry pozoruje scénu dole dalekohledem a vidí, že se k hejnu připojili další tři žraloci. „To jsou určitě velcí bílí. Nikdy jsem jich neviděla tolik na jednom místě.“

„Já ano,“ řekl Mac. „Před osmnácti lety, když byla Anděla v říji. Muselo jich tehdy být aspoň tucet, samí samci, a kroužili kolem

kanálových vrat jako parta nadržených mariňáků na vycházce na břeh.“

„Anděla tehdy vydávala silné aroma. Ale proč by ti žraloci teď měli sledovat ty bubny?“

„Možná nesledují bubny. Vydrž.“ Mac zatáhl za joystick a vytáhl bubnovadlo výš.

Zařízení se zvedlo z vody a začalo tancovat na konci svého šedesát stop dlouhého tažného lana.

O pár vteřin později opustili žraloci formaci, a vtom se z Pacifiku zvedá horní část Andělina těla a obryně chňapá čelistmi po houpajícím se bubnovadle.

„Ta potvora!“ Mac se zvedá výš, když rozhněvaná obluda padá jako obrovský marlin bokem zpátky do moře.

Terry popadla vysílačku. „Vrtulník volá základnu, vrtulník volá základnu –“

„Základna volá vrtulník. Mluv, mami.“

„Našli jsme Andělu, jsme na cestě.“

TANAKOVA LAGUNA

David chytil vysílačku, srdce mu bije v rytmu dunivých bubnů, které se rozléhají prázdnou arénou. „Základna volá člun! Zvedni to, Joshi, tady je Donald, teda David!“

„Mluv.“

„Našli Andělu. Je třiadvacet námořních mil na sever odtud a míří sem. I když popluje rychlostí dvacet uzlů, měl byste mít minimálně tři čtvrtě hodiny na odkaleni dna.“

„Něco ti řeknu, hochu. Co takhle kdybych místo odkalování zkusil ty vrata, podíval se, jestli se zavírají?“

David pokrčil rameny. „Jo, fajn. To není hloupý.“

NA PALUBĚ ODKALOVACÍHO ČLUNU
VSTUP DO KANÁLU, TANAKOVA LAGUNA

Joshua si zapnul druky nafukovací záchranné vesty, navlékl si dýchací přístroj, zkontroloval regulátor, pak plivl do potápěčských brýlí.

Zkontroluj tohle, udělej tamto… co si tenhle malej Taylor o sobě vlastně myslí?

Urovnal si brýle, sestoupil z barže a skočil nohama napřed do vody.

Tichý oceán ho obklopil jako tmavomodrá aura, voda je křišťálově čistá, podmínky pro potápění skvělé. Seřídil si tlak ve vestě, zpomalil sestup, pak začal nohama zabírat směrem k vysokému ocelovému hrazení, což byla kanálová vrata.

Joshua prohlédl povrch pokrytý vilejši, pak strčil tři prsty do jednoho z tisíců průduchů ve vratech. Potom si vzpomněl na obludu, a jak pokračoval v sestupu, srdce mu v prsou začalo bít rychleji.

Dotkl se nohama zakaleného dna, pak našel spojovací skříň. Nakoukl dovnitř a našel klávesnici, kterou mu David popsal.

Světlo generátoru svítí červeně.

Joshua navolil řadu 10-7-6-4-6 a čeká.

Nic se neděje.

Zkouší to znovu, pak potřetí.

Pořád nic.

Námořní biolog zaklel do regulátoru, odráží se ode dna a při vynořování vyfukuje vzduch.

TANAKOVA LAGUNA

„Člun volá Davida, zvedni to!“

David si sundal vysílačku z opasku. „Děje se něco?“

„Ten zatracenej generátor nedostává šťávu, to se děje. Myslel jsem, žes říkal, žes ho zkontroloval.“

David se ohromeně podíval na Tricii. „Já, no… kruci.“

„Jo, kruci. Teď zvedni zadek a rychle najdi náhradní zdroj energie, než se sem Meg dostane.“

MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ SAN FRANCISCO

Jonas a Dani vyšli z tunelu, a když vstoupili do terminálu, zablikalo moře fotografických blesků.

„Profesore Taylore, je to pravda, že jste se vrátil dřív, abyste zase

chytil Andělu?“

„Jak to, že jste si tak jistý, že vaše zařízení tentokrát vydrží?“

„Jonasi, kolik lidí vlastně při *Odvážlivcích* přišlo o život?“

„Profesore, je to správné, držet divoké zvíře, jako je Anděla, pod zámkem?“

„Tak dost!“ Jonas popadl dceru za loket a protlačuje si cestu chumlem reportérů.

Když seběhli dolů po eskalátoru, zastavil je James Gelet a jeho osobní strážce. „Jonasi, hej, já jsem James Gelet, Erikův partner. Mám venku limuzínu, čeká tam na vás a na vaši dceru.“

„Dobře, rychle nás odtud dostaňte.“

„Dejte strážci lístky od svých kufrů, postará se vám o zavazadla.“

Jonas zašmátral v kapse. Podal strážci talony a Gelet je vyvedl ven na denní světlo.

Řidič limuzíny otevřel zadní dveře. Dani nastoupila první, za ní její otec.

Gelet nakoukl dovnitř. „Budu za okamžik zpátky, jen chci udělat krátké prohlášení, pak pojedeme.“

Dveře se zabouchly a limuzínu obklopil dav.

„Tati, co se děje? Oni mluvili o tom, že budeme znovu chytat Andělu.“

James sáhl do kapsy a podal jí noviny s článkem.

Dani hledí na fotografii na přední straně. „Ach, ne… ach, můj bože.“

„Pst… to je v pořádku –“

Venku před limuzínou zavřískala nějaká žena a to Jamese Geleta přimělo, aby přerušil svůj proslov.

TANAKOVA LAGUNA

David se vynořil z podzemního schodiště, oblečený v potápěčské kombinéze a s dýchacím přístrojem, nese si ploutve, brýle a velkou cívku smotaného kabelu.

Běží přes arénu, Tricia se žene za ním. „Davide, počkej, co to vyvádíš? Davide –“

„Potřebujeme elektřinu. Já můžu tenhle kabel připojit ke generátoru na barži. To by nám mělo dát dost šťávy na zavření kanálových vrat.“

„V žádným případě, nenechám tě jít tam dolů. Davide, slyšíš mě?“

David si jí nevšímá. Vyběhl nahoru k nejvyšším lavicím severní části arény, zatlačil do skryté branky v plotě po obvodů arény a odemkl visací zámek.

„Hej!“ Tricia ho chytila za ruku. „Nedělej to.“

„Bude to dobrý, pořád ještě máme dost času.“ Vylezl na dvanáct palců širokou římsu, severní stěnu kanálu, a přitom polkl knedlík v krku.

Tricia se za ním dívá, jak kráčí po betonové hradbě až za pláž a pak se spouští do Pacifiku.

Pak si všimla cigaretového člunu.

NA CIGARETOVÉM ČLUNU

Devin Dietsch zpomalil jejich rychlý motorový člun sto yardů jižně od severní stěny kanálu. „Mám zajet ještě blíž?“

Starší bratr Drew vzhlédl. „Ne, to stačí. Když budeme blíž, vzbudíme pozornost. Hoď si na sebe výstroj, já budu hotov za minutku.“

Na klíně pozemkového magnáta leží malá plochá podvodní mina.

NA PALUBĚ ODKALOVACÍHO ČLUNU
VSTUP DO KANÁLU, TANAKOVA LAGUNA

Joshua sedí na kraji kolébajícího se člunu a s úsměvem se dívá, jak David Taylor klopýtá podél kraje ponořené zdi. „Do toho, hochu. Tak už běž plavat.“

David zadržel dech a skrčil se, pak sevřel betonovou zeď mezi koleny, když se mu další vlna převalila přes hlavu.

„No tak, Douglasi, nemáme na to celej den!“

David si vztekle vrazil regulátor do úst a počkal, až přešla další vlna, pak skočil do kanálu, jednou rukou zabírá a v druhé drží cívku podvodního kabelu. Podplaval pod čtyři stopy vysokou rolí ostnatého drátu, vynořil se na druhé straně, kopáním se přibližuje k plošině.

Joshua se natáhl dolů a vytáhl chlapce na člun. „Trvalo ti to moc dlouho. A co teď tady s tím máme udělat?“

David odkopl ploutve a začíná odmotávat šest set stop dlouhý kabel.

„Chtěl jste elektřinu, já vám ji dám. Zapojíme jeden konec ke generátoru člunu, druhý dolů do spojovací skříně.“

Joshua se podíval na hodinky. *Osmadvacet minut, ber nebo nech být.* Podal si vysílačku. „Hej, Tracy, jste tam?“

Tricia odpověděla: „Vy vtipálku.“

„Spojte se s vrtulníkem. Chci vědět, jak přesně daleko jsou, než vlezeme zpátky do vody.“

VE VRTULNÍKU TANAKOVA INSTITUTU

Terry prohlíží dalekohledem hladinu. Zahlédla slonovinovou hřbetní ploutev. „Tamhle je.“

Mac škubl joystickem zpátky a bubnovadlo opět vyskočilo z vody. Anděla zmizela, klesla do hlubiny.

„Myslím, že ji to ustavičné vyskakování už unavuje,“ křičí Terry do mikrofonu sluchátek.

„Základna volá vrtulník, ozvěte se.“

Terry otočila knoflíkem vysílačky. „Mluv, Triš.“

„Jaká je vaše pozice?“

Mac zkontroloval přístroje. „Pohybujeme se průměrnou rychlostí deset uzlů a jsme dobrých čtrnáct mil od vás. Bude to trvat řekněme ještě hodinu, aby všechno proběhlo v klidu.“

NA PALUBĚ ODKALOVACÍHO ČLUNU
VSTUP DO KANÁLU, TANAKOVA LAGUNA

„Mac říká, že máte ještě hodinu, pokud bude Anděla udržovat současný kurz a rychlost. Ale máme ještě jeden problém. Kousek na jih od kanálu je nějaký cigaretový člun. Podle mě patří bratrům Dietschovým.“

Joshua vyšplhal na jednu hromadu písku a pohlédl k jihu. „Kdo k čertu jsou ti bratři Dietschovi?“

David pozoruje člun v dálce. „Dva chlapi, kteří chtějí proměnit lagunu v obytnou čtvrť a obchodní středisko.“

„Jo, ale teď nemáme čas se tím trápit. Připoj konec kabelu ke generátoru a já pak s tebou sestoupím dolů.“

David nasucho polkl. „Nezvládl byste to sám?“

„Poslyš, ty geniální hochu, já jsem námořní biolog, žádnej elektrikář. Tak se pohni.“

David chytil volný konec kabelu a přetáhl ho přes kopec písku. Směr hadice ho vede k červenému, naftou potřísněnému generátoru z požární stříkačky, který má výkon 7700 kW.

David našel zásuvku, připojil elektrický kabel, pak rychle běží k Joshuovi. „Fajn, tady jsme připojení.“

„Tak teď honem do toho.“ Joshua si nasadil brýle, pak skočil zpátky do oceánu a zmizel v mlze bublinek.

David si zkouší plivnout do brýlí, ale zjišťuje, že nemá žádné sliny. Sklonil se, aby brýle omyl, ale vtom se pod plošinou prohnala další vlna a hodila ho po hlavě do Pacifiku.

Vyděšený chlapec se doplácal zpátky na hladinu a rychle se vytáhl zpět na plošinu. Nervózně oddechuje, rozhlíží se kolem po prázdném oceánu. *Tak jo, musíš to udělat… přestaň být taková padavka.*

Urovnal si brýle, skousl regulátor a skočil.

TANAKOVA LAGUNA

Patricia se opřela o ocelové oplocení nahoře nad západní sekcí sedadel, dalekohled má zaostřený na dva muže v cigaretovém člunu. „Fajn, hoši. Co to vlastně přesně děláte?“

Dívá se, jak Devin v plné potápěčské výstroji přelézá bok člunu. Drew se vyklání a podává mu nějaký těžký předmět ve tvaru disku.

Devin se potápí.

Patricii ztuhla krev vžilách. *Mina? Oni chtějí odpálit kanálová vrata!*

Sáhla pro mobilní telefon, vytáčí číslo na informace. „Montereyská zátoka. Potřebuji číslo na Pobřežní stráž.“

TANAKŮV KANÁL

David zabírá nohama ke dnu, sleduje Joshuovu stopu vzduchových bublin. Znepokojivá ozvěna bubnů voodoo se mísí s tlukotem jeho srdce, bubnovadlo mu rozechvívá kosti. Myslí na svého dědečka. *Bude*

to dobrý. Anděla je ještě několik mil odtud.

Pomalu se před ním objevuje zakalené mořské dno, ležící pod lesem hořčicově hnědých korálů.

Joshua netrpělivě čeká u spojovací skříně velké jako popelnice, v ruce drží konec podvodního kabelu.

David se vznáší nad mořským dnem, pak se obrací a dívá se přes rameno na podmořský kaňon a děsivý temný sráz dolů.

Při pohledu do propasti se zachvěl.

Joshua netrpělivě poklepává na spojovací skříň. David pátrá na vnější straně ocelové bedny, po chvíli nachází vilejši obrostlou rýhu. Vyndal kapesní nůž a ocelovým ostřím začíná korýše oškrabávat.

Joshua mu připlouvá na pomoc.

Chladný, slonovinově bílý tvor se pohybuje údolím věčné temnoty, dolní čelist se mu křečovitě chvěje, jeho dech je přerývaný.

Několik dní se už velký samec pohybuje podél tichomořského pobřeží a jeho smysly registrují stopy ovulující samice. Když proplouval proudy Sanfranciského zálivu, jeho čichové buňky zaplavil pronikavý samičí odér, který ještě zesílil, když se predátor dostal hlouběji do Monetereyského podmořského kaňonu. Samice se někde tady pohybovala, ale její vůně je všude, a tak ji Meg nedokáže přesně lokalizovat.

Samec proplouvá sem a tam skrz šedavé stíny, osm set stop pod hladinou. Třebaže raději loví v noci, ve dvou posledních případech žral večer, když se smrákalo. I když ho nepřímé světlo stále bodá do očí uzpůsobených pro temnotu, hormonální vůně samice se soustřeďuje v oblasti od středních vod po mělčiny.

Tím, že se samec ocitl v blízkosti ovulující samice, vylučuje jeho mozek zvýšené množství testosteronu a posiluje Megovu všeobecně agresivní přirozenost. Když samec klouže lesem chaluh, útočí na všechno, co se hýbá, jak je jeho senzorický systém přetížený.

Půl tuctu rypoušů, které zastihl nepřipravené, mu posloužilo jako rychlá svačinka, jejich lebky praskají v samcových drtících čelistech jako ořechy.

Lovec pokračuje ve svém putování na jih, když vtom náhle zaregistroval něco jiného… něco důvěrně známého. Zprvu je to jen vzdálená ozvěna, pak to začíná sílit ve zvuky – dunivé vibrace naplňují podmořskou roklinu na vzdálenost desítek mil.

Megalodon zaměřil zdroj rušení a zrychluje směrem na východ, žene

se podmořským kaňonem jako šílený býk.

VE VRTULNÍKU TANAKOVA INSTITUTU

Terry prohlíží dalekohledem hladinu Tichého oceánu. Velcí bílí žraloci zmizeli.

Mac jí poklepal na rameno. „Tak co?“

Terry znovu zkontrolovala rybí detektor. Zavrtěla hlavou. „Je pryč.“

TANAKŮV KANÁL

Když David a Joshua odpáčili vnější panel spojovací skříně, objevil se proudový měnič. David odstranil zkorodovaný minigenerátor z jeho uchycení a pak přejížděl prsty po ploše, až našel vhodnou zásuvku.

Zapojil kabel.

Sáhl do spojovací skříně a navolil přístupový kód.

Nic se neděje.

David kopl kolenem do proklatého zařízení, pak začal přemýšlet. Zazubil se přes regulátor na Joshuu. Signalizuje k hladině, jak nejlépe umí, že nejdřív musí být spuštěn generátor, pak teprve bude spojovací skříň fungovat.

Joshua signalizuje, že rozumí, odráží se ode dna –

– a vtom se nad okrajem kaňonu zjevuje čumák přízračného bílého démona.

Samec má hlavu velkou jako předek nákladního letadla C-5, jeho chvějící se čelist je červená kolem titanového háku, který má Meg stále vražený do masa. Od hnisající rány dolů se táhne tmavé ocelové lano jako nějaká bizarní anténa.

Joshuovi se rozšířily oči, srdce mu buší. Je třicet stop od hladiny a snaží se nehýbat.

Jeho pulzující vnitřní orgány však svědčí o jeho přítomnosti.

Vzrušený samec obrací svůj chladný pohled ke své kořisti.

Muž a zvíře se podívali jeden druhému do očí.

A pak, v jedné vnitřnosti svírající křeči, po něm obluda vyrazila.

Ohavné čelisti se otvírají, obrovský jícen se rozšiřuje, až Joshua vůbec nevidí jeho okraje. Pak si v agonii uvědomil, že ho to vsává dovnitř.

Náhlá temnota… po ní výbuchy bolesti a krve a tříštících se kostí a tuctů sedmipalcových ostří, která probodávají jeho otřesenou existenci, než –

Čomp!

A je konec.

David zvrací do regulátoru, celé tělo se mu neovladatelně třese, když se čelisti netvora s mlaskáním rozevírají a zavírají a na všechny strany odletují cucky masa, krve a rozervané potápěčské kombinézy.

Meg zatřásl hlavou a vyplivl rozdrcené, nelidské zbytky Joshuy Bunkofskeho a jeho zmačkaného potápěčského přístroje. Pak stočil pohled k Davidovi, a tomu se zastavilo srdce.

TANAKOVA LAGUNA

Jonas vystoupil z auta a protáhl se. Na chodníku vedle hlavního vchodu do arény parkují dvě auta. Poznal Makovu dodávku, a pak pocítil důvěrně známé brnění v kostech. Ze zadního sedadla se vynořil James Gelet. „Takže jsem to vymyslel takhle: dovezeme sem filmový štáb asi hodinu před vysíláním dnešní epizody, pak uděláme živý satelitní přenos s –“

„Ticho!“ Jonas poslouchá. Klekl si na chodník. Položil na něj dlaně.

Gelet čeká. „Cože? To je zemětřesení?“

Dani vystoupila z auta. „Tati, co to je?“

„Bubny!“ Jonas běží tunelovým přístupem k aréně. Slyší ječet nějakou ženu.

Tricia se řítí dolů betonovou uličkou mezi sedadly západní tribuny, bere schody po dvou, dalekohled jí bouchá do hrudi.

„Triš!“ Jonas mává.

Světlovláska vyděšeně zvedla oči. „Jonas? Jonasi, rychle, v kanálu je další žralok! Další Meg!“

„Cože?“

Žena k němu dobíhá, praménky potu jí stékají po zardělých tvářích. „Jonasi, David je v kanálu.“

Obří ryba se hnula dopředu.

David zabral ploutvemi. Zakopl pozpátku o spojovací skříň. Našel rovnováhu, co nejrychleji obeplouvá křídlo kanálových vrat a míří do zastíněné štěrbiny za hydraulickými závěsy vrat.

Nedívej se, nezastavuj se, nedívej se, nezastavuj se –

Velký samec prudce vyrazil vpřed, buší hlavou do mezery mezi otevřenými vraty a severní stěnou kanálu.

David mizí ve stínu, rukama a nohama objímá jeden ze závěsů, zatímco se Megalodon snaží vklínit hlouběji do těsného prostoru a křídlo otevřených ocelových vrat mu tvrdě tlačí na pravý bok.

David oddechuje do regulátoru, nedokáže odtrhnout oči od strašlivé bílé hlavy. Šedomodré oči netvora se stáčejí dozadu, odhaluje se krví podlitý bílý sklivec.

David je dlouhou chvíli zcela ztuhlý strachem. Pak mu zazněl v uších skřípavý zvuk kovu a on si ke své hrůze uvědomil, že se kanálová vrata uvolnila a pohybují se.

Jonas zapnul naviják na konstrukci ve tvaru písmene A a spustil do jižního konce nádrže třistapadesátilibrový kus hovězího.

Pak znovu lano navíjí a vytahuje bok dobytčete, z něhož se lije voda, ven z moře. Potom předává ovládání Triš. „Vidíš? Nahoru a dolů, jako velký pytlík s čajem.“

„Jasně. Počkej – co chceš dělat?“

Jonas běží na konec arény. „Jdu zachránit syna!“

David nahmatal ovládací ventil vesty. Stiskl ho a vestu nafoukl. Začal stoupat štěrbinou ve tvaru V nahoru, pak vystřelil k hladině, ale za okamžik stoupání zpomalil, když si vzpomněl, jak naposledy na tom stejném místě zpanikařil.

Ve třiceti stopách se zastavil, věděl, že si musí odpočinout a dýchat.

Testosteronem nadopovaný Meg se dívá, jak jeho kořist stoupá mimo jeho dosah. Vymanil se ze štěrbiny a kruhem vplouvá zpět do kanálu, jak hledá jinou cestu, kterou by se k Davidovi dostal, když vtom ucítil něco jiného.

Poruchy na hladině.

Krev.

Kořist.

Rozčilený samec vplouvá do kanálu, jeho srpkovitý ocas prořízl hladinu.

Jonas opatrně udržuje rovnováhu na betonové zdi, vlevo má moře, po jeho pravé ruce o patnáct stop níž je pláž.

Když zvedl oči, spatřil blížící se slonovinovou hřbetní ploutev.

Pomalu se svezl do dřepu, posadil se obkročmo na dvanáct palců širokou zeď a ztuhl.

Další samec, dokonce větší než Zjizvenec. Co přivedlo Anděla a tohoto samce tak daleko od tichomořských příkopů? Mysli, Taylore. Tady se děje něco důležitého…

Se stisknutými zuby Jonas čeká, až ho Megalodon mine. Všiml si dlouhého ocelového lana, které se táhne za zvířetem.

Pane bože… Montereyský kaňon! Anděla si tu propast zvolila za svou líheň, stejně jako její matka před dvaadvaceti lety.

Jonas vyskočil na nohy, běží dál po horní straně úzké kanálové stěny.

Když se dostal za pláž, pokračuje ještě sto yardů do místa, kde kanál přechází do oceánu, vlny mu běží vstříc a rozbíjejí se po obou stranách betonové zdi.

Poslední třetina zdi zmizela pod vysokým přílivem, čímž se chůze stává ještě nebezpečnější. Jonas se brodí po kotníky vodou, sotva se drží na zdi, když se mu obrovská vlna převalila přes kolena a hruď.

Pak v další mocné vlně ztratil rovnováhu a byl vržen do kanálu.

Vyplul nahoru a zabírá zpět ke zdi. Podařilo se mu umístit chodidla na její horní plochu, vstává, moře ho tahá za lýtka.

Srdce mu poskočilo, když se na konci kanálu vynořila hlava jeho syna.

O horní konec hlavní nádrže se roztříštila obrovská vlna, a pak Triš vidí blížícího se samce, jeho slonovinově bílou hlavu, jak jako Moby Dick proráží olivově zelenou vodu.

„Ach, můj bože –“ Pustila ovládání a couvá nahoru po schodech tribuny.

Hladový Megalodon zvedl jedním pohybem horní polovinu těla z vody a snaží se urvat hovězí dobytče, z něhož se lije voda, z háku. Třese hlavou ze strany na stranu, trhá své žrádlo z háku a přitom tvoří deset stop vysoké vlny, které se odrážejí od stěn po celém obvodu podkovovitého konce nádrže.

Triš si zakrývá uši, když ohýbající se ocel skřípá a praská, jak Meg vyrval zrezivělou konstrukci z betonové základny a celý stožár se řítí do laguny.

David šlape vodu šest stop nad horní hranou ponořené severní stěny. Vidí, jak se bílá voda žene od zadního konce nádrže, a slyší, jak padá konstrukce.

Podíval se na plošinu odkalovacího člunu. *Padesát yardů, možná šedesát. To musím riskovat.*

Sehnul hlavu a nemotorně krauluje k barži, dýchací přístroj ho omezuje v pohybu.

Už jsem v půli cesty, jen dál.

„Davide!“

David se polekaně otočil. „Táto?“

Jonas se přikrčil před další přicházející vlnou, pak na syna zamával. „Plav, vylez na plošinu! Dávej pozor na ostnatý drát!“

David zabírá rukama i nohama. Ponořil se pod ostnatý drát, podplaval oranžové značkovací bóje. Chytil se za okraj ocelové plovoucí plošiny, vytáhl se nahoru a vylezl z vody.

Sundal si ploutve, shodil vestu a dýchací přístroj. Pak se rozběhl přes kupy písku ke generátoru.

Stiskl tlačítko pro uvedení stroje do chodu. Splasklá, čtyři stopy široká gumová hadice zakašlala, nafoukla se a začala na plošinu vypouštět stálý proud vody s pískem.

Brána kanálu se zavírá.

Devin Dietsch je unavený a vzteklý. Amatérský potápěč plaval dvacet minut ve čtyřiceti stopách vody, s podvodní minou přitisknutou na prsa, kličkoval proti silnému proudu a už se musel dvakrát vynořit, aby nabral sílu.

Já toho Drewa uškrtím, že mě nutí dělat takový blázniviny s tím krámem od vojenskýho námořnictva…

Podíval se nahoru a spatřil řadu oranžových bójí, dotýkajících se hladiny. *Kruci. Musel jsem minout jižní křídlo vrat.*

Obrátil se a zamířil podél bójí zpět. Ještě třicet stop, a Devin se usmívá, jak se mu ulevilo, když se před ním ze stínů vynořila napůl otevřená ocelová vrata.

Devin prohlédl minu. Na výbušném zařízení jsou dvě tlačítka, jedno pro zmagnetizování vnějšího ocelového obalu, druhé pro aktivaci časového spínače, který jeho bratr nastavil tak, aby mina vybuchla hodinu po spuštění.

Devin zmagnetizoval plášť a pak minu přitiskl na vnitřní stranu vrat

potažených vilejši.

Mina chvíli držela, pak se uvolnila a padá kolem jeho ploutví dolů. Devin se sehnul, plave za minou. Chytil ji v sedmapadesáti stopách.

Když doplaval zpátky k vratům, vytáhl kapesní nůž a začíná osekávat korýše, aby si očistil místo, kam minu přilepí.

Jonas šlape vodu, masíruje si křeč břišních svalů. Horní hrana severní betonové zdi je někde pod jeho zabírajícíma nohama. Vpředu je ostnatý drát, který označuje vstup do kanálu.

Náhle se jeho tělo začalo posunovat, jak ho zachytil vír tvořený pohybem ponořených kanálových vrat.

•

Devin nebyl připraven na to, že se vrata kanálu začnou pohybovat, a ocelová stěna mu málem zlomila nos, když se srazila s jeho potápěčskými brýlemi. Krev mu teče z levé nosní dírky do brýlí a rychle se zavírající jižní křídlo vrat unáší jeho tělo zpátky. Spěšně se podíval doleva a vidí přibližující se severní křídlo vrat, které v závěsech sténá, jak se posunuje, aby se setkalo se svým dvojčetem.

Velký samec sebou mrská v krví poskvrněné vodě na jižním konci nádrže, ale už tam není žádná kořist, kterou by mohl ulovit.

Jeho pozornost upoutaly zvuky zavírajících se vrat.

Rozrušený Meg se dává na ústup z laguny, nachází cestu zpátky do kanálu, který vede do otevřeného oceánu.

Jonas zabírá rukama i nohama, jak nejsilněji dokáže, ale rychlý proud ho dál unáší ke středu vstupu do kanálu, přímo na prstence svinutého ostnatého drátu.

Prudce se odrazil k nejbližší oranžové varovné bóji a pověsil se na ni.

„Tati, Meg!“

Jonas se podíval přes rameno do dlouhé vodní cesty. *Ach, k čertu… už ne.*

Hladinu prořezává slonovinová brázda, velký samec míří přímo k němu.

Jonas cítí, jak se severní křídlo kanálových vrat osm stop pod ním se zaskřípáním zastavilo. Sklonil hlavu a hledá horní hranu severního křídla.

Vidí, že se zastavilo deset stop od konce, jeho protipól pak odpadl sedm stop před zavřením.

Mezera mezi oběma křídly je dost široká, aby tudy projelo auto.

To není dobré…

Proudění se zastavilo.

Hřbetní ploutev ne.

Devin Dietsch se vznáší ve vodě padesát stop pod Jonasovou bójí. Realitní magnát nevěřícně zírá na děsivého tvora, který se na něj valí. Pustil minu, proplouvá dvanáct stop širokou mezerou zpátky a přitom nedokáže z obludy spustit oči.

Devin vykřikl do regulátoru, když velký samec strčil svůj kuželovitý čumák do mezery. Protlačil ho až do poloviny, ale pak se mu žaberní štěrbiny zadrhly o nepovolující ocelová vrata a rozzuřený Meg byl nucen vrátit se do kanálu.

Devin přestal ječet, brýle má plné slz, ale uvědomil si, že je stále naživu. Srdce mu v hrudi buší, svaly se mu chvějí adrenalinem, když se dívá na strašidelně bílého Megalodona, jak se jako hladový tygr v kleci prohání sem a tam kolem napůl otevřeného vchodu do kanálu.

Ach, bože, ti bastardi to dokázali, opravdu ji znovu chytili. Zapomeň na promenádu u moře, tohle je lepší.

Megalodon znovu zaútočil na mezeru, ocelová vrata zaskřípala.

Devin prchá –

– a střetává se s ještě větší noční můrou.

Ze sytě modré dáli se zjevuje Anděla jako přízračně bílá vzducholoď, čelisti má částečně rozevřené, její ocelově šedomodré oči vidí všechno.

Tělem Devina Dietsche projel adrenalin jako elektrický výboj. Stříhá nohama zpátky, a velký samec útočí na vrata.

Devin se odrazil od samcova čumáku, pak si strhl zátěžový opasek a zabírá jako šílený k hladině.

Anděla si ho nevšímá, její smysly se soustředí víc na přítomnost jiného Megalodona v jejím kotci. Čtyřicetitunová samice prudce mrská ocasem, útočí na dveře a její otevřené čelisti se střetají se samcovými.

Mezi oběma svářejícími se obry víří krev, bubliny, vilejši a kal, ocelové dveře s každým mohutným nárazem sténají.

Devin Dietsch, osvobozený od zátěžového opasku, si naplnil vestu vzduchem a stoupá jako plážový míč nahoru, kde naráží hlavou na spodek jedné z oranžových bójí a ztrácí vědomí.

Jonas se houpá na bóji, polovinu těla má nad vodou a dokáže se jen držet, zatímco hladina pod ním bouří, jak do sebe dva Megalodoni vrážejí, chňapají po sobě a koušou jeden druhého mezerou v kanálových vratech pětačtyřicet stop pod ním.

Bum!

Jonas vyjekl, když cosi narazilo na jeho bóji. Dlouhou chvíli má jen zavřené oči a čeká, až ho to roztrhá. Pak pochopil, že náraz způsobilo něco jiného.

Otevřel oči a vidí nehybného potápěče s dýchacím přístrojem na zádech, jak se vznáší tváří dolů na vodě. Jonas ho přitáhl blíž k bóji. Zkontroloval mu pulz.

„Tati, co mám dělat?“ David křičí a usilovně mává z plošiny.

„Otevři bránu!“

Otevřít bránu? Jak bych to mohl udělat? Počkej chvilku… David klopýtá přes hromady kalu ke generátoru. Počítá do třiceti, pak znovu spouští generátor.

Velká sací hadice začíná pumpovat.

Kanálová vrata zapraskala v zárubních, pak se obě bariéry s hlasitým skřípáním kovu začínají od sebe vzdalovat, mezera se zvětšuje.

30

Anděla se protlačila rozšiřující se mezerou a vplula do kanálu.

Samec ustupuje větší samici a odplouvá.

Anděla zůstává blízko u jižní zdi a klouže směrem k laguně.

Velký samec opatrně přiblížil čumák k její kloace, oči se mu v šedi pozdního odpoledne stáčejí nahoru.

Oba obři vplouvají bok po boku do hlavní nádrže, samec vede větší samici k východní stěně a prehistoričtí žraloci započínají svůj milostný rituál.

Jonas nafoukl Devinu Dietschovi potápěčskou vestu a pak na něm jako na člunu dopádloval k odkalovací barži.

David pomohl otci nahoru a pak oba vytáhli těžšího z obou bratrů Dietschových na plošinu.

Otec se synem se objali. „Tati, musíme ty vrata opravit, aby se zavíraly.“

Zabzučela vysílačka, přes praskání bylo sotva slyšet Patriciin hlas. „Základna volá člun, Davide, jste v pořádku?“

„Jo, ale ztratili jsme Joshe.“

Jonasovi poskočilo srdce v hrudi. „Joshe? Kdo je Josh?“

David si ho nevšímá. „Triš, a co Megové?“

„Pořád krouží dokola, a ten s hákem v tlamě pořád naráží toho většího na stěnu.“

„Připravují se na páření,“ řekl Jonas a vzal si od syna rádio. „Triš, k tomu cigaretovému člunu se právě blíží kutr Pobřežní stráže. Ať tady vyzvednou Devina Dietsche a mého syna, hned.“

„Zařídím to.“

„Davide, kolik vzduchu máš ještě v bombě?“

„Proč? Co chceš dělat?“

„Doufám, že se mi podaří zabránit tomu, aby se jeden starý druh znovu usadil v kalifornských vodách.“

Velký samec tlačí Andělu bokem k východní zdi a pomalu sune tlamu dopředu. Nakonec sevřel čelisti kolem její tlusté pravé prsní ploutve a tím ji fixoval. Pak zavedl hlavu do jejích pravých žaberních štěrbin a přiměl ji tak, aby se převrátila břichem nahoru.

Anděla, plovoucí na zádech podél vnitřní stěny oválné nádrže, zpomalila a dovolila samci, aby si na ni lehl.

Jeden ze samcových tuhých, pět stop dlouhých šlahounů se vsunul do kloaky samice a jeho zrohovatělý konec se uhnízdil na vnitřní stěně Andělina otvoru jako při zápasnickém chvatu.

Ze své vyhlídky v horních řadách sedadel se Triš, Dani a James Gelet s úžasem dívají, jak dva obrovští spojení tvorové neustále krouží kolem nádrže.

Jonas si uvolnil popruhy Davidovy potápěčské vesty, vsunul do nich ruce a pak zkontroloval obsah vzduchu: *osmnáct minut.*

„Davide, vypni znovu generátor a pak vrať dveře zpět, aby se zavíraly. Potřebuju se podívat, kolik písku tam je.“

„Ale tati –“

„A řekni Triš, aby vypnula ty zatracený bubny.“

„Ano, pane. Tati, prosím tě, nedělej to.“

Jonas syna objal. „Všechno bude v pořádku, ale nechci, abys zůstával na barži. Jakmile ten samec dokončí svou práci, rozpoutá se peklo, až se budou ti dva rozhodovat, kdo tam vládne.“

Jonas si vložil do úst regulátor, nasadil si potápěčské brýle a skočil do moře. Vypouští z vesty vzduch, klesá pod plošinu odkalovacího člunu a pak plave k velké sací hadici a sleduje ji dolů.

Když je v pětatřiceti stopách, generátor se vypíná, hadice ochabuje.

V šedesáti stopách se znovu zapíná.

Ocel sténá Jonasovi v uších, když obě křídla kanálových vrat opět ožila a začínají se k sobě přibližovat.

Jonas se dotkl dna. Popadl vodicí tyč hadice a plave s jejím koncem k sedm stop vysoké, dvacet stop široké pyramidě kalu s vrcholem v místě, kde se mají obě křídla setkat.

Hadice začíná hromadu nasávat, tančí v jeho rukou jako obrovský úhoř.

Vrtulník Tanakova oceánografického institutu se pomalu blíží k laguně

a jeho dva pasažéři ohromeně hledí na scénu dole.

„Ježíši, jsou tam oba dva. A dělají nepřístojnosti.“

Terry se chytila kraje sedadla. „To je ten velký samec, kterého chytil Joshua. David mě varoval, abych je nepouštěla do laguny oba zároveň.“

Mac se usmál. „Mně se zdá, že spolu vycházejí docela dobře.“

Pod samcovou kůží, před každým z obou pět stop dlouhých šlahounů, je umístěn kulovitý vak naplněný směsí spermií a semenné tekutiny.

Samec přirazil samici ke dnu nádrže, nahrbil spodní část těla a jeho šlahouny se ohýbají a uvolňují, ohýbají a uvolňují, a tímto pumpováním se dostává mořská voda do kulovitých vaků, tlak se zvyšuje… zvyšuje, až –

– velký samec ejakuluje dvanáct galonů spermií a semenné tekutiny do reprodukčního traktu samice.

Když kopulace skončila, samec kroutivým pohybem vymaňuje svůj šlahoun ze samice a jeho ztvrdlé okraje přitom trhají Andělin otvor.

Anděla se snaží převalit, ale samec ji odmítá pustit a brání jí tak v útoku.

Několik okamžiků se oba bojovníci dál bijí a otírají jeden druhého o dno nádrže. A potom samec pouští prsní ploutev samice a prchá, žene se na druhý konec laguny k přístupovému kanálu.

Anděla se napřímila a vyrazila za svým druhem.

Jonas, zahalený v mračnu kalu, dál pracuje s hadicí a zmenšuje hromadu písku. *Dej mi ještě pár minut, Andělo, jen ještě pět minut.*

Obě křídla ocelových vrat je už vidět, jak se pomalu se skřípáním přibližují jedno k druhému.

David vylezl na palubu kutru Pobřežní stráže, hledí na oceán a přitom má sevřené hrdlo, jak se modlí, aby se jeho otec už vynořil.

Námořník Debra Garlinghouse ukázal na vztyčenou hřbetní ploutev, blížící se rychle ke vstupu do kanálu. Za ní se objevila druhá, ještě větší ploutev. „Kapitáne, pohněme se odtud!“

David se drží, když se kutr žene pryč od ústí umělého kanálu.

Mezera mezi oběma křídly vrat se zmenšila na pět stop. Jižní křídlo zaskřípalo o písek a zastavilo se.

Jonas přemístil hadici, zvedl oči a zamrazilo ho.

Kuželovitá hlava dvaatřicetitunového samce narazila do zavírajících se ocelových vrat, kolize zahřměla jako lavina Jonasovi v uších a

nárazová vlna, ještě zvětšená v mezeře mezi křídly vrat, ho zvedla a obrátila vzhůru nohama, a ještě jednou, a pak ho hodila týlem hlavy na chumel korálů, až skoro omdlel.

Mac udržuje vrtulník sto stop nad vstupem do kanálu a oba s Terry se bez dechu dívají, jak se velký samec zoufale pokouší protáhnout vraty na svobodu.

Anděla se chystá zaútočit.

Samice chňapla po ocasu velkého samce, ale mladší Megalodon je rychlejší. Mrskl sebou a přitiskl své protažené čelisti na Anděliny levé žaberní štěrbiny, zatlačil většího a mohutnějšího predátora ke dnu a přirazil ho mezi jižní stěnu kanálu a křídlo vrat.

Přes zakalenou vodu se Jonas podíval do mezery mezi křídly kanálových vrat. Rozvířeným kalem vidí Andělinu prsní ploutev, jak sebou v nepřirozeném úhlu buší o mořské dno.

Ten samec ji tam drží. Když se Anděla rychle nepohne, udusí se.

Pak jeho pozornost upoutalo něco jiného.

Po dně se klikatí – ocelové lano.

Jonas upřel oči na lano, stále připevněné k háku zabodnutému hluboko do samcovy spodní čelisti.

Běž! Vypadni odtud! Přestaň flirtovat se smrtí!

Místo toho však připlaval blíž. Rachot vrat mu stále duní v uších, tělo se mu třese, žaludek mu dělá kotrmelce – a Jonas nahlíží do mezery.

Skrz mračna krve a kalu vidí, jak velký samec tlačí své vysunuté čelisti na Andělin bok. Samice sebou hází a dusí se, nemůže si nabrat do tlamy vodu a nadechnout se.

Fajn, teď běž! Zmiz už k čertu odtud, hni sebou!

Ale nezmizel, místo toho se protáhl mezerou mezi křídly vrat a pomaloučku sune ruku blíž… ještě blíž…

Popadl ocelové lano.

Jonas rychle couvá, pak zvedá oči, když nad ním přejel hrozivý stín a za ním tři další.

Velcí bílí žraloci. Samci. Vábí je Andělina vůně.

Znovu se regulátorem nadechl. Nic. Zkontroloval měřidlo.

Nula. Nádrž dýchacího přístroje je prázdná.

Dominantní žraločí samec, dlouhý sedmnáct stop a vážící dva tisíce dvě stě liber, se v ostrém úhlu odklonil od jižního křídla vrat a žene se k

Jonasovi. Kropenatý čumák se zvedá, odhalují se řady děsivých zubů.

Jonas bleskově vyklouzl z potápěčské vesty, shodil dýchací přístroj a obojí mrštil jako svůj štít do žralokových rozevřených čelistí.

Žralok kousl do přístroje, pak zatřásl hlavou a pustil ho.

Stále s kabelem v ruce se Jonas vnořil do čtyři stopy širokého ústí sací hadice. Podtlak ho nasál a táhl ho rourou nahoru jako lidskou kulku.

Jonas narazil do neviditelné stěny, vykroutil se ze záhybu hadice a pak vypadl jak dlouhý tak široký ven na hromadu mokrého písku.

Zkroucený bolestí se několikrát rychle nadechl, pak si vzpomněl na Andělu, rychle doběhl ke generátoru, stiskl spouštěcí tlačítko a stroj vypnul.

Prohlíží spojovací skříň. Našel volnou zásuvku. Strčil do otvoru roztřepený konec lana a spustil generátor.

Jiskry létají, ocelové lano tancuje jako kobra.

Šestasedmdesát tisíc voltů se žene mořem do titanového háku a pálí velkého samce do dásní, jeho tělo se svíjí v neovladatelných křečích.

Samec praštil tělem do boku betonového kanálu, pak divoce mrská hlavou sem a tam a rve si hák ze spodní čelisti ven.

Anděla, kterou už nic nedrží, plácla ocasem a uvolnila se, pak se napřímila a klouže zpátky do laguny, mořská voda jí proudí do tlamy, jak lapá po dechu.

Omámený samec potřásá jako kůň hlavou, ve které mu stále buší, a pak rozšiřující se mezerou mezi křídly vrat vyplouvá ven. Je pořád obluzený. Když pluje kolem barže, vráží do jejího okraje a pleská ocasní ploutví do jejích plovákových pontonů.

Jonas vypnul generátor, vytrhl horké lano ven a pak znovu generátor zapnul.

Ocelová vrata se v závěsech zatřásla, pomalu se začínají zavírat.

Než se však zavřela docela, Anděla se prosmýkla mezerou mezi křídly a mizí v temnotě.

Jonas padl na záda na hromadu mokrého písku, příliš otlučený a vyčerpaný, než aby se pohnul. Záda má v kříži zkroucená jako preclík, celé tělo se mu v chladném večerním vzduchu chvěje.

Zavřel oči a omdlel.

Barže se otřásá burácením helikoptéry.

Jonas otevřel oči a hledí na vrtulník Tanakova institutu, který se vznáší patnáct stop nad plošinou odkalovacího člunu a jeho zuřivě vířící

listy dělají písečnou bouři.

Terry vyskočila z kokpitu a sklouzla po hromadě písku dolů.

Jonas se dívá, jak se Terry blíží a její ebenové vlasy poletují na všechny strany.

„Ach, bože, podívejme se na tebe! Zase si myslíš, že jsi o dvacet let mladší?“

„Spíš se cítím na sto.“

„Hádám, že si myslíš, že jsi docela odvážlivec, co?“

„Už nikdy.“

Terry si klekla vedle něj a objala ho, zahřívá ho svým tělem. „Vítej doma.“

„Bože, jak jsi mi chyběla, Terry.“

„Pst.“ Políbila ho, její sluncem vyprahlé rty se přitiskly na jeho chladná, slaná ústa.

Terry si položila hlavu na jeho hruď a pevně ho objala. „Říkala jsem ti, abys na tu pitomou reality show nejezdil.“

„Když máš pravdu, tak máš pravdu.“

„Pokoušela jsem se o to, opravdu jsem se snažila. Nejdřív jsme měli samce, pak Andělu. Musel jsi otvírat ty vrata? I kdyby se Anděla utopila, pořád bychom měli ještě samce.“

Jonas zavřel oči a pomyslel na dobu, kdy si on a jeho žralok naposledy zkřížili cestu. Bylo to před osmnácti lety v Marianském příkopu. Celeste Singerová tam tehdy zemřela, ale Anděla jeho a jeho ženu ušetřila, dovolila jim, aby se vynořili.

Jeho žralok. Cítil se s tím Megalodonem jaksi spřízněný.

„To jsem nemohl udělat, Tee. Nemohl jsem ji nechat takhle umřít.“

„Já vím. Teď ale nemáme nic. Jen jsme ještě hlouběji v dluzích a máme na krku prázdnou lagunu, kterou nikdo nechce.“

„Ale jdi, Tee, máme jeden druhého, máme děti, jsme zdraví.“ S námahou se posadil, jeho zraněná žebra mu berou dech. „Promarnil jsem dost ze svého života přemýšlením o tom, co mohlo být, co jsem mohl mít. Přišel čas ocenit to, co mám.“

Terry na něho hledí. „Kdo jste a co jste udělal s mým manželem?“

Jonas si ji přitiskl pevněji k hrudi. „Jsem přímo tady, Terry, a jsem přesně tam, kam patřím.“

POZDNÍ PLEISTOCÉN

SEVEROZÁPADNÍ PACIFIK
PŘED OSMNÁCTI TISÍCI LETY

Vyčerpaná samice vede svých sedm přeživších mláďat do hlubších vod, zezadu se k nim přibližuje mladý samec.

Tisíc stop, a modř oceánu se mění v šeď.

Dvanáct set stop, a jsou zahaleni věčnou temnotou. Chlad doby ledové se zvyšuje.

Mladý samec se blíží, za cíl si vybral nejmenší mládě z vrhu, osmisetlibrového samečka.

Novorozenec prchá pryč, ale je polapen zezadu, větší samec ho jediným zničujícím kousnutím dělí na dva kusy.

Matka se švihem otočila a útočí, boří zuby hluboko do silné vrstvy masa za hlavou mladého samce. Samice jím třese sem a tam, oba peroucí se Megalodoni bojují o teritorium, život mláďat visí na vlásku.

Pacifikem se šíří mohutné dunění. Šest mláďat prchá, všechna se ženou hlouběji do mihotavých hlubin. Odevšad probleskují světélkující tvorové a lákají mláďata, aby se nakrmila, ale hlodavý chlad udržuje mladé Megalodony v pohybu, nutí jejich plovací svaly usilovně pracovat.

Tlak se zvyšuje, ale na mláďata to nijak nepůsobí.

Dunění shora se utišuje, ale mláďata se dál noří do hlubin.

Právě včas dorazila do vířící vrstvy minerálů a různých úlomků, voda syčí a prská. Když se mláďata probojovala proudem, vplouvají do údolí prehistorického moře.

Uklidňující tropický proud mladé Megalodony konejší, ze zkamenělého lesa sopečných komínů vychází teplo. Z hydrotermálních otvorů stoupají mračna přehřáti sirné vody, která plní podmořskou rokli a mění ji v plodící oázu života. V teplém proudu se třepetají chomáče přízračně bílých nitkovitých červů jako nespoutané africké lučiny. Kolem průduchů se jako šipky míhají olihně, které se živí chemosyntetickými životními formami. Hydrotermální vrstvou se jako

jeden živočich pohybují hejna primitivních ryb a snaží se svou formací odradit od útoku větší mořské tvory.

Mladí Megalodoni vstoupili do ráje života, který časově předchází věku dinosaurů. Nejhroznější predátoři všech dob, kteří se ohřívají zemským jádrem a živí potravním řetězcem, jenž nikdy nespatřil denní světlo, zůstanou v těchto pradávných vodách po zbytek svého kralování, budou se zde živit a rozmnožovat, dokud jednoho dne ve vzdálené budoucnosti komíny nevyschnou a kořist se nerozplyne –

– a tito tvorové nebudou donuceni vrátit se na hladinu, odkud přišli…

EPILOG

SÍDLO GUVERNÉRA
SACRAMENTO, KALIFORNIE

Guvernérský zámeček leží na pozemku o rozloze třiačtyřicet akrů u moře v západní části Sacramenta.

Jonas Taylor a James Mackreides vešli do viktoriánské budovy a v doprovodu jednoho člena personálu procházejí přijímací halou s vysokým stropem a pak chodbou k otevřeným dvoukřídlým dveřím se skleněnými tabulemi, které vedou do kulečníkového sálu.

Guvernér Aaron Byzac čeká s kulečníkovým tágem v ruce, až na něj přijde řada, a sleduje na širokém plátně přenos utkám mezi Devětačtyřicátníky a Kovboji. Druhý muž, senátor Brandon Money, se sklání nad hracím stolem a soustředí se na rázný úder.

Asistent klepe. „Promiňte, pane guvernére, ale máte polední schůzku."

Byzac mávl na Jonase a Maka, aby šli dovnitř. „Profesore Taylore, oceňuju, že jste sem přijel v neděli."

„No, vlastně jsme přiletěli vrtulníkem. Znáte se s mým obchodním společníkem, Jamesem Mackreidesem?"

„Vy jste Mac, že?" Guvernér mu potřásl rukou. „Chovejte se jako doma. Skotskou a vodu?"

Mac po očku pohlédl na Jonase. „Pro mě jen vodu."

„Jak je libo."

Senátor Money proklíná kulečníkovou kouli, která se přidala k pětici v rohové kapse.

„Senátore, přestaňte tam brblat a pojďte pozdravit naše hosty."

„Promiňte." Brandon Money třese rukou Makovi, pak se obrací k Jonasovi. „Viděl jsem vás minulý týden v tom speciálu *Odvážlivců.* Vy ale máte koule, příteli."

Guvernér poplácal Maka po rameni. „Tak jaký to je, být znovu po těch letech středem pozornosti?"

„Já osobně to nesnáším. Nutí vás to marnit čas žvaněním s místními

politiky.“

„Zásah.“ Guvernér obešel stůl, pak šťouchl dvě koule do boční kapsy. „Víte, před mnoha lety, když byl můj táta viceguvernérem, vzal mě podívat se na toho vašeho megaložraloka. Úžasný zážitek. Pokořuje to duši. Potom Masao Tanaka pozval mýho tátu a pár dalších významných osobností dolů do podvodní pozorovatelny, abychom se na Andělu podívali zblízka. Muselo nás tam dole být třicet… guvernéři na návštěvě, pár herců, dokonce prezident nějaké jihoamerické země, už si nevzpomínám které. Bylo úplně jedno, kdo jsme, všichni jsme měli bobky v kalhotách. Ale já jsem toho pořád neměl dost. Býval bych tam dole vydržel celý den a noc a jen bych se díval, jak to nádherný zvíře proplouvá kolem. Dovedete si představit, jak jsem byl zklamaný, když utekla.“

„Anděla je neuvěřitelné zvíře,“ připustil Jonas.

„Ten velký samec, vyplavený před třemi dny v zálivu Půlměsíce, byl taky docela neuvěřitelný zvíře. Ošklivý rány. Jako by Anděla jeho spodní část těla rozervala v půli. Ubohá ryba. Určitě jste viděl fotky.“

Jonas přikývl. „Já jsem je nafotil.“

„Ano, správně.“ Byzac klepl do šesté koule, pak si natřel křídou tágo. „Máte tušení, proč by mohla Anděla chtít vykuchat vlastního druha?“

„Možná se jí nelíbí nové kalifornské rozvodové zákony,“ utrousil senátor Money.

Guvernér vyprskl smíchem, další ránu minul.

„Megalodoni si velice střeží své území, pane guvernére. Stejně jako před ní její matka, i Anděla si za svou líheň vybrala Montereyský podmořský kaňon. Přítomnost dalšího dospělého jedince v jejím teritoriu, zvlášť agresivního samce, by znamenala neustálou hrozbu pro její mláďata. Mateřský instinkt samozřejmě zeslábne, jakmile její mláďata povyrostou, za předpokladu, že je březí.“

„To dává nový význam termínu ‚dysfunkční rodina‘, ne?“ Byzac se podíval na fotbal, sledoval opakování akce, pak se obrátil k Jonasovi. „Když jsme s otcem tehdy odešli z vaší arény, víte, co mi řekl? Řekl: ‚Aarone, tohle zařízení je pro jeho vlastníky a pro stát Kalifornie diamantový důl, ale ti lidé to dělají úplně špatně. Ta aréna potřebuje rozšířit, měly by tam být hotely, obchody a restaurace.‘ Zkrátka, profesore, ten váš institut by se měl přebudovat ve velký tematický park. Dovedete si představit, kolik národa bychom mohli do arény přilákat, kdyby tam byly ty správný věci?“

„Masao to vždycky chtěl, ale nikdy nedostal příležitost.“

„Zničily nás soudní pře s rodinami obětí,“ dodal Mac.

„Víte, studoval jsem ten případ, když jsem byl procesním právníkem,“ řekl Money. „Federálové vám pěkně napráskali na zadek.“

„Nicméně,“ řekl guvernér, „kdyby se ten areál správným způsobem opravil a rozběhl, byla by to dobrá injekce pro kalifornskou ekonomiku. Takže co si vy dva o tom myslíte?“

Jonas pokrčil rameny. „Co si myslíme o čem?“

„Samozřejmě o tom, že by se Anděla znovu chytila. Určitě jí nemůžeme dovolit, aby měla svoje miminka v kalifornských vodách. Ale v blízkosti laguny je spousta země. Patrně bychom mohli další tři nebo čtyři laguny přidat, rozložit je jako několik jezer.“

„A nejspíš taky ubytovat půl milionu návštěvníků denně,“ dodal senátor.

Jonas zavrtěl hlavou. „Jak jsem řekl své ženě a dětem, myslím, že už to nechám být. Uvěznit zvíře, jako je Anděla, to mi už prostě nesedí. Nevím, jak dlouhý je život takového Megalodona, ale budu raději, když si Anděla bude žít mimo lagunu.“

Guvernér upřeně pohlédl na senátora. „No, pokud je to vaše konečné rozhodnutí, myslím, že nám nedáváte moc na výběr.“

„Co tím myslíte?“

„Budeme ji muset odlovit,“ odpověděl senátor.

„Ale vy ji nemůžete odlovit, senátore, je to chráněný druh, obývající mořskou rezervaci.“

„Pravda, druhy jsou chráněné, ale jakmile jeden určitý člen nějakého druhu začne představovat neustálou hrozbu pro lidi, pak máme povinnost chránit vlastní život, zvlášť když mluvíme o zvířeti, které má sklon nás požírat zaživa.“

„Pro Andělu není člověk kořistí,“ odsekl Jonas.

„Rodiny těch obětí na Pac Bell by s vámi asi nesouhlasily,“ řekl guvernér Byzac a svezl se na jedno ze svých kožených černých lehátek.

Mac zvedl kulečníkové tágo. „Tohle je snad čistě akademická diskuse, pane guvernére. Institut je finančně na dně a v žádném případě nemůže něco takového financovat. A i kdybychom Andělu znovu chytili, žaloby od těch rodin by nás zase pohřbily.“

Jonas přikývl. „Pokud…“

„Pokud co?“ Guvernér zvedl obočí.

Jonas vytáhl z kapsy obálku. „Tohle je pitevní zpráva, kterou jsem napsal o tom uhynulém samci. Dokládá se v ní, že Meg měl v žaludku

spoustu částí lidských těl. Naneštěstí kyselina v žraločím žaludku znemožňuje ty oběti identifikovat.“

Guvernér se krátce podíval na zprávu. Usmál se. „Chápu. Chcete nám sdělit, že to ten samec napadl ty lidi v McCoveyově zátoce, ne Anděla.“

„A sbohem, soudní pře,“ řekl Mac.

„A co všechna ta svědectví?“

Jonas pokrčil rameny. „Jeden bílý Megalodon vypadá stejně jako druhý, pokud se mu nepodíváte pod sukně. Jediní skuteční svědkové, kteří by mohli dokázat, že to byla opravdu Anděla, je moje žena a ten chlap Bunkofske.“

„A ten je mrtvý.“

„Všichni si přijdou na své,“ řekl Jonas. „Kalifornie získá velkou atrakci a my zařídíme, aby se mezi rodiny obětí rozdělil výtěžek z prodeje zubů toho mrtvého samce.“

„A to je všechno?“

„Ne,“ pokračoval Jonas. „Jak jste uvedl, laguna potřebuje spoustu práce. Potřebujeme dlouhodobou stavební půjčku s nízkým úrokem, abychom dokončili opravy, a taky chceme, aby stát přispěl na zdvojnásobení velikosti arény a laguny.“

„A nezapomeň na vyhlídkové tribuny pro významné osobnosti,“ řekl Mac.

„Cože?“

„Přirozeně jednu rezervujeme pro vás, pane guvernére.“

„A zpevníme podzemní pozorovatelnu,“ dodal Mac.

„Tak se mi zdá, že jste už mluvili s bratry Dietschovými.“

„Budou stavět ty hotely.“

Guvernér Byzac obešel stůl. Zvedl kouli, jejíž povrch je stejně bílý jako kůže Megalodona. „Dobře, jsem pro, ale ještě jsme nevyhráli. Podívejte, právníci nás budou honit, budou chtít nezvratný důkaz, že to byl ten samec, ne Anděla, co napadlo ty lidi na Pac Bell. Přijďte za mnou se solidním řešením tohoto problému, a smlouva je vaše.“

Jonas kývl na Maka a ten sáhl do kapsy a hodil mu nějaký předmět zabalený v plastovém sáčku. „Tady je malý suvenýr pro vás, pane guvernére.“ Byzac si od něj tu věc vzal, prohlíží ji.

Je to baseballový míček, surová kůže vypadá poničeně, jako by byla namočená v kyselině. „To je ten míček z Burrellova homerunu, ne? Ale jak –“

„To by člověk nevěřil, co všechno takový žralok při páření vyvrhne.“

Byzac podal s úsměvem Jonasovi ruku. „Zařiďte, aby na moji vyhlídku nesvítilo odpoledne slunce. Nesnáším ten žár.“

TANAKŮV OCEÁNOGRAFICKÝ INSTITUT

Úplněk vrhá svůj lunární paprsek na temné vody laguny. Lavice jsou skoro prázdné, většina diváků už třetí den za sebou zklamaně odešla.

Podvodní reproduktory nepřestávají pulzovat barytonovými zvuky. Jeden zaměstnanec lije čerstvou krev do jižního konce nádrže a elixír se rozlévá přímo pod bokem hovězího dobytčete, zavěšeným na zářivé nové ocelové konstrukci ve tvaru písmene A, opatřené navijákem.

Danielle Taylorová, moderátorka připravovaného seriálu *Svět Megalodonů*, čeká, až jí vizážistka skryje pod make-up praménky potu, které jí stékají po lícních kostech.

Susan Ferrarisová se podívala na hodinky. „Dnes, prosím, dokud jsme ještě mladí.“

Jonas, který sedí naproti Dani, na svou dceru mrkl.

Dani se posadila dozadu na židli a pokračuje v nahrávání. „Tak, Jonasi, jestli to dobře chápu, tak když se Anděla vrátí, část zisku ze vstupného půjde rovnou do fondu na průzkum Marianského příkopu?“

„Nejen Marianského příkopu, Dani, ale všech roklin obklopujících Filipínskou desku. Kdo ví, jaká další stvoření obývají tyto –“

Tucet diváků rozptýlených na severní tribuně náhle vstává a gestikuluje směrem k temným vodám kanálu.

Jonas je na nohou, vysílačku v ruce a pohled soustředěný na měsícem ozářenou vodu renovované nádrže. „Davide, jsi tam vzhůru?“

Z řídicí místnosti se ozval chraptivý hlas. „Promiň, tati. Usnul jsem.“

„Probuď se, chlapče, a zavři ty vnější vrata. Anděla právě vplula do laguny.“

„Ano!“

Sedm stop vysoká hřbetní ploutev majestátně vklouzává do hlavní nádrže a po obou stranách sedadel za ní běží stovka lidí. Když Anděla doplula k jižnímu konci nádrže, dvakrát zakroužila a zmizela.

Jonas tiskne ruku své ženy, jeho myšlenky bloudí k Masaově oblíbené básni od Dylana Thomase, kterou starý pán recitovával svým vnoučatům.

Dobří mužové, poslední vlna odešla s pláčem, jak skvěle mohly její

křehké skutky tančit v zelené zátoce.

Bojujte mocně proti umírání světla.

Mac a jeho čerstvá manželka se připojili k Jonasovi a Terry, obě dvojice hledí na měsícem osvětlenou vodu a čekají.

Nespoutaní mužové, kteří jste chytili a opěvovali slunce v letu, a chápete příliš pozdě, že jste ho na jeho cestě želeli, nevcházejte klidně do té dobré noci.

Hladina vybuchla, čtyřicetitunový Megalodon zvedl horní polovinu těla ven z vody a obratně popadl třistapadesátilibrovou oběť do svých strašlivých, dokořán rozevřených čelistí.

Jonas pohlédl k nebi a představil si Masaa, jak se na ně dolů usmívá.

Stateční mužové, blízcí smrti, vy, jejichž zrak odchází a jejichž slepé oči mohou zářit jako meteory. Buďte veselí a bojujte mocně proti umírání světla.

Jednu sekundu, kdy všichni stojí se zatajeným dechem, ční zvíře nad vodou, a pak Anděla vklouzává zpátky do temné vody laguny, aby v soukromí spořádala svou potravu –

– a nakrmila nenarozená mláďata.

Jonas Taylor se vrátí.

Stručný obsah všech knih Stevea Altena si lze přečíst na www.SteveAlten.com.

STŘEDOŠKOLŠTÍ UČITELÉ, VĚNUJTE POZORNOST NÁSLEDUJÍCÍM SLOVŮM:

Meg: V pradávných vodách i všechny ostatní knihy Stevea Altena jsou součástí akce *Adoptujte svého spisovatele,* což je novátorský a bezplatný program, který si získal celonárodní pozornost, neboť úspěšně motivuje desetitisíce středoškolských studentů ke čtení. Program *Adoptujte svého spisovatele* kombinuje akční thrillery, které mladí lidé mohou srovnávat s interaktivními webovými stránkami, a přímý kontakt s autorem při jeho návštěvách ve školách. Registrovaní učitelé bezplatně obdrží výukové materiály a plakáty pro svou třídu.

Středoškolští učitelé,
pro program *Adoptujte svého spisovatele*
se můžete zaregistrovat na www.AdoptAnAuthor.com

Program *Adoptujte svého spisovatele* srdečně děkuje všem svým skvělým sponzorům:

Nadaci Hannah Langendorfové

Edu a Tonji Davidsonovým

Hypoteční společnosti Jericho Mortgage
www.Jerichoohio.com

Společnosti The Writers Lifeline za její akci Most do světa profesionálního psaní
www.The WritersLifeline.com

POZNÁMKA PŘEKLADATELKY

V celé knize jsou pro uchování autentičnosti americké reality zachovány angloamerické jednotky měr a vah. Ke snazší orientaci našeho čtenáře poslouží následující převodní tabulka:

1 palec	2,54 cm	
1 stopa	12 palců	30,48 cm
1 yard	3 stopy	91,4 cm
1 míle	1760 yardů	1,6093 km
1 námořní míle	2027 yardů	1,853 km
1 km	0,6214 míle	
1 km	0,54 námořní míle	
1 čtvereční stopa	144 čtverečních palců	0,0929 m^2
1 akr	4800 čtverečních yardů	4 048,6 m^2
1 m^2	1,196 čtverečních yardů	
1 km^2	0,3861 čtverečních mil	
1 kubická stopa	1728 kubických palců	0,0283 m^3
1 pinta	0,568 l (VB), 0, 473 l (USA)	
1 galon	4,5461 l	
1 unce	28,35 g	
1 g	0,0353 unce	
1 libra	16 uncí	0,454 kg
1 kg	2,2046 liber	
1 námořní uzel	1853 m/h	